

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Matt & Madison - Part Two

WICKED LOVERS: SOLDIERS FOR HIRE

WICKED
AND BARE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

**SHAYLA
BLACK**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İÇİNDEKİLER

[Kötü ve Çıplak](#)
[Hakkında Yazarın Notu](#)

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü](#)
[Bölüm](#)
[Dördüncü](#)
[Bölüm](#)
[Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm](#)
[On Birinci](#)
[Bölüm On](#)
[İkinci Bölüm](#)

[Kötü Aşıklar: Kiralık Askerler](#)
Shayla [Black'in Diğer Kitapları](#)
Shayla [Black Hakkında](#)

KÖTÜ VE ÇIPLAK

Kötü Aşıklar: Kiralık Askerler Shayla
Black tarafından yazıldı

Bu, Shayla Black tarafından özel olarak hazırlanmış orijinal bir kurgu eseridir.

Telif Hakkı 2023 Shelley Bradley LLC

Kapak Tasarımı: Rachel Connolly
Düzenleyen: G. G. Royale
Düzeltilen: Fedora Chen

ISBN: 978-1-958075-13-5

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü elektronik ya da mekanik araçlarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz - kısa süreli kullanımlar hariç

Açık yazılı izin olmaksızın eleştirel makalelere veya incelemelere yerleştirilmiş alıntılar.

e-Kitaplar devredilemez. Satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez, çünkü bu yasa dışıdır ve bu çalışmanın telif hakkını ihlal eder.

Tüm hakları saklıdır.

KÖTÜ VE ÇIPLAK HAKKINDA

Onu korumak için hayatını verir... ama karşılığında ondan her şeyi talep eder.

Madison Archer-Pershing, katil ve yakında eski kocası olacak adamdan kaçarak, bir zamanlar kalbini kırmış olmasına rağmen doğrudan ajan Matt Montgomery'ye koşar. Onun koruması altında ve kollarında, ona tekrar aşık olmaktan kendini alamaz. Sonra kocası onları birlikte keşfeder ve onu kendi ışıltılı, tehlikeli siyaset, açgözlülük ve aldatma dünyasına geri dönmeye zorlar. Ama Madison onun en derin sırlarını biliyor... tıpkı onu sonsuza dek susturmaya çalışacağını bildiği gibi.

Matt, iyi kız Madison için kötü biri olduğunu biliyor. Çok sert, çok buyurgan ama kalbinin hâlâ sahibi olan kadına karşı koyamıyor. Ne pahasına olursa olsun onu güvende tutmaya kararlı olsa da... onu kendi karanlık arzularından koruyamaz. Kadın onun kucağında erirken, şok edici ifşaatlar onları sarsar. Tehlike her köşede pusuda beklemektedir. Ve hayatının en sarsıcı kararıyla karşı karşıya kaldığında, onu kurtarmak için kalbini mi sökecek yoksa onu sonsuza dek sahiplenmek için her şeyi riske mi atacaktır?

****Bu kitap baskın bir kahraman, açık cinsel içerik, şiddet, tehlike, küfür ve karanlık temalar içermektedir. Eğer tatlı bir kitap ya da geleneksel olarak sevimli bir kahraman arıyorsanız, bu kitap size göre değil.****

Wicked and Bare, Wicked Lovers'in bir parçasıdır: Soldiers for Hire romantik gerilim serisinin bir parçasıdır. Bu serideki hikayeler iki uzun romandan oluşan bir diyet halinde anlatılmaktadır. Her diyet tek başına da okunabilir. Sonsuza dek mutluluk garantilidir. Keyfini çıkarın!

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu,

Eğer Wicked as Secrets'ı okumadıysanız lütfen DURUN.

Kötü ve Çıplak, Kötü Aşıklar'daki düetin ikinci yarısıdır: Soldiers for Hire serisinin ikinci yarısında EM Security ajanı Matt Montgomery ve Madison Archer-Pershing'i korumak için her şeyi yapabilecek bir kadın. Bu kitabı tam olarak anlamak ve tadını çıkarmak için önce bu düetin birinci bölümü olan Sırlar Kadar Kötü'yü okumalısınız.

Çok sevdiğim bu iki karakterin destanını beğeneceğinizi içtenlikle umuyorum, bu yüzden tüm hikayelerini anlatmak için iki tam uzunlukta kitap gerekiyordu.

İyi okumalar!

Shayla

BİRİNCİ BÖLÜM

*Pazartesi, 16 Temmuz
Atchafalaya Havzası, LA*

Madison Archer-Pershing dehşet içinde yutkundu. Ayrı yaşadığı kocası on adım ötede durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ona bakıyordu. Kendini beğenmiş ve kötü niyetli arasında bir yerde sırtıyor.

Oh, Tanrım.

Satranç hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Todd acımasız, dört boyutlu bir tür oynamaya gelmişti. Bir zamanlar onu öldürmeye çalışmış olan kocası, Matt Montgomery ile son on iki acı verici güzel gün boyunca paylaştığı güvenlik ve tutku balonunu patlatarak ve onları parçalamakla tehdit ederek en kötü kabusu olmuştu.

Ona izin vermeye cesaret edemedi. Todd'a bir santim bile vermeyi reddetti.

Madison çok uzun süre eğilip kaçmıştı. Savaşma zamanı gelmişti.

"Hayır." Matt'in koruyucu bedeninin arkasından çıktı, ellerini kalçalarını meydan okurcasına salladı ve ters ters baktı.

"Ne dedin sen?" Kocasının tehdit dolu kısık gözleri, üç yıllık acı dolu ayrılıklarına rağmen onun kanlı bıçağından kaçıp doğruca Matt'e koştuğu geceyi dehşetle anımsatıyordu.

Matt kaşlarını çatarak onu tekrar arkasına itti. "Madison..."

Çiindeki itaatkâr duygu, neredeyse fiziksel bir sızı gibi itaat etmeyi arzuluyordu. Matt onun Dom'u ve sevgilisi rolünü üstlenmişti. Onu dinlemişti. Onu önemsemişti. Onu güvende tutmuştu. Ona daha önce hiç tatmadığı bir yönünü göstermiş ve pek çok fantezisinin gerçekleşmesini sağlamıştı. Onun ayı ve yıldızları olmuştu. Ama içindeki kadın ona itaat etmedi. Todd onun hatasıydı. Bunun bedelini Matt ödememeliydi. Evlendiği piçle yüz yüze gelmeliydi.

Madison itaatsizliği yüzünden duyduğu suçluluk duygusunu gömüp Matt'e sessiz bir özür gönderdi. Todd sadece güce saygı duyardı ve eğer kendininkini Matt'e verirse, kocası onun boyun eğmesini zayıflık olarak yorumlayacaktı.

"Hayır dedim," diye tekrarladı Madison, sonra Todd'la yüzleşti. "Eğer elimde bir koz olmasaydı, burada boşanmamızı bizzat görüşüyor olmazdın. Striptizcilerle yatarken, ortalama bir ailenin yıllık maaşını burnuna çekerken ve seni büyükbabanın kışını öpmekten alıkoyan her türlü karanlık işle uğraşırken avukatları üzerime salardın. Seninle Washington'da üç ay geçirmeyeceğim."

"Dinle, seni küçük amcık..." Öfke, yumruk haline getirdiği parmaklarıyla onu ezmeye niyetliymiş gibi ona doğru yürürken yüzünü buruşturdu.

Matt aralarına girdi, tavrı bir uyarıydı. "Sakın bir *daha* ona bir daha öyle seslenmeyin."

"Kendini utandırmayı bırak, Romeo. Madison'ın seni önemseydiğini mi sanıyorsun?" Todd alay etti. "Sen onun için sert bir siksin. Ona vermeyi bırakalı bir yıldan fazla oldu, bu yüzden ereksiyon olmuş bir ahmak aramasına şaşırmadım. Ama bacaklarını açması bir şey ifade etmiyor. Kendine bir iyilik yap ve kaç. Onun amcığı özel bir şey değil ve dışarıda çok daha fazlası var."

"Senin sonunu getireceğim." Matt ona doğru hamle yaptı. Madison sessiz bir yalvarışla onu geri itti.

"Oh, bir dene. Lütfen," dedi Todd, neredeyse neşeli görünüyordu. "Arkadaşın ne demişti? Hapishanede güzel görüneceğini mi?"

"İğrençsin," diye tükürdü kocasına. "Ve şeffafsın. Matt'e saldırmayı bırak ve *benimle* ilgilen. Evli olduğun kişi benim. Kuzenini öldürürken seni videoya çeken benim. İskambilden evini havaya uçurmakla tehdit eden benim."

Solunda, Todd'un aşağılanmasıyla zevk alan Deke kıkırdadı. Kadın ona ters ters baktığında, yumruğunun arkasından boğazını temizleyerek sesini gizledi. "Özür dilerim."

Todd Matt'e ters ters baktı. "Kıza biraz sık verince ne olduğunu gördün mü? Taşakları büyüyor. Koridorun sonundaki açık kapıdan gördüğüm zindan aletlerine bakılırsa, ağzını sadece çığlık atmak ya da sakso çekmek için açtığında onu daha çok sevdiğini tahmin ediyorum."

Matt bir an Todd'un canına okuyacak gibi oldu ve Madison onu durdurmak zorunda kaldı. Öfkesi Todd'a sadece zayıflıklarını anlatmış ve ona kullanması için bir sopa vermişti.

One-Mile adamların arasına girdi ve kocasına hitap etmeden önce en yakın arkadaşına sakinleştirici bir bakış attı. "Daha az laf kalabalığı ve daha çok müzakereye ne dersin?"

Todd, sanki bu dava ona göre değilmiş gibi davrandı ama gözlerini devirerek razı oldu. "Hadi şu işi bitirelim."

"Matt?" One-Mile dolaylı yoldan öfkesini kontrol altına alıp almadığını sordu.

İçinden küfretti, sonra başını salladı. Tek-Mil ona döndü ve büyük eliyle bir işaret yaptı.

Yer tamamen onundu.

"Dediğim gibi, seninle üç ay geçirmeyeceğim," dedi Todd'a. "Babamla birlikte olmam gerek."

"Durumu ölüm kalım meselesiymiş gibi davranmayın. Hayatta kalacak, Tanrı aşkına."

"Doktorlar öyle düşünüyor. Ama bu *kanser*. Öngörülemez. Ve o bunu tek başına atlatıyor." Bunun için duyduğu suçluluk onu öldürüyordu. Babasının ona en çok ihtiyaç duyduğu anda, onu bir telefonla bile aramaya zahmet edemiyormuş gibi görünüyormuş olmalıydı. Eğer Todd olmasaydı, babasının yanında olacak, her test ve prosedür boyunca onun elini tutacaktı.

"Dramatik olmayı bırak. Ve yükümlülüklerinden kaçmak için babanın hastalığını kullanma. Boşanmak istiyorsan, büyükbabam yeniden seçilinceye kadar kameralar için iyi küçük eş rolünü oyna."

Todd'u bu işten vazgeçiremeyecekti. Başvurabileceği iyi bir tarafı yoktu ve ona hatırlattığı gibi, büyükbabası basını satın alabilecek ve sosyal medya şirketlerini Brent'in cinayetinin videosunu bastırmaları için tehdit edebilecek güçlü bir senatördü.

"Pekâlâ. Ama Washington'a gelmeden önce babamı ziyaret *edeceğim*." Todd itiraz etmek için ağzını açtığında, kadın onu susturmak için elini kaldırdı. "Eğer yapmazsam kötü bir izlenim bırakabilirim. İsterseniz ziyaretimi duyurun. Umurumda bile değil."

deden artık benim acımdan sempati oyu almaya çalışıyor. Ama beni durduramayacaksın."

Todd, ayakkabısının tabanındaki ölü bir böceği teşhis etmeye çalışır gibi tanıdık, düz bir bakışla onu inceledi. Bu ifade eskiden canını yakardı. Bir zamanlar ona evliliklerinin ne kadar kötü gittiğini hatırlatmıştı. Şimdi ise sadece onu etkilemeye başladığını gösteriyordu.

"Bir ziyaret," diye tersledi. "Önümüzdeki hafta içinde, babanın hastanesine basınla birlikte bir gezi düzenleyeceğiz. El sallayacaksın, uygun bir şekilde ağlayacaksın ve seni desteklemesi için yanına birini alacaksın. Onu değil." Todd Matt'e bir kez daha ters ters baktı. "Ondan sonra, olduğun beyaz pislik gibi sürünerek Washington'a geleceksin ve seçim sonrasına kadar benim olacaksın. Bu pazarlığa açık değil."

Todd'un kendisiyle gelmekte ısrar etmemiş olmasından dolayı içten içe rahatlamış bir şekilde ters ters baktı. "Hastaneye girerken basın mensupları için sorun yok ama asıl ziyaret ve babamın odası özel kalacak."

Todd bu noktayı kabul etmenin hiçbir anlamı yokmuş gibi omuz silkti. "Hasta, pörsümüş yaşlı bir adam zaten imajımız için iyi değil."

Madison dişlerini sıktı. Nasıl olmuştu da bu yılan tarafından kandırılacak kadar savunmasız kalmıştı? "Ondan sonra DC'ye döneceğim ama ayrı evler istiyorum."

"Hayır. Eğer birlikte yaşamazsak, ayrılığımız fark edilir. Sen bizim dairemizde kalacaksın."

Bu isteğin uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu. Her ne kadar bundan nefret etse de Todd haklıydı. "Evcilik oynar gibi yapacağım ama seninle yalnız kalmayacağım.

-Asla. Yirmi dört saat koruma tutacağım."

Güldü. "Başkentteki herhangi bir kas gücünün seni bir Pershing'e karşı koruyacağını mı sanıyorsun?"

Eğer bir daha bataklıkta çalışmak isterlerse, hayır. Matt'e yaslanma isteğine karşı koydu ve seçeneklerini düşündü. Ama kendi ortamının dışındaydı ve güvenliğini ön planda tutacak garantili bir korumaya ihtiyacı vardı. "Başkente görevli olmayan, *benim* seçtiğim iki korumanın yedi gün yirmi dört saat bana göz kulak olması için ödeme yapacaksınız."

"Neden bunu yapacağımı düşünecek kadar aptalsın?"

"Ailenin sevilirliğini artırmak ve büyükbabama daha fazla oy kazandırmak için bunu kendi lehine çevir. Diyelim ki Winston'ın düşmanları bana karşı siyasi tehditlerde bulundu ve sen de koruyucu bir koca olarak güvenliğimi sağlamakta ısrar ettin. Söylentilerden beri - bunu nasıl kibarca söyleyebilirim?"

-boş zaman aktiviteleri Winston'ın imaj sorununun bir parçasıydı, bu evliliğimizin boş olduğu ve çok genç kızları baştan çıkararak eğlendiğin söylentilerini susturmak için uzun bir yol kat edebilir. Bu arada, Todd Junior nasıl?"

Kaşlarını çattı. "Onun benim çocuğum olduğunu kanıtlayamazsın."

"Lütfen... Tıpkı sana benziyor ve baban o kıza her ay çek yazıyor, böylece DNA testine girmek zorunda kalmıyorsun."

Todd ona saldırdı. "Eğer çeneni kapatmazsan, pazarlık yapmayacağım."

Matt aralarına girerek, "Değilsin," diye ısrar etti. "Onun iki korumaya ihtiyacı var. Onlardan biri ben olacağım."

Madison ağzı açık kaldı. Todd'un onu küçük düşürmek için her fırsatı değerlendireceğini biliyor muydu? Ve eğer bu kocasının sapkın tarafını tatmin etmezse... Cinayet işlemekten çekinmediğini kanıtlamıştı.

Todd duraksadı, kurnaz bakışları Matt'le onun arasında gidip geliyordu. "Tamam Romeo. Bu eğlenceli olacak. Ücretin ne kadarsa öderim. Diğer bekçi köpeğin kim?"

Ethan Garrison, mürekkepli kollarını göğsünde kavuşturmadan önce kasketini geriye doğru yerleştirerek, "Öyleyim," dedi.

Matt gözlerini kısarak döndü. "Hayır."

Ethan omuz silkti. "Senin seçimin değil, sporcu. Beğenmedin mi? Bunu patronlarla konuş. Onun korunması konusunda onlar da aynı fikirdeydi ve bu onların kararıydı."

Madison irkilmemeye çalıştı. Matt ve en genç akranı, eski bir Güneyli deyişinde söylendiği gibi, su ve yağ gibi iyi anlaşıyorlardı. Birbirlerinden ne hoşlanıyor ne de birbirlerine güveniyorlardı. Bu iş nasıl yürüyecekti?

Deke başıyla onayladı. "Hunter, Logan ve ben dün gece yaklaşık iki saat boyunca bu konuyu konuştuk. Nash ilk tercihleriydi ama üç tangocunun bıçaklarıyla dans ettikten sonra biraz daha iyileşmesi gerekiyor. O yüzden Ethan olsun."

Tek-Mil özür dilercesine omuz silkti. "Özür dilerim. Dans kartım dolu, dostum. Zy, Trees ve Kane de görevde."

Teksas sınırında. Matt birkaç gün önce izini sürdürdükleri bir insan kaçakçılığı çetesinden bahsetmişti... Geriye Ethan kalıyordu.

"O zaman anlaştık." Todd kendinden memnun bir şekilde sırtıttı. "Eğer boşanmak istiyorsanız, babanızı ziyaret eder etmez üçünüz de Washington'a gelin ki sizi 'hamile' bırakabileyim."

Ona doğru ters ters baktı. "Bana dokunmayacaksın."

"Tanrım, hayır. Yeni bir evcil hayvan üzerinde çalışıyorum. Seni hamile bırakacak zamanım olsa bile, buna hiç hevesim yok."

"Kız kim?" Madison bir damla bile kıskançlık duymadan sordu. "Onun için şimdiden üzülüyorum."

"Bir Fransız ataşesinin kızı. Bir çocuğun el değmemiş kalbine ve bir fahişenin ağzına sahip."

Madison geri çekildi. "O yasal mı?"

"Bunun neresi eğlenceli?" Todd espri yaptı.

"Beni iğrendiriyorsun. Daha ilk adetini bile görmedi mi?" "Şimdi de kaltaklık yapıyorsun. Burada işimiz bitti."

"Yapmıyoruz," diye ısrar etti. "Her hafta kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım var." "Hayır, yok. Çünkü seninle bizim evde çürüyüp gitmeyeceğim.

ve bebek bakıcılarınız. Çoğu zaman tüm daire size ait olacak. Ne isterseniz yapın."

Sözde onu hamile bırakacaksa, bu işi yapacak kadar sık evde olması gerektiğini belirtmeye zahmet etmedi. Bunun yerine, talebini yeniden konumlandırdı. "Bu bir rahatlama, ama ben o boğucu kafesten uzakta olmayı kastetmişim."

Matt her zaman onun ne yaptığını önceden sezdiği için, Madison onun daireyi gözetlettiğinden şüpheleniyordu. Eğer biraz mahremiyet istiyorsa, özellikle de Matt'le, ayrılma özgürlüğüne sahip olmalıydı.

Reddetmek üzereymiş gibi görüldüğünde, kadın tekrar araya girdi. "Eğer hamile kalmaya çalışıyorsam, egzersiz yapmam iyi görünmez mi? Doktoruma gitmem? Ve eğer daha fazla fotoğrafım çekilecekse, saçımı düzelttirmem gerekmez mi? Tırnaklarımı yaptırmam gerekmez mi?"

Todd çenesini sıktı. "Tamam. Haftada bir gün."

Madison daha fazla zorlamak istiyordu ama onun sınırlarının ve sabrının sonuna geldiği açıktı. Ayrıca, uzakta geçireceği zaman onun en büyük savaşı değildi. "Nereye gittiğimi sana söylemeyeceğim."

"Yapacaksın."

"Sadece uzakta olduğunuz her an nerede olduğunuzu paylaşırsanız..." Beklentiyle baktı, onun bakmayacağını çok iyi biliyordu.

"Böyle bir şey olmayacak." Homurdandı. "Hafta içi izinlisin ve her zaman akşam dokuzda evde oluyorsun. Hiçbir şey, çoğu hafta sonları olan planlanmış kampanya duraklarını engelleyemez. Pazar günleri aile yemekleri kutsaldır."

Bu parametreler mükemmel değildi ama Todd'dan büyük bir taviz koparmıştı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Mikroskop altına alınmak üzere olduğundan, Todd'un ve dünyanın işini bilmesini istemiyorsa "halka açık" gezilerini akıllıca seçmesi gerekecekti.

"Bu işi halledeceğim. Hamileliğimi ne zaman açıklayacağız?"

Todd, Pershings'in her şeyi önceden planladığını söyleyen telefonundaki takvimi karıştırmadı. "Eylül ayının son Cumartesi günü önemli bir banliyö merkezinde bir halk etkinliği var. Orada beklediğimizi duyuracağız. O sırada altı haftalık hamile olacaksın, gösterecek kadar değil... ama bilecek kadar. Yaklaşık beş hafta sonra, ara seçimlerden günler önce, büyükbabanın bileşenlerine düşük yaptığınızı dair üzücü haberi vereceğiz."

"İyileşiyor olmam gerekirken nasıl görünüyorum?"

"Sen bir süvarisin. Sevgili ailenin herkes için demokrasi mesajını yaymasına yardımcı olmak senin için yatağında ağlamaktan çok daha önemli. Ama sen yoksun kalacağın için konuşmayı ben yapacağım. Ara seçimlerin ertesi sabahı sessizce 'evini ziyarete' gidebilirsin. Ondan birkaç hafta sonra, boşanma davası açtığımı duyuracağım. Çocuğumuzu kaybetmenin ve bu Allah'ın belası bataklığa döndüğünden beri eski sevgilinle sevişmeye başladığın haberinin yasını tutarak yıkılacağım. Daha güzel kelimeler kullanacağım ama halk bunu duyacak."

Ne piçti ama Todd'un kıs kıs gülmesi bunu sadece bilmekle kalmayıp, aldatmacasından gurur duyduğunu da kanıtlıyordu.

"Bu senaryoda kendini kurban gibi göstermeyi başarmana bayılıyorum. Aynı seçmenler seni yatakta yakaladığım son kızın yasal olmasına daha iki yıl olduğunu bilseler şok olmazlar mıydı?"

"Bunun olduğunu kanıtlayamazsın. Bunu halka açık bir şekilde söyleseydin, seni basına gömerdim."

Tam da bu yüzden kimseye söylemeye zahmet etmemişti. "Todd, artık ne ya da kimle yaptığın umurumda değil. Sadece... gözümün önünden kaybol. Mecbur kalana kadar seninle bir daha uğraşmak istemiyorum."

Kocasını onu bir aĞağı bir yukarı süzüyor, bakışları Matt'in büyük boy tiĞörtünün önünü dürtmekte olan hassas meme uçlarında kalıyor, kadının kendini örtmek istemesine neden oluyordu. "Burada yeterince gördüm. Beni bu bok çukurundan kim çıkaracak?"

Kulübenin sahibi Jack Cole, Todd'a ifadesiz bir şekilde baktı, kocasının Cajun'un çok sevdiği bu yerle alay etmesine rağmen

büyükbabası kendi elleriyle inşa etmişti. Belli ki Jack, Todd'un fikirlerini umursamıyordu.

Madison'la ilgili.

Jack kapıya doğru işaret etti. "Benimle geliyorsun. Pierce ve ben otelinize dönüş yolunu bulmanızı sağlayacağız."

"O köylü kulübesi mi?" Todd, kendisinden aşağı olanlarla ve onların tuzaklarıyla uğraşmak onu tüketmiş gibi alay etti. "Hayır, ben medeniyete geri dönüyorum." Kocası son bir kez daha küçümseyici bir bakışla onu süzdü, Matt tekrar aralarına girip onu Todd'un keskin bakışlarından koruduğunda gözleri kısıldı. "Benim durgun su gelinimin, kovboy sevgilisi tarafından bataklığa atılması ne kadar da uygun. Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz."

Sonra da gitmişti. Madison alınma zahmetine bile girmedi. Onun gittiğini gördüğü için çok rahatlamıştı. Ama hiç hayali yoktu. Birkaç taviz ve geçici bir erteleme için pazarlık yapmıştı. Todd üç ay boyunca onu parmağının ucunda oynatacaktı. Ve bu deneyimin cehennem gibi olacağından hiç şüphesi yoktu. Tek umudu Matt'le bu deneyimden sağ salim ve hâlâ birlikte çıkabilmektir.

Kapı kapandığı anda Matt birkaç küfür savurdu ve volta atmaya bağıladı. Kendini toparlaması gerekiyordu. Bunu yapmazsa, Todd'un suratını dağıtamayacağı için duvarı yumruklayacaktı. Ayak sesleri yeri yalarken, öfkesini bastırmak için elinden geleni yaptı -önümüzdeki üç ay için iyi bir alıştırmaydı- ve sonra cehennem gibi endişeli görünen Madison'la yüzleşti. En büyük endişesi oydu. Kocası ona dokunmamış olsa da, orospu çocuğu doğrudan onun duygusal şahdamarına saldırmıştı.

"İyi misin, tatlım?"

"İyiyim."

Matt onun sessiz mırıltısına inanmadı ama yine de ona hak verdi. O pisliğin acımasızlığına hazırlanmak için hiç zamanı olmamasına rağmen kendini iyi savunmuştu. Onu daha fazla koruyabilmeyi diledi ama yapabileceği her şey onu daha büyük bir hedef haline getirecekti.

Todd uzun bir oyun oynuyordu. Bugünkü savaşta bir iki küçük taviz vermeye razı olmuştu ama sonunda savaşı kazanacağından son derece emindi. Bu sik kafalının elinde ne vardı?

"Emin misin?" Matt ona sordu.

"Evet. İyi haber şu ki, Todd genellikle daha alçaktır, ancak kışını tekmelemeye ve timsahlara atmaya istekli ve hevesli dört yüksek eğitimli ajanı olduğunu bilmek onu kısıtladı. Kötü haber? Washington'a vardığımızda Todd beni gözden düşürmek ve bana eziyet etmek için elinden geleni yapacak. Ve bizi birbirimize düşürmeye çalışacak. İzleyin."

Bu Matt'in aklına çoktan gelmişti. "Eğer onun yemini yutmayı reddedersek, bize sorun çıkaramaz."

Deke başını sallayarak yaklaştı. "O kadar basit olmayacak çocuklar. Seni uzun süre görmezden geldi Madison, çünkü sen onundun. Bunu sorgulamadı. Kimse sorgulamadı, bu yüzden seni kaybetmek onu hiç ilgilendirmedi."

"Artık olmamalı. Beni istemiyor."

"Ama seni başka bir adama kaptırmak da istemiyor. Seni başka biriyle görmek, çok memnun görünmek... Bu onun gururunu incitti. Önümüzdeki birkaç gün boyunca, 'geri kalmış gelininin' parmaklarının arasından kayıp gitme ihtimali içini kemirecek. Önümüzdeki üç ay boyunca, seni kendi tarafına çekmek için ne gerekiyorsa yapacak. DC'de büyüdüğü için, oyunu oynamanın sadece kirli yollarını biliyor. Gözlemlediğim kadarıyla kurnaz biri ve zorlama ya da hile kullanmaktan çekinmiyor. Hepsinden önemlisi, kendisinden aşağı olduğunu düşündüğü birine karşı kaybetmeyi reddediyor. Egosu buna müsaade etmez."

"Haklısınız. Todd geçen yıl bir şef yardımcısını koridorun diğer tarafındaki bir kongre üyesine kaptırınca çok kızdı. Bu yüzden kızın grup seksten hoşlandığını söyleyecek bazı üniversite arkadaşlarını buldu, ne kadar sapkın olursa o kadar iyi. Şu anda yeniden seçilme yarışında beş puan geride."

"Bunu Todd mu yaptı?" Deke isteksizce etkilenmiş görünüyordu. "Kahretsin..."

Matt kaşlarını çatı. "Bu doğru mu?"

"Bunun bir önemi var mı? Zarar suçlamanın içinde. Kimse yargılamadan önce gerçeği beklemez." Madison ellerini sıktı. "Todd'un bana ne yapacağını ancak hayal edebilirim. Ve sana."

Matt onun kaygısını silebilmeyi çok istiyordu. İktidarsız bir öfke onu dövüyordu.

"O haklı," diye ekledi Deke. "El altından düşünmeye başlayın ve karşı önlemler alın, yoksa ikiniz Todd'u asla yenemezsiniz. Acımasız olacak. Ve başarılı olana kadar da üzerinize gelmekten vazgeçmeyecek... ya da vazgeçmek zorunda kalacak. Her gün her an akıllı olmalısınız. Sakın

Tanrı aşkına," diye uyardı Deke, Madison'a hitap etmeden önce. "Duygularını koluna takma." Sonra Matt'e döndü. "Mağara adamı gibi davranma ve koruma içgüdünün kendini kontrol etmeni engellemesine izin verme. Oradayken sen onun korumasısın, sevgilisi değil. Onu her küçümseyici bakıştan ve ağağılayıcı yorumdan koruyamazsın, o yüzden bunların sırtından akıp gitmesine izin vermeyi öğren."

Matt'in içinde öfke kabardı. "O kıza zarar verirken benim hiçbir şey yapmamam mı gerekiyor?"

Ama cevabı biliyordu.

Deke kaşlarını kaldırdı. "Sevişmediğiniz birini koruyor olsaydınız, tehdit içermeyen sözlü bir yumruğu durdurmak için ne kadarını yapardınız?"

Matt dişlerini gıcırdatarak, Deke'in karısına karşı inanılmaz derecede korumacı olduğunu söyleme isteğine karşı koydu. Ama o ve Kimber, kindar bir sosyopatla üç ay boyunca işkence çekecek değillerdi. Oracle'ın ortak sahibi değerli tavsiyelerde bulunuyordu. Matt *evet-ama'larını* yuttu ve onu dinledi.

"Eşyalarımı sıkı tutacağım." Her dakikasından nefret edecek olsa bile.

"Ve duygularımı saklamak için elimden geleni yapacağım." Madison ellerini kavuşturdu

onun önünde gergin bir şekilde.

"Arkanızdayım," diye yemin etti Ethan.

Matt kaşlarını çatarak yüzünü sildi. Eğer bu serseri önemli bir anda etrafından dolanmaya istekliyse, kızgınlığını bastırması gerekiyordu. "Teşekkürler."

Dövmeli ajan başını salladı ve bir kez olsun alaycı tavrını bir kenara bıraktı.

Deke, "Başkente ulaştığınızda Todd'la paylaştığınız dairenin her odasında görüntü ve ses için kablolar olacağını biliyorsunuz," dedi.

"Sanırım her zaman öyleydi, yatak odası hariç." Orası da anahtarla girilebilen bir yerdi. "Bu pek çok şeyi açıklıyor."

Matt döndü. "Onunla evlendiğinden beri seni mi gözetliyordu?"

"Onun isteklerine karşı gelmeyi düşündüğümde her zaman benden bir adım öndeydi. Neyse ki Sadie'yle çantam hakkında konuştuğumda herkesin içindeydim. İyi olup olmadığını biliyor musun?"

"Ondan şüphelenen var mı?" Matt Deke'e sordu. Eğer genç kız Madison'ın kaçmasına yardım ettiyse, hizmetçinin kızını güvende tutmaya borçluydu.

"Madison şehre geldikten kısa bir süre sonra onunla temasa geçtik," dedi Deke. "İyi olduğunu haber verdiğimiz için bize teşekkür etti. O noktada, hiçbir şey söylemedi.

Biri size yardım ettiğinden şüphelendi. Bir sorunla karşılaşırsa bizimle irtibata geçmesini söyledik, ama o sessizliğini koruyor."

"Sadie zeki. DC'ye ilk geldiğimde olduğumdan çok daha zeki."

"O mecazi bataklığın gölgesinde büyüdü. Gerçek bir bataklıkta büyümek seni onların hainliklerine hazırlamadı." Deke Matt'e döndü. "Sen de öyle. Şüpheli ol. Tedbiri elden bırakma. O dairede söylediğiniz ya da yaptığınız her şeyin kaydedileceğini ve aleyhinize kullanılacağını varsayın."

Madison'a dokunamazsa, hatta onunla konuşamazsa, ona nasıl bakacaktı? Neyse ki haftada bir gün evden uzak kalması konusunda anlaşmışlardı. Geri kalan zamanlarda? Lanet olası Todd. Göt herif şimdiden onları alt etmiş, kendi yarattığı hapishanede yaşamaya zorlamıştı. "Rahatlamak için bir yere ihtiyacımız olacak. Özelden öte bir yere."

Bu, Madison'la takındıkları maskeyi düşürebilecekleri tek zaman olacaktı. Aksi takdirde, onu rahatlatmak için bile olsa, tek bir parmağını bile ona dokunduramayacağını bilmek Matt'in içini acıtıyordu. Kahretsin, altı saat boyunca ona dokunmamaya bile zor dayanırken, altı gün boyunca ona nasıl direnecekti?

"Dekompresyon, ha?" Deke sıırıttı. "Evet, bunu -ya da boşanma davası sırasında duyulmasını istemediğin hiçbir şeyi- apartmanda yapma. Todd bütün magazin gazetelerine çıkarır."

"Ve beni bir fahişe olarak damgala." Madison bunalmış görünüyordu, sanki adı hariç tüm ayrılıklarının kapsamı ona bir ton tuğla gibi çarpıyordu.

"Aynen öyle," diye onayladı Deke. "Her hafta nerede 'rahatlayabileceğinizi' öğrenmek için birkaç duyum alayım. Eminim aracınız da dinleniyor ve izleniyordur."

"Hiç şüphesiz."

"Sana tekerlek de bulacağım," diye söz verdi Deke. "Bana sadece birkaç gün ver."

"Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" Matt gerçeklere odaklandı ve öfkelerini bastırmaya çalıştı.

"Görünüşe göre Winston Pershing bu boşanmadan pek hoşlanmamış." Deke, Madison'la yüzleşti. "Todd için seni o seçti."

"Ve kaybetmeyi sevmez." Asidik gülümsemesi ona geçmişte senatörün tuğla duvarıyla karşılaştığını söylüyordu.

"Yani senden vazgeçmeden önce, seni topuk yapmaya çalışacak." "İyi şanslar. Ben köpek değilim."

"Peki ya ailenin geri kalanı?" Matt sordu. "Herhangi bir potansiyel müttefik var mı?"

"Karısı Agatha, soğuk ve düşmanca arasında bir yerde olacak. İlk başlarda arkadaş canlısıydı ama Todd'un hatalarını Winston'ınkileri fark etmemiş gibi davranarak görmezden gelmediğimde soğuk davranmaya başladı. Kendini beğenmiş bir şekilde 'kazandığını' düşünüyor çünkü elli yıllık metreslerini geride bıraktı ve hala onun karısı. Tek yaptığı, yaşı senatörün ereksiyon yeteneğini yenene kadar aşağılanmasını sineye çekmek oldu."

Kulağa çok eğilmiŒ gibi geliyordu. Matt başını salladı. "Cynthia ve Roger mı?"

Alay etti. "Todd'un ailesi Winston'a tamamen bağımlı, bu yüzden söz dinleyecekler. Eğer Cynthia istemeden de olsa empati kurarsa, ona daha fazla valium verirler."

"Peki ya Martin Amcan?" Matt, Madison'ın o adamdan söz ettiğini hatırladı. "O yardım edebilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Onun Winston'ın arka cebinde olduğunu anladığımda çok acı çektim. Onunla konuşmayı bıraktım."

Tanrım, 'Evet' demesi için kandırıldığı andan itibaren etrafı yılanlarla çevrilmişti. "Özür dilerim."

"Teşekkür ederim. Çok şaşırdım ve hayal kırıklığına uğradım. Büyürken en sevdiğim amcamdı... ve beni daha iyi bir iş ve küçük bir yeşil yığını için sattı. Aylarca karmanın onu alt etmesi için dua ettim." İç çaktı. "Sonra etrafımdaki herkes gibi bıkkın olmaya başladığımdan endişelendim."

Ahlaken iflas etmemişti ama Matt ona güven vermedi. Madison onu duymayacaktı ve kendini tutması önümüzdeki üç ay için iyi bir alıştırmaydı.

"DC bataklığında vicdan bir zayıflıktır. Seninkiyle düşünmek, bir idam mangasını devirmek için tereyağı bıçağı kullanmak gibidir," diye uyardı Deke Madison'ı. "Todd seni tanıyor. Bu bilginin her zerresini, teslim olana kadar seni bükmek için kullanacaktır."

"Biliyorum."

"Ethan ve ben gitmeliyiz," dedi Deke. "Siz ikiniz kelimeler ya da her zamanki... sözsüz stratejiniz olmadan nasıl iletişim kuracağınıza karar verin. Bu arada aranızdaki bağı da güçlendirin ki tek bir birim gibi çalışabilesiniz. Hayatlarınız buna bağı olabilir."

Lanet olsun. O haklıydı.

Matt, Deke'e doğru başını salladı. "Başka bir şey var mı?"

"Gitme zamanı geldiğinde Jack seninle temasa geçecek. Şimdilik Ethan, yiyecekleri getir."

Garrison homurdandı ama tekneden dev bir kırmızı konteyner almak için dışarı çıktı.

"Her şey için teşekkür ederim," diye mırıldandı Madison. "Bana yardım etmek zorunda değildiniz, hiçbiriniz."

"Hiçbirimiz zorbalardan hoşlanmayız ve kocanızın kendi kuzenini öldürdüğü videoyu gördükten sonra, dibe vurmayı hak ediyor. Ayrıca, belalı kayınbiraderlerim Matt'e söylediklerinden daha fazla değer veriyorlar. Seni güvende tutmak onu mutlu ediyor." Deke omuz silkti ve çakıllı sesi hüzünlü bir hal aldı. "Hunter ve Logan'ın masum bir kadını kurtların önüne atsalar taşaklarının derisini yüzecek kadınlarla evli olmalarından bahsetmiyorum bile."

Bu korkunç duruma rağmen Matt sırtıttı. "Kata ve Tara'dan daha sessiz olduğu için Bailey'i pek tanımıyorum ama ihtiyacı olan bir kadına yardım etmediği için Joaquin'i ipe çekme ihtimali hiç de az değil." Madison'a döndü. "Patronlar böyle korumacıdır."

"EM ve Oracle'daki herkes öyle." Deke'in yüz ifadesinden onlara kibirli ya da cinsiyetçi diyenlere verecek hiçbir şeyi olmadığı anlaşılıyordu. Sonra pencereden dışarı, teknedeki soğutucuyu çekiştiren Ethan'a baktı. "Çocuk hakkındaki karar belli oldu."

Küçük piçin bu görevde ona destek olacağını bilmek Matt'in canını sıkıyordu. "Ve başka müsait kimse yok mu? Gördüğüm kadarıyla sadece birileriyle yatmakla ilgileniyor ve kaçak avlanmaya çalışmaktan da çekinmiyor."

"Ben de 21 yaşında bir serseriydim. Ama Ethan'la aranızdaki sorunları çözmeniz ve aranızdaki uyumu bozan baltayı gömmeniz gerekiyor. Yoksa Todd aranızı açacak. Ve acı çeken Madison olur."

"O zaman Ethan'ın bir pislik olmayı bırakıp onu rahat bırakması gerekiyor."

"Tango yapmak için iki kişi gerekir," diye hatırlattı Deke, Ethan soğutucuyla içeri girerken kapıyı açık tutmak için ön kapıya yönelirken. "Lider mi yoksa takipçi mi olduğunu anla, sonra düzelt."

Garrison homurdanarak yalıtımlı kabı tezgâhın üzerine bıraktığında, Deke onu sırtından alkışladı. "Hazır mısın?"

"Evet." Madison'a döndü. "İyi misin, tatlı bezelyem? Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Ben iyiyim. Teşekkürler."

"Pozitif mi? Bir sarılma, belki? Ağlamak için bir omuz? Tüm vücut masajı?" Sırıttı. "Gerçek bir erkek mi?"

"Kapa şu lanet çeneni." Matt kafasındaki ters top şapkasına vurdu.

Çocuk onu yakaladı, kekeleyerek.

Madison ona sakinleştirici bir bakış attı ama kışına tekme basıp çenesini kapamasını söylemedi. Matt bunu yapmasını diledi ama Ethan'ın sert flörtlerinin zararsız olduğunu düşünüyor gibiydi. Kışının tekmelenmesi gerekiyordu ve Matt bu işi yapmak için can atıyordu.

"İhtiyacım olan şey Todd'la nasıl başa çıkacağımı bulmak için biraz zaman." İç çekti.

"Gerçek bir aletle evlendin." Ethan kasketini tekrar taktı ve Matt'e sinirli bir bakış fırlattı. "Belki de erkek zevkini yeniden gözden geçirmelisin."

Deke Ethan'a doğru döndü ve bir ebeveynin çocuğuna yaptığı gibi parmağını salladı. "Eğer çeneni kapatmazsan Hunter ve Logan'la konuşup seni bu göreve göndermekten vazgeçireceğim."

Matt, Deke'in böyle bir etkisi olduğundan kuşkuluydu, ama Ethan öyle olduğuna inanıyorsa... bu, serserinin koca ağzını kapatmaya yetebilirdi. "Aletin kadını için gerçekten o kadar sert mi yoksa beni kızdırarak mı zevk alıyorsun?"

Ethan'ın ifadesi bozuldu. "Sen EM Güvenlik'in altın çocuğusun. Bir yolunu bulursun." Tekrar Deke'e döndü. "Ben hazırım."

Deke ona kapıyı işaret etti. "Bataklık daha da ısınmadan ya da sen daha aptalca bir şey söylemeden gidelim."

Sonra eski CIA ajanı mafya katilinin çocuğunu tekneye itti ve el sallayarak uzaklaştı.

Matt öfkesini bastırmaya çalışarak soğutucunun kapağını kaldırıp içine baktı ve birkaç gün daha yetecek kadar yiyecek gördüğüne sevindi. Ama prezervatif kutuları neredeyse rahatlamaktan dizlerinin bağının çözülmesine neden olacaktı. Eğer bunlar gerçekten de Madison'la yalnız geçireceği son günlerse, ona güvenebileceğini kanıtlarken, kendisini ona daha yakın hissetmesini sağlamalıydı. Deke'in dediği gibi, aralarındaki bağı güçlendirmeli ve güvenlerinin mümkün olduğunca kırılmaz olduğundan emin olmalıydı.

Sonra Madison'a bir bakış attı. Dağınık geçmişleri düşünüldüğünde, bunun yeterli olup olmayacağını merak etmekten kendini alamadı.

Deke ve Ethan'ın ayrılmasından sonra, içinde bulundukları durumun dehşeti Madison'ın üzerine çöktü. Matt'le birlikte üç ay boyunca kocasının çatısı altında, onun parmağı altında sıkışıp kalacaklardı.

Matt ona ciddiyet dolu bir bakışla yaklaştı. "Konuşmamız gerek."

"Var. Aklınızı mı kaçırdınız? Yoksa sadece ölmek mi istiyorsun? Benimle DC'ye gelersen Todd için daha da büyük bir hedef olacaksın. Hem de daha ulaşılabilir."

"Sen onun seçtiği avıydın. Eğer beni şamar oğlanı yapmaya çalışırsa ve ben de onun dikkatinin bir kısmını senden alırsam, bu bir kazançtır."

Madison ağzı açık kaldı. "Neye davetiye çıkardığının farkında değilsin. Onun cinayet işleyebileceğini unuttun mu?"

"Hayır. Bu yüzden seni onunla yalnız bırakmayacağım."

Adamın koruyuculuğu kalbini eritiyordu ama adam onu duymuyordu. "Bana ulaşmak için seni kullanacak."

"Yani sence kendimi kurtarmalı ve seni serseri Ethan ve sana ne olduğu umurunda bile olmayan isimsiz bir kas gücüyle yalnız başına acı çekmene izin mi vermeliyim?" Matt'in gözleri kısıldı. "Yoksa içler zora girdiğinde çekip gideceğimi mi sandın? Her erkek gibi seni de terk edeceğimi mi sandın?"

Bir zamanlar tam olarak böyle düşünmüştü. Matt'in tehlike karşısındaki cesaretini hiçbir zaman sorgulamamıştı ama geçmişte, yeni filizlenmekte olan ilişkilerini fazla duygusal ve fazla rahatsız edici bulmuştu. Zevki geçtikten sonra etrafta dolaşan erkeklerden yana şansı hiç yaver gitmemişti. Kırık kalbinin enkazında bir yerlerde, çektiği zorluklara değmeyeceğini düşünmüştü. Bataklığa geldiğinden beri bunu sorguluyordu. Matt onu evreninin merkezi gibi hissettirmişti. Korkularını açmış, kendi ihtiyaçlarını kabul ederken onunkileri de kucaklamıştı. Yine de, güvensizliklerinin yaşadığı, içini kemiren o parça, Matt'in onunla birlikte olmak için ödediği bedelin çok yüksek olacağından endişe etmekten vazgeçmiyordu.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Todd'un bu sabah ortaya çıkacağını ya da DC'ye geri döneceğimi hiç beklemiyordum. Her şey çok hızlı geliyor."

Matt kollarını ona doladı ve kendine çekti. "Benim için korkuyorsun diye çekip gitmeyeceğimi sana söyledim. Bu hâlâ geçerli. Ayrıca Todd'la evli olabilirsin, ama seni koruduğum sürece *benimsin*. O gür ağız. O tatlı amcık. O güzel kışın. Her düşüncen, her dileğin, her acın, her kalp atışın? Benim."

Bunu her gün onun bedenini kendi bedeninin altına bastırduğunda ve onu pis düşünceli iradesine boyun eğdirdiğinde açıkça ortaya koydu.

onu titreyen, ürperen bir karmaşaya dönüştürdü. Ama geri çekilmediğinde ve kimse ona meydan okumadığında ona sahip olmak kolaydı. Todd aralarına girdiğinde ne olacaktı? Ya da Matt onu istediği için sonuçlarına katlanmak zorunda kaldığında? Buna katlansa bile, kadının boşanması kesinleştiğinde ve tehlike geçtiğinde çok fazla şeye katlanmış olacak mıydı? O zaman onu sonsuza dek terk edecek miydi?

"Matt..."

"Bana 'Matt' deme. Ciddiyim. Her santimin benim. Anlaştık mı?"

"Tamam, ama-"

"Aması yok. Talebime herhangi bir koşul koymadın."

"Onun çatısı altındayken senin olamam."

Kaşlarını kaldırdı, kızın çenesini tutarken hoşnutsuzluğunu belli ediyordu. "İşte burada yanıliyorsun tatlım. Sen *her zaman* benimsin. Sana dokunmuyor olmam bu durumu değıştirmez."

Madison yutkundu. Pek çok açıdan onun gibi *hissediordu* -her gün, her gece, her an. Ama geçmişleri hâlâ bir gölge gibi belirliyordu. Gelecekleri de öyle. Bazen onun kendisine aşık olduğuna yemin ediyordu. Yüzü bunu söylüyordu. Vücudu bunu söylüyordu. Onunla ilgilenme şekli, çoğu zaman onun ihtiyaçlarını ilk sıraya koyması bunu söylüyordu. Ama bu sözleri asla yüksek sesle söylemezdi.

"Benim senin olmamın ne önemi var?"

"Seni ne kadar çok istediğim anlaşılmadıysa, tekrar göstereyim." Adam ona baktı, sözleri açıkça cinsel bir heyecan yaratıyordu.

Madison'ı bir heyecan sardı. Belli ki delirmişti. İlişkilerinin ötesinde çok fazla sorunları vardı ve odaklanması gereken yer de orasıydı. Ama onun cızırtılı bakışları altında tüm bunlar eriyip gitti. Nefesi kesildi. Ona duyduğu o tanıdık acı karnını sardı.

Son on iki gün içinde, onun direnme isteğini yok etmişti. Bacaklarının arasındaki her şeyin hassas olması ya da onun için birçok kez boşalmış olması, kalçalarının lastik gibi hissettirmesi ve rahminin kasılması hiç önemli değildi. Görünüşe göre, kocasının onlara aylarca eziyet etmeyi planlaması vücudunun umurunda değildi. Matt'in ona dokunmak istemesi bile nabzının hızlanmasına neden oldu.

Daha yakına kaydı, vücut ısısı onu içten dışa yakıyordu. "Bana ihtiyacın var mı, tatlım?"

Her ne kadar evet demek istese de diyemedi. Adam sorusuna cevap vermemiş, sadece gerçeği geçıştirmişti. Ve seks hiçbir şeyi çözmeyecekti. "Yiyecekleri kaldırmalıyız."

Matt soğutucuyu bir kenara itti ve onu kendi bedenine doğru çekti. "Saklayacaklar. Benim olmayı kabul ettiğin için piçman mısın?"

Onun nasıl hissettiğini bilmiyor muydu? "Hayır."

"Moteldeki o sabahtan beri, bir kez olsun geri almak istediniz mi?"

"Hayır."

"O zaman hâlâ benimsin."

Madison karşı çıkmalıydı ama iliklerine kadar arzuladığı bir şeyle neden savaşındı ki? "Öyleyim ama-"

"Çekip gitmeyeceğim ve Todd'un tekrar aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Bu durumdan birlikte çıkmak için elimizden geleni yapacağız."

Duyguları boğazında düğümlendi. "Bunu istiyorum. Her şeyden çok."

Ama yıllarca Matt için bir hafta sonu kaçamağından başka bir şey olmadığı düğündükten ve bataklığa geldiğinden beri Matt'in ona verdiği sonsuz zevkten sonra, onu seksten daha fazlası için isteyip istemediğini sorgulamamak zordu. Öte yandan, son zamanlarda farklı bir adam olmuştı, daha rahat, daha açık ve iletişime açıktı. Ve sahiplenme duygusu giderek artıyor gibiydi.

Seni sevmiyorsa, neden?

Umut dolu kalbi bu soruyu sorup duruyordu. Babasıyla yaşadıkları olmasa Matt'in duygularını itiraf edeceği hayalini kurmayı bırakmalıydı. Nasıl hissettiğini anlamak için biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu düşünmenin de bir yararı yoktu. Çirkin gerçek şuydu ki, geleceklerini düşünmek onun ilk önceliği olmamalıydı. Matt onu korurken Todd'dan kurtulma şansı daha yüksekti, nokta. Bu çile sona erdiğinde, onun kendisini hâlâ isteyip istemediği konusunda endişelenecekti.

Matt onun alnına bir öpücük kondurdu. "O zaman biz de öyle yapacağız."

Madison kararlılıklarının yeterli olacağını umdu ama şimdilik endişelerini bastırdı. Sözsüzce, soğutucuyu boşaltmak için birlikte çalıştılar. Matt prezervatif kutularını aldı, birini yatak odasına götürdü ve geri kalanını zindana bıraktı.

Banyoya girdi, saçlarını yıkarken düşünceleri karmakarıştı. Todd'un tehditlerinin soğukkanlılığını bozmasına izin vermemeye çalıştığı yirmi sonuçsuz dakikanın ardından, nemli saçları örülmüş, havlusu etrafına sarılmış ve düşünceleri her zamankinden daha karışık bir halde salona adım attı.

Matt yatak odasında, saçları düzeltilmiş, gömleksiz ve hareketsiz bekliyordu. Bakışlarıyla onu delip geçti. İlk bakışta normale yakın bir görüntüsü vardı ama fazla hareketsizdi. Sonra onun gözlerini gördü. Bir fırtına gibi öfkeliydiler. Türbülanslı havayı karıştırdı.

"Bir sorun mu var-"

"Aç mısın?" diye sordu. "Ben iyiyim. Ya sen?"

"Sen duş alırken ben yedim. Susadın mı? Başın mı ağrıyor? Tuvalete gitmen mi gerekiyor?"

Başka bir deyişle, aklındakileri açmadan önce konuşmak istediği bir şey var mıydı? "Hayır."

Matt ağır adımlarla yaklaştı. "Benim için endişelenmeni istemiyorum. Benim odak noktam sensin. Eğer ağırlık korumacı ya da kontrolcü olduğumu düşünüyorsan, muhtemelen öyleyimdir. Özür dilemene gerek yok. Kocanın sana yakın olmasından hoşlanmıyorum ve senin ayak parmaklarına basmaktan çok güvenliğine ilgileniyorum."

Madison anladı. "Ben de Todd'un etrafında olmak istemiyorum. Ama ondan kaçamayacağımızdan emin. Birlikte olduğumuzu biliyor ama Deke'in de belirttiği gibi, bunu gösterip boşanma sırasında kullanması için ona cephane veremeyiz."

"Önümüzdeki üç ayı nasıl idare edeceğimizi planlamamız gerekiyor. Ben şimdiden bir strateji üzerinde çalışıyorum."

"Ne gibi? Onun çatısı altında nasıl çalışacağız? Ya da iletişim kurmayı? Burada seninle olmanın en güzel yanlarından biri de daha fazla konuşuyor olmamız. Artık aramıza duygusal duvarlar örüyormuşsun gibi hissetmiyorum." Risk aldı ve onun elini tuttu. "Sana daha yakın hissediyorum."

O da karşılığında parmaklarını sıktı. "Buraya geldiğimden beri kim olduğum ve sahip olduklarımız konusunda daha rahatım. İmkânım olduğunda Jack'e büyük bir teşekkür borçluyum ama daha iyi bir yerde olmamın en büyük nedeni sensin."

Ama bataklıktan ayrıldıklarında, Matt'in dokunuşundan yoksun kalmak ve aralarında hiçbir bağ yokmuş gibi davranmak zorunda kalacaktı. Bu onu sersemletmişti. "Todd'un evindeyken konuşamayacağımızı biliyorum, ama not yazmanın ya da mesajlaşmanın bile güvenli olduğunu sanmıyorum. Gözetleme sistemi söylediğimiz ve yaptığımız her şeyi yakalayacaktır. Peki seçeneklerimiz neler?"

"Bir yolunu buluruz. El hareketleri yaparız ya da eşyaların yerleştirilmesine güveniriz. Belki de duman işaretleri kullanırız," diye şaka yapmaya çalıştı.

Madison'ın yapmak istediği son şey gülmekti.

Matt güven verici bir tavırla, "Her hafta onun meraklı gözlerinden uzakta bir günümüz olacak," dedi. "Gerisini ben hallederim."

Louisiana Temmuz ayında bunaltıcı bir sıcakla kavrulsa da, onun yanında haftada sadece bir kez gerçek kimliğine bürünme düşüncesi içini ürpertiyordu. "Endişeleniyorum."

"Ben de öyle. Todd seni yıkmak için elinden geleni yaptıktan sonra kendimi seni teselli etmekten alıkoymak kolay olmayacak. Ve onun değersiz boynunu sıkmaktan kendimi nasıl alıkoyacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

"Sizi tuzağa düşürecek ve sizi tutuklatıp rezil edebilmek için sinirlerinizi bozmaya çalışacak."

"O seni izole ederken. Tatlım, biliyorum." Yaklaştı. "Ama bu benim en büyük endişem değil. Senin de olmamalı."

"Nedir o zaman?"

Belli belirsiz gülümsedi. "Ellerimi senden nasıl uzak tutacağımı düşünüyorum."

Bu gerçekten bir endişe değildi... ama öyleydi. Madison onsuz vücudunun ne kadar acı çekeceğini ancak hayal edebilirdi. Birlikte geçirdikleri ilk hafta sonundan sonra, yoksunluk hissi sonsuza dek sürmüştü. Şimdi neredeyse iki haftayı birlikte geçirdiklerine göre? Ona olan doyurulmamış ihtiyacı onu mahvedebilirdi. "Keşke zorunda olmasaydın, ama-"

"Biliyorum." Matt aralarındaki son mesafeyi de kapattı. "Bunu kendime ne zaman yapsam" -ĞiĞmiĞ dudağını okÇadı- "bil ki seni öpmek istiyorum. Eğer Çakağımı okÇarsam, bu seni düÇündüğüm anlamına gelir."

"Gizli bir dil mi?" Gülümsedi. "Hoşuma gitti. Dudaklarımı yaladığımda ne söylediğimi sanıyorsun?"

"Her ne ise, umarım görüldüğü kadar kirlidir."

Sesini alçalttı, bu anı sonsuza dek onunla birlikte yaşamak istiyordu. "Ağzımı sana dolamak istiyorum."

Onu tahrik etmekte asla başarısız olmayan o küstah, kirli tarzıyla gülümsedi. "Öyle mi? Eğer dudaklarımı yalarsam, tatlım, bunu bir söz olarak kabul et. Bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda, ağzımı amına dayayacağım ve daha fazla dayanamayana kadar çığlık atmanı sağlayacağım."

Sıcaklık onu kavurdu. Odaklanması gerekiyordu... ama Todd'un zorlaması uyanık olduğu her anı ele geçirmeden önce gerçekliği birkaç anlığına bir kenara itmeye karşı koyamadı.

"Bu hoşuma giderdi," diye nefes aldı.

Kızın kulağına eğildi. "Seni ne kadar çok becermek istediğimi anlatmam için bir yol bulmamız gerekecek. Sertleşmiş sikimi tutup

parmağımı kıvrarak boşalmanı sağlamanın çok açık olacağından eminim."

"Öyle mi dersin?" diye takıldı.

"Etkili olsa da" -kızın lobunu ısırdı- "ne yazık ki evet."

Matt pişmanlık dolu bir iç çekişle geri çekildi ve onu incelemeye koyuldu.

Sessizlik çöktü.

Belli ki aklında hâlâ bir şeyler vardı.

"Başka ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

diye sordu. "Seni üzmem istemem ama-"

"Ciddi olmak zorundayız. Todd'un bombasından sonra şaka yapma lüksümüz yok."

Yüzü asık olan Matt başını salladı. "Üzerinde çalışmamız gereken ilk ve en önemli şey senin güvenin. Hâlâ benim bağlılığımı sorguluyorsun."

"Ben değilim. Ben sadece..." Ama bu cümleyi onun haklılığını kanıtlamadan bitiremezdi. İçten içe, onun daha ne kadar dayanacağını merak ediyordu.

"Gördün mü? Öylesin."

Suçluluk duygusuyla kızardı. "Öyle demek istemedim. Sana pek çok konuda güveniyorum." "Fiziksel güvenliğin konusunda, elbette. Eğer güvenmeseydin, asla

Lafayette'e döndüğün gece penceremi çaldı. Ama Todd'dan kurtulmak istiyorsan bana her şeyinle güvenmek zorundasın. Ve ertesi sabah seni Nash'e teslim ettikten sonra verdiğim hasarı onarmam gerekecek."

"En güvenli olduğunu düşündüğün şeyi yaptın."

"Aynı zamanda en kolayı da buydu. Bir metre ötemde olmasaydın, seni hâlâ istediğimi itiraf etmek ya da bana hissettirdiklerini düşünmek zorunda kalmayacaktım."

Madison'ın kalbi sıkışmıştı. "Peki ya şimdi?"

"Nash'in evinden kaybolduğun an, seni iki kez terk ettiğim ve bunu bir daha yapamayacağım gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım." Onun bedenini daha yakına sürükledi. "Ama kelimeler ucuzdur ve senin erkekler tarafından terk edilme geçmişin var. Bana inanman zaman alacak."

"Duygularımı şımartma lüksümüz yok."

"Ama güveninizi etkiliyorlarsa, önemlidirler. Todd, kapısından içeri girdiğin anda onları manipüle etmeye çalışacaktır. Eğer aramızdaki bağ yeterince güçlü değilse, aramızdaki her şeyi erozyona uğratacaktır. O zaman sadece bizi ayıracak araçlara sahip olmakla kalmayacak, aynı zamanda gerçekten tehlikedeysen beni dinleme ihtimalin de azalacak."

O haklıydı. "Ne yapmalıyız?"

"DC'den birlikte ayrılmayı umduğumu tekrarlayabilirim, ancak onları destekleyecek güveni tesis edene kadar sözlerin pek bir anlamı yok. Beş dakika içinde benimle zindanda buluş. Çıplak olarak. Anlaşıldı mı?"

Madison'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Yutkundu. Todd onları tehlikeli, ölüm kalım meselesi olan bir duruma sokmuştu; Matt'in dokunuşunu hissetmek için bu kadar istekli olmamalıydı. Ama neden yalan söylesin ki? Tabii ki aralarındaki bağı doğal yollardan geliştirmek daha iyi olurdu, ama kendilerini iyi hissetme saçmalığına kapılıp zaman kaybedemezlerdi. Ateş atlamak zorundaydılar. Matt'e duyduğu ihtiyaç bu kadar derin olmasaydı, belki ona daha fazla aşık olmaktan kendini alıkoyabilirdi. Ama sonunda yine kalbini kırsa bile bunun olacağını sanmıyordu.

Ciddiyetle başını salladı. "Evet, Matt."

İKİNCİ BÖLÜM

A Madison koridorda gözden kaybolup ayak sesleri zindana doğru azalırken Matt'in içinde bir endişe belirdi. Onlara duyduğu güven sağlam değildi,

ve bunu sağlamlaştırması ve en kısa zamanda gelecek duruşma için onları kırılmaz bir çift haline getirmesi gerekiyordu.

Ama hepsi bu değildi. Onu sonsuza dek istiyordu.

Madison'ın kalbinde bir yeri vardı. Onu, başka bir kadının anlayabileceğinden şüphe duyduğu bir şekilde anlıyordu. Onu kendi isteğiyle bırakacağını hiç düşünmemişti. Ama onu sevdiğini itiraf ederse, Madison güvene giden kestirme bir yol olarak L-bombasını attığını mı düşünecekti? Eğer öyle yaparsa, bu güçlendirmesi gereken inancının içine ederdi. Duygularını anlatmak için hazzı da kullanamazdı. Tek istediğinin seks olduğunu düşünebilirdi. Ve DC'ye vardıklarında ona bir korumadan fazlasıymış gibi davranması riskini göze alamazdı. Todd bunu tahribat yaratmak için kullanırdı.

O pisliğin ziyaretinden sonra Matt'in, güvenliğinin ötesinde ona güvenilebileceğini kanıtlaması gerektiği açıktı. Birlikte inşa edecekleri şey, sadece yakında eski sevgilisiyle yaşayacağı çileyi atlatmalarına yardımcı olmakla kalmayacak, aynı zamanda Todd'un aralarını bozmak için elinden geleni yapmasından sonra aralarındaki bağı yeniden kuracaktı. O zamana kadar Madison'ı aşık bir adam gibi kollarına alamazdı. Hayatı için korkan bir Dom gibi ona meydan okumalıydı.

Ayrıca bir yedek plana da ihtiyacı vardı. Bir sigorta poliçesi. Kaldıraç. Todd'un kuzenini ve en iyi arkadaşını öldürüp gömdüğü pisliği ortaya çıkarabilirse, belki de o pisliği halka ifşa etmenin ve Madison'ı sonsuza dek özgür bırakmanın reddedilemez bir yolunu bulabilirdi.

Matt hemen banyoya girip birkaç ihtiyaç malzemesi aldı, sonra da onları büyük odaya bıraktı. Sehpayı kendi masasına göre ayarladı.

amaçlar. Ardından mutfağın ortasına bir sandalye çekti, buzdolabından biraz yiyecek aldı ve derin bir nefes verdi. Bir saat içinde onun kendisine bakma becerisine ne kadar güvendiğini ve aralarındaki güvenin tam olarak hangi noktalarda gelişmesi gerektiğini öğrenecekti.

Omuzlarını dikleştirerek zindana yöneldi. Söylediği gibi, bütün dikişlerini sökmüş ve odanın ortasında çırılçıplak, başı öne eğik duruyordu.

Onu ne zaman çırılçıplak kendisini beklerken bulsa, kendini aşağılanmış ve neredeyse nutku tutulmuş hissediyordu; tahrik olmaktan bahsetmiyorum bile. "Madison?"

"Evet, Matt."

Kadının nefes nefese verdiği cevap onu heyecanlandırdı. Işıkları yaktı ve ona doğru yöneldi. Ona doğru attığı her adımda titriyor, yanakları pembeleşiyor, meme uçları dikleşiyor, amı dolgunlaşıyordu. İçindeki Dom, onun vücudunun kendini zevke hazırladığını görmekten hoşlanıyordu. İçindeki operatör ise bu işaretlerin Pershing ailesi, halk ya da medya tarafından fark edilmeyeceğinden endişeleniyordu.

Ona bir bakış atma riskini göze aldığı anda, gözlerindeki hayranlık onu durdurdu. "Teslimiyetine ve yalnız kaldığımızda vücudunun verdiği tepkilere bayılıyorum tatlım. Tahmin bile edemezsin. Ama DC'de bana tepki veremezsin ya da kimseye korumandan fazlası olduğuma dair bir işaret veremezsin. Bu ölümle yaşam arasındaki fark olabilir."

"Biliyorum, ama nasıl?"

"Bunun üzerinde çalışacağız." Sanki odadaki cansız bir demirbaşmış gibi, ikinci bir doğa haline gelene kadar ona bakma alıştırmaları yaptırdı. "Gözlerini kapat ve sesime odaklan."

Bu emirler kolay olduğu için tereddüt etmeden yerine getirdi. Son on iki gün boyunca benzer istekleri yerine getirmiş ve adam onu her zaman mutlulukla ödüllendirmişti. Şimdi, talepleri alışılmadık ve zorlaşacaktı. Ve eğer kendini büyük bir hızla geliştirmezse, ödüller çok az olacaktı.

"Ben bir yanıt istemedikçe söyledığım ya da yaptığım hiçbir şeye tepki verme." "Evet, Matt."

"Güvenli kelimen nedir?"

"Kütüphane."

Duvardaki kancadan bir göz bağı çıkarırken, kadının vücut dilini inceledi. Adamın üzerindeki etkisini gizlemeye çalışıyordu ama adam yaklaştıkça solunumu hızlandı. Adam ensesinden nefes aldı ve

ürpertisi omurgasından aşağı doğru kıvrıldı. Adam yavaş adımlarla onun etrafında dönerken, nabzı boynuna vuruyordu. Ve adam vücut ısıları birbirine karışacak kadar yaklaştığında, kadın eğilerek adamın aralarında bıraktığı azıcık mesafeyi de sildi.

"Bana dokunmana izin verdiğimde sana söyleyeceğim." Matt fermuarının arkasındaki sızıya aldırmadan gevşedi ve gözbağını kızın gözlerinin üzerinden kaydırды. "O zamana kadar yok."

Madison kaskatı kesildi. Onu çözerken gözlerinin içine bakmayı seviyordu, bu yüzden Jack'in kulübesindeki ilk günlerinden beri duygusal yoksunlukla oynamamışlardı. Ama onun güvenini artırmak için, onu tamamen kendisine güvenmeye, şimdi itaat etmeye ve sorularını sonraya bırakmaya zorlaması gerekiyordu.

"Anlıyor musun?" diye sordu. "Evet, Matt."

"Yeşil mi, sarı mı, kırmızı mı?" "Yeşil."

Kadının yan tarafını okşadı, parmak uçları amına tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Vücudu sarsıldı. Kalçaları adamın dokunuşuna doğru sarsıldı.

"Kıpırdamadan dur," diye emretti. "Deniyorum."

"Denemek yeterli değil."

"Ne zaman yanıma gelsen, tahrik oluyorum."

Kadının sözleri adamın kıvılcımlanan libidosuna benzin dökmüştü. "Sana tepki vermemeni söylemiştim.

Ve size konuşmanız için izin vermedim."

Ellerini yumruk yaptı ve yanıtını yutkundu. "Evet, Matt." "Yakına geldiğimde mi?" diye mırıldandı kulağına. "Yapma. Kımıldama. Hareket etme. A.

Tek kişilik. Kas. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Matt."

Kızın titrek cevabı kayıtsızlık maskesini düşürdü. Titreyen küçük sesi onu tahrik etti. "Rahatla." Kız vücudunu rahat bir duruşun makul bir taklidi haline getirdiğinde, adam başını salladı. "Böyle kal."

Odanın diğer ucundan bir çift kulaklık aldı. Madison'ın hakkını vermek gerekirse, başını çevirmedi ya da onu duyduğuna dair herhangi bir işaret vermedi.

"Mükemmel." Kızın arkasında döndüğünde, gürültü önleme özelliğini açmak için küçük düğmeyi çevirdi ve kulaklığı kızın kulaklarına kaydırarak ona uyacak şekilde ayarladı.

Onları yerine yerleştirdikten sonra, kadının tepkisini katalogladı.

Hafifçe gerilmişti, endişe ağzını sıkıyordu.

Matt onun kulağındaki yastıklı parçalardan birini kaldırdı. "Nefes al. Nefes verirken omuzlarını indir." Matt, kızın hiç umursamıyormuş gibi bir tavır takınmasını bekledi. "Güzel. Yeşil mi, sarı mı, kırmızı mı?"

"Yeşil."

Ona güvenmekten korkmuyordu. Yine de fiziksel güvenliği konusunda ona güveniyordu. Geliştirmeleri gereken başka güven biçimleri vardı.

"Benimle gel," diye emretti, sonra kulaklığı yerine yerleştirdi ve onun elini tuttu. Onu mutfığa götürdü ve kulaklığı tekrar kenara kaydırmadan önce boş sandalyeye oturttu. "Burada bekle. Kımıldama."

Madison itaat etti ama soğukkanlılık heyecanını bastırdı. Çabucak kahvaltısını hazırladı. Ne de olsa, planladığı şey için onun gücüne ihtiyacı olacaktı.

Çok geçmeden tabağına dumanı tüten yumurtalar, yoğurt, soyulmuş bir mandalina ve bir iki sürpriz koydu. Kulaklığını bir kez daha kaldırdı. "Ağzını aç."

Madison tereddüt etti, sonra dudaklarını araladı. Dilinin üzerine bir çatal dolusu kabarık yumurta yerleştirdi. Onu bir mandalina dilimi takip etti.

"Hmm," diye inledi.

Matt ters ters baktı. Onu tepki vermemesi konusunda uyarmıştı... Todd hiçbir zaman tahmin edilebilir olmayacağına göre, o da bunu göze alamazdı.

Dudağına dokundu. Kız hiç duraksamadan dudağını açtı ve adam ağzına hiç beklemediği bir şey soktu, kızın ısırmasını dikkatle izledi.

Louisiana'ya ilk taşındığında One-Mile onu neredeyse dilini yakacak olan bir bamya restoranına götürmüştü, bu yüzden Cajun biberlerinin tatlı olduğunu biliyordu... ama aynı zamanda acı da içeriyorlardı. Boş boş, az önce ona yedirdiği biberden ne kadar zaman sonra vazgeçeceğini merak ediyordu.

Matt, baharatın Madison'ı aydınlattığı anı tam olarak gördü. Bütün vücudu gerildi. Yüzünde paniğe benzer bir şey belirdi.

Biberleri ellerine tükürmeye çalıştığında, onları kucağına itti ve büyük bir eliyle bileklerini birbirine kenetledi. Diğer eliyle kulaklığı kaldırdı ve bir sonraki emrini kızın kulağına şaklattı. "Yut."

"Çok baharatlı!"

"Senin cezan."

"Ne için?" diye boğuldu. "Tek kelime etmedim."

Dilini dışarı çıkardı. "Sadece inledim."

Emrinin ruhundan ziyade lafzına bağılı kalmak bunu kesmeyecekti.
"Tepki gösterdin."

"Su!"

"Yut," diye tekrarladı acımasızca.

Yüzünü buruşturan Madison biberi zorla yuttu.

Matt ona bir bardak su uzattı ve yudum yudum içmesini izledi. "Dinle, uyum sağla ve ilk söylediğimde itaat et. Bu alıştırmamanın amacı da bu. Yemek sana zarar vermez. Kocan verecek. Şimdi, başka bir tepki istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Neredeyse azarlanmıŒ gibi görünüyordu.

"Evet, Matt." "Aç."

Tereddüt etti, teslimiyet ve korku arasında gidip geldiği belliydi. "Beni ne kadar bekletirsen, seni o kadar cezalandırırım."

Sonunda dudaklarını büzmeden önce göz bağıının kenarlarından hayal kırıklığı gözyaşları sızdı, sonra ifadesini boşalttı ve itaatkâr bir şekilde ağzını açtı. Adam dilinin üzerine bir biber daha attı. Kadın bir çığlık attı, tepki vermemeye çalışarak sessizce çiğnedi ve yuttu. Yine de yüzünü buruşturduğu her halinden belliydi. Todd da bunu fark edecekti.

"Daha iyi." Suyunu yeniden doldurdu ve ona uzattı. "Ama yeterince iyi değil. Denemeye devam et."

Adam kulaklığı yerine yerleştirirken suyun yarısını yuttu ve sonra onu beslemeye devam etti.

Bir ritim tutturdular. Adam onun dudağına dokundu. Kadın ayrıldı. Dilinin üzerine yiyeceği yerleştirdi. Çiğnedi, tek kelime etmeden ve ses çıkarmadan yutmadan önce ona ne yedirirse yedirsın ağzı sert bir çizgiydi. Yumurta, yoğurt ve biberler bittiğinde son lokmayı da paketinden çıkardı. Alt dudağına son bir kez dokunduktan sonra açtı. Ödül olarak ağzına bir kare çikolata yerleştirdi.

Madison'ın yüz ifadesi neredeyse hiç değişmedi. Ama onun bu beklenmedik jestten hoşlandığını biliyordu. Omzuna yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra su bardağını son kez ona uzattı.

İçini boşalttıktan sonra nazikçe ağzını sildi, bardağı mutfak lavabosuna koydu ve onu oturma alanına yönlendirdi.

Bir sonraki test zamanı.

Önceden, dikdörtgen sehpanın üzerine bir banyo havlusu sermişti. Şimdi Madison'ı ayak parmakları ön kapıyı gösterecek şekilde düz zemine itti.

Adam onu sırtüstü yatırıp başını kaldırdığında ve altına bir yastık koyduğunda kadın kaskatı kesildi.

Sonra başparmağını yanağında gezdirdi, ardından masanın diğer ucuna doğru koştu. Ayak bileklerinden tutup ayaklarını karşı köşelere diktiği ve onu genişçe açtığı anda daha da gerildi ve dizlerini birbirine bastırmaya çalıştı.

Çenesini sıkarak eğildi ve kulak koruyucusunu kaldırdı. "Madison, yaptığım herhangi bir şeye tepki vermeli misin?"

"Konuşmak için izin istiyorum?" "Bir kez. Çabuk."

"Jack ya da Deke geri gelirse, görecekləri ilk şey benim çıplak kukum olacak."

"Haklısın. Asıl soru, bana güveniyor musun?"

Onun düşündüğünü neredeyse hissedebiliyordu. Tanıdığı insanların amını görmesinin korkunç olasılıkları ile içindeki sahiplenici canavarın buna izin verip vermeyeceğini tartıyordu.

Madison, "Ethan'ı da getirebilirler," diye işaret etti.

Ona hak verdi. Eğer onun stratejisini yeniden düşünmesini istiyorsa, elindeki en etkili argüman buydu ama... "Bu benim sorunum. Senin tek derdin bana güvenmek ve sana söylediklerimi yapmak. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Evet, ne?" Kendisine Efendi ya da Beyefendi denmesi pek ilgisini çekmiyordu ama adını onun dudaklarından duymak hoşuna gidiyordu.

"Evet, Matt."

"Şimdi dizlerinizi açın ve bacaklarınızı daha geniş açın. Ayak parmaklarınızı köşelerden s a r k ı t ı n . "

Tereddüt etti.

"Madison?" Saçlarından bir avuç tuttu. "Neredeyse iki haftadır benim için bacaklarını açıyorsun."

"Zindanda beni ödüllendireceğini bildiğim zaman. Ama bu benim zevkim için değil. Hatta senin için bile değil."

"Bana ya güvenirsin ya da güvenmezsin. Hangisi olduğuna hemen karar ver. Eğer güvenmiyorsan, kalk ve giyin, çünkü konuşacak çok şeyimiz var."

Madison durakladı, bütün vücudu sanki kaçmaya hazırmış gibi gergindi. Matt onun düşüncelerinin hızla aktığını hissediyordu. Sonunda sert bir nefes verdi ve

ayak parmaklarını karşılıklı köşelere kaydırmadan önce dizlerini ayırdı ve bacaklarını daha geniş bir şekilde ayırdı.

İçinden bir rahatlama geçti. "Bunun kolay olmadığını biliyorum. Aferin kızıma."

Sakinleştirici bir nefes aldı, açıkça onun övgüsünden güç alıyordu.

Ama uyumu pek de mükemmel değildi. Oyun zamanı bitmişti.

"Masaya yaslan. Hareket etmek yok. Ses çıkarmak yok. Tepki vermek yok. Sana bir daha söylemeyeceğim." Kulaklıkları tekrar yerine yerleştirip kızın sesini keserken, daha fazla cezalandırılacağına dair söylenmemiş sözün aralarında asılı kalmasına izin verdi.

"Evet, Matt."

Ona bu cevabı birçok kez vermiş olmasına rağmen, şimdi ona zevk kadar ceza da verebileceğini bildiği için, itaati onun içinde bir şalteri indirdi.

Jack Cole, sağ olsun, onu oturtup her Çeyi açıklamadan önce Matt cinsel isteklerini ve dürtülerini anlayamamıştı. Hâlâ anormal değil, sapık olduğu gerçeğini kabullenmeye çalışıyordu. Madison'ın itaat etmek için çabalamasını ve bunu başarmasını izlemek -onun için- hem gururunu okşamış hem de onu ateşlemişti.

Daha önce topladığı malzemeleri bir araya getirdi, bir kâseye ılık su doldurdu, sonra her şeyi oturma alanına götürüp kadının yanına koydu. Bir sandalye çekti ve masanın ayak ucuna tüneyerek kadının açılmış bacaklarının arasına baktı. Sabah güneşi parlıyor, inci gibi parlayan tenini aydınlatıyor ve şişmiş amından sızan ıslaklığı parlatıyordu. Kafası onu endişeyle dolduran emirlere itaat etmekten hoşlanmıyor olabilirdi... ama vücudu açıkça hoşlanıyordu.

Dizlerini birbirinden daha da ayırdı, sonra aşağı indirdi, ayak tabanlarını birleştirerek kelebek pozunda, her santimi açıkta kalacak şekilde uzanmasını sağladı. Keskin bir nefes alış veriş dışında tepki vermedi. Adam bir an bile onun sırf bir ağız dolusu Cajun biberinden daha kaçınmak için itaat ettiğine inanmadı. Güvenini teslim ediyordu çünkü onu memnun etmek istiyordu ve bu onu daha da çok sevmesini sağlıyordu.

Küçük bir makas almadan önce başparmağını kızın somurtan kıvrımlarında gezdirdi, klitorisinin üzerinde durdu.

Madison her şeyi düzgün tuttu ama o da kızın kasık kıllarını olabildiğince kısa kesti ve kızın hiç kıpırdamamasından ya da ürkmemesinden memnun oldu. Sessiz bir övgüyle kalçasını okşadı, parmaklarını bacağının üzerinde dolaştırarak

kalçasını ve oradaki narin kemiği sıyırdı. Yüzünde bir gülümseme belirtisi belirdi ama bu ifadeyi ortaya çıkıldığı anda bastırdı.

Matt makası bir kenara bıraktıktan sonra, kadının belinin kıvrımına yerleştirdiği silindirik kutuya uzandı. Köpüğü avucunun içine püskürttü, kulaklıklar için memnundu. Kulaklığı takmasaydı, çıkardığı ses bir sonraki hamlesini ele verecekti.

Soğuk, mentollü tıraş kremi kızın tümseğine sürdü ve dudaklarından aşağıya doğru parmakladı, ellerini yakındaki bir havluya hızla silmeden ve tıraş bıçağına uzanmadan önce kızın kesik nefesini not aldı.

Boştaki elini kızın uyluğunun iç kısmına koyarak eğildi ve hassas etine doğru nefes aldı. Zorlukla duyulabilen soluk alışları tam bir nefes alışa dönüştü. Sonra, itaatsizlik ettiğinin farkına varmış gibi dudağını ısırıp ve özür diler gibi baktı.

Çok geç.

Matt kasık kıllarının görünen her telini tıraş etmeye başladı. Eğildi, amının hemen üzerinde durdu, bıçakları yavaşça ve metodik olarak hassas etinin üzerinde gezdirdi ve beyaz köpüğü kazıyarak yumuşak, bebek pembesi teni ortaya çıkardı. İşi bittiğinde onu durulayarak temizledi, havluyla kuruladı, sonra da saten gibi amını okşadı.

Madison titriyordu, görünüşe göre kıvrınmamaya çalışıyordu. Adam ona çabası için A verdi ama Madison ondan saklanamıyordu. Madison'ın onu tımar etmesinden hem hoşlandığını hem de nefret ettiğini söyleyebilirdi. Adam onun tenine nefes verdiğinde, onu okşadığında ve sadece ona odaklandığında, kız keyifleniyor ve adamın çok iyi tanıdığı kafasındaki itaatkâr yere düşüyordu. Ama adamın neden onu çıplak tıraş etmeyi seçtiğini ve neden önce gerekçesini açıklamadığını anlıyor muydu?

Eğer bunu yapmazsa Matt, Todd etraftayken harekete geçmek zorunda kalmadan önce açıklama yapma şansı olmayabileceği gerçeğini kavramasını sağlayacaktı. Matt Gımdilik elini kaldırıp kızın hassas, açıkta duran amına vurdu.

Tıraş kremindeki mentol ve yeni tıraş edilmiş teni arasında her zamankinden daha hassastı. Madison ağlamasını bastırmak için dudağını ısırıp, bunun dışında hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı. Ceza verirken onun sessiz teslimiyeti onu memnun ediyordu.

Matt beşinci Gıplağı indirdikten sonra kızın tepkisini ölçmek için geri çekildi. Ama o çoktan yüz ifadesini ve nefes alıp verişini düzeltmeye başlamıştı. Mükemmel değildi, ama denemişti.

Ödül olarak klitorisini parmakladı ve her zamankinden daha ıslak olduğunu sevinçle fark etti. Ne yazık ki, onun tepkisinin tadını çıkarmak için zamanı yoktu, şımartmak şöyle dursun. Bunun yerine ona doğru eğildi, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu ve sonra ayağa kalkmasına yardım etti.

Kulağının üzerindeki yastığı kaldırdı. "Güzel, ama..." "Yeterince iyi değil, biliyorum. Özür dilerim. Deniyorum."

"Düşünmeden tepki veriyorsun. Yaptığım hiçbir şey hayati tehlike yaratmıyor, hatta sonuç bile doğurmuyor. Eğer gerçek bir tehlike varsa nasıl tepki vereceksin?"

"Haklısın."

"Cesaretini kırmak istemem, tatlım. Çok şey istediğimin de farkındayım." Özellikle de geçmişleri ve onun erkeklere karşı genel güvensizliği göz önüne alındığında. Zamanın yarısında, onun hâlâ kendisini serbest bırakması için hazırlandığından şüpheleniyordu.

"Ama hazırlanmak için fazla zamanımız yok," diye bitirdi sözlerini, sesi kararlılıkla sertleşmişti. "Devam etmemiz gerekiyor."

Ta ki Jack'in telsizle onları almaya geleceğini bildirdiği ana kadar.

"Var." Elini tuttu, onu banyoya götürdü ve yanaklarına hassas bir yüz güneş kremi sürdü. Soru sormadı ama duruşu endişesini haykırıyordu. Güvence için yanıp tutuşuyordu... ve adam bunu ona veremezdi. Ona güvenmek zorundaydı.

Bunun yerine, yakındaki bir güneş kremi kutusunu kaptı, onu küvete soktu ve açık tenini korumak için boynundan ayak parmaklarına kadar püskürttü. Ardından böcek kovucu geldi. Adam onu küvetten çıkarıp koridorda yürüttükten sonra ön kapıyı açarken endişesi vücudunun gergin hatlarından okunuyordu. Onu kapalı verandaya çekerken, endişesi yüzüne yayıldı. Omurgası sertleşti. Matt onun ayaklarını sandaletlerinin içine sokmak için eğilirken hiçbir açıklama yapmadı.

Dışarıya açılan eşikte topuklarını sıktı. Adam yakındaki kancadan kovboy şapkasını aldı, başına geçirdi ve onu dışarı iterek merdivenlerden inmesine rehberlik etti.

Yaz esintisi, sıcak bir rüzgârla şişmiş meme uçlarının üzerinden geçti. Günün neredeyse üç haneli olmasına ve eşit nem oranına rağmen, titremeler onu sarstı. Dişleriyle alt dudağını yokladı, aşırı tetikteydi. Matt onun tehlikeyi fark etmesini alkışladı. Başkentte buna ihtiyacı olacaktı. Ama ona gerektiği kadar güvenmiyordu.

Bir eliyle kışına vurdu. Diğeri de korunmasız amına tekrar vurdu. Madison bir çığlık atarak yutkundu ve yüzünü kapattı ama bir zevk ürpertisi

onu sarstı.

Daha iyi... ama yeterince iyi değil. Mucize beklemiyordu ama ona Todd'un radarından uzak durmayı öğretmek zorundaydı. Daha sonra onun yasını tutmaktansa şimdi zalim olmayı tercih ederdi. Çünkü Todd onu öldürmek için bir fırsat arıyordu. Ne de olsa o giderse, Brent Westbrook cinayetinin tanığı kalmayacaktı.

Adam Madison'ı ileri doğru ittiğinde, Madison ayağını yere basmadan önce yürüme yolunda tökezledi. Onu kulübenin önündeki gölgelik bir alana doğru itti, sonra kulaklıkları tekrar kulağından kaldırarak olduğu yerde sabitledi. "Kımıldama."

Kulaklığı yeniden taktıktan sonra uzaklaştı, ondan sadece on adım ötede durdu ve görünürde tek bir kişinin bile olmadığından emin oldu. Başındaki Stetson'ı düzeltirken onu izledi. Madison'ın alçakgönüllü bir yapısı vardı ve o da bunu test ediyordu.

Beden dili ona kendini örtme, kıpırdanma ve kaçma dürtüsünü kontrol ettiğini söylüyordu. Nefes alış verışı hızlandı. Sinirli bir şekilde dudağını ısırđı, sonra kendini durdurdu. Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Başını eğerken parmaklarını tekrar alevlendirdi, sessizce geri dönmesi için yalvarırken onun varlığına dair herhangi bir işaret arıyor gibiydi.

O yapmadı. Uzaklardan su şırıltıları geliyordu. Bir kuş alçak sesle, kederli bir melodi söyledi. İspanyol yosunları, çıplak teninin üzerinden geçen bir başka rüzgârıa hışırdadı.

Bir dakika beş dakikaya, sonra da on dakikaya dönüştü. Kadının yavaşça kendini toparlamasını izledi, ancak duruşu, meraklı bir çizgiye ve bir tekneye sahip olan herhangi birinin gelip onu çıplak kedi ve her şeyi görebileceğı korkusunu tam olarak bırakmadığını söyledi.

Matt, kızın yanına dönmeden önce, acıdan sertleğmiğ aletini görmezden gelerek beğ dakika daha sessizlik içinde geçti. Kadının nefesini verme biçimi ona ne kadar minnettar olduğunu, ne kadar kaygılı olduğunu ve içeri dönmeye ne kadar hazır olduğunu anlatıyordu.

Bunun yerine onu güneş ışığına çıkardı. Altın ışıltısının altında kaymaktaşı gibi parlıyor, kıvrak ve kadınsı görünüyordu. Korkmuş ama cesur. Titriyordu ama kararlıydı.

Onu durdurdu, sonra kulaklıkları tekrar kaldırdı. "Eller yanlarda, avuç içleri uylukların üzerinde düz. Omuzlar geride, göğüs yukarıda." Kız tereddüt edince, adam ağzını kızın kulağına dayadı. "Şimdi."

Madison her seferinde bir hareket yaparak, meme uçları ağır ve bunaltıcı havayı bıçaklayarak dik durana kadar ona uydu. Tanrım, çok çarpıcıydı.

Adam onu kalçasını okşayarak ödüllendirdi. Omuzlarını indirdi, hafifçe gevşedi, artık seğirme dürtüsüyle savaşıyordu.

Isıyı yükseltme zamanı.

Kadının sırtına yaslandıktan sonra saçlarını diğer omzunun üzerinden geçirdi ve kulaklığını çekmeden önce oradaki hassas kıvrıma bir öpücük bıraktı. "Bacaklarını aç. Ne olursa olsun tepki verme. Ve güvenli kelimeni söylemediğin sürece konuşma."

Kulaklıkları yerine yerleştirirken, kadının omurgasındaki gerilimin yeniden yükselişini izledi. Nefes alış veriş hızlandı. Çok yavaşça bacaklarını mütevazı bir şekilde birkaç santim araladı. Kaşlarını çatarak, duruşunu genişletmek için botuyla ayak bileğinin iç kısmına hafifçe vurdu. Kadın kendini savunmasız hale getirmek için çabaladı. Matt onun isteksizliğine tahammül etmeyi reddederek, ayakları omuzlarından daha geniş olana ve aklı tamamen ortaya çıkana kadar bu işlemi üç kez tekrarladı. Bacaklarını birleştirip kendini korumak için bariz bir istekle kıvrandı ama yapmadı.

Matt başka bir erkeğin Madison'ı çıplak görmesini asla göze almak istemiyordu. Onu utandırmak ya da üzme de istemiyordu. Eğer biri oltasıyla ve güneşte geçireceği birkaç saatle gelirse, bir çıkış stratejisi vardı ama son on iki gündür böyle bir şey olmadığı ve hafta ortasında da olması pek mümkün olmadığı için muhtemelen buna ihtiyacı olmayacaktı.

Beklenmedik bir kesinti dışında, hiçbir şey ve hiç kimse onun boyun eğmesini sağlamasını engelleyemezdi. Onun denemeye devam etmesini, güvenini artırmasını ve itaat etmek için çalışmasını takdir ediyordu. Mesele sadece onu memnun etmek değildi. Bunu zaten sadece nefes alarak yapıyordu. Şimdilik, onu zorladığı için duyduğu suçluluk duygusunu bir kenara bıraktı ve acımasız davrandı. Ne de olsa Todd öyle yapardı. Böylece onu kendi iradesine boyun eğdirmeyi seven o yıkıcı zihin boşluğuna daldı ve onu serbest bıraktı.

Boynunun zarif kıvrımı tekrar çağırdı. Dilini ensesinde gezdirdi, göğsünü avuçladı ve parmaklarını kaygan klitorisine yerleştirip yavaşça, durmaksızın daireler çizerek meme ucunu okşadı. Hiç duraksamadı ve onu tam da yakında nefesini tutup boşalmak için yalvaracağı şekilde okşarken merhamet göstermedi.

Onun dokunuşuyla sertleşti, sonra eridi, kendini yakalamadan önce başı geriye düştü. Kadının misk kokusu zengin toprak ve İspanyol yosunuyla karışarak adamın burnunu doldurdu. Dudaklarını onun teninde gezdirdi. Kadının nefes alışları hızlandı ve dalgalı bir hal aldı. İnlemelerini tuttu ama yine de istemsiz bir inilti kaçtı.

Buna karşılık, onun hassas amına ve açıktaki klitorisine vurdu, sonra bağırдыğında tekrar vurdu. Bundan sonra, onun dokunuşuyla sarsıldı ve titredi ama sessiz kaldı. Şakaklarından terler akıyor ve omurgasını inceltiyordu.

Boynunun kıvrımını tekrar öptü ve ağrıyan ereksiyonunu onun arka tarafına doğru sallarken meme ucunu sıkıştırdı. Her itiş onu, şişen klitorisinin üzerinde kayan, doruğa saniyeler kalana kadar sinir demetine dokunan, alay eden ve işkence eden ve umutsuzca bastırmaya çalışan arayış parmaklarına bastırdı.

Coşku onu ele geçirmeden bir kalp atışı önce, adam sarsılarak uzaklaştı. Sonra kolunu ısırarak onu kendine doğru döndürdü, ellerini omuzlarına yerleştirdi ve dizlerinin üzerine çökmesini sağladı. Bir nefes daha serbest kaldı. Kendisinden esirgediğı orgazmı çalmak için inlediğini hissedebiliyordu. Bunun yerine kendini tuttu ve onun ayaklarının dibinde sertçe diz çöktü.

Kadının artan güveni onu gururla ve yakıcı bir tahrikle doldurdu. Bundan sonra ne planladığını bilmek neredeyse son soğukkanlılığını da yok ediyordu.

Bir eliyle kızın ipeksi saçlarını avuçladı. Diğer eliyle pantolonunu indirdi ve aletini kavradı, ardından tepesiyle dudaklarına dokundu.

Yüz ifadesi endişeyle alevlendi. Kafasının içindeki endişe çığlıklarını neredeyse duyabiliyordu. *Ya biri bizi görürse?*

Açıklamak ya da onu rahatlatmak için duraksamadı. Sadece dayanılmaz sertlikteki sikini santim santim ona yedirdi.

Ona her dokunduğunda olduğu gibi, aralarındaki bağ, doğuştan gelen ihtiyatını ve sağduyu sınırlarını buldozerle ezmekle tehdit ediyordu. Rehberlik eden ve öğreten o olduğu için, kontrolün onda kalması gerekiyordu. Madison'ı test etmek, güvenlerini artırmak için onu rahatlık alanının ötesine itmek, amacı buydu. Ama tüm iyi niyetlerini boşa çıkarmıyorsa ne olayım.

Şişmiş dudaklarının başının etrafından ayrıldığını, aşağı kaydığını, çaresiz bir gusto ile höpürdetmeden önce sert uzunluğundan aşağı indiğini görmek neredeyse onu çözdü. Duruşu, ne kadar açıkta olduklarının farkında olduğunu haykırıyordu ama kendini onu memnun etmeye adanmıştı, arzusu endişesinin önüne geçmişti. Bu, itaatini dayanılmaz derecede daha tatlı hale getirdi.

Dili onun şaftı boyunca kıvrıldı, genişçe açılıp onu derinlere almadan önce tepesinin altındaki hassas noktada oyalandı. Dudaklarını onun etrafına bastırdı ve geri çekilirken emdi, sonra işlemi tekrarladı.

Matt duygulara kapıldı. Çevresine dikkat ediyor, vahşi yaşamı ya da insanları dinliyordu. Ama Madison tatlı yüzünü yukarı kaldırıp tırnaklarını kalçalarına geçirerek Matt'in dikkatini çekmeye devam etti.

Kahretsin, kafayı onu almaya, sahip olmaya, ona sahip olmaya takmıştı.

Onu ağzının derinliklerine doğru kaydırırken, çenesini kucaklamaktan ve sikine tapınırken duyduğu ham ihtiyacı izlemekten kendini alamadı. Gelecek onlar için geliyordu ve hazırlanıyorlardı... ama kahretsin, geçmişlerini unutmayı ve çirkin geleceği duraklatmayı çok isterdi, böylece şimdi bu tutku içinde kendini kaybedebilirdi. Yarınlarını bu bağın etrafında inşa etmek ve onu asla bırakmamak için adam öldürürdü.

Kızın saçlarını avucunun içine alarak tekrar diline yapıştı ve boğazının arkasına doğru ilerledi. "Siktir, tatlım..."

Duyabildiğinden değil, ama onu etkilediğini biliyor olmalı. Onu başka hiçbir kadının çözemediği gibi çözdüğünün farkında mıydı?

Onun sert uzunluğunun etrafında inledi. Bir ihlal. İtaatsizlik. Başka bir cezalandırılabilir suç. Aslında, önce o hata yapmıştı. Bu kesinlikle kalbini ona daha fazla kaptırmanın zamanı değildi. Todd bir dallama olabilirdi ama birbirlerine olan duygularını onlara karşı kullanacak kadar da kurnazdı.

Matt'in nefesi kesilmiş ve omuriliğinin dibinde karıncalanmalar başlamıştı ki sarsılarak kurtuldu ve gözlerini Madison'a dikti. Şişmiş dudakları ıslaktı, ayrılmıştı ve nefes nefese beklemekteydi. Kalbi güm güm atıyordu. Umutsuzca siki zonkluyordu. Sabırsızlığı daha da arttı. Kız, kıramadığı lanet bir ateş gibiydi.

Çalkalanmış bir bira şişesi gibi patlamaya hazırdı, kendini kontrol altına alana kadar havayı yuttu. Madison kıpırdamadan bekledi, meme uçları şişmiş, kırmızı yanaklı, ağzı açık bir şekilde davet ediyordu.

Ayağa kalkmasına yardım etti ve yüzünü bataklığa dönmesini sağladı, kulaklıklarını çıkarıp boynuna yerleştirirken bacaklarını iyice ayırdı. "Ben izlerken sen de soyun."

Keskin ve şok edici bir nefes aldı ve dudaklarını ısırarak tereddüt içinde durdu. "Talimatlarımla ilgili anlamadığın bir şey mi var?"

Talep edildi.

Madison yüzünü ona doğru kaldırdı ve gözleri bağlı olsa bile, başının alçakgönüllülük ve boyun eğme arasında nasıl mücadele ettiğini görebiliyordu. "Hayır. Ben..."

"O zaman yap. Şimdi yap. Parmaklarını o güzel amcığa sok ve kendini boşalt. Bekliyorum."

"Neden?"

"Neden seni kendim orgazm etmek yerine mastürbasyon yaptırıyorum?"

Madison yutkundu. "Evet."

"İki sebep var. Birincisi, iyi iş çıkardın ama seni ödüllendirmeden önce daha fazla ilerlemeye ihtiyacım var. İkincisi, kendi dokunuşuna verdiği tepkiyi benimkine verdiğiinden daha iyi kontrol edebileceksin. Eğer önümüzdeki altmış saniye içinde hiç ses çıkarmadan kendini boşaltmayı başarırsan, sana daha fazla orgazm yaşatacağım." *Sonunda.*

Başını salladı, kızarmış, yeni çıplak amının altında tam olarak göremediği klitorisini tıngırdatmaya başlarken debeleniyordu. Sertleşti, sırtı eğildi. Nefes alış veriş sertleşti. Çırpınırken dudaklarını birbirine bastırdı, sonra kesik kesik bir nefes verdi.

Parmaklarını kıvrımlarının arasına sokmuş, klitorisinin etrafında yavaş, küçük daireler çizerkenki görüntüsü onu neredeyse kendinden geçiriyordu.

"İşte bu," diye mırıldandı kulağına. "Benim için kendini çöz. İyi yap, tatlım. Ama sakın ses çıkarma."

Vücudu kıvrıldı. Nefes alması neredeyse durmuştu. Nefesini tutmak için dişlerini dolgun alt dudağına geçirdi ama tepkileri yüzünden okunuyordu. Daha sonra, Todd'un duygularına tanık olmasına izin vermediği için hayal kırıklığına uğradığını iddia edecekti. Ama Matt, Madison'ın kendini mutluluğa teslim edişini izlemeye bayılıyordu.

"Dik dur. Yüzünü kontrol et."

Anında itaat etmeye başladı ve kıpırdamadan durdu.

"Kötü kız." Arkasına geçip ensesine doğru mırıldandı. "Sana kendini boşaltmayı bırakmanı söylemedim. O ıslak küçük klitorisini ovala. Kendini bırak. Saat işliyor... yoksa seni tekrar cezalandırırım."

"Tepkilerimi nasıl bastıracağımı bilmiyorum."

"Öğren. Eğer öğrenmezsen, öğrenene kadar bunu tekrar tekrar yaparız."

Parmaklarını neredeyse çılgınca bacaklarının arasında dolaştırırken nefesi kesildi.

Adam onu izlerken, bir yandan tepkilerini kontrol etmeye çalışıyor, bir yandan da alçakgönüllülük ve orgazm için duyduğu çifte ihtiyaçla mücadele ediyordu. Çok güzeldi, sözlü ve fiziksel söylemlerini bastırıyordu. Çünkü bunu ona o söylemişti. Nefesini kontrol ederek içine odaklandı. Hareket ekonomisi ve yeni öz disiplini dayanılmaz derecede seksiydi.

Ancak kalp atışları uzun anlara dönüştükçe, göğsünde bir kızarıklık belirdi ve yanaklarında alevlendi. Gerginlik omuzlarına çöktü. Nabızı boynunda çırpındı. Arzu yüzünü yumuşattı. Saatlerce izleyebileceği büyüleyici bir kendini tatmin balesi yapıyordu.

Onların böyle bir lüksü yoktu.

"Gelme ihtiyacını görüyorum. Yüzünden sil onu." Onun çıplak omzunu öptü. "O zaman teslim ol."

Madison sarsak bir baş hareketiyle gerildi, yemyeşil ağzı ölçülü bir çizgi halinde aşağı doğru bastırdı. Kesinlikle burnundan nefes alıyordu ama daha hızlı nefes aldıkça sesi daha da zorlaşıyordu. Vücudunun titremesi ve alt dudağını acımasızca ısırması ona ne zaman boşaldığını söylüyordu. Yasak, tiz iniltisi de öyle.

Birkaç dakika sonra nefes verdi, omuzları çökmüştü. Dizleri neredeyse çöküyordu.

Matt onun göz bağını kaldırdı. Kadın gözlerini kırptırdı, ağırlağan göz kapaklarını kaldırırken kirpikleri titredi. Büyümüğü gözleriyle ona odaklandı, titrek ve yassılağmığı görünüyordu. Tanrım, kız çok çarpıcıydı ve Matt bir an önce onun içine giremezse ölecekti.

"Denedim," diye yalvardı.

Biliyordu ve onu yalanlamadı. On dakikalık mucizeler de beklemiyordu ama zorlamaya devam etmek zorundaydı.

Matt cevap vermedi, sadece gözbağını yerine yerleştirdi. "Benimle gel."

Sonra kulaklıkları tekrar kulaklarına taktı, elini tuttu ve onu kabine geri götürdü. İçeri girdiklerinde ve adam kapıyı kapattığında rahatlamış bir nefes aldı, sonra kendini tuttu ve sustu.

Öğreniyordu. Düzeltmelerinin çok daha hızlı olması ve sonunda ikinci doğası haline gelmesi gerekecekti. Ama hataları için biraz daha fazla ceza verir vermez, onun azmini ve ilerlemesini ödüllendirecekti.

Kapıyı kilitledikten sonra onu kapıya doğru çevirdi ve avuçlarını sıcak ahşaba dayadı. Gövdesi, poposu ve bacakları tamamen açıktayken kollarını uzatarak vücudu köprülenmiş bir pozda eğildi.

Elini boğazına doladı ve uyarmak için boynuna doğru nefes aldı. Diğer eli önünden aşağıya doğru kayarak meme uçlarında durdu. Sırayla onları koparıp büktü, sonra parmaklarını şişmiş kıvrımlarının arasına daldırdı.

Adam hassas klitorisini sıyırdığında nefesi kesildi, sonra sesi hızla yuttu.

Bunun üzerine geri adım attı, kolunu kaldırdı ve kızın çıplak kıkına vurdu. Eli karıncalandı.

Arada bir vurmanın ötesinde, disiplin için onun dolgun kıkına hiç şaplak atmamıştı. Bunu tartışmamışlardı bile. Elbette, o uyurken okuduğu kitaplar bilgilendirici ve öğreticiydi, iyi bir dayanın bir Dom'un cephaneliğinde etkili bir araç olduğunu açıkça ortaya koyuyordu, ama asla bu yola girmemişti.

Birdenbire, emin olmadığı bir şey zorunlu hale gelmişti - ve sadece solgun yanakları havada tünemiş, yumuşak ve beklerken harika görüldüğü için değil. Yapmaları gereken işler olduğu ve onun da ilerleme kaydetmesi gerektiği gerçeğini pekiştirmesi gerekiyordu. Öte yandan, eğer bundan hoşlanıyorsa, bu onun kalbini kırmayacaktı.

Avucunun temas etmesinden saniyeler sonra, elinin izi kızın tatlı poposunda çiçek açtı. Matt yeni bir bağımlılığın bağıladığını hissetti.

Geriye doğru çekildi ve durakladı, Madison'ın güvenli bir kelime kullanıp kullanmayacağını ya da tereddüt edip etmeyeceğini izliyordu. Madison sadece omuzlarını dikleştirdi. Elinin sol yanağındaki pembe izi koyulaştı ve içinde uyuyan bir canavarı uyandırdı. Kızın onun disiplinini kabul ederken gösterdiği güzel itaat onu daha da heyecanlandırdı.

Matt avucunu bir kez daha savurarak bu kez kızın sağ yanağına vurdu. Sessiz odada soluk soluğa kalması dışında, dışarıdan hiçbir tepki vermedi.

Durakladı. Buna sadece katlanıyor muydu yoksa gerçekten zevk mi alıyordu? Eğildi ve onu inceledi, hafif bir titreme onu sarsarken meme uçlarının daha da sertleştiğini gördü.

İçinde bulundukları acımasız koşullara rağmen, kızın uyarılması karşısında dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bağımsız bir çizgisi olabilir ve sevdiği insanlara göz kulak olmak isteyebilirdi ama kontrolü ona vermekten hoşlanıyordu. Ona fiziksel güvenliğinin ötesinde güvendiği için mi?

Bu soru kafasında dönüp dururken ve kızın tombul yanakları ilgi çekici bir pembeye dönerken, Matt onun kıkını zonklayıcı bir kırmızıya çevirme arzusunu inkâr edemezdi. Onun teninde kendi damgasını görmeyi ve iz bıraktığını bilmeyi çok isterdi. Geçici olmasına aldırmıyordu. Onun her oturduğunda ve kıpırdandığında, amcığı onun için ıslandığında kendisini hissetmesi düğünceğine bayılacaktı.

Şehvetini bastırarak ve kesik kesik nefes alışını kontrol ederek, aralarında neredeyse bir nefeslik mesafe kalana kadar yaklaştı ve

kulakları. "Yeşil mi, sarı mı,
kırmızı mı?" "Yeşil."

"Şaplak yemekten hoşlanıyor
musun, tatlım?" "Evet, Matt."

Nefes nefese verdiği cevap, bunun yetersiz bir ifade olduğunu gösteriyordu. Sırtarak kulaklığı tekrar yerine yerleştirdi, ardından her iki yanağa da her biri bir öncekinden daha sert olmak üzere dört kez daha vurdu. Kızın arka tarafındaki tatmin edici renk cümbüşünü ve duruşundaki kaymayı izledi, ta ki kız beklentiyle ona doğru eğilene kadar.

İşini bitirdiğinde parmaklarını kızın yarığına soktu ve tembelce klitorisini okşadı. Her zamankinden daha ıslaktı.

Matt kulaklığı ve göz bağını çıkarıp bir kenara koyduğunda kadın gerildi ve Matt'in dokunuşu karşısında inlememek için kendini zor tuttu. "Sen iyi misin?"

"Evet, Matt."

Kızın titrek hecesi onu daha da heyecanlandırdı. "Bana iyi bir ilk çaba gösterdin, Madison. Gerçekten denedin. Her yeni egzersiz denemesinde bir şeyler öğrendin."

"Mükemmele yakın bir yerde değildim," diye yakındı. "Fazla zamanımız yok, durum aleyhimize işliyor ve-"

"Hey, senden mükemmel olmanı beklemiyordum." Onu daha sıkı sıktı, yüzünü boynuna gömdü ve kulağına fısıldadı. "Odaklanmanı ve kendini geliştirmeni bekledim. Geliştin de. Cezalar sadece yol boyunca hatırlatıcı oldu. Şimdi seni ödüllendirmek istiyorum."

"Yeterince yapmadım."

Todd ve Pershing akbabalarını alt etmek için mi? Hayır. "Şimdilik yeterince şey yaptın, özellikle de Todd'un şok edici gelişinden sonra. Durumu özüksedin ve ellerini ovuşturarak zaman kaybetmedin. İlerlemenden gurur duyuyorum tatlım." Onun tacını öptü. "Orada kal. Kımıldama."

"Evet, Matt."

Yavaşça sırtını okşadı, sonra da sıcacık poposunda oyalandı. Kız onun dokunuşuyla rahatladığında, mutfaktan bir sandalye kaptı ve yanına yerleştirdi. Hiçbir açıklama yapmadan yatak odasına yöneldi, bir prezervatif aldı ve geri döndü. Beklediği gibi, sağındaki küçük sandalyeye kaşlarını çattı, açıkça ne planladığını merak ediyordu.

Oh, öğrenmek üzereydi.

Arkasında durakladı, sonra narin teninde gezindi, acımasız yaz yüzünden güneş yanığı olmadığını görmekten memnun oldu.

ışınları. Sonunda, avucunu kalçasının arkasından aşağıya, neredeyse dizine kadar kaydırды, sonra sağ bacağını yanındaki koltuğun üzerine kaldırdı ve ayağını mindere dayadı.

Bu onun amını tamamen açık bıraktı. Kızın nefesi ona bunu bildiğini söylüyordu.

"Avuçlarını kapıya yasla. Kıpırdama," diye emretti folyo paketi açıp prezervatifi ağrıyan boyundan aşağı yuvarlarken. O kadar uzun süre sertleşmişti ki, beynine kan gitmediği için neredeyse bayılacaktı.

"Evet, Matt."

"O titrek sesinle adımı söylemenin beni ne kadar tahrik ettiğini biliyor musun?" Kalçalarını kavradı, açılmış bacaklarının arasına girdi ve tepesini kaygan açıklığına hizaladı. "Teslimiyetinin beni ne kadar tahrik ettiğini hakkında bir fikrin var mı?"

"Beni ne kadar çok istediğini hissedince neredeyse başım dönüyor." "Üzerimdeki gücünü seviyorsun."

"İstiyorum."

Matt elini kızın bacaklarının arasına soktu ve kız geriye doğru eğilene kadar onu okşadı; kızın kıvranımları, Matt'in güçlkle karşı koyabildiği sessiz bir yalvarma biçimiydi.

"Kötü kız." Klitorisini ritmik bir şekilde parmakladı. "Şu haline bak, seni becermem için beni ayartmaya çalışıyorsun."

"Lütfen..." Kapıyı tırmaladı. "Lütfen. Ağrım var."

"Az önce boşaldınız. Bu benim yaşadığımdan bir fazla orgazm demek. Kendi zevkimi alıp sana acı çektirmek istiyorum." İstemiyordu; o da çığlık çığlığa boşalmadıkça kendi doruk noktası asla tatmin edici olmayacaktı. Ama seni alıkoymakla tehdit etmek onu daha da çaresizleştirecek ve adamın eğlencesine eğlence katacaktı.

"Yapma! Seni içimde hissetmeliyim. Lütfen! Sana dokunamadığım zamanlar için bu hisleri depolamam gerek. Yapamadığımız zamanlar için."

Boğazına düğümlenen hıçkırık ona duygusal olduğunu söylüyordu. Ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Todd'un beklenmedik ortaya çıkışından, Matt'in güven testlerinden, Madison'ın -ve sadece güneşe karşı değil- onu yeniden tahrik etmeye başlamıştı. Gün boyunca sanki çelik yünüyle ovulmuş gibi çığ kalmıştı. Daha öğlen bile olmamıştı.

"Geçti artık. Nefes al, tatlım. Seni yakaladım," diye yemin etti ve ileri atılıp ıslak, sıkışık amını sahip olduğu her santimle doldururken.

Ortak iniltileri havada asılı kaldı, aksi takdirde sadece klima tarafından karıştırılırdı.

"İşte bu," diye teşvik etti. "İstediğin kadar gürültü yap. Beni ne kadar çok istediğini duymaya bayılıyorum."

Matt ona izin verdiği anda, kız çekingenliğini bir kenara bıraktı. "Matt! Daha hızlı. Daha sert. Bana cam gibi davranma; kırılmam."

Yalvarışı bir yangının fitilini ateşledi. "Kuyruklanmak hoşuna mı gidiyor? Kendime yardım edemeyeceğimi bilmek hoşuna gidiyor mu?"

"Evet!" diye haykırdı, kapıyı tekrar tırmalayarak. "Evet. Çok yakınım..."

Matt onun etrafında dalgalandığını hissetti. Uçurumdan yuvarlanmasına saniyeler kalmıştı. Ve kendini onun içine gömmek için küçük bir sonsuzluk kadar bekledikten sonra, o kadar iddetlenmiğti ki, onu da kendisiyle birlikte kendinden geçirmemesine imkân yoktu.

Şu anda buna ihtiyacı vardı. İkisinin de vardı.

Parmaklarını elmas sertliğindeki klitorisinin üzerine yerleştirirken kulağına "Gel," diye homurdandı. "Benim için ölüyormuşsun gibi gel."

Yarın olmayacakmış gibi gel. Çünkü olmayabilir.

Nefes alış veriş hızlandı. Vücudu gerildi. Amının kokusu havayı doldurdu ve onu sarhoş etti. Etrafındaki dalgalanması, tüm vücudu gerilirken mengeneye benzer bir kenetlenmeye dönüştü. "MaaaaaatTTTT!"

"Evet. Evet. Kahretsin, evet!" diye sayıklıyordu Matt ona tekrar tekrar çarparken. Kafasının tepesi Stetson'ının içinde patlayacak gibi oldu ve Matt kendini bıraktı, ona her şeyini verdi, sadece tutkusunu değil, kalbini de geri dönülemez olduğunu bildiği bir şekilde döktü.

Yaklaşık üç gün sonra Madison üstsüz bir şekilde oturma odasına geçti, Matt'in işaret ettiği sandalyeye oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Bir yandan gülümserken bir yandan da yanmayan bir muma odaklandı.

O yokmuş gibi davranmak hâlâ ustalaşamadığı bir şeydi ve zaman tehlikeli bir şekilde azalıyordu. Duygularının içinde kaybolmaya ve korkularına teslim olmaya devam ediyordu. Durmak zorundaydı. Kampanya yolunda başarısız olursa, Pershings Matt'in hayatını cehenneme çevirerek onu cezalandıracaktı.

"Güzel," diye arkasından övdü. "Hadi sana biraz daha meydan okuyalım."

Adamın sözleri midesini dikenli telden bir endişe yumağı haline getirdi. Son birkaç gün içinde, giderek daha zor senaryolarda onun güvenini sınamak için düzinelerce yaratıcı yol bulmuştu. Şimdi ona ne fırlatacaktı?

"Kıyafetlerinin geri kalanını çıkar. Çırılçıplak kaldığında, ben bir muhabirmişim gibi davran ve bir zamanlar sevgilin olan adamın neden şimdi koruman olduğunu açıkla."

Matt sorusunu dudaklarını kızın ensesinde gezdirerek noktaladığında Madison onun sözlerine odaklandı ve bir sonraki talebinin ne olabileceğini tahmin etti. Ama Matt'in dokunuşu sanki ona bağılmış gibi vücudunu aydınlatı.

Canlandırıcı bir nefes alarak şortunu ve iç çamaşırını indirdi, konsantre olmak için kendini azarladı.

Çıplak kaldığında, aç bakışlarıyla onu yuttu. Kızın bedeni bir başka arzu acısıyla karşılık verdi ve sessizce yalvaran bir bakışla ona döndü. Adam uyarıcı bir kaş kaldırdı.

Doğru. Odaklan. Madison tekrar öne doğru sarsıldı, bakışlarını beyaz muma sabitledi ve zihnini boşaltmaya çalıştı.

Matt on beş dakika önce bağıni bacaklarının arasına sokup diliyle klitorisine iğkence ederek onu uyandırmasaydı, bu sahte görüşme çok daha kolay olurdu. Onu ihtiyaç içinde kıvranırken bırakmadan önce neredeyse iki kez doruğa ulaştırmıştı. Sonra ona dişlerini fırçalamasını emretmiş ve bu simülasyona başlamadan önce kahvesini reddetmişti. Ama basın muhtemelen hiçbir uyarıda bulunmadan ona Matt hakkında sorular soracaktı. Sınırlarını zorlayarak onu hazırlamak için elinden geleni yapıyordu. İhtiyaçlar içinde kaybolan ya da bu kulübeden ayrıldıklarında bir daha asla bu kadar yalnız ya da bu kadar yakın olamayacaklarına dair endişeler içinde boğulan oydu.

"Matt kusursuz bir sicile sahip, alanında uzman bir kişi ve görevini en üst düzeyde profesyonellikle, tereddüt etmeden ve dikkati dağılmadan yerine getireceğine dair ona güvenim tam. Şu anda tamamen platonik olsa da arkadaşlığımız devam ediyor. Kendimi kocama adadım," diye söze girdi.

"Bu seçim döneminde eşinizin büyükbabasıyla birlikte kampanya yürütmek konusunda ne düşünüyorsunuz?"

"Winston Pershing'i ve onun şanslı seçmenleri ve bu ülke için gerçekleştirdiği değerli kamu hizmetini desteklemekten gurur duyuyorum."

"Yeni eğitim platformuna herhangi bir katkınız oldu mu?" Matt meraklı basın mensuplarını taklit etti.

Sonraki on dakika boyunca Madison onun çeşitli soruları için kabul edilebilir cevaplar hazırladı. Neyse ki Pershings ona Todd'la nişanlandıktan kısa bir süre sonra basına karşı temel hayatta kalma yöntemlerini öğretmişti. En iyi sahte gülümsemesini takınabilir, diplomatik cevaplar hazırlayabilir ve röportajcının zamanını alan ama hiçbir şeyi itiraf etmeyen iyi bir kelime salatası hazırlayabilirdi - Matt'in onu sinirlendirdiği zamanlar hariç.

"İyi gidiyorsun," diye övdü. "Bacaklarını açarak birkaç tane daha deneyelim."

Nefesi kesildi. Nabzını hızlandıran uyarılmaya karşı yutkundu.

"Madison?"

Bu tınıyı tanımaya başlamıştı. Derin ve talep dolu. Soru ile azarlama arasında keskin bir şey. Bu ses tonu onu ya hemen itaat etmesi ya da acı çekmesi konusunda uyarıyordu. Ona meydan okuyordu. Onu dayanılmaz derecede ıslak ve çaresiz yapıyordu.

Uyluklarını ayırırken soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Matt'in dudakları tekrar boynunun hassas kıvrımlarında gezinirken kalbi sarsıldı, sonra dün gece acımasızca emdiği hassas meme uçlarını kopardığında bir kez daha çarptı.

Baş döndürücü acıyı görmezden gelmeye çalıştı. "Evet, Matt." "Daha geniş. Dizlerin sandalyenin kollarına değmeli." "Evet, Matt."

"Güzel," dedi adam, kadın itaat ettiğinde. "Şimdi klitorisini ciddiymiş gibi ovala ve Senatör Pershing'in yorucu kampanya programı hakkında ne hissettiğini söyle. Sakın boşalma."

Madison parmaklarını bacaklarının arasına indirirken hem korkunç heyecanı hem de ağrıyan amını görmezden gelmeye çalıştı. "Senatör Pershing, tüm Amerikalıların değerlerini ve endişelerini göz önünde bulundurarak seçmenlerinin hayatlarını iyileştirmek için yorulmadan çalışıyor..."

Matt onun sandalyesinin önünde dönüp duruyordu. Matt'in arkasından bakmaya ve hoş bir gülümsemeyle muma odaklanmaya gayret etti. Bunu bağırdığında, nefes alıp verdiği tam olarak düzenli olmasa bile, büyük bir gelişme kaydediyordu.

Sonra Matt fermuarını açtı, kızın gözlerinin içine baktı ve sertleşmiş boynunu yavaş, sıcak bir elle okşamaya başladı.

"Ne güzel bir yalancısın sen." Başparmağını alçak bir tıslamayla tepesinde gezdirdi. "Bu seçim döneminde Senatör Pershing'in kampanyasını nasıl destekleyeceğinizi bana özellikle anlatın."

Sorusuna cevap vermekte zorlanarak onu dikkatle izledi. Tek düşünebildiği, dudaklarını ayırıp onun tadında kendini kaybederken ayaklarının dibinde diz çökmüş olmaktı.

"Dudaklarını böyle yalamak tehlikeli."

"Matt..."

"Sana klitorisini ovmayı bırakmanı söylemedim. Bana cevap verirken daha hızlı yap."

Sızlanmak ona arzuladığı şeyi vermeyeceği için Madison onun içine bakmak için elinden geleni yaptı. Eğer bu görevi tamamlarsa, adam onun şiddetli ihtiyacını giderecekti. Öyle değil mi?

"Elbette hem senatör hem de sevgili eşi Agatha ile birlikte, özellikle de öğrenmeye odaklanan kampanya duraklarına katılacağım. Çocukların sağlam bir eğitim alması konusunda tutkuluyum ve bildiğiniz gibi Senatör Pershing'in de desteklediği ulusal bir kreş öncesi programının büyük bir savunucusuyum. Ayrıca bağış toplama etkinliklerine ve mitinglere katılacağım, röportajlar vereceğim ve ailemi ihtiyaç duydukları her şekilde destekleyeceğim."

"Etkileyici." Ereksiyonunu daha hızlı okşadı, sanki başka hiçbir şey onun için önemli değilmiş gibi kızın amına odaklandı. "Bir ödülü hak ettiğini düşünüyor musun?"

"Lütfen."

"Çok kibarsın. Neredeyse sesindeki becerilmek için talepkar sızlanmayı duymuyorum. Belki de seni kızdırmak için yeni yollar bulmalıyım..."

"Hayır!" diye haykırdı, sonra yüzünü buruşturdu. Patlaması tam tersi bir etki yaratacaktı. Elbette Todd için tamamen hazır olmasını istiyordu ama ona pis pis şeyler yaparken iyi kızı oynamaya zorlamaktan da zevk alıyordu.

"Evet."

Dün gece üzerine yığıldığı baş döndürücü orgazmlardan sonra, ona bu kadar ihtiyacı olmamalıydı. Ama karnı sıkıştı ve amcığı kasıldı. Kalbinde bir boşluk hissediyordu. Matt'in her şeyini arzuluyordu.

"O parmaklar hala klitorisinin üzerinde mi? Onları amının içine sok. Evet, kendini kazığa oturt. O tatlı noktayı ovala ve kendini sınıra kadar sür. Ama ses çıkarma yoksa seni cezalandırırım."

Madison ona uyarken bir inilti yuttu. Matt, Madison'ın nefesi kesilene ve orgazma sadece kalp atışlarıyla yaklaşana kadar onu dikkatle izledi.

"Dur." Bir adım daha yaklaştı. "Ağzını aç."

İtaat ederken vücudunun her köşesinde heyecan alevlendi. Belki de bu korkunç ve harika işkenceyi durduracak ve karşılıklı arzularına boyun eğecekti.

Bunun yerine, ıslak tepesini dudaklarına sürttü. "Parmaklarını amından çıkar ve sikimin etrafına sar..."

Kadın buna uymuş, klitorisi inkârın şehvetli işkencesi karşısında çığlık atarken, adamın sert ereksiyonunu okşamış ve sularını onun uzunluğu boyunca dağıtmıştı.

"Şu haline bak. Güzel ve itaatkâr. Şimdi em beni." Adam kızın ensesini kavradı ve boğazının arkasını dürtünceye kadar her santimini kızın bekleyen dilinin üzerine kaydırды. "Evet. Oh, kahretsin. İşte böyle. Hmm. En sevdiğin lolipop gibi yala beni."

Madison bir iniltiyle bunu yaptı, kendini onun tuzlu, tanıdık tadına kaptırdı ve sonsuza dek Jack Cole'un aşk kulübesinde gözlerden uzak kalabilmeyi diledi. Ama gerçek dünya onlar için geliyordu. Başkentte, kamuoyunda bir spekülasyon fırtınası yaratmadan Matt'e zar zor bakabilecekti. O zaman, her hafta çaldıkları birkaç değerli saat dışında duygularına teslim olmak ve ona dokunmak yasak olacaktı.

Düşünceleri bir kenara itti ve Matt'e, şimdi onunla birlikte olmasına odaklandı.

Çok geçmeden saçlarını çekti ve sikini çıkardı. İtirazını bastıran Madison başını kaldırdı, bakışları ona yapışmıştı. Adam iç çekerek kendini geri çekti ve eğilerek dudaklarını ateşli bir öpücük için onunkilerin üzerine eğdi. Sonra alınlarını birbirine bastırdı.

Onun hayal kırıklığını hissetti. "Özür dilerim. Hazır olmadığımı biliyorum."

"Todd ve Pershings'in size atacaklarını bildiğimiz şeyler için, oraya ulaşıyorsunuz. Beni endişelendiren, tahmin edemediğimiz şeyler."

"Her ne kadar kendimi kollarında kaybetmek istesem de, bunu yapamayacağımı biliyorum. Daha çok çabalamalıyım. Ve bunu doğru yapmalıyım." Hayatları buna bağlıydı.

Matt duygularına çok sık ve çok kolay teslim olduğu için onu azarlayabilirdi. Bunun yerine onun tacını okçadı. "Yeniden bağlamadan önce biraz soluklanmaya ihtiyacın var mı?"

İhtiyacı olan şey iyi bir orgazm ve iyi bir ağlamaydı. Zamanları yoktu.

Başını iki yana salladı. "Bana meydan okumaya devam et. Bundan daha önemli bir şey yok."

Sessizce başını sallayarak onayladı. "Bölmelere ayırmak için elinden geleni yap. Daha sonra her şeyi konuşacağız."

Sağlam bir plan. Ama Todd'un çatısı altına girdiklerinde bu nasıl işleyecekti? Madison soruyu bastırdı çünkü bu ne Matt'in hatası ne de onun sorunuydu. Kendini toparlamalı ve zayıf halka olmayı bırakmalıydı. "Hadi yapalım şu işi."

Onu sandalyesinden kaldırdı, koltuğa oturttu ve sırtını göğsüne dayayarak kucağına oturttu. Dizleriyle kalçalarını ayırdı.

ve bir eliyle ıslak amcığını örttü, parmakları klitorisini hızla atan kalbi gibi ısrarla atana kadar daire içine aldı.

Boştaki eliyle bir göğsünü kavradı ve hassas meme ucunu sıktı. "Bana Senatör Pershing ve ailesini gelecek dönemde nasıl desteklemeyi planladığınızı anlatın."

Madison beyaz muma baktı ve tutarlı bir yanıt vermek için çırpındı. "Kocamın büyükbabası kendini yorulmak bilmeden eğitime ve geleceğe adamıştır. Yani, geleceğimiz olan çocuklara. Elbette, bu konuda tutkulu olduğumu biliyorsun-"

"Ben de tutkuluyum," diye mırıldandı onun gevezelikleri üzerine. "Seni yalamak konusunda. Seni becermek konusunda. Seni sahiplenmek hakkında." İki parmağını kadının içine soktu ve tam da onun düşüncelerini çalacak noktaya sürttü. "Her sabah. Her gece. Aldığım her nefes." Kızın lobunu ısırdı, hırıltısı gırtlığa dönüştü. "Her yerin -her santimin- benim. Tutkulu olduğun şey bu mu?"

Onun baştan çıkarıcı hırıltısını ve bacaklarının arasında kabaran doruk noktasını görmezden gelmeye çalıştı. "Amerika'nın gençlerinin mümkün olan en iyi eğitimi almasını sağlamaya kararlıyım, sadece soruna para atarak değil, ki bu tarihsel olarak çocukların anlayışını veya test sonuçlarını iyileştirmede, ama deneyimli, uygulamalı-"

"Evet, uygulamalı olmayı seviyorum," diye inledi. "Parmaklarımın benim için damlayan bu kedi üzerinde olmasını seviyorum. Seni doldurmam için çaresizce çırpınmana bayılıyorum. İstedğin bu, değil mi tatlım? Sikimin sana vurduğunu hissetmek? Artık yürüyemeyecek hale gelene kadar seni becermemi? İstedğini biliyorum. Nasıl istiyorsun? Yavaşça, her küçük tepkini alıp seni eriteyim diye mi? Yoksa hızlıca, bana ait olduğunu haykırana kadar seni sikimle doldurmamı mı? Uygulamalı derken bunu kastediyorsun, değil mi?"

Onu öldürmeye çalışıyordu. "Kendini öğretmeye ve sevgiye adanmış eğitimcilere, danışmanlara ve yöneticilere ihtiyacımız var-" Klitorisini manipüle ederken kulağına doğru inlediğinde, aşırı uyarılmış vücudu isyan etti. "Ah... Matt!"

"Söyle bana. Sorularıma yanıtın var mı?"

İçindeki her şey bacaklarını daha da açmak, kendini tamamen ona teslim etmek ve işkencesine son vermesi için yalvarmak istiyordu. Madison gözlerini sıkıca kapadı ve arzusunu kontrol altına almaya çalıştı. Ama onunla sanki ruhuna kadar sahip olmak istiyormuş gibi, onu asla bırakmayacakmış gibi konuştuğunda, direnmek imkânsız gibi geldi.

"Evet."

"Evet, ha? Bana Senatör Pershing'in bir sonraki dönemi hakkında mı cevap vereceksin? Ya da seni becermem için bana nasıl yalvaracağın hakkında mı?"

Madison öfkeyle beynini boşalttı ve hiç durmadan muma baktı. "Eğitim konularına ek olarak, yoksul çocukların beslenmesi, aşılınması ve... ve-"

"Peki ya bu amcığa ne demeli? Yarrağımla dolu olmasına, benim için defalarca boşalmasına ne dersin? Senatör Pershing'in bir sonraki dönemini bacaklarını benim için açmaya adayacak mısın?"

Sadece önümüzdeki altı yıl için değil, sonsuza dek Matt'in olmak kadar istediği bir Çey yoktu. Nefes almakta zorlanıyor ve düğünce zincirine cesurca tutunmaya çalışıyordu. "Kendimi Senatör Pershing'in gelecek dönemine, seçmenlerine en iyi şekilde yardımcı olacak şekilde adayacağım ve-" Matt onun klitorisini çimdikleyip boynunu ısırığında nefesi kesildi. "Evet!"

"Seçmenleri ve evet mi?" diye meydan okudu, sinir dolu tomurcuğu hâlâ parmaklarının arasında yuvarlıyordu. "Ne demek istiyorsun? Seçmenlerine yardım mı edeceksin... yoksa seni becermeme izin mi vereceksin?"

İkisi de. "Seçmenlerine yardım etmek tabii ki. Onun temsil ettiği tüm çalışkan Amerikalılara inandığım kadar..."-parmaklarını tekrar klitorisinin üzerinde gezdirdi, ultra hassas düğmeyi okşadı-"en iyisinin ne olduğuna" da inanıyorum.

"Refah için mi? Yoksa orgazm için mi?"

"Herkes," diye nefes nefese kaldı. "Tüm Amerikalılar bolluğu hak etmiyor mu?"

Matt onun kulağına güldü. "Ne yaptığını anladım, pis kız. Herkese barış ve iyi şanslar... ama seni becermeme hayır demedin."

"Partizan meseleleri makam sahiplerine bırakıyorum. Ben sadece benim savunuculuğuma ihtiyaç duyan ve bunu hak edenleri destekliyorum."

Parmaklarını daha da yavaşça klitorisinin üzerinde gezdirdi. "Oh, sikimi bu güzel, şişmiş amcığa gömebileceğimi söylemenin süslü yolu bu mu-"

"Tanrı Amerika'yı korusun!" Doruk noktasına çok yaklaştı, kıpırdandı, tırnaklarını kalçalarına geçirdi, acı noktalarının odaklanmasını sağlaması için dua etti.

Matt'in gürleyen kahkahası odayı doldurdu. "Tanrı Amerika'yı korusun, tatlım. Bunu hak ettin. Benim için gel."

Onu harekete geçiremeden, mutfağın köşesindeki radyodan cızırtılar yükselmeye başladı.

İkisi de dondu kaldı.

"Orada mısınız? İçeri gel." Jack Cole'un Cajun ağız odayı doldurdu.

Madison kaskatı kesildi. Birkaç dakika önce damarlarında lav gibi akan arzu buza dönüştü.

Matt küfrederek onu kaldırdı ve ayağına kaldırdı. Ağızını sert bir çizgiye bastırarak, kararlılık ve tedirginlikle ona bakıyordu. "Burada bekle."

Cevap vermedi. Söyleyecek ne vardı ki?

Matt el ünitesini tabandan söküp kaldırdı. "Buradayız. Geliyor musunuz?"

"Üç saat içinde orada ol. İşler kızışıyor. Kapıdan girdiğimde hazır ol."

"Anlaşıldı."

"Görüşürüz," dedi Jack.

Sessizlik çöktü. Madison titremeye başladı. Kendisi ve Matt hakkında bir kenara ittiğı tüm endişeler, Todd ve Pershings'le olan kampanya çilesini atlatmak için barajı patlattı ve soğukkanlılığını tehdit etti. "Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor."

"Evet. Gel buraya tatlım."

Zorla dudağını ısırarak ona doğru yöneldi. Adam ağır adımlarla onu yarı yolda karşıladı. Ona bundan sonra ne olduğunu ve ne yapmaları gerektiğini sormak istedi. Ama bu adil değildi. O da bilmiyordu. "Eşyalarımı toplayacağım. Uzun sürmez."

Ama ondan sonra ne olacaktı? Madison bunu düşünmek istemiyordu. Matt, "Çabuk olun," dedi. "Gitmeden önce konuşmamız gerek."

Bu sözler karnındaki korkuyu daha da artırdı. Geri mi çekiliyordu?

Onun yanında toplum içinde işlevini yerine getiremeyeceğine, bu yüzden orada olmamasının daha iyi olacağına mı karar vermişti? Ya da sadece onun sorunlarına ihtiyacı olmadığına mı? Hayır. Bu konuşan onun güvensizliği idi ve ona teslim olmamaya çalıştı.

"Tamam."

Matt gibi kokan uzun bir tişört giydikten sonra, giysilerini ve Jack'in gönderdiklerinden topladığı birkaç parça eşyayı bir araya getirdi. Kafasını kaldırdığında Matt çoktan eşyalarını toplamıştı. Onu tepeden tırnağına tararken, buzdolabındaki son yiyecekleri soğutucuya boğaltıyor ve üstüne buz atıyordu. "Bitti mi?"

Gerçeğı söylemekten neredeyse korkuyordu, sanki buradan ayrılmayı daha gerçekçi kılacakmış gibi, sadece başını salladı.

"Güzel." Ona doğru yöneldi, elini tuttu ve onu yatak odasına sürükledi.
"Jack gelmeden önce toplanacak bir şey kaldı mı?"

"Hayır."

"Gömleğini çıkar."

Bu emir onu şaşırttı. "Şimdi mi? O burada olmayacak mı?"

"Yakında. Neden sana dokunmak için daha sonrasını bekleyeyim ki?"

Çıkar şu lanet gömleği."

Önsezisi arzuyla karığmığ, onu acı içinde ve ĖaĖkın bırakmığtı. Ama Matt dışında hiç kimse bunu daha iyi hale getiremezdi.

Kız razı olunca, sanki ona vücudunu sunmayacağından endişelenmiş gibi omuzları gevşeyerek nefes verdi. Sanki ona karşı koyabilirmiş gibi.

"Aferin kızıma," diye övdü pamuğı yere bırakıp önünde çırılçıplak dururken.
"Benim için hâlâ ıslak mısınız?"

"Evet."

"Beni hâlâ istiyor
musunuz?" "Evet."

"O zaman yatağa uzan ve bacaklarını aç." Pantolonunu sıyırdı, prezervatife uzandı ve onu çelik gibi boyundan ağağı yuvarladı. "Madison?"

Sorusu onu nefessiz incelemesinden çekip aldı. İtaat etmek için çabaladı, kollarını ve bacaklarını açarak kendini yatağın üzerine attı ve onu karşıladı.

Matt onun vücuduna baktı, gri gözleri fırtına gibi kararırken dizini yatağa koydu ve dirseklerine çöküp kalçalarını eline almadan önce onun üzerinde durdu.

"Seni her zaman istiyorum," diye fısıldadı. "Her zaman istedim."

Bir iniltiyle kendini onun kalçalarının arasına yerleştirdi ve acımasız bir vuruşla derinlere daldı. "Ben de seni hep istedim. Seni her zaman isteyeceğim. Pershing'in bir sonraki dönemi boyunca ve sonrasında benimsin."

"Matt!" Matt'in geçmişindeki tüm erkekler gibi fikrini değiştireceğinden ya da kaderin Todd'un onları ayırmasına izin vereceğinden endişelenmeyi reddederek onun sözlerini içine çekti. Kendini masalsı bir inanca teslim etti; kalbi her zaman Matt'in olmasını dilediğine göre, öyle de olacaktı.

Ama Madison gerçek dünyada daha iyisini bilecek kadar uzun süre yaşamıştı.

Birlikte hareket ettiler, kalpleri bir atarken yarınları olmadığına dair acı korkuyu atlatmaya çalıştılar. Bu gece, söze dökülmemiş bağlılıklarını paylaşabilecekleri son zaman olacaktı.

Onun altında sallanıyor, dilinin her hararetli hareketine ve sikiinin her ısrarlı itişine karşılık veriyordu. Kollarını onun etrafına doladı, altında yumuşadı ve tüm benliğini ona verdi.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Kelimeleri yüksek sesle söylemedi. Onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmiyordu ve şimdi bunu öğrenmenin zamanı değildi.

Matt'in itiğleri güç ve hız kazandı. AĞağıya doğru inen her darbeyi karşılamak için onu kaldırırken parmakları ısırđı. "Bana bak."

Madison başka bir yere bakamadı. "Ben buradayım."

"Bana benim olduğunu söyle," diye haykırdı kalçalarının onu dolgun, nefessiz ve doruğa çok yakın bırakan her pistonlu dalgalanması arasında.

"Ben senim!"

"Kanıtla. Gel. Bana zevkini ver. Kendini tutma."

Sanki hırıltısı vücudunu hassaslaştırırken ve siki onu sınıra yaklaştırırken yapabilirmiş gibi.

"Benimle gelir misin?" diye

yalvardı. "Sikeyim evet.

Şimdi!"

Engellerini bir kenara itti ve kendini daha önce hiçbir erkeğe vermediğı bir şekilde Matt'e tamamen verdi. Kollarını ardına kadar açtığıında, onun ruhunu ele geçirdiğini ve kalbini ısıttığını hissetti. Karşılığında Matt de ona hayatında ilk kez bir erkek tarafından güzel, arzulanır ve gerçekten sevildiğini hissettirdi. Zevk vücudunda parıldıyordu. Mutluluk, sadece Matt'i, coşkuyu ve aralarında akan sözsüz aşkı bildiğı tek bir altın ana yayıldı.

Sonra yavaşladı, sonunda durdu, ama kalbi onunkine karşı çarparak içinde kaldı. Şakağıındaki nemli saçları fırçalayarak onun bakışlarıyla karşılaştı. İfadesindeki mutluluk yavaşça kayboldu. Yerini acımasız bir şey aldı.

Madison, bunun etkili ya da mantıklı olmadığını bilmesine rağmen, "Yapma," diye yalvardı.

İç çekti. "Yapmamayı tercih ederdim ama gerçekler burada. Bundan kaçamayız."

Gözleri yaşardı ve köşelerinden yuvarlandı. "Biliyorum. Korkuyorum."

"Olmamaya çalış. Ben buradayım, tatlım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Önce ben ölürüm."

İşin o noktaya gelmesinden ve bu acı ya da suçluluk duygusuyla yaşayamayacağıından korkuyordu. "Kendim için endişelenmiyorum. Senin için endişeleniyorum."

Ve biz.

"Yapma. Todd'un bağlantıları olabilir ama ben kendimi nasıl koruyacağımı biliyorum. Tek yapmamız gereken güçlü durmak, o şerefsizden uzak kalabileceğimiz zamanı kullanmak ve Pershings'ten daha uzun süre dayanmak. Bunu yaparsak, birlikte yürüyüp gideriz ve bir daha arkamıza bakmayız."

"Bunu istiyorum." Madison üç aylık kefaretinden sonra elini Matt'in elinin içine koyup onunla birlikte gün batımına doğru yürüyebilmeyi umuyordu, özellikle de sevdiği adam onu akıllara durgunluk veren seksten daha fazlası için istiyor gibi görüldüğünden beri. Onunla sonsuza dek birlikte olmak istiyordu... ama o da aynı şeyi istese bile, Todd bunu asla kolaylaştırmayacaktı.

Matt, "Senden ikinci kez vazgeçmeyeceğim, özellikle de ona," diye yemin etti. "Benim olduğunu söylediğimde ciddiydim."

Onun sözlerini kalbinin derinliklerinde hissetti. "Todd'la evlenerek çok aptalca bir hata yaptım. Binlerce kez geri dönebilmeyi diledim. Her zaman seni seçerdim."

Matt onun dudaklarına taparcasına bir öpücük bıraktı, dakikalar önce paylaştıkları umutsuz, ateşli öpücüklerden çok farklıydı. Bu yavaş ve tamamen farklı bir tutkuyla doluydu, cinsel dürtülerinden çok daha derin bir yerden gelen türden. Madison'ın her köşesini ısıtıyor ve içini umutla dolduruyordu. Son üç korkunç yıldan sonra, belki de Matt'le aralarını düzeltebilir ve sonsuza dek mutlu yaşayabilirlerdi. Evren onlara en azından bir şans borçlu değil miydi?

Bu düşünce cazipti ama faydasızdı. Evren onlara hiçbir şey borçlu değildi ve bazı hataların sonsuza dek sürmesinden korkuyordu.

Madison ona sarıldı, kendini onun nemli tenine bastırdı, vücudunun kokusunu içine çekti ve bu anı sonsuza dek hafızasına kazımaya çalıştı. Önündeki uzun üç ayı düşünmek bile istemiyordu. Hayatının geri kalanını onsuz hayal etmeyi reddediyordu.

Matt bir kez daha öpüştükten sonra alınlarını birbirine bastırdı. "Ben de seni kesinlikle çıldırmıŒ halime tercih ederdim. Bunu iyi idare edemedim. Sandığından çok daha fazla üzgünüm."

"Babanın kız arkadaşının mutfağında intihar etmesi çok fazlaydı. Anlıyorum. Sorun değil."

"Değil." Başparmağıyla kızın hâlâ sıcak olan yanağını sıyırdı. "Geçmişte çıktığın erkeklerin seni hep terk ettiğini biliyordum. Sana asla önemsizmişsin gibi hissettirmek istemedim. Önemlisin tatlım. Sandığından çok daha fazla. Seni nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir şekilde istedim."

"Sen de benim için önemlisin." Onun için her şeydi. "Ve ikimiz de hatalar yaptık."

"Birkaç taneden fazla. Mükemmel olmayacağız ama iletişim kurmamız ve dürüst olmamız gerekiyor. Bir daha böyle korkunç bir hata yapamayız."

"Haklısın," dedi adam yavaşça çekilip prezervatifini atarken.

Aralarında sadece birkaç metre mesafe olmasına rağmen Madison yataktan sürünerek kalkıp çarşafı sıyırırken gözyaşlarını bastırmak zorunda kaldı. Ağlamaklı ya da yapışkan olmak istemiyordu. Karamsar da olmamalıydı. Ama Matt'le yeniden birlikte olmak için daha ne kadar beklemesi gerekeceği, ona onu ne kadar sevdiğini söze gerek duymadan gösterebilmek için daha ne kadar beklemesi gerekeceği konusunda şimdiden endişeleniyorsa, vizelere kadar kendini nasıl toparlayacaktı? Önlerindeki sınavlar göz korkutucuydu. Madison endişenin onu yenmesine izin vermemeye çalıştı.

Sessizlik içinde, az sayıdaki eşyalarını Jack'in spor çantasına doldurup kapının yanına koydular, sonra da kulübeyi sistematik bir şekilde temizlediler. Madison son çöpü de torbaya koydu. Uzaktan teknenin motorunun sesini duyduklarında Matt eşyalarını dışarı taşıdı ve jeneratörü kapattı.

Cennetleri sona ermişti. Karnı sıkıştı. Dehşet vücudunun her köşesine kurşun gibi oturmuştu.

Matt Temmuz akşamının nemli sıcaklığında onun yanına uzandı. Çevresinde kuşlar uçuyor, böcekler vızıldıyor ve timsahlar tembellik ediyordu. Bu yaratıklar için hayat normal seyrinde devam ediyordu. Onunki bir uçurumdan düşüyordu. Pershings ondan kamuoyu algısı için "kabul edilebilir" davranış deli gömleğini giymesini bekleyecekti. Bu kez Todd onun bağlarını sıkılaştıracaktı çünkü üzerinde daha fazla göz olacaktı. Ve çünkü o bir pislikti. Matt yanında olacaktı ama her şeyi riske atmadan ondan rahatlık ya da zevk alamazdı.

Tekne motorunun tıkırtısı yaklaşırken onu yanına çekti. Gözlerini kapadı ve onun dokunuşunda kaybolmaya çalıştı. Adam onu daha da sıkı tuttu, kucaklaması ona yanında ve onun için olduğunu söylüyordu. Madison o anda her ne kadar güzel yalanları takdir etse de, adamın basmakalıp sözlerle canını sıkmasından memnundu.

"Bu geceyi nerede geçireceğimizi biliyor musun?" "Tam olarak değil ama tahminlerim var."

Gerildi. "Birlikte değil miyiz?"

"Hayır. Evimde birkaç şeyi halletmem gerekiyor ve eminim patronların üç aylığına gitmeden önce bana söyleyecekleri vardır."

"Sen ve Ethan olmadan bu kadar uzun süre nasıl idare edecekler? Genelde görevlerle meşgul olduğunuzu biliyorum ve... ikinizin bu işi aylarca yapmanıza izin mi veriyorlar? Diğer müşterilerinizden önce."

"Aptal değiller. Birincisi, Todd bizim ücretimizin iki katını ödüyor. İkincisi, seni güvende tutmama ve benim olan için savaşıp izin vermezlerse istifa edeceğimi biliyorlar. Bu büyük bir olay gibi görünmüyor ama birkaç yıl önce en iyi iki ajanlarını evlendikleri kadınlar yüzünden kaybettiler. Yani Hunter, Logan ve Joaquin, iş bitiren ve temiz operasyonlar yürüten adamlarını daha fazla kaybetmeye hevesli değiller. Seni ön plana çıkarmama izin vermezlerse çekip gideceğimi açıkça söyledim. Bir daha gitmene izin vermeyeceğim."

"Ya Ethan?"

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Patronların bu işi benim için kolaylaştırmaya niyetli olduklarını söylemedim."

Yüreği gözlerinde ona döndü. Kafasında başka sorular dolaşıyordu ama Matt'le baş başa geçirdiği bu son değerli anlardan birini paylaşmak için tüm endişelerini bir kenara itti.

Derken Jack Cole duba teknesiyle yanaştı; başında bir kasket, üzerinde spor alışkanlığı olduğunu gösteren bir atlet ve yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Siz ikiniz medeniyete dönmeye hazır mısınız?"

Eğer uygarlıktan kastı, insanların her hareketlerini izlediği ve onları ayırmak için uygun anı beklediği bir dünya ise, hayır. Ama bu ne Jack'in hatası ne de onun sorunu.

"Hiç olamayacağımız kadar." Jack jeneratörü iki kez kontrol edip kamaranın kapısını kilitlerken Matt de çantayı alıp yükledi.

Cajun ev sahipleri tatmin olmuş bir halde kalan yiyecekleri soğutucuya yerleştirdi. Matt, Madison'ın hâlâ onu korkutan tekneye binmesine yardım etti. Ama yüzündeki sert ifadeyle korkularını bir kenara bırakıp itaat etmesini istemek yerine, ona sıcak bir cesaret ve güvence verdi. Madison ona güvenini sundu ve içeri girdi. Soyunmasını ve bacaklarını diline açmasını isteyen adam nasıl olur da onu böylesine sessiz bir güvenle dolduran aynı adam olabilirdi?

Bataklıkta yolculuk sessizdi ama bunun nedeninin kimsenin motorun gürültüsünden bağırarak istememesi mi yoksa söyleyecek bir şey bulamamaları mı olduğundan emin değildi.

Jack tekneyi marinaya yanaştırdıktan sonra Matt ona karaya çıkmasında yardım etti. Dokunuşu uzun bir süre devam etti. Sonra elini bıraktı. Duruşu tamamen korumacı bir hal aldı. Artık onun sevgilisi değil, korumasıydı.

Madison'ın dizleri bükölmek üzereydi. Tanrım, kâbus çoktan başlamıştı ve Louisiana'dan ayrılmamışlardı bile. Kendine bunun gerekli olduğunu ve aralarına koyduğu mesafenin onu rahatsız etmesine izin vermemesini söylemeye çalıştı ama Matt'in çoktan elinden kayıp gittiğini hissetmekten kendini alamadı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

T İki gün sonra Madison, Nash Scott'ın kamyonetinde oturuyordu. Matt'in operasyon arkadaşı ve dostu, kamyonetini gökyüzünü kaplayan camlı bir binanın yanında durdurdu.

bütün bir şehir bloğunu kaplayan beton bina. Cumartesi gününü onu ve en iyi arkadaşı Haisley'i Lafayette'ten Houston'a götürerek geçirmeye gönüllü olmuştu, böylece Haisley babasını ziyaret edebilecekti. Onu davetsiz misafirlerden -yani iki hafta önce dairesine giren Todd'un haydutlarından- korumaya çalışırken neredeyse parçalara ayrıldığından beri çok şükür iyileşiyordu.

Nash dikiz aynasından Haisley'e baktı, bakışları sıcak ve odaklanmıştı. Kızıl saçlı kadın onu fark etmemiş gibi davranarak sundress elbisesindeki bir tutam tüyü fırçaladı ve pencereden dışarı baktı, güneş uzun saçlarındaki boho-şık örgülerde parıldıyordu. Madison bu kadar düğümlenmiş olmasaydı eğlenebilirdi.

Babasını ziyaret edebilmesi için önce basının önceden ayarlanmış engellerini aşması gerekiyordu. Sonra Nash onu Lafayette'teki güvenli eve geri götürmeden önce babasıyla geçireceği ve kanser tedavisini konuşacağı sadece bir iki saati vardı ve onu EM Güvenlik Yönetimi'nin sahibi olan emekli albay Caleb Edgington'ın koruyucu gözetimine bıraktı, daha sonra işi oğulları Hunter ve Logan ile üvey oğlu Joaquin Muñoz'a devretti.

Madison babasıyla geçirdiği her an için minnettardı ama yaklaşan Washington seyahatinin stresi onu çok yıpratmıştı. Son iki gündür neredeyse hiç yemek yememişti. Sürekli uyumuştı. Yine de bitkin ve huzursuzdu. Jack onu inzivaya çekilmeden önce ofise bıraktığından beri Matt'i görmemişti. Sık sık araması ve mesaj atması işe yaramıştı... ama o yanında olmadan, sanki bir parçası eksikmiş gibi hissediyordu. Neyse ki Haisley'nin büyüü

Makyaj onun kalıcı koyu halkalarını ve solgunluğunu gizliyordu. Aksi takdirde, babam bir bakışta onu rahatsız eden bir şey olduğunu anlardı.

Nash kamyonetinin kapılarını açtıktan sonra kasketini ve havacı gözlüklerini taktı. Eğer arka plana karışmaya çalışıyorsa, 1.80'lik boyuyla bunu yapmak onun için zor olacaktı.

Haisley Nash'in yardımını beklemedi, asfalta düştü, uçuşan eteğini silkeledi, gözlüklerini taktı ve Nash'e gizlice bakarken beklenti içinde bekledi. Bu pek de ilk değildi. Madison, Haisley'nin bu adama asla şans vermeyeceğine yemin etmesi için yüzlerce neden sayabilirdi ama en iyi arkadaşının bazı şeyleri yeniden düşündüğünden şüpheleniyordu, hem de çok.

İlginç bir gelişme.

"Hazır mısınız hanımlar?" Nash, Madison'ın kamyonundan inmesine yardım etti ve Haisley'ye görmezden geldiği bir bakış attı.

"Kesinlikle." Madison babasını görmeye fazlasıyla hazır hissediyordu. Son birkaç gündür yaptıkları telefon görüşmeleri yeterli olmamıştı. Sesi huysuz ve moralsiz geliyordu. Son zamanlardaki sessizliğinin duygularını incitmediğini umuyordu, özellikle de nerede olduğu konusunda ona yalan söylemek zorunda kaldığından beri. Ama babasının Todd'la olan durumu hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi. Sağlığı hassas olduğundan, onun için endişelenmenin getireceği ekstra strese ihtiyacı yoktu. "Dört gözle bekliyorum."

Basının elinden kurtulduktan hemen sonra. Haisley,

"Hadi yapalım şunu," diye espri yaptı.

Nash başıyla onayladı. "Önce ben yürüyeceğim, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin tehdit oluşturmadığından emin olacağım. Arkamdan ayrılmayın. Yanlış bir şey sezersem seni kamyonete geri götüreceğim. İşte yedek anahtar, ne olur ne olmaz." Anahtarı uzattı. "İşler sarpa sararsa kendinizi dışarı atın ve yardım çağırın."

Bir saldırı sırasında onu korurken bir kez kaçmıştı. Bunu ikinci kez yapamayacak kadar suçlu hissediyordu. "Nash-"

"Bu bir pazarlık değil. Ben bununla başa çıkmak için eğitildim.

Sen değilsin." "Ama hala iyileşiyorsun."

Alay etti. "Ben iyiyim. Ve eğer seni koruyamazsam Matt taşaklarımı alacak."

Madison iç çekti. Matt bu sabah da aynı konuşmayı yapmak için aradığından, Nash'in şaka yapmadığını biliyordu. "Siz maço erkekler beni deli ediyorsunuz."

"İstediğin kadar şikayet et. Hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğim." Haisley'e bir bakış daha gönderdi. "İkinize de."

Kankası gözlerini kaçırdı ama dudağını ısırmadan önce değil. Haisley gerçekten kızarıyor muydu?

Madison'ın bakışları ikisi arasında gidip geldi. O Matt'le bataklıkta saklanırken ikisi takılıyor muydu -ya da takılıyor muydu?

O daha sormadan Nash binanın köşesini döndü, vücudu gerildi ve bakışları daha da dikkatli bir hal aldı. Takip etmelerini işaret etti ve Madison sorusunu yuttu. Basın konusunda hiç tecrübesi yoktu ve hastaneye girene kadar aklını kullanması gerekiyordu.

Muhabirler ve internet dedikoducuları videoya çekerek onlara doğru koşmaya başladıktan birkaç dakika sonra Madison ürkmemek için elinden geleni yaparak kapıya doğru koştu. Bu insanların bildiği kadarıyla Todd'la mutlu bir evlilikleri vardı. Son iki haftanın çoğunu, kendisini Dom ilan eden ve şimdi de ona "benim" diyen eski sevgilisi Matt'in emirleri ve zevkleriyle geçirmemişti. Buraya sadece babasını görmeye gelmişti.

"Madison, bugün babanı göreceğin için heyecanlı mısın?" diye sordu uzun mavi tırnaklı, ısrarcı bir kadın. Sabırsız ses tonu sinir bozucuydu. "Durumu nasıl?"

Toplum neden diğer insanların hayatlarına davetsizce girmekten hoşlanıyordu? Madison asla anlamazdı.

Kızgınlığını yuttu ve gülümsemesini takınarak hastanenin kapısına doğru yürüyüşünü cevap verecek kadar yavaşlattı. "Babamın prognozu iyi. İyileşmesi konusunda olumlu düşünüyoruz. Hâlâ sağlık sorunları var ama dünya standartlarında bir tesiste mümkün olan en iyi bakımı alıyor. Ve babam güçlüdür. Üstesinden geleceğini biliyorum. Ben sadece onunla kaliteli zaman geçirmek için buradayım."

"Burada ne kadar kalacağını tahmin ediyorsunuz?" diye sordu otuz yaşlarında başka bir adam.

"Emin değilim. Bugün doktorlarıyla daha derinlemesine bir görüşme yapmayı umuyorum."

"Kocanız bu sonbaharda Senatör Pershing'in yeniden seçilmesi için mi hazırlanıyor? Bu yüzden mi yanınızda değil?" diye bağırdı bir başka muhabir.

"Sebeplerden biri. Eşimin maalesef bu ziyareti gerçekleştirmesini engelleyen başka sorumlulukları ve iş girişimleri de var

benimle birlikte. Onu özliyorum ama yakında DC'ye döneceğim ve en kısa zamanda buraya bir yolculuk daha yapacağız."

Haisley ona senaryoya uygun cevabı için küçük bir onay gülümsemesi attı. Madison basının gizli anlamlar çıkarabileceği bir şey söylememiştir. Elbette bu durum, daha fazla tıklanma ve tatlı, tatlı yeşile dönüşme anlamına geliyorsa, onları düpedüz yalan söylemekten alıkoymuyordu.

Etrafındaki küçük muhabir sürüsü, kapıya on adım kalana kadar her biri kolayca savuşturulup geçirilen bir avuç dolusu başka soruyla onu sıkıştırdı.

"Eşinizin kuzeninin bir trafik kazasında değil de DC şehir merkezindeki bir yüksek binada öldürüldüğüne dair devam eden iddialar hakkında herhangi bir yorumunuz var mı?"

Madison basının Brent'in ölümüyle ilgili haberlerini ilk kez duymuyordu ama şimdi ellerinde daha ayrıntılı bilgiler vardı. Daha fazla soruyu saptıracak bir cevap bulmaya çalışırken gülümsemesini korudu. Todd'un kuzeninin cinayetinin cezasını çekmesini çok isterdi ama bu akbabaları ele veremezdi. Pershings misilleme yapardı. O zaman babama ne olacaktı? Matt'e?

"Hiç. Babamın sağlığına ve Senatör Pershing'in kampanyasına odaklanmış durumdayım. Yazın yarısı bitti ve seçimler yaklaşıyor! Ayrıca, internetteki her söylentiye kulak verseydim, Elvis'in hâlâ hayatta olduğuna, Koca Ayak ve çocuklarıyla birlikte ıssız bir yerde yaşadığına ikna olurum." Sahte bir kahkaha attı.

Nash onun önünde kapıya ulaştı ve kapıyı açık tuttu. Madison klimanın soğuk üflemesinin yüzüne çarptığını hissetti. Bu bunaltıcı Temmuz sıcaklığında paniğini yatıştırması için dua etti. Sadece birkaç adım kalmıştı, sonra kaçıışı başarılı olacaktı...

"Louisiana'da bulunduğunuz sırada hem sizin hem de eski sevgilinizin ortadan kaybolup aynı gün yeniden ortaya çıkmanıza ne diyorsunuz?"

Madison'ın kalbi boğazına kaçtı ve ağzından fırlayacak gibi oldu. Her nasılsa, donmuş gülümsemesini yerinde tutmayı başardı. Ama düşünceleri tuvalette dönen su gibi dönüp duruyordu. Soruyu duymamış gibi mi davranacaktı yoksa gülüp geçecek miydi? Her iki yaklaşım da yüzünde patlayabilirdi.

Haisley, "Hepiniz, kadın hasta babasını neşelendirmek için burada," diye tersledi. "Madison memleketini ziyaret ettiğine göre, eski erkek arkadaşının da orada yaşıyor olması şaşırtıcı değil. Nerede olduğunu bilmiyor. Belki de

Bağımsızlık Günü tatili sırasında. Belki de onu şehir dışına çıkaran bir iş bağlantısı vardı. Her iki durumda da arkadaşım evli ve eski sevgilisi artık onu ilgilendirmiyor." Haisley onun elini tuttu ve neredeyse onu hastanenin içine itecekti. "Daha fazla soru sormak yok. Buraya babasını görmeye geldi. Biraz yalnız kalmak isteriz."

Basınla arasındaki kapı kapandığı anda Madison rahat bir nefes aldı ve en iyi arkadaşına döndü. "Bunu gerçekten yaptın mı?"

"Öfkenin, son birkaç haftasını sözde eski sevgilisinin beynini sikmesine izin vererek geçirmemiş birinden gelmesinin daha gerçekçi olacağını düşündüm."

Haisley haklıydı. Ve Madison, Brent Westbrook'un cinayeti ya da Matt'le ilişkisi hakkında verdiği cevaplara basın inanmazsa suçu üstlenmeyi reddetti. Todd bu olası skandalların kokusunun gazetecilere ulaşmasını istemiyorsa, kuzenini katletmemeli ve onu kanlı bıçakla tehdit etmemeliydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Madison. Haisley omuz silkti. "Kankalar ne içindir?"

Kızıl saçlı kadın keskin bir baş hareketiyle kolunu uzattı. Madison kendi kolunu onun koluna geçirdi ve Nash'in işaret ettiği asansöre doğru yürüdü. Babama odaklanma zamanı.

"İyi dedin," diye mırıldandı Nash Haisley'e. "Ama basının radarından uzak kalmak istiyorsan, bunu yapmanın yolu bu değildi."

Gözlerini devirerek ona doğru baktı. "Madison'ın bir saldırıyı savuşturmasına yardım edebilecek tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Gerçek bıçaklı adamlarla uğraşmamış olabilirim ama ilkokuldan beri bıçakları onun sırtından uzak tutuyorum."

Mikrofonu bıraktığı anın ardından Madison'ı arabanın içine sürükledi ve sırtarak babasının katının düğmesine bastı. Nash de arkasından içeri girdi ve asansöre girmeye çalışabilecek kişilerle aralarında koruyucu bir duvar oluşturdu. Büyük korumanın omuzları bir mil genişliğindeydi ve Madison en iyi arkadaşını iyi tanıyordu. Bu Haisley'nin zayıflıklarından biriydi.

Sesi küstahça olabilirdi ama Madison arkadaşının libidosunun "evet" dediğine inanmaya başlamıştı.

"Bir gün, bu ağız başını belaya sokacak, tatlım."

Muhabirlerin yarattığı strese ve başkente yapacağı yolculuğun midesinde yarattığı korkuya rağmen Madison güldü. "Daha doğru sözler hiç söylenmedi."

Haisley dilini Nash'e doğru uzattı, sonra ona döndü, eli kalçasındaydı. "Sen kimin tarafındasın?"

"Her zaman senin."

Çok yüksek bir çınlama sesi yankılandı. Asansörün kapıları yavaşça açıldı ve standart benekli beyaz muşamba zeminli ve beyaz duvarlı uzun bir koridor ortaya çıktı. Her yerde hemşireler koşuşturuyordu. Bir tanesi gri, L şeklinde bir masanın arkasında durmuş, telefonu kulağına dayamış, kaşlarını çatarak bilgisayar ekranına dokunuyordu.

Koridorda ilerlerken Madison'ın sinirleri bozulmuştu, geçtikleri her kapıda oda numaralarını sayıyordu. Babasına boşanması ve Washington'a neden döndüğü hakkında ne söyleyeceğine çoktan karar vermişti. Babası her zaman hem sırdaşı hem de savunucusu olmuştu. Ama o bir yetiştikindi ve artık ona sırtını dayayamazdı. İyileşmeye odaklanması gerekiyordu.

Kapısına vardığında durakladı ve derin bir nefes aldı. Haisley onu "Bunu yapabilirsin," diye cesaretlendirdi.

Madison öyle umuyordu.

"Burada bekleyeceğim ve sizi biraz yalnız bırakacağım." Nash güven verici bir şekilde başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

"Teşekkür ederim. Hayalarınıza yönelik her türlü tehdide rağmen Cumartesi gününüzde yapacak başka işleriniz olduğunu biliyorum."

Nash kapıyı çalıp içeri girerken güldü, yarı yarıya babasının uyuyor olmasını bekliyordu. Tedaviden dolayı bitkin mi görünüyordu? Son aldığı raporda son birkaç haftadır pek bir şey yemediği belirtildiğine göre bir deri bir kemik mi kalmıştı? Durumu tıbbi ekibin düşündüğünden daha mı ilerlemişti?

Babam yatakta doğrulmuş, tiksintiyle televizyonu kapatmak için başparmağını kumandaya sokuyordu. "Yüzlerce kanal var ama hiçbirini açık değil." Sonra onu ve Haisley'i gördü. Kaşları çatıldı ve kocaman bir sırıtışa dönüştü. "Bebeğim, buradasın!" Haisley'e göz kırptı. "Ve görüyorum ki belanı da yanında getirmişsin."

Güldü ve babasına sarılmak için koştu. "Babacığım! Seni görmek çok ama çok güzel."

Adam da ona sarıldı, kucaklaması şaşırtıcı derecede sağlamdı. Aslında gerçekten iyi görünüyordu, zayıf, solgun ya da bitkin değildi. Onu eski haline bu kadar yakın görmek omuzlarına büyük bir yük bindirmişti.

"Merhaba, Bay Archer." Haisley daha sonra onun açık kollarına yürüdü ve hızlıca birbirlerine sarıldılar.

Madison gülümsedi. Babası birden fazla kez Haisley'nin, her zaman yaramazlık yaptığı için hiç sahip olmadığına memnun olduğu ikinci kızı gibi olduğunu söylemişti. Haksız da sayılmazdı.

"İyi misin, baş belası?"

Ona bir sırtış fırlattı. "Her zaman. Gardırobun biraz arzulanan bir şey olsa da harika görünüyorsun."

"Hastane önlüklerinden nefret ediyorum," diye homurdandı.

Madison yatağa en yakın sandalyeye uzandı ve Haisley yanına oturup elini tutarak onu rahatlattığında minnettar oldu. Üç ay boyunca babasını son kez göreceğini bilmek onu öldürüyordu.

"Her şey nasıl gidiyor?" diye sordu. "Dün hemşireleri aradığımda uyuduğunu ve son tedavinden beri pek bir şey yemediğini söylediler. Midenizi bulandırdı mı?"

Kaşlarını çattı. "Biraz. Ama tedaviler yemek kadar kötü değil. Yemin ederim, sabah yulaf ezmesinden daha cazip köpek maması gördüm."

Bu onun babasıydı. Biraz huysuz ve kendi halinde biriydi... ama altın gibi bir kalbi vardı. "Bilseydim, sana Meche'den gizlice çörek alırdım."

İnledi. "Bana eziyet etmeye çalışıyorsun. Seni bundan daha iyi yetiştirdim." "Özür dilerim. Kötü yulaf ezmesi dışında, sana nasıl davranıyorlar? Ne yapıyorlar?"

ilerlemen hakkında ne diyorlar? Doktorunuz benimle konuşmaya gelecek mi?"

"Otuz dakika içinde uğrayacağını söyledi. O kadar uzun kalabilir misin?"

"Kesinlikle." Madison babasının elini sıktı, yüreği sızladı. Son birkaç yıldır babasını o kadar çok özlemişti ki. Böylesine boktan bir karar verip Todd'la evlendiği için kendinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Eve temelli dönüp babasına bakmak yerine geri dönüp o piçin oyununu oynamak zorunda kalmaktan daha da çok nefret ediyordu.

Rahat bir nefes aldı. "O zaman... Lafayette'e geri mi taşınyorsun?" "O kadar basit değil. Todd ve ben konuştuk. Bana bir iş verecek. boşanma, ama sadece ara seçimlerden sonra."

Babam küfretti. "O engereklerin, kamuoyundaki değerli imajlarını zedeleyecek bir şey olduğunda gitmene izin vermeyeceklerini bilmeliydim."

"Sorun yok," diye yalan söyledi. "İki yıldan fazla bekledim. Birkaç ay daha bekleyebilirim. O zaman sonsuza dek özgür olacağım."

"Eminim sizi bekletmek en başından beri planlarıydı. Sonuçta, benim durumumda olan herkes gibi periyodik tedaviler görmek ve evde dinlenmek yerine bu hapishaneye yatırılmamın bir nedeni var." Babası ona sert bir bakış gönderdi.

Yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Eve gelip babasına bakmasına izin vermeyi reddettikleri için Pershings'i babasının burada kalması için zorlamıştı. Babasının, onu bitkin ve hasta arasında bir yerde bırakan tedaviler görürken yalnız kalmasını istememişti. "Yemeklerden nefret etsen bile burada kalman daha iyi. Şimdi bana son zamanlarda kaçırdığım her şeyi anlat."

Onu kimin ziyaret ettiği, zamanını nasıl geçirdiği ve tedavilerin onu nasıl etkilediği hakkında sohbet ettiler. Doktor ortaya çıktı ve kanseri oldukça erken yakaladıklarına dair güvence verdi. Bu tedavi turundan sonra bir tarama daha yapacaklar ve ikinci bir tura mı yoksa ameliyata mı ya da her ikisine birden mi gireceklerine karar vereceklerdi. Ancak tüm göstergeler babamın sonunda tamamen iyileşeceği yönündeydi.

Madison rahat bir nefes alarak doktora zaman ayırdığı için teşekkür etti, sonra saate baktı ve yüzünü buruşturdu. Önümüzdeki otuz dakika içinde yola çıkması gerekiyordu. Bu gece, Pershings'in kendisi, Matt ve Ethan için kiraladığı ve yarın öğlen kalkacak olan jette olması gerekmeden önce bir tür brifing alacaktı.

"Solgun görünüyorsun, bebeğim." Babası kaşlarını çattı. "Gözlerinin altında halkalar var."

Belki de daha fazla makyaja ihtiyacı vardı...

"Ben iyiyim," diye söz verdi. "Muhtemelen kahvaltıyı atlamamalıyım." Midesi çok huzursuzdu. Ama tüm bu kargaşa sona erdiğinde ve o kadar stresli olmadığına kendini toparlayacaktı. "Sanırım artık Louisiana yazlarına alışmadım. Sıcak boğucu olduğunda yemeğinizi didiklemekten fazlasını yapmak zor."

Yüzünü avuçladı. "Yanında olamayacağım için kendine iyi baktığından emin ol."

Parmaklarını onun elinin etrafına doladı. "Yapacağım. Benim için endişelenme."

"Ben bir babayım. Senin için endişelenmek benim işim." "Ben yetişkin bir kadıyım."

Başını salladı. "Ama ben hâlâ bir babayım."

"Ve daha iyisini isteyemezdim."

Babacan bir tavırla elini tutmadan önce gülümsemesi hüzne dönüştü. "Lafayette'e döndüğünden beri Matt'i gördün mü?"

Normalde sırrını babasına anlatırdı. Ama Todd oturdukları daireyi gözetlediğini itiraf ettikten sonra, babasının hastane odasını da dinletip dinletmediğini merak edecek kadar paranoyaklaşmıştı, özellikle de bugün geleceğini bildiği için. "Bunu yapacağımı sana düşündüren nedir?"

Ona doğru keskin bir bakış daha fırlattı. "Belki de şüpheleniyorum. Caleb Edgington'ın son üç hafta içinde iki kez beni ziyaret etmek için bu kadar yolu gelmesinin başka bir nedeni olduğunu düşünemiyorum."

Bunu Matt mi yapmıştı? Madison bu kadar düşünceli olduğu için sevdiği adama sarılmak istedi. "Belki Caleb senden hoşlanıyordur. Geçen yılki turnuvada ikiniz birlikte golf oynamamış mıydınız? Ve o zamandan beri birkaç kez balığa çıktınız, değil mi?"

"Uh-huh. Ama Matt'in çalıştığı şu belalı güvenlik şirketinin de sahibiydi. O yüzden dürüst ol... Caleb'dan beni kontrol etmesini sen mi istedin yoksa Matt mi?"

"Hayır. Keşke bunu ben düşünseydim. Belki de Bay Edgington gerçekten iyi bir dosttur."

Babası homurdandı. "Olabilir. Ama Carlotta'yla evlendiğinde çok şanslıydı. O iyi bir kadın..."

"Baba!"

"Ne? Yaşlanıyorum ama ölmedim."

Son boşanmasından sonra, onun romantizmle işinin bittiğini düşünmüştü. Görünüşe göre, sadece evlilikle. Hasta bile olsa, hâlâ cinsel dürtüleri vardı. Madison her ne kadar babasının böyle bir şey yaptığını düşünmek istemese *de*, hastalıktan fazlasını düşünecek kadar bile enerjisi ve yaşama hevesi olduğu için mutluydu.

Bir hasta bakıcı elinde bir tepsi yemekle odaya girdi ve gülümseyerek kapağını kaldırıp önündeki hastane masasına koydu. "Kızarmış hindi ve yeşil fasulye, tatlı olarak da şekersiz limonlu beze turtası. Buzlu çayınızı sağ tarafınıza koyuyorum."

Genç adam gider gitmez babası kaşlarını çatarak tabağa baktı. "Gördün mü? Beni aç bırakmaya çalışıyorlar. Hindi mi? Sossuz mu? Ve şekersiz turta? Küfür."

Ziyaretlerinin sona erdiğini bilmesine rağmen Madison güldü ve o ana dalıp gitti.

hayat değişmişti ama neyse ki babam değişmemişti. "Seni daha sağlıklı beslemeye çalışıyorlar."

"Saçmalık."

"Sadece... birkaç lokma ye, söz mü? Senin seeeęin bir řey deęil ama dūřündüğünden daha iyi olabilir."

"Beni neşelendirmeye çalıştığın için teşekkürler bebeğim. Peki sen ve oradaki bela" -çenesini Haisley'e doğru kaldırdı- "bu gece ne yapacaksınız? Highrise'da ateşli bir gece mi?"

"Hayır." Madison iini çekti. şimdi korktuğu kısım gelmişti. "Yarın Washington'a gidiyorum. En kısa zamanda sana döneeğim."

Bunun üzerine babasının yüzü gerildi. "Kahretsin, bebeğim. Bu kadar erken gitmenden nefret ediyorum. Seni özleyeeğim."

"Ben de seni özleyeeğim." Gözleri yaşlarla doldu.

"O pislikle o lağım çukurunda iyi olacak mısın?"

Todd'u birçok kez aldatırken yakaladığını itiraf ettiğinde, kocasından ne kadar hoşlanmadığını saklamayı bırakmıştı. "İyi olacağım. Pershings'lere sadece birkaç ay daha katlanmak zorundayım. Sonra sen buradan gideceksin, ben de temelli evde olacağım."

"Bebeğim, Todd ve ailesinin seni öylece bırakacağından gerçekten emin misin?"

Matt gece yarısından hemen önce, Lafayette'in kenar mahallelerinden birindeki karanlık bungalovun arkasından gizlice dolandı. Çantasını yere bıraktı, sonra arka kapıyı usulca iki kez çaldı. Daha sözünü bitirmemişti ki biri kapıyı sarsarak açtı. Boşlukta Caleb Edgington gölgeler içinde duruyordu. Emekli albay ellili yaşlarının ortalarında ve birkaç kez dede olmuş olabilirdi ama her gün fiziği üzerinde çalışan biri gibi kesilmişti. Dövmelerle kaplıydı ve ciddi bir "benimle uğraşma" havası vardı. Hâlâ tehlikeliydi.

"Montgomery."

"Efendim." Matt

başıyla onayladı.

Yağlı adam geri çekilince Matt çantasını aldı ve karanlık güvenli eve doğru ilerledi. Gecenin ötesine şüpheyle bir göz attıktan sonra kapıyı kapattı. "Telefonun kapalı mı?"

"Evet. Takip edilemiyor. Madison nerede?"

"Arka yatak odası. Günün büyük bölümünde orada saklanıyordu, onu gözetlediğimde genellikle uyuyordu. Babasının ziyaretine kadar gayet iyiydi. O zamandan beri kocasının saçmalıklarından korkmaktan başka odaklanacağı bir şey kalmadı. Stres onu etkiliyor. Yemek yemesi için onu zar zor ikna edebiliyorum."

Lanet olsun, Matt onun yanında olabilmeyi dilerdi. "Bunu düzelteceğim. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Caleb başını salladı. "Ortalık sakın. Sorun çıkmasını beklemiyorum ama güvende olmak için kalacağım. Ben sadece... evin diğer tarafında olacağım."

Onları duyamayacağı bir yere. Matt sırtmasını bastırdı. "Muhtemelen iyi bir fikir."

Madison'ı kırk sekiz saatten fazla bir süredir görmemişti. Görev hazırlığıyla meşgul olmasına rağmen, kırk sekiz yıl gibi gelmişti. Onu o kadar çok özlemişti ki.

"Gitmeden önce, Deke'in sen ve Madison için başkentte bir yer ayarladığını söylemem gerekiyor -nasıl bir kelime kullanmıştı? Lüks bir alışveriş merkezinin üstündeki bir daireyi tamamen kullanabileceksiniz. Aşağıdaki garajda bir SUV var. Dairenin sahibi yaz için şehirden ayrılmış ve Cadılar Bayramı'ndan önce dönmeyi planlamıyor. Ara sınavlar sadece birkaç gün sonra."

Şükürler olsun. Madison'ın kafasına girip bedenine tırmanırken onunla yeniden bağlantı kurabileceği ve hâlâ onun olduğundan emin olabileceği bir yer bulmak Matt için en önemli öncelikti. "Bizim için ona teşekkür et."

Edgington başıyla onayladı ve ona bir anahtarlık uzattı. "Adresi sana mesaj atarım. Ve sana daireyi bulduğun gibi tertemiz bırakmanı söylemem gerekiyor. Temizlik ekibi her pazartesi sabahı sekiz ile öğlen arasında gelir. Onlardan uzak dur. Ev sahibi de acayip sapık. Bir şey değil."

"Haber yayıldı, ha?"

"Eğilimleriniz olduğunu mu?" Caleb omuz silkti. "Burada hepimiz biraz eğilimliyiz."

Görünüşe göre elma ağaçtan uzağa düşmemişti. Bir süredir patronlarının baskın tarafta olduğunu biliyordu, bu yüzden babalarının karısının üstüne çıkmayı sevmesi Matt'i şaşırtmamıştı.

"Anlaşıldı."

"Git kızını gör."

"Teşekkür ederim, efendim." Matt karanlık koridorda gözden kayboldu ve yatak odasına girip kapıyı arkasından kapatarak çantasını yere bıraktı. Madison karanlıkta yuvarlandı ve uykunun ağırlaştırdığı göz kapaklarını yavaşça açtı.

"Albay?"

"Hayır. Benim." Perdelerin arasından sızan gümüşü ay ışığına doğru bir adım attı.

Bir solukta doğruldu, yorganı kenara itti, ışığı açtı ve ona doğru sıçradı, siyah saçları başının üstündeki eğreti topuzdan dökülüyordu.

Matt kollarını ona doladı ve vücuduna doğru kıvırdı, kız iç çekerken gözlerini kapattı. Şimdi kendini tamamlanmış hissediyordu. Artık varoluşu bir bütündü. Madison'a sahipti. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "İyi misin, tatlım?"

"Yarın yola çıkmadan önce seni görebileceğimi sanmıyordum."

"Seninle bir gece daha geçirmeden o uçağa binecek değildim."

Ona gülümsedi, gözleri büyük, mavi ve müteşekkirdi. "Patronların burada olduğunu biliyor mu?"

"Evet." Ve bundan memnun değillerdi. "Sadece birkaç saatim var. Evimin izlenme ihtimaline karşı güneş doğmadan eve dönmemi istiyorlar."

Gülümsemesi soldu. Ona daha sıkı sarıldı. "Dikkatli olmamız ve Todd'a kamuoyunu aleyhimize çevirmesi için koz vermememiz gerektiğini biliyorum."

"Aynen öyle." Tişörtünü silkti ve yatağa tırmanmadan önce ayakkabılarını çıkardı. "Uykun var mı?"

"Şimdi sen buradasın diye mi? Hayır."

Onu buruşuk yatağa geri yuvarladı. "Tam da duymak istediğim şey. Ne giyiyorsan çıkar."

"Bu bir gecelik. Sence de şirin değil mi?" Yatağın başucundaki lambaya uzandı.

Matt onu durdurmak için bileğini tuttu. "Yerde daha iyi görünürdü. İtaat edecek misin yoksa derdimi anlatmak için seni tokatlamam mı gerekiyor?" Anında, meme uçları ince pamuğa karşı sertleşti.

"Hayır, Matt." Babydoll'u eteğinden tutup vücudundan yukarı çekerek bağının üzerinden geçirdikten sonra parkelerin üzerine bırakırken sesi nefes nefese çıkıyordu. Pembe meme uçlarıyla dolgun göğüsleri, sert, tatlı ve tamamen ona ait bir Çekilde onu çağırıyordu.

"Külot mu?" diye sordu.

Arkasına yaslandı ve her santimini ortaya çıkaracak şekilde kıvrıldı. -Düz karnı, dolgun kalçaları, zaten kabarmış olan amı. Matt inledi, parmak uçlarını Madison'ın kayganlaşan etinde aşağı yukarı gezdirirken, onunla yeniden tanıştı, alay etti, okşadı. Madison'ın nefesi kesildi.

"Ne kadar güzel bir amcık. Ve çok pürüzsüz. Tıraş etmeye devam ettin mi?" "Ettim. Senin için."

Tanrım, hâlâ dürtülerini ve arzularını tam olarak anlayamıyordu. Neden sadece sevgilisini öpmekten mutlu olan, sonra da bütün gece sevişmeden önce onu yavaşça soyan o adam olamıyordu? O öyle biri değildi ve Madison'ın onunla uyum içinde görünmesine o kadar minnettardı ki.

"Aferin kızıma. Ayrıldığımızdan beri bu amla oynadın mı? Kendini boşalttın mı?" "Matt!" Sesi utanmış gibi geliyordu. "Söyle bana."

Yutkundu. Yüzünde suçlu bir ifade belirdi. "Bir ya da iki kez, ama-"

"Dur. Sen benimsin. Yani amın benim. Zevkin benim. Orgazmların benim." Ona onaylamayan bir bakış gönderdi. "İznim olmadan benim olanla oynamamalısn, değil mi?"

Madison dudağını ısırdı.

"Hayır." "Hayır, ne?"

"Hayır, Matt."

"Bundan sonra benim onayım olmadan onunla oynayacak mısın?" "Hayır, Matt."

Onu şilte ile kendi vücudu arasına hapsetti, çıplak göğüslerini birbirine bastırırken kot pantolonlu kalçalarıyla bacaklarını iyice açtı. "Mükemmel. Bu seferlik, artık sana ait olmayan bir şeyle oynadığın için seni affedeceğim. Bu gece birlikte olacağız."

"Zamanımız çok kısa. Bize ne olacak?"

"Sadece izin verdiğimiz şey."

"Ama Todd-"

"Aramıza girmek için elinden geleni yapacak çünkü o kindar bir pislik. Bunu biliyoruz. Bizi kırmasına izin veremeyiz. Size hangi yalanı söylerse söylesin, hangi rüşveti teklif ederse etsin, size hangi saçmalığı kusmaya çalışırsa çalışsın, onun yemine kanmayın."

"Haklısın."

Matt onun güçlü kalmasını umuyordu. Todd onu gerçekten istediği için değil, kaybetmekten nefret ettiği için, evlendiği orospu çocuğunun onlara mutfak lavabosunu fırlatmasını bekliyordu. Ve o kendini beğenmiÇ piç, zaferini Matt'in kafasına kakmaya bayılırdı.

"Onun hakkında konuşmayalım." Matt onu usulca öptü. "Önümüzdeki birkaç ay içinde Todd Pershing'i bol bol göreceğiz."

"Zaten bana on ömür yetecek kadar içtim." "Bahse girerim, tatlım. Bana bu gece ne istediğini söyle."

Hiç tereddüt etmedi. "Seni."

"Nasıl?"

"Beni nasıl istersen." Kendi kendine güldü. "Belki çok kolay konuşuyorum ama seninle geçireceğim zamanın ne kadar nadir olduğunu biliyorum. Şimdi seninle çalabileceğimiz her anı değerlendireceğim."

Onunla kirli tarafını keşfetmekten ne kadar keyif alsa da, Madison'a karşı hisleri boşalmayla ilgili değildi. Hayatındaki insanları tamamen ve bütünüyle kucaklayan nazik, spontane bir kadına duyduğu sevgiden kaynaklanıyordu. Ayrıca, DC'deki gizli günlerini bekleyen bir kink-sever cenneti varsa, o zaman ucube bayraklarını dalgalandırabilirlerdi. Hiç kuşkusuz, yakacak buharları olacaktı. Matt bu gece sadece ona bağlanmak için yanıp tutuşuyordu.

Dudaklarını onunkilerin üzerine yerleştirdi, kokusuna ve yumuşaklığına gömüldü. Doğruluk onun üzerine yerleşti. Kadın öpücüğü derinleştirmek için başını eğdiğinde, adam onun yanağını okşadı ve inledi. Sessiz davetine icabet etme ve yemyeşil ağzını istila etme dürtüsü onu kavradı. Ama önümüzdeki dört saati ona zevk vererek geçirmeden önce, onunla ilgilenmesi gerekiyordu.

Matt isteksizce öpüşmelerini kesti. "Bunu ben de istiyorum. Tahmin ettiğinden daha çok. Ama Albay yemek yemediğini söyledi."

Yüzünü buruşturdu. "DC'ye, Todd'a geri dönme düşüncesi... Sadece kusmak istiyorum."

"Biliyorum." Onun alnına bir öpücük kondurdu. "Ama gücünü korumazsan onunla savaşılamazsın. Bir şeyler ye. Benim için mi?"

"Tamam." Mutsuzca içini çekti ve yataktan yuvarlanarak geceliğine uzandı.

Vücuduyla onu engelledi. "Benim olanı örtebileceğini söylemedim. Sana yemek getireceğim."

"Beni çıplak tutmaya kararlı mısın?"

"Mümkün olan her dakika. Sen yakıt alırken, ben de manzaranın tadını çıkaracağım." Başparmağını kızın amının dikişi boyunca ovuşturdu. "Ya da belki ben kendi atıştırmalığımı yerim."

Madison'dan bir inilti kaçtı. "Sen böyle yaparsan yemeğe nasıl odaklanabilirim?"

Ona göz kırptı. "Bunu çözmene izin vereceğim. Hemen döneceğim." "Adil oynamıyorsun."

Matt sırtarak geri döndü. "Söz konusu sen olduğunda, her zaman kirli dövüğürüm. Seni uyarmıştım."

"Sen delisin!" diye seslendi arkasından, adam kapıyı kapatırken.

Sırtarak mutfağa yöneldi ve Caleb'ı bir fincan kahve doldururken buldu.

"O iyi mi?" diye sordu yaşlı adam.

"Evet. Ona bir şeyler yedirdiğim için mutlu değil," dedi Matt buzdolabını karıştırıp bir kap yoğurt çıkardı, sonra da yakındaki tezgâhta bir protein bar buldu.

Caleb birasını yudumlarken bakışları ciddiyetle doluydu. "Güzel. Ayak parmaklarına basmaya çalışmıyorum. Onun bir yetişkin olduğunu biliyorum, ben de senin olduğunu biliyorum. Ama bir kez baba olan her zaman baba kalır. Onunki ona göz kulak olamayacak kadar hasta olduğu için..."

"Bunu takdir ediyorum. Madison'ın durumu göz önüne alındığında, yanında çok fazla insan olabileceğini sanmıyorum."

"Ve savaşmak üzere olduğu vahşiler için fazla tatlı." Edgington içini çekti. "Evlendiği bu pislik ailesi hakkında ne biliyorsun?"

Birkaç gün öncesine kadar sadece ona anlattıklarını biliyordu. Patronlarla görüştüktan ve bazı ajan arkadaşlarıyla konuştuktan sonra çok daha fazlasını biliyordu. Ve bunların hiçbirisi hoşuna gitmemişti.

"Pershing, para karşılığı iş yapan bir senatör olarak ün yapmıştır. Dışarıda kendisine bir destekçi arayan hemen her kirli hükümet ve şirket, eğer onun cebini doldururlarsa, onun da kendi gündemlerini destekleyeceğini anlamış durumda. Bazı karanlık, dünyayı yönetmek isteyen elitistlerle kankadır. Karısı kurnazdır ve özellikle basını kendi isteği doğrultusunda eğip bükme ya da zorbalık yapma konusunda çok iyidir. Sırf yapabildiği için düşmanlarını yok etti. Bir hikayeyi yaymak istediğinde, küçük, aç internet haber kuruluşları için çalışan yalakalara ulaşıyor. Sonra da ana akım medyadaki dalkavuklarını, yaratılmasına yardım ettiği orijinal hikayelere atıfta bulunarak aynı kısır saçmalıkları yaymaları için zorluyor. İnternet haber kaynakları sorgulandığında, sadece

büyük adamlar onaylanmak için saçmalıklarını tekrarladılar. İnsanlar da bunu yutuyor, çünkü medya suçlamaların çok üstünde ve asla yalan söylemez," dedi Matt alaycı bir tavırla. "Ve işte, söylenti birdenbire gerçek olarak kabul ediliyor. Şaşırtıcı değil mi?"

Caleb kıkırdadı. "Aynen öyle. Madison'ın kocası da tam bir baş belası. Kendini beğenmiş, kaba, kinci. Kısa adam hastalığı var."

"Evet ve çok pis bir şeyin peşinde. Ne olduğunu bulmam lazım."

"Bulmalısın, çünkü seni, geçmişini, hayatının geri kalanını çoktan araştırdığına eminim.

aileniz, arkadaşlarınız ve eski sevgilileriniz. Size karşı kullanabileceği her şeyi kullanacaktır. Siz de aynısını yapmaya hazır olmalısınız."

"Oğullarınızla ve ofisteki diğer bazı adamlarla bu konuşmayı yaptım. Ben ilgileniyorum."

"Güzel. Pershing'in evinde mi kalıyorsun?"

Matt başıyla onayladı. "Madison'a göz kulak olacağım, evet."

"Kocasının her şeyine de erişebileceksiniz - evraklarına, elektronik eşyalarına, kasasına..." Edgington omuz silkti. "Altın arar gibi her bir parçasını çıkarırdım."

"Çok isterdim ama Todd Pershing'in bütün evi yedi gün yirmi dört saat gözetleniyor." Sonra Matt bir şey hatırladı... "Yatak odası hariç."

Birden fazla nedenden ötürü, Todd ve Madison'ın ayrı yatakları olduğu için minnettardı.

"Bir sürü eşyasını orada tutuyor olabilir." "Özensiz ama ihtimal dışı değil."

"O kibirli. Yenilmez olduğunu ve içine düştüğü her kirli durumu büyükbabasının temizleyeceğini düşünüyor."

"O haksız değil. Bu şekilde cinayetten paçayı kurtardı."

Caleb başını salladı. "Evet. Peki planın nedir?"

"Konuştuğumuz gibi bir tane oluşturunca..." Ama iyice düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Ve ne yazık ki Ethan'a danışması gerekecekti. Bunun işe yaraması için küçük hıyarın işbirliği yapması gerekiyordu.

"Gitmeden önce bir kulağa ihtiyacın olursa..."

Matt elini uzattı. "Teklifin için minnettarım. Size haber veririm." "Aracınız kim ve sizi almaya ne zaman gelecekler?"

"Hunter saat dört buçukta burada olacak." Matt kurnazlık yapmak için Madison'la geçirdiği zamanı kısaltmaktan nefret ediyordu ama Todd muhtemelen evini izletiyordu.

Caleb telefonuna baktı. "Dört saatten biraz fazla vaktin var. Kadınının karnını doyur, sonra da her saniyeyi en iyi şekilde değerlendir."

"Niyetim bu. Madison'a göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Onun güvende olduğunu ve yalnız olmadığını bilmek beni daha iyi hissettirdi."

"Benim için zevk."

Matt son bir kez başını sallayarak yatak odasına döndü. İçeri girdiğinde Madison'ı yatağın üzerinde buldu; ipeksi, koyu renk saç telleri, somurtan dudaklar ve ağzı için yalvaran güzel meme uçlarıyla bir görüntü.

Kapıyı tekmeleyerek kapattı, sonra ona yaklaşarak yemeği, bir kaşık ve bir şişe su uzattı. "Şunu indir tatlım. Bir kere yaparsan..."

Kadın adamın elinden yoğurt kabını ve hazır paketlenmiş barı alırken, adam aç bakışlarıyla kadının vücudunu tarıyor, onu ne kadar çok istediğini gizleyemiyordu. "Ne olacak?"

Matt cevap olarak gülümsedi. "Ye. Sonra... öğrenirsin."

Madison iç geçirerek barı açtı ve bir ısırik aldı, sonra su şişesinin kapağını açarak onu yıkadı.

"Bana babanla yaptığın ziyaretten bahset," dedi sessizliğin içinde.

"Çok iyiydi. Beklediğimden daha iyi görünüyor. Keşke bu kadar üzgün olmasaydı ama anlıyorum. Hastaneden nefret ediyor." Omuz silkti, sonra yoğurda yumuldu. "Sadece evde yalnız kalmasını istemiyorum. Sadece o zorlu tedavilerden sonra ona bakacak kimsesi olmadığı için değil, eğer... bilirsiniz, Nash tipi bir durum olursa kendini savunamaz."

Bu Matt'in de aklına gelmişti. "Todd ancak çaresiz kalırsa babanı öldürmesi için birini gönderirdi."

"Aklı başında bir adam bunu yapmaz. Ama Todd gerçekten aklı başında biri olarak sınıflandırılabilir mi? Ne yapacağı belli olmaz. Eğer onu biraz kızdırırsam -ki bunu yapmaya eğilimliyim- babama zarar vermesi için birini gönderebilir."

Hastane güvenliği babasının güvenliğini garanti edemezdi ama Todd çok sayıda gözetimin olduğu halka açık bir yere haydut ya da suikastçı göndermek konusunda iki kez düşünebilirdi. "Haklısın."

"Yolculuğun geri kalanı Haisley ve Nash dışında oldukça olaysız geçti. O ikisi arasındaki gerginlik... Bilmesem bir şeyler döndüğüne yemin edebilirim. Nash sana bir şey söylemedi, değil mi?"

"Hayır." Ama Matt sormadı. Aklında başka şeyler vardı. "Haisley bir şey söylemedi mi? Sen onun en iyi arkadaşısın."

"Neredeyse bir dakika bile yalnız kalamadık ve kaldığımızda da ağzını bıçak açmıyordu."

Matt omuz silkti. "Bir yolunu bulurlar. Yarın başkente vardığımızda bizi nelerin beklediğini söyle."

"Pazar günü olacak. Bu da aile yemeği demek. Aile yadigârı porselenler üzerinde zengin yemekler ve iğneleyici sohbetler. Tonlarca eğlence... Todd ya da Winston'ın -ya da her ikisinin de- ellerinde bir şey olduğu için akşam yemeğinde orada olmam konusunda ısrar etmelerinden endişeleniyorum."

Muhtemelen. "Ben de orada olacağım."

Sözlerinin ortasında durakladı. "Todd'un ailesine korumalarımından bahsedip bahsetmediğini bilmiyorum. Eğer anlatmadıysa, size nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Bu onun sorunu, senin değil. Sen nereye gidersen, Ethan ya da ben oraya gideriz. Konuşma bitmiştir."

"Siz ikinizin nesi var bu arada?"

"Biliyorsam ne olayım. Garrison takıma ilk katıldığında iyi görünüyordu. Biraz genç ve kulaklarının arkası ıslaktı ama hödük değildi. Sonra sen geldin ve sanki senin üzerine gelmek için sabırsızlanıyordu."

"Ama gerçekten yapmadı. Sadece sen etraftayken öyle davranıyor. Yani, motele ilk geldiğinde, baktı. Sonra benimle ilgilendi. Yaralanıp yaralanmadığımı, takip edilip edilmediğimi, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Adrenalin patlaması yaşadım. Ben titrerken beni tuttu, su verdi ve kusmamam için bana yardım etti. Sonunda uykuya daldım. Gerisini biliyorsunuz. Yani bunun benimle ilgili olduğunu sanmıyorum. Seninle ilgili."

Belki de. Ama Matt nedenini anlayamıyordu. Ve Çu anda serseri umurunda değildi. Bunu çözmek için üç ayı vardı. Madison'la sadece bu gecesi vardı.

"Bitir, tatlım. Neredeyse bitti."

İç çekti. "Bu gerçekten iyi gitmiyor. Daha sonra bitiremez miyim?"

"Yoğurt, hayır. Son kalanını da ye. Protein barın geri kalanını deneyeceğiz."

Birazdan." Daha DC'ye adımını atmadan midesi bu kadar gerildiyse, Todd'un çatısı ve parmağı altına girdiğinde onu idare etmesine yardım etmesi gerekecekti.

"İyi," diye homurdandı, sonra son meyve karışımını bitirdi ve hepsini biraz daha suyla yıkamadan önce bir kenara koydu. "Mutlu musun?"

Pek sayılmaz ama onu azarlamadı. Elinden geleni yapmıştı ve birlikte geçirecekleri zaman giderek azalıyordu. "Şimdilik. Buraya gel, tatlım."

Matt kollarını uzattığında Madison kendini kollarına attı ve öpmek için yüzünü kaldırdı. Matt sevinçle ona karşılık verdi ve çileklerle ve kendi özel tadıyla tatlanmış ağzının tatlı derinliklerine daldı. Matt, Madison'ın

Ensesinden tuttu ve beş yıldızlı bir yemeğin önündeki aç bir adam gibi dudaklarını açlıkla yiyene kadar kendini onun içinde kaybetti.

Dünya standartlarındaki göğüslerini adamın göğsüne bastırdı ve ağzına doğru inledi. Yaşadığı yerdeki kızlar ondan vebadan kaçır gibi kaçtıktan sonra -sert bir sikiş aramadıkları sürece- Madison'ın öpücüğündeki bağıllık doğrudan kalbine gitti. Onun da kendisini sevdiğinden şüpheleniyordu. Önümüzdeki üç ayı atlatabilirlerse, onu sonsuza dek kendisine ait kılmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Matt onun üzerine çıktı ve kaldıraç gücünü kullanarak onu sırt üstü yere devirdi. Elini kızın ensesinden çekip göğsüne götürdü ve nefesi kesilene kadar sert meme ucunu okÇadı. Diğer elini de fermuarındaki düğmeye götürdü.

"Hâlâ doğum kontrol hapı kullanmıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Saklanırken bunu birkaç gün içinde düzeltmezdim."

Başı bunu biliyordu. Aleti ağlamak istiyordu. Cebinden bir prezervatif çıkardı. "Sana Washington'da bir doktor bulacağız."

"Bunu yaptığım anda Todd öğrenecek. Winston Pershing'in her yerde uşakları ve casusları var."

"Bir yolunu bulurum." Eminim tanıdığı biri ona basit bir reçete yazabilecek bir doktor bulabilirdi. "Çünkü seni çıplak sikmeyi çok isterim. Todd zaten ara sınavlara kadar aramıza girecek. Yolumuza başka bir şey çıksın istemiyorum."

"Ben de."

Ambalajı yatağın üzerine, kızın omzunun yanına koyduktan sonra pantolonunu ayak bileklerine kadar itti ve kızın lezzetli bir şekilde açılmış kalçalarının arasına diz çökmeden önce tekmeledi. "Dizlerini bük."

"Evet, Matt." Anında itaat etti.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, kızın vücudunun üzerine yerleşip boynundan aşağıya, şimdi havayı delen meme uçlarına doğru öpücükler kondururken.

Adam ilk sert ucu emer emmez, kadın eğildi ve inleyerek ona daha fazlasını sundu. "Seni çok özledim."

"Tatlım, ben de seni özledim. Tenin çok yumuşak. Vücuduma değen diğer her şey beni rahatsız ediyor. Bir de kokun." Bir iniltiyle onu içine çekti. "Sabunundan mı yoksa parfümünden mi bilmiyorum ama lezzetli olmaktan çıkıp sarhoş edici olmaya başladı. Tanrım, sana doyamıyorum."

Sert tepe noktasını kopardı, diliyle ısırđı, sonra dişlerinin küçük bir ısırığıyla geri çekti. Madison tısladı, onu daha sıkı kavrarken omurgası büküldü. "Daha fazla. Dokunuşuna asla doyamıyorum."

"Çünkü sen benimsin."

"Evet."

"Söyle."

"Ben seninim."

"Sen kime aitsin?"

"Sen... İçimdeki feminist, herhangi bir erkeğe ait olabileceğimi kabul etmekten korkardı... ta ki seninle tanışana kadar."

"Sana bir mülk gibi sahip olmak istemiyorum, tatlım." Göğüslerinin altından, karnından aşağıya doğru öptü, kalça kemiğini yaladı ve dudaklarını temiz traşlı tümseğinin tepesindeki bebek çıplak derisinin üzerinde gezdirdi, sonra ağzını amının hemen üzerine yerleştirdi. "Sana değer vermek istiyorum. Seninle ilgilenmek istiyorum. Sana değer vermek istiyorum."

"Lütfen," diye inledi adam onun hassas bedenine nefes verirken.

"Lütfen." "İyi bir kız ol ve benim için ıglık at."

"Ama albay..."

"O endişeyi bana ver." Dudaklarını kızın yarığının üzerine koydu. "Bana güvenini ver."

Onun altında kıvranıyordu. "Evet, Matt."

"Mükemmel. Şimdi boğazını acılaştıralım."

Bir zamanlar onun tepkisini çekmek ve yalvarana kadar ona eziyet etmek için sahip olduğu sabır artık yoktu. Amcığının kokusunu içine çektiği ve onun için ne kadar ıslak olduğunu tattığı anda, kendini onun içinde derinlemesine çalıştırmadan ve başka bir doruğa ulaşmadan önce ondan orgazm çıkarmaktan başka bir şey yapma cesaretini kırdı.

Matt ağzını kızın amcığına doğru açtı ve tüm vücudunu kullanarak kızın en diğİ bölgesini öptü, bir çift parmağını kızın içine sokmadan ve kızın tomurcuğunu ağzına çekmeden önce kızın açıklığından klitorisine kadar yaladı. ıglık attı, kalçaları kalktı, sırtı tekrar kasıldı. Nefes alış verişİ düzensizleşti ve elini adamın saçlarına attı. "Matt..."

"Sanırım henüz adımı haykırmadığınıza göre oyunumu geliştirmem gerekiyor."

Sonra Matt onun yalvarmalarına aldırmadı ve elleriyle onu daha da genişletti, güzel bir içki şişesi gibi onu sarhoğ edene kadar içine çekti. Kadın yatağı kavradı ve zevkle ciyaktı. Matt onu okğadı.

Uyluklarını okşadı, dizlerini ısırđı ve dudaklarını inciklerinden aşığı doğru takip ederek ayak parmaklarını şakacı bir şekilde ısırırken sonunda ayak parmaklarını yoğurdu. Kız kıkırdayınca, tekrar yukarı doğru ilerledi ve şişmiş klitorisine tekrar yapıştı.

Birden Madison gülmemeye başladı.

Onun tadıyla yeniden sarhoş olurken zamanın bir anlamı kalmamıştı. Onu yaladı, şapırdattı ve yuttu, ta ki ondan ikinci bir orgazmı çıkarana kadar, bu orgazm onun içinde o kadar derin bir yerden geliyordu ki, kulakları delen bir feryat duvarlardan ve başının etrafından sekerek onu vahşi bir tatminle doldurdu.

"Dur. Dur!" Nefes nefese adamın başını itiyor ve dizlerini kapatmaya çalışıyordu. "Nefes alamıyorum."

Matt sabırlı olmak için elinden geleni yaparak biraz geri çekildi. Kız hassastı ve Matt'in talepkâr bir mağara adamı gibi davranmayı bırakması gerekiyordu. Dilini göbek deliğine daldırmadan önce belinin kıvrımları boyunca sürüklemeye karar verdi. Nefes nefese kaldı, vücudu yatağın içinde eriyecek gibiydi. Ama sanki kendi akılları varmış gibi, dudakları aşığı, aşığı... aşığı dolaşmaya başladı. Kızın kokusu havayı doldurdu ve Jack'in kulübesinde kızın amını en son tattığından beri daha da tatlandığına yemin etti. Muhtemelen bu doğru değildi; muhtemelen onu o kadar özlemişti ki uzak kalamıyordu.

Ellerini kızın mükemmel, dolgun kıcının altına yerleştirip onu ağzına doğru kaldırırken boğazından bir inilti koptu. Tekrar onun içine daldı, anında onun içinde boğuldu.

"Matt." Kadının sesindeki çaresizlik Matt'in kafasında çınladı.

Cevap verme zahmetine girmedi, sadece dilini kızın ağzına soktu ve alabildiği her lezzeti içine çekti. Bu yeterli değildi. Hâlâ daha fazlasını istiyordu, özellikle de amcığı olgun bir şeftali gibi şiştiğı ve ondan akan sular daha da tatlandığı için. Kadının inlemesinden ve kıpırdanmasından üç numaralı orgazma çok yakın olduğunu anlayabiliyordu. Bu düşünce onu orgazm olmaya zorluyordu.

"Matt." Madison onun başını itti. "Matt. Yapamam..."

"Siktir et. Benim için tekrar gelebilirsin."

"İçimde. Sana içimde ihtiyacım var. Lütfen..." diye sızlandı. "Lütfen. Derine. Şimdi. Ben ölüyorum."

Kızın tiz yalvarışlarının yoğunluğu, adamın başını kaldırıp kızın vücudunu taramasına neden oldu. Yanakları kıpkırmızıydı. Meme uçları şişmiş, sertleşmişti. Cam gibi gözleri hiç bu kadar çaresiz görünmemişti.

"Ama çok yakınsın."

Şiddetle başını salladı. "Ve tekrar boşaldığımda her santimini içime doldurmanı tercih ederim. *Lütfen*."

Zamanın sonuna kadar onu okşamaya devam etmek ve iyi hissettirmek istese de, onu daha çok becermek istiyordu.

"Lanet olsun," diye küfrederek sağ omzundaki prezervatife uzandı, onu açtı ve bir eliyle uzunluğundan aşağı itti. Diğer eliyle de şişmiş amcığını açık tuttu ve kılıflı tepesini ona karşı hizaladı.

Madison bacaklarını onun etrafına sardı ve vahşi darbelerine doğru kalktı, onu kabzasına kadar soktuğunda başını geriye attı. Tutku yüzünü yumuşattı ve onu daha sıkı tutup kendini daha geniş açarken dudaklarını ayırdı. Matt onu sıkıca kavradı ve her santimini, her soluğunu, her tüy yumağını ve daha fazlası için sessiz yalvarışının her kasılmasını hissederek yavaş bir tempo tutturdu.

"Matt... Matt! Oh, Tanrım. Oh...evet. Evet! Sen her şeysin. Sen..."

O da onun her şeyiydi ve eğer o giderse, kendini tutamayacaktı. Onu o kadar çok özlemişti ki. Neredeyse gece gündüz onu düşünüyordu. İşe konsantre olmak çok zordu. Nash onu azarlamıştı. Hunter, Logan ve Joaquin onu azarlamıştı. Ethan serseri gözlerini devirmişti. Hiçbirinin önemi yoktu, sadece Madison'ın. Ve sadece Todd'a karşı onun güvenlik ağı olması gerektiğini bilmek, onu iyi niyetli patronlarına ve meslektaşlarına siktirip gitmelerini söylemekten alıkoymuştu, böylece onu bulabilir ve tekrar kendisinin yapabilirdi.

"Evet, tatlım," diye mırıldandı. "Benimsin. Sen benimsin. Benim için gel."

Adam vuruşlarını hızlandırdığı anda kadın dudağını ısırды. Tırnakları adamın omuzlarına battı. Bildiği dünya durdu. Kız onun ışığıydı. Onun gerçekliğiydi. Onun zevkiydi.

Onun her şeyi.

Adamın kollarında, kendini kaybetti. Amcığı kenetlendi. Onun uzun memnuniyet çığlıkları kulaklarında çınlarken, kanı onu, coşkunun hücumunu durduramayana kadar inşa eden ve inşa eden bir ihtiyaçla kavurdu. Siktir. Siktir. Siktir. Oda dönüyordu. Dişlerini boynuna geçirerek ve tüm gücüyle kalçalarını kavrayarak kendini ona sabitledi. Acının ısırtığı onu daha da yükseğe çıkarıyor gibiydi.

Ve kaybetti.

Yumruk gibi sıkıldığı boğazından hırıltı ile çığlık arası bir Şey kaçarken, tenine karşı inledi, daha derine ve daha derine itti, içinde hiçbir Şey kalmayana kadar içindeki her Şey ona akarken çılgınca ona çarptı.

Matt sonunda nefesini tutup görüşünü sabitleyene kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Madison, gözlerinin kenarlarından akan yaşlarla, tutku kırmızısı yanaklarının üzerinden ona bakıyordu.

Yutkundu ve onun yüzünü kavradı. "Seni seviyorum. Bunu söylemek zorunda değilsin. Hiçbir Şey söylemek zorunda değilsin. Ben sadece..."

Ona duygularını itiraf etmemesi için milyonlarca neden vardı, en önemlisi de Pershings'in Washington'da onlar için tasarladığı işkenceye başlamadan önce onun dikkatini dağıtmaktı. Ama kalbi güm güm atarken ve duyguları aşırı hassas derisinin altında çığlık atarken, hiçbirini hatırlayamıyordu. "Ben de seni seviyorum Madison. Tüm bunlar sona erdiğinde, benimle evlenmeni istiyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Onları Lafayette'ten başkentin dışındaki özel bir hava pistine gülünç derecede ayrıcalıklı bir lüks içinde uçuran özel jet sadece Matt şimdiden hoşlanmamıştı.

Madison hava merdivenlerinden çıktığında, Madison Archer- Pershing olmuştu. Uçağa bindiğinde üzerinde olan pamuklu güneş elbisesi ve parmak arası terliklerin yerini, baştan aşağı beyaz, sadece her kolunda üç gümüş düğme ve altında ipeksi gümüş bir bluz bulunan şık bir pantolon takım almıştı. Dağınık at kuyruğunu gevşek dalgalarla değiştirmişti. Çıplak yüzüne, inanılmaz mavi gözlerini vurgulayan ince ama dumanlı bir makyaj yapmıştı.

Taze kırmızı cilayla kaplanmış tırnaklarıyla ceketindeki hayali tüyleri fırçaladı ve Ethan'ı hava merdivenlerinden aşağıya kadar zarif bir şekilde takip etti. Kırmızı tabanlı siyah topuklu ayakkabıları ve özenle seçilmiş mücevherleri onu kelimenin tam anlamıyla bir milyon dolar gibi gösteriyordu. Uçuşun büyük bölümünü özel jetin ana inziva odasında kendini dönüştürerek geçirdiği için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Artık onunla ilgili her şey dokunulmaz görünüyordu. Bu Matt'in onu tekrar becermek istemesine engel değildi, özellikle de dün gece karısı olmayı memnuniyetle kabul ettiğinden beri.

Hayatının en güzel, en derin gecelerinden biriydi. Saatlerce gelecekte, düşünlerinden, planlarından ve çocuklarından bahsetmişler, sonra da onu tekrar kollarına alıp bedeninin derinliklerine dalmıştı. Onun neşesinden sarhoş olmuş ve onları bir araya getirmek için elinden geleni yapmıştı.

Şimdi yarım gezegen ötede de olabilir.

Dengeleyici bir eli dirseğine yerleştirdi. "İyi misin?"

"İyiyim."

Matt dişlerini sıktı. Kadın iyi görünmüyordu. Anladı; kaltak kalkanını kullanıyordu. Pershings'le başa çıkmak için ona ihtiyacı vardı ve eğer zırhını çıkarırsa onu savunmasız bırakacaktı. Ama Madison'ın bu halini hiç tanıımıyordu. Bu onu tedirgin ediyordu.

Ethan omzunun üzerinden ona endişeli bir bakış attı. Demek o küçük pislik de Madison'ın ruh halini anlamıştı. Matt her ne kadar Garrison'ın sürekli kadınının üzerine gelmesinden nefret etse de, adamın endişesi Matt'in onun güvenliğiyle ilgili korkularını hafifletiyordu. Ethan açıklanamayan nedenlerden dolayı ondan hoşlanmıyor olabilirdi ama ona göz kulak olacaktı -ya da bunu denerken ölecekti.

Operasyon arkadaşına sertçe başını sallayarak Ethan'ı tekrar öne doğru itti. Madison'ın altısı ondaydı.

Başkentte öğleden sonra, kaptanın tarif ettiği gibi "sıcak" olmaktan çok daha fazlası vardı. Hava sıcak, ıslak bir battaniye gibiydi ve Matt'in Madison'ın arka planına uyum sağlamak için giydiği tepeden tırnağa siyah kıyafet boğucu ile boğucu arasında bir yerdeydi. Ama onu en çok endişelendiren şey, sadece on adım ötede onları bekleyen şık limuzindi; renkli camları sımsıkı kapalı, sabırsızca rölantide gidiyordu.

Madison aracı gördü ve arka kapı açıldığında tereddüt etti. Todd Pershing dışarı çıktı, Harvard'lı yalaka suratında geniş bir gülümseme vardı.

"İşte benim karım. Seni ne kadar özlediğimi göstermek için sabırsızlanıyorum." Her kelimesi bıçak gibi keskindi.

Madison'ın cevabı da aynı şekilde tırtıklıydı. "Ben de seni ne kadar özlediğimi göstermek için sabırsızlanıyorum."

"Neden buraya gelmiyorsun?" Bu bir öneri değildi.

Son merdivenden indiğinde Ethan onun sağındaki yerini aldı. Matt aceleyle sol tarafına geçip ona hızlıca bir bakış attı ve Todd'un üç yüz dolarlık Versace güneş gözlüklerinin üstünden kaşlarını kaldırarak ona bakmasını izledi. "Aile kurallarını biliyorsun, kocacığım. PDA yok. Kusura bakma." Kadın hiç de üzgün değilmiş gibi omuz silktiğinde, Todd ona büyük bir beyazdan daha fazla dişe sahip bir gülümseme gönderdi.

"Aklımdaki bu değildi. Benim Senin için bir şeyim var ve bunu sana şimdi vermekte ısrar ediyorum."

Madison, Matt'e hızlı ve sorgulayıcı bir bakış attı. Matt neredeyse belli belirsiz omuz silkti. Hayır, bu dangalağın ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama dikkatli hareket etmesi gerekiyordu. Onun yanından ayrılmadı ve Todd'a, orospu çocuğunun dikkate alması gereken bir uyarı bakışı attı.

Kocasına doğru yürürken, ne ona yaklaşmak için acele ettiğini, ne de onu kızdırıp kızdırmamayı umursadığını belli ediyordu. Matt her ne kadar Todd'a kuma gömölmesini söyleyebilmeyi istese de -diğer Geylerin yanı sıra- ona el kaldırmadığı ya da fiziksel bir Ėekilde hayatını tehdit etmediği sürece bu iÇe karışamazdı. Patronlar bu konuda *çok* netti. Matt bundan nefret ediyordu.

Sonunda, şık gözlüklerinin üzerinden küçümseyici bir bakışla Todd'un birkaç adım ötesinde durdu. "Ne?"

Todd kelimelerle uğraşmadı, sadece kızın sol bileğini tuttu ve elini kendine doğru çekti. Sonra da parmağına dev bir elmas taktı ve bu sırada Matt'in yüzüne intikamcı bir ifadeyle gülümsedi.

Matt nefes almak için elinden geleni yaparak, içinde kaynayan öfkeyi bastırdı. Madison *onun* nişanlısıydı, lanet olsun. Ama onun yüzüğünü taktığını görme ve dünyaya birlikte olduklarını gösterme ayrıcalığına sahip değildi. Hayır, bu şerefsiz, sahiplik damgasını kanıtlamak için onun narin eline büyük boy bir aile yadığarı taş takmak zorundaydı. Todd'un asitli gülümsemesine bakılırsa, bunun onu çok rahatsız ettiğini biliyordu.

Daha da kötüsü, Pershing herhangi bir alyans takmıyordu. Sol eli tamamen çıplaktı. Sağ elinde ise bir çeşit mühür yüzüğü vardı. Ama Todd'un yüzüğü bir aile arması, bir üniversite sloganı ya da ordunun bir kolunu temsil eden bir kalkan yerine siyah, platin ve ürkütücüydü. Yüzünde anlamadığı kelimeler işlenmişti -Latince olabilir mi? Bunun üzerine kalın bir *I* harfi ve harfin üzerinde bir tür haç gibi görünmesi için kesik kesik üç çubuk işlenmişti. Birleştiği yerden bir kafatası çıkıntı yapıyor, gözleri de ona bakan iki kırmızı yakut parıldıyordu. Matt yüzüğün bir şeyi temsil ettiğine bahse girmişti. Evli olduğunu dünyaya ilan eden bir altın çemberden daha önemli neyi simgeliyor olabilirdi ki?

"İşte oldu." Todd, Madison'ın yanağını öperek bir gösteri yaptı. "Büyük mağazanın otoparkında soyulduğunuz ve kredi kartlarınızla alyansınızın çalındığı o korkunç geceden sonra, neyse ki hepsini kurtarabildik. Fail, sabıka kaydı bir mil uzunluğunda olan bir adam, parmaklıklar ardına geri döndü. Ne yazık ki şartlı tahliyesini ihlal ettiği için hüküm giydiğinde çok uzun bir süre hapiste kalacak. Ailesi yıkılmış durumda. Ne utanç verici."

Madison'ın beti benzi attı, yüzündeki şok ve tiksinti ifadesini yumuşatmaya çalıştı. Aynı sıkıntı Matt'in de içine çöktü. Todd'un ailesinin kafasını karıştırmak için kredi kartlarını bilerek dağıtmıştı.

ve Louisiana'ya seyahat parası için evlilik yüzüğünü rehin verdi. Ve Pershings bu "suçu" masum bir adama yükleyerek onun yaptıklarını açıklıyordu, böylece Todd'u kasten terk etmiş gibi görünmüyordu?

"Bunu yapamazsın," diye tısladı.

Todd ne adaletsizliğin ne de onun fikrinin bir önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Çoktan bitti."

"Bu yanlış!"

"Kimin umurunda? O bir kariyer suçlusu."

"O önemsiyor. Ailesi önemsiyor. O masum. O adamı bir hiç uğruna mahkum ediyorsunuz."

"O zaman belki de gitmemeliydin, karıcığım. Şimdi büyü ve arabaya bin."

Madison'ı açık kapıya doğru itip tökezlemesine neden olduğunda Matt aralarına girerek Todd'un yüzüne doğru hamle yaptı. "Ona bir daha dokunmayacaksın. Asla."

"Senin için bacaklarını açtığı ve iyi bir kız gibi sana itaat ettiği için onun senin kadının olduğunu mu düşünüyorsun? Bu onu sadece senin fahişen yapar." Todd, Madison'ın elini tuttu ve evlilik yüzüğünü göstererek havaya kaldırdı. "Ama önümüzdeki birkaç ay boyunca o hâlâ benim karım."

"Sadece ismen. Onu sizden korumak için buradayım, bu yüzden konu ona geldiğinde kuralları ben koyarım. Birincisi, toplum içinde değilseniz ve kesinlikle gerekli değilse, ona dokunmayacaksınız."

"Sineklerin fermuarını açıp karşılaştırmak mı istiyorsun?" Todd boş hava sahasını işaret ederek alay etti.

Matt başını salladı. "Seni küçük düşürmek için başka yöntemlerim de var."

Todd alay etti. "Deneyebilirsin. Sen ve o dövmele göt siken arkadaşın" - Ethan'ı işaret etti- "şoförle birlikte önde oturabilirsiniz."

Madison'ı tekrar ittiğinde Matt, Todd'un uzattığı eline uzandı, başparmağını yakaladı ve baş aşağı çevirerek Todd'u kırık kemiklerden kaçınmak için vücudunu bükmeye zorladı. Matt bir eklemine yukarıdaki ete soktu ve dişlerini gösterdi. "Medyan sinirin bende. Yeterince bastırırsam, lanet elinin yarısını felç edebilirim. Sen. Dokunma. Dokunma. Ona dokunma. Anlaşıldı mı?"

Yumuşak bir elini onun koluna koydu. "Her şey yolunda Matt."

"Öyle değil. Batakılıkta kişisel alanımızı işgal etti, taleplerini savurdu. Ama bizim de bazı taleplerimiz var. Bunları duyması için bundan daha iyi bir zaman olamaz." Matt, Todd'un başparmağını çekti ve onun tıslamasından zevk aldı.

Acı. "Madison'a dokunmamakla kalmıyorsun, onunla asla yalnız kalmıyorsun. Ethan ya da ben her zaman onu koruyoruz, arka koltukta bile."

"Her neyse."

Todd umursamıyormuÇ gibi davrandı, ama Matt onun sinirlendiğini hissetti. "Onun yatak odası yasak bölge."

"Harika. Bir yılı aşkın süredir orada hiç vakit geçirmek istememiştim." "Kişisel alanındaki gözetleme sistemini kapat."

"Siktir git." Todd, Matt'in pençesinden kurtulmaya çalıştı ama Matt güçlü bir Çekilde tutunarak ahmağın sinirlerini daha da sıkıÇtırdı. "Tanrım! İstesem bile yapamam. Hizmetin parasını büyükbabam ödüyor. Dairemin güvenliği onun istediği gibi ayarlandı."

Ama küçük pisliğin yatak odası gözetlenmiyor muydu? Matt, Winston'ın aşırı düşkün torununa mahremiyet mi önerdiğinden, yoksa sinir bozucu pisliğin mi bunu talep ettiğinden emin değildi. Her iki durumda da Matt çıkmaza giriyordu, bu yüzden taktik değıştirdi. "Onun kişisel eşyalarını aramıyorsunuz. Her hafta özgür olduğu tek gün için evinizden ayrıldığında onu takip etmiyorsunuz. Kısacası, bir kampanya mitingi ya da etkinliği için ona ihtiyaç duymadığınız sürece, o sizin için yok."

"Belki ben kenara çekilirim sen de bacağını kaldırıp onun üzerine işeyebilirsin. Bu bana havlamaktan daha etkili olabilir. Elbette, sanırım senin gibi ezikler tarafından kontrol edilmeyi ve değersizleştirilmeyi tercih ediyor. Babandan iyi ders aldığına şüphe yok."

Matt bu sözün sırtından kaymasına izin verdi. Demek Todd onun geçmişini araştırmıştı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ve bu sidik yarıÇına bir son vermezse, herkes kızarana kadar sıcakta durup birbirlerine laf atacaklardı. Todd'un başparmağını bıraktı.

Sümüklü piç kurusu, gözlerinden nefret fişkırlarak kederli elini salladı. Ama Matt'in hiç yanılsaması yoktu. Madison'ın kocası gözünü korkutmamış gibi davranabilirdi, ama Pershing yarım ayak daha kısa ve çok daha az sağlandı. Bok çuvalı, bütün zorbalar gibi, öfkesini kendisini kızdıran kişiden değil, en azından karşılık verebilecek birinden çıkarırdı.

Madison.

"Hadi arabaya binelim, ha?" Ethan yaklaşarak önerdi. "Burası çok açık bir yer. Her yerde ağaçlar var. Eğer biri keskin nişancı yuvası yapmak isteseydi, milyarlarca seçeneği olurdu."

Herkesin bildiği kadarıyla ne Todd ne de Madison dışarıdan tehdit almıştı ama Ethan haklıydı. Matt, Todd ve Madison'ın

nişanlısının güvenliği. Ve ne yazık ki, baltası olan birinin dünyaya bir iyilik yapıp kocasını öldürmesi için yeterince şanslı olamayacaktı.

"İyi fikir." Madison rölantideki limuzinin içine girdi ve uzak tarafa doğru ilerledi.

Onu güvenli bir şekilde içeri soktukten sonra Ethan döndü ve şoförün yanındaki ön koltuğa oturdu.

"Gir içeri." Matt havladı, Todd'un yüzüne çarpmaması için dirseğiyle kapıyı açtı.

"Bana bir daha asla dokunma." Todd arka koltukta kayboldu ve Madison'ın karşısına ters ters bakarak oturdu.

"O zaman beni buna mecbur etme," diye tehdit etti Matt, arabaya tırmanıp onun yanına yerleşirken. Ona dokunma ve güven verme isteğine direndi. Kız sarsılmıŷ görünmüyordu ama kaygısı yüzünden okunuyordu. Bunun daha da artmasına izin veremezdi.

Karşısındaki Todd, saat beşe çok olmasına rağmen viskisini yudumlarken dudak büktü.

"Akşam yemeği her zamanki gibi altıda mı?" Limuzin ilerlerken Madison sordu, muhtemelen gerçekten önemsedüğinden çok gerginliği azaltmak için.

"Evet. Bu gece tüm ekibi bekleyebilirsiniz, Montrose ve Genie'yi bile."

Madison nefesini içine çekti. "Oğullarına yaptıklarından sonra Westbrook'lar seninle gerçekten akşam yemeği yiyecek mi?"

Todd oturduğu yerden fırladı ve kadının yüzüne doğru hırladı. "Önce beni bıçakladı."

"Mecazi anlamda, gerçek anlamda değil."

"Gerçekten bu kadar aptal mısın? Sonuç aynı olurdu." "Bu da ne demek oluyor?"

Todd onun çenesini kavradı ve sıktı. "Burnunu benim işime sokma."

Matt aralarına daldı ve Todd'u deri koltuğa çarptı. "Geri çekil."

"Ona zar zor dokundum."

"Yaklaşmadın bile."

"Yoksa ne olur? Seninle dalga geçiyorum. Bana bir daha elini sürersen ailem seni tutuklatır ve sözde Amerikan hakkı olan akranlarının hızlı ve adil bir şekilde jüri tarafından yargılanma hakkının senin için geçerli olmadığından emin olurlar.

seni. Ve eğer bunu gerçekleştiremeyeceğimi düşünüyorsan, dikkatini vermiyorsun demektir."

Matt bunu yapabileceğini biliyordu, bu yüzden dikkatli davranmak zorundaydı yoksa Madison'ı korumasız bırakacaktı. Ama bu pes edeceği anlamına da gelmiyordu. "Merak ediyorum... Kendi savaşını vermeyi bilmediğin için mi sık sık büyükbabana kışını kurtarması için yaslanıyorsun? Yoksa hiç cesaretin olmadığı için mi?"

Todd dişlerini sıktı. "Böyle devam et, pislik. Seninkini alacaksın."

"Çok korkuyorum," diye kestirip attı Matt. En azından Todd'un dikkatini kendi üzerinde tutabilirse, o dallama Madison'la uğraşmayacaktı. Matt'e kalırsa, şimdi ve ara sınavlar arasındaki savaşın yarısı bu olacaktı.

Sessizlik çöktü. Madison'ı taradı ve ona uzanıp gerginliğini yatıştırmamak için kendini zor tuttu. Birincisi, ona yalan söylemek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istemiyordu. İkincisi, arabanın izlenmesi ihtimaline karşı, Todd'a herkesin içinde onlara karşı kullanabileceği bir koz vermek istemiyordu, parmaklarını sıkmak kadar masum bir şey bile olsa. Ayrıca, göt herifin yüzüğü parmağında göz kırptırıyor, onunla alay ediyordu. Yüzüğü çıkarana kadar ona dokunmamayı ya da bir daha dokunmamayı tercih etti.

Şimdilik, gözlerinin onun için sakinliği iletmesine izin verdi. Madison'la o kadar uyumluydular ki Madison mesajı aldı ve gergin bir nefes verdi, vücudu yavaşça gevşedi.

Todd gözünü kırpmadan merakla onları izledi. "Yatakta karımdan daha duyarlı olan uyuşturulmuş piliçler gördüm, bu yüzden-"

"Onları gördün mü yoksa becerdin mi?" Matt sordu.

"İkisi de. İlk seferinde eğlenceli, sonra..." Pislik herif omuz silkti ve Madison'ı işaret etti. "Bu soğuk hödüğün yalvarmak şöyle dursun, sana tepki vermesini nasıl sağladığını cidden bilmiyorum. 'Becerin beni, lütfen, efendim,'" diye abartılı bir twangy falsetto taklidi yaptı.

"Sadece görebileceğim kadar büyük bir horoz için yalvarıyorum," diye karşılık verdi. Todd bakışlarını ona doğru çevirdi. "Sen bir amcısın."

"Öyle demiştiniz." Sesi sıkılmış gibiydi. "Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

Kendini beğenmiş hıyar, nefesinin altında homurdandı ama yolculuğun geri kalanında merhametli bir şekilde sustu.

Matt'i şaşırtacak şekilde, Todd'un Alexandria'da Madison'la paylaştığı gösterişli dairenin önünde durmadılar. Bunun yerine limuzin bir çift ağır demir kapıdan geçerek gözden kayboldu ve uzun, تنها bir yolda ilerledi.

Başkentten çok daha uzakta, geniş bir arazinin önünde durmadan önce görkemli ağaçlar tarafından korunuyordu.

Matt sorgulayan bir bakışla ona döndü. "Neden büyükanne ve büyükbabanın evindeyiz? Akşam yemeğine daha iki saat var."

"Eğer eve gitseydik, bir saat içinde geri dönmek zorunda kalacaktık ve siz aşk kuşlarıyla gereğinden fazla yalnız kalmak istemiyorum. Tanrım, iyi kullanılmış bir fahişe gibi görünüyorsun. Dudakların morarmış. Gözlerin ağırlaşmış, fazla sıkılmış gibi görünüyorsun." Burnunu kırıstırdı. "Hatta onun gibi kokuyorsun ve o iğrenç bataklık gibi. Hiç duş aldın mı?"

Şoför kapıyı açıp ona yardım etmek için elini uzatırken Madison dudaklarını birbirine bastırarak sessiz öfkesini bastırdı. Madison elini uzatmadan önce Matt onu durdurdu ve Todd'u işaret etti. "Defol git buradan."

Yollarını kokladı, sonra burnunu kırıstırdı. "Memnuniyetle."

Dışarı çıkar çıkmaz Ethan, eli hâlâ Madison'a uzanmış olan limuzin şoförünün yanında belirdi ve Todd'u dirsekleyerek kenara çekti. Yönlendirilmek için Matt'e baktığında, hem operatör hem de içindeki Dom memnun oldu.

"Devam et."

Şoförün kendisine yardım etmesine izin verdi. Matt de onu izledi ve etrafı sık ağaçlarla çevrili, bakımlı, geniş çimenlere baktı. Todd devasa ön kapıya yaklaştığında, taş yüzlü bir uşak kapıyı açtı ve onları daha çok müzeyi andıran bir malikâneye kabul etti.

Girişte gösterişli mermer işlemler, yaldızlı Juliet balkonlu döner bir merdiven, her duvar ve her basamak boyunca altın pervazlar ve süslemelerden başka bir şey yoktu. Parlak siyah antika bir salon masasının üzerinde bir çift gösterişli lamba duruyordu. Dairesel odanın diğer tarafında, üzerinde parlak süs eşyaları bulunan dev bir ahşap kaide ve üzerindeki ağır kristal avizenin yarısına kadar uzanan taze bir buket çiçek duruyordu. Mekânın arka tarafında, Madison'dan daha uzun bir çift vazoyla çevrili bir kemer diğer odalara açılıyordu. Matt sahip olduğu her kuruşa bahse girerdi ki, bu odadaki çoğu şey gibi onlar da antika ve küçük bir servet değerindeydi.

Amerikan vergileri iş başında...

Todd'u uzun, fiçı tavanlı bir koridordan geçirdiler ve başka bir lüks odaya girdiler; bu oda devasa ve abartılıydı, pelüş halılar, aile yadigârı kaliteli mobilyalar, altın madalyonlarla çevrili üç avize ve yirmi kişilik koltuklarla doluydu. Ağır kırmızı perdeler odanın ağırlığına

Herkesin aval aval bakacağı ama dokunmayacağı türden bir yer olmasını sağlıyordu.

Büyükçe bir sandalyede kırk yaşlarında bir kadın kamburunu çıkarmış, göğsünün üzerine bir kitap koymuş, usulca horluyordu. Matt onun sağında boş bir şarap kadehi gördü. Onun yanında, sakalları ağarmış, biraz daha yaşlı bir adam, elindeki büyük boy tabletteki bir şeye kaşlarını çatarak bakıyordu. Matt yaptığı araştırmadan, bu kişilerin Todd'un anne babası Roger ve Cynthia olduğunu anlamıştı.

Roger Madison'a ihtiyatlı bir bakış attıktan sonra odanın diğer ucundaki kanepede oturan yaşlı kadına izin istercesine baktı. Kadın sahnenin ortasında oturuyor, tahtına kurulmuş gibi görünüyordu, ayak bileklerini mükemmel bir şekilde çaprazlamış, saçının tek bir teli bile yerinde olmayan tasarımcı kıyafetleri giymişti.

Kadın Roger'ı görmezden geldi. "Merhaba Todd."

Madison'a ne bir kelime söyledi ne de bir bakış attı. "İyi akşamlar, Büyükanne."

"Bu nasıl bir selamlama? Gel öp beni." Todd itaatkâr bir şekilde öptü. "Büyükbaba buralarda mı?"

"Ofisinde, telefonda. Şu lanet göçmenlik tasarısı için müzakereler. Şu anda bu Meclis'in sorunu. Ama ünlü meclis başkanımız bu kadar beceriksiz olmasaydı, büyükbabanın bu işe karışmasına gerek kalmazdı." Hoşnutsuzlukla içini çekti. "Westbrooklar akşam yemeğinden önce kokteyl için burada olacaklar. Samimi bir ev sahibi gibi davranmak için onu oradan çıkarmaya çalışın."

"Yapacağım."

Todd malikânenin başka bir köşesinde gözden kaybolduğunda, senatörün karısı nihayet Madison'a hitap etti ve ona hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Demek döndün."

"İsteyerek değil. Louisiana'da kalmayı tercih ederdim."

"Görünüş korunmalı. Bu Winston'ın son yirmi yıldaki en sıkı seçimi olacak. Babanızın hastalığı bile uzun süreli yokluğunuzu mazur gösteremez. Birleşik bir aile gibi görünmeliyiz." Kızgınlıkla ofladı. "Peşinizdeki bu iri yarı herifler de kim?"

"Korumalar. Bu saçmalık bitene kadar beni koruyacaklar. Bu Ethan Garrison." İşaret etti. "Ve Matt Montgomery."

Yaşlı kadının çelik tuzaklı bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. "Torunumla evlenmeden önce becerdiğin Matt Montgomery mi?"

"Güvenimi kazanmış, yıllarca koruma olarak çalışmış ve beni güvende tutacak olan Matt Montgomery."

"Kimden, Todd'dan mı?" Alay etti. "Aşırı tepki veriyorsun."

"Brent'e yaptıklarından sonra bunu söyleyebilir misin?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. O sana asla zarar vermez."

Madison, Agatha'ya yalancı deme zahmetine girmede. Onun yerine, şöminenin üzerindeki cıfcaflı saati inceledi. "Herkes yemeğe gelmeden önce Matt ve Ethan'ın karnını doyurmak istiyorum. Ramona mutfakta mı?"

Agatha kaşlarını çatı. "Muhtemelen. Ait olduğu yer orası."

Matt, Agatha'nın küçümseyici tavrının Madison'ı ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştı.

"Tamam. Beş buçukta görüşürüz."

"Ne yazık ki evet." dedi yaşlı adam. "Eğer Todd açıkça belirtmediyse, torunumla olan... şu anki anlaşmanızdan kimseye bahsedemezsiniz, yoksa boşanma olmaz. Ara seçimlerden önce bunun duyulmasına izin veremeyiz. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye tersledi Madison. Sonra odadaki tüm Pershing'leri görmezden gelerek ona ve Ethan'a kendisini takip etmelerini işaret etti.

Matt, Madison'ı Todd'dan farklı bir koridorda takip ederken, "Ne kaltak," diye mırıldandı.

"Bu Agatha'nın iyi bir günüydü." Madison dar bir kapının önünde durakladı.

Sonra kapıyı iterek açtı ve büyük, profesyonel sınıf bir ocak, çift fırın ve şık, Avrupa yapımı bir semenderin bulunduğu küçük beyaz bir mutfak ortaya çıktı. Dar bir adanın arkasında, omuzlarına dökülen tuzlu biberli bukleleri ve canlı koyu renk gözleriyle elli yaşlarında bir kadın kocaman bir kâsede bir şeyler karıştırıyordu.

"Ramona?"

Kadının bakışları hızlandı. Madison'ı gördüğünde kaşlarını çatı. "Geri dönmüşsün."

Kadına hüzünlü bir gülümseme verdi. "Gördüğünüz gibi. Seni özledim."

Kadın kâsesini ve kaşığı bir kenara bıraktı, ellerini önlüğüne sildi, sonra Madison'a sarılmak için adanın etrafında döndü. "Ben de seni özledim. Seni birkaç hafta görmeyince, ummuştum ki-"

"Ben de öyle. Ama işte buradayım." Şefin kucağından çıktı ve tarafsız bir ifade takınmak için elinden geleni yaptı. "Ramona, bunlar benim korumalarım."

Onları tanıştırdığında Ramona başıyla selam vererek ellerini sıktı ve takdir dolu bir bakış attı. "Kızım, çok iyi görünen koruyucuların var. Otuz yaş daha genç olsaydım..."

"Ramona!" Madison kıkırdadı.

"Sadece söylüyorum..." Sonra eğildi ve Madison'ın kulağına bir şeyler mırıldandı. "Eğer Todd'la evlenmeden önce tanıdığın Matt buysa-"

"Öyle. Daha fazlasını söyleyemem." Tavana bakarak herkese gözetlendiklerini hatırlattı.

Ramona teslimiyetle iç çekti. "Size ne getirebilirim?"

"Anlayışınız için teşekkür ederim." Madison Ramona'nın elini sıktı. "Haftalık aile partisi için akşam yemeği hazırlamakla meşgul olduğumu biliyorum-"

"Şenlik de bunu tanımlamanın bir yolu," diye söze karıştı.

Ethan sırtıttı. Madison kahkahasını yutunca Matt de onu takip etti. "Misafirler gelmeden önce onları besleyebileceğiniz bir şey var mı?"

"Çünkü yardım masada oturmaz. Doğru..." Ona ve Ethan'a döndü. "Az pişmiş iyi bir biftek sever misiniz? Öğle yemeği yaptım ama kimse yemedi. Bu kadar yiyeceği ziyan etmek yazık olur."

"Biftek mi? Aşk dilimi konuşuyorsun." Ethan göz kırptı. Matt,

"Ben de biraz isterim," diye karşılık verdi.

"Güzel. Sana patates püresi de hazırlayacağım. Yanında yeşil fasulye, meyve salatası ve ev yapımı şeftalili turtaya ne dersiniz?"

Matt'in ağzı sulandı. "Çok fazla karbonhidrat var ama bu harika olurdu."

Ethan inledi. "Beni evlat edinmen için seninle konuşabilir miyim? Annem berbat bir aşçıdır. On altı yaşındayken babamın yanına gittim ama onun daha da kötü olduğunu fark ettim. Hayatım boyunca iyi yemek için yanıp tutuştum..."

Ramona kıkırdadı. "Biraz zayıfsın. Bakalım seni biraz şişmanlatabilecek miyim?"

Madison sevgiyle gülümsedi. "O da öyle olacak. Evlendikten sonraki ilk altı ayda 15 kilo almıştım. Ona her Pazar bana karamelli satranç turtası yapmayı bırakmasını söylemek zorunda kaldım."

"Agatha bütün ailenin önünde kilon yüzünden seni azarlamasaydı, onları yapmaya devam ederdim." Sonra Ramona'nın sırtışı sinsileşti. "Ama onun sivri dili bu gece bir tane yapmama engel olmayacak."

Madison başını salladı. "Seni tanıyorum. Bu akşamki tatlıyı çoktan hazırladın. Ekstra zahmete girme-"

"Sorun değil. Bu sabah keyfim yerindeydi ve çikolatalı ahududulu kek yaptım. O lanet şeyi servis etmezsem daha iyi olacağını biliyorsun."

Matt, Madison'a sorgulayan bir bakış gönderdi. "Çünkü mü?"

Kulağına fısıldadı, "Agatha ahudududan nefret eder."

"Ah." Ramona'ya sırttı.

Omuz silkti. "Olur böyle şeyler."

"Her gün ve Pazar günü iki kez."

"Aynen öyle." Madison sırttı. "Willa'ya merhaba demek istiyorum. Onu nerede bulabileceğime dair bir fikrin var mı?"

"Muhtemelen yemek odasını hazırlıyordur."

Madison saatine baktı. "Saat neredeyse beş olduğuna göre, muhtemelen haklısın. Geri geleceğim."

Matt, "Ben de seninle geleceğim," diye ısrar etti.

Ethan adaya doğru eğildi ve dirseklerini tertemiz beyaz kuvars tezgâhın üzerine koydu. "Ben de burada kalıp Ramona'yı yetişkin bir oğlu olması için tatlı dille ikna etmeye çalışacağım."

Matt, Madison'la birlikte mutfaktan çıkarken yumruklarını sıktı ve elini Madison'ın sırtına götürme isteğine karşı koydu. Kahretsin, ona dokunmak için ölüyordu. Sanki onun kargaşasını sezmiş gibi omzunun üzerinden baktı ve başını salladı.

Bir küfür savurarak elini bıraktı ve onu devasa evin başka bir bölümüne kadar takip etti, sonunda başka bir kemerden geçerek krallara layık bir yemek odasına çıktı. En az bir asır önce elle oyulduklarına bahse girmesine rağmen, özenle işlenmiş koyu renkli ahşap paneller yeni gibi parlıyordu. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bir av tablosu, tepesinde bir çift şamdan bulunan devasa bir sehpayı çevreliyordu. Dörtlü cam raflar yukarıda süzülüyordu. Mobilyaların geri kalanı altın kakmalar ve pırıl pırıl ayaklarla süslü bir şekilde siyahtı. Sandalyelerdeki kırmızı döşeme, etraflarındaki her şeyde görülen cesur desenleri yansıtıyordu. Masanın ortasında, iki büyük kristal damla avizenin ortasında dev bir çiçek aranjmanı yer alıyordu.

Matt odayı inceleyerek giriş ve çıkış noktalarını, olası silahları, saklanma yerlerini ve Madison aile dediği köpekbalıklarıyla yemek yerken onu izleyebileceği alanları işaretledi.

"Çok fazla, değil mi?" diye sordu sessizliğin içinde.

Havadan sudan konuşmakla ilgilenmiyordu. Normalde, içerideki birini korumak zorunda kalmadan önce bir evi günlerce ya da en azından saatlerce incelerdi. Anlık operasyonlardan hoşlanmazdı, özellikle de burada yaşayan herkesin dinamiklerini yüzde yüz anlamamış ve personeli inceleme şansı olmamışken. "Çok fazla. Willa yok mu?"

Çok erken konuştu.

Başka bir kemerli kapıdan, elinde bir yığın tabak çanak taşıyan, yüzünde telaşlı bir ifade olan ufak tefek, siyah bir kadın çıktı. Madison'ı görünce durdu, sonra mutsuzca içini çekti. "Bunun doğru olmamasını umuyordum."

Madison omuz silkti. "Geri döndüm. Willa, bu Matt Montgomery. Ara sınavlar boyunca korumalarımın biri olacak."

Adını duyunca koyu renk gözleri aydınlandı. "Tanıştığımıza memnun oldum." "Ben de öyle." Adam saygıyla başını salladı.

"Sanırım akşam yemeğine kalacaksın?" diye sordu

Madison'a. "Gerçekten başka seçeneğim var mı?"

"Sanırım hayır. Üzgünüm, tatlım."

"Ben iyiyim." Madison kadının endişesini elinin tersiyle itti. "Sadie'yle uzun zamandır konuşmadım. O nasıl?"

Matt alt metni duyduğunda anlıyordu. Madison, kız kaçmasına yardım ettikten sonra Sadie'nin güvenliğini soruyordu.

Masanın etrafına tabakları yerleştirirken Willa'nın yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Güzel. Bu yaz kampüste kalacak. Bir işi var ve ders alıyor. Ailemizde üniversiteden mezun olan ilk kişi olmaya kararlı."

Willa açıkça söylemeden Madison'a kızının sadece iyi değil, gelişmekte olduğunu da bildirmişti. Matt bunu duyduğuna çok sevinmişti. Madison gibi o da, bu canilerden kaçarken Madison'a yardım etmeyi seçen cesur kızın başına bir şey gelmesini istemiyordu.

Madison gülümsedi. "Georgetown harika bir okul. Ne yapmayı seçerse seçsin çok başarılı olacağına eminim."

"Teşekkür ederim." Willa sözlerinden daha fazla sevgiyle dolu bir gülümseme gönderdi. "Ona en iyi dileklerini gönderdiğini söyleyeceğim."

"Lütfen yap."

İki kadın birbirlerine baktılar. Kucaklaşmak istediler. Yaşlı kadın, Louisiana'daki arkadaşlarından, ailesinden ve evinden koparılıp başkentin yılan çukuruna geri getirildiği için Madison adına üzülyordu. Madison, Willa'ya iyi olacağına dair güvence vermek için elinden geleni yaptı. Ama ikisi de şüpheleri yatıştırmak ve Sadie'yi güvende tutmak için dikkatli davranıyordu.

Madison çıkışa yöneldiğinde Matt de onu takip etti ve Willa'ya başıyla selam verdi. Hizmetçinin, bir şeyler ters giderse kendisinin müttefiki olduğu mesajını aldığını umuyordu. Hizmetçi ona gülümseyerek veda etti.

O ve Madison mutfağa döndüklerinde, kimse gerçekten ne istediğini söyleyemediği için daha yapmacık bir konuşma başladı. Ramona onun ve Ethan'ın önüne, yakındaki yemek barının üzerine dumanı tüten tabaklar koyduğunda oda sessizliğe gömüldü. Her şey harika görünüyordu ve Matt yumuşak bifteğin kokusunu alana kadar ne kadar aç olduğunu fark etmemişti.

Tüm bu lezzetli yemekleri buzlu çayla yıkarken Ramona saatine baktı, sonra Madison'ın görünüşünü gözden geçirdi. "Akşam yemeği için giyinsen iyi olur."

Matt kaşlarını çattı. Beyaz pantolon takımı yeterince şık değil miydi? "Sanırım bu Agatha'nın benim için bir elbise ayırdığı anlamına geliyor?"

Ramona'nın gülümsemesi kırılmanlaştı. "Doğal olarak. Westbrooklar gelmeden önce sadece birkaç dakikan var."

"O zaman işe koyulsam iyi olur." Madison ona ve Ethan'a döndü. "Afiyet olsun çocuklar."

Delirmiş miydi? Matt ayağa fırladı. "Ben de sizinle geliyorum."

Ethan patatesten büyük bir ısırık aldı, sonra da çayının yarısını yuttu. "Dostum, sen ye. Ben giderim."

Matt ters ters baktı. Küçük sansar Madison'ı çıplak görmeyi mi umuyordu? "Hayır."

Yeni adam gözlerini devirdi. "İkimizin de onu yemek odasında korumamıza izin vermiyorlar. Etrafa bakma, etrafı tanıma fırsatın oldu. Yemek sırasında sizinle daha güvende olur. Böylece sen Madison'a göz kulak olurken benim de karnımı doyurmak ve Ramona'ya yalakalık yapmak için bolca vaktim olacak."

Matt kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ethan'dan hoşlanmıyor olabilirdi ama adam haksız da sayılmazdı. "Pekâlâ."

Ethan'ın ayağa fırlayıp Madison'ı evin bilmediği bir köşesine götürmesini ve orada soyunup bir akşam yemeği elbisesi ve topuklu ayakkabılar giyerken onu korumasını izlemekten nefret ediyordu. Yine de Matt'in Madison'a karşı koyacak gücü yoktu, bu yüzden belki de Ethan'ın fikri daha iyiydi.

"Westbrooklar geldiğinde kokteyller nerede olacak?" diye sordu Ramona'ya.

"Bayan Pershing'in-Agatha'nın- salon dediği yerde. Yemek odasının hemen dışında. Kapıdaki nöbetçi bana misafirimiz olduğunu söylediğinde size orayı göstereceğim." Ramona Ethan'ın tabağını semenderin altına koydu, sonra bir telsiz aldı ve Horace adında birine Westbrooklar dış kapıdan geçince kendisine haber vermesini söyledi.

"Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Umarım sen ve o gösterişli çocuk neye bulaştığınızı biliyorsunuzdur."

Matt de öyle umuyordu. Bu insanların zengin ve güçlü olduklarını biliyordu ama lanet olsun. Görünüşe göre bunun için fazla bir şey yapmadıkları için, servetleri, geçim sıkıntısı çeken her çalışkan Amerikalı için dev bir siktirip gitmeydi.

Matt inanılmaz derecede iyi pişmiş akşam yemeğinin geri kalanını mideye indirirken Ramona mutfakta oyalandı. Son lokmayı da bitirdiğinde, radyodan cızırtılar gelmeye başladı. Bekçiye cevap verdikten sonra, onu salona yönlendirdi. Ve Tanrı'ya şükür. Ev, *Architectural Digest* uzmanlarının gözlerini kamaştıracak devasa odaların arkasındaki koridorlardan oluşan lanet bir labirentti.

Başıyla onu selamlayarak yanından ayrıldı. Cynthia ve Roger bir süre sonra akşam yemeği için giyinmiş olarak göründüler. Yüzleri tamamen boştu, sanki o yokmuş gibi ona bakıyorlardı.

Daha sonra Agatha ortaya çıktı, şimdi gri asimetrik bir elbise giymişti, üzerinde ona uygun şeffaf hırka şeklinde bir şal ve siyah topuklu ayakkabılar vardı. Adama burnunu çekti ve oğluyla gelinine dönmeden önce kendine bir viski doldurdu. "Roger, lanet olası bir içki iç ve rahatla." Odaya bir hizmetçi girdiğinde Agatha ona dik dik bakarak Cynthia'yı işaret etti. "Saat ikiden beri içiyor. Yemekten sonraya kadar ona şarap yok."

"Peki efendim. Diğerlerine haber veririm."

"Ayakta kalabilmek için içmiyorum anne." Son kelimeyi sanki lanetlemiş gibi acı acı tükürdü.

"Surat asman samimi bir toplantı için elverişli değil. İç."

"Hiçbir şey senin için yeterince iyi değil. Eğer benim pasaklı olmamı istiyorsan, tamam. Sadece karımı küçümsemeyi bırak."

Agatha ona alaycı bir bakış fırlattı. "Omurgalı olman için artık çok geç ve sanırım şık ve konforlu bir şekilde yaşamaya devam etmek istiyorsun?"

Öfke Roger'ın yüzünü gerdi ama annesi ona bir sürahi viski uzatırken dilini ısırды ve yüz ifadesini değiştirdi. İki yudumda geri fırlattı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Agatha. "Yine de biraz daha seçici olabilirsin. O viski oy vermek için yeterince eskiydi."

Ve çok pahalı.

Matt, Madison'ı beklerken duvarların arasına karışmak için elinden geleni yaptı. Madison yanında Ethan'la görüldüğünde Matt nefesini tutmak zorunda kaldı. Ona her zaman güzel görünürdü ama... vay canına. Bu gece, o bir tanrıçaydı.

Bordo-kırmızı kokteyl elbisesinin üst kısmı bir yaka gibi boynunu sarıyordu. Kolsuz korsajın geri kalanı, sanki onları göstermek için elle dikilmiş gibi göğüslerini sarıyordu. İpeksi kumaş küçük belinde toplanıyordu. Lale etek dizlerinin birkaç santim yukarısında kalçalarıyla flört ediyor ve bacaklarını kilometrelerce uzun gösteriyordu. "Becer beni" diye bağırarak bir çift gümüş stiletto giymişti. Gösterişli evlilik yüzüğüne ve odanın sakin ışığında göz kırpan süslü sarkan küpelerine uyuyorlardı. Saçlarını gevşek bir topuz yapmış ve dudaklarını elbisesini yansıtan koyu, vampirimsi bir parlaticıyla boyamıştı. Kadın büfeden bir kadeh Çarap almak için döndüğünde Matt neredeyse küçük dilini yutacaktı. Elbise sırtı açıktı ve inci gibi saten tenini ortaya çıkarıyordu.

Aleti sarsıldı. Ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Başka kimsenin ona bakmasını istemiyordu.

Orospu çocuğu, odaklanması, Madison'ı güvende tutması ve koruması gerekiyordu. Ama o anda Matt'in tek istediği onu soymak, dizlerinin üzerine çöktürmek ve ona ait olduğunu yüzlerce pis yolla hatırlatmaktı.

Ethan boğazını temizledi. "İyi misin dostum?"

Madison'ı becermek için can atıyormuş gibi görünmemeye çalıştı. "Evet. Teşekkürler."

Ethan başını sallayarak mutfığa doğru gözden kayboldu. Matt, Madison yavaşça dönene kadar nefesini tuttu ve onun bakışlarıyla karşılaşmayı umdu. Ama o bakmadı. Aslında, sanki o hiç yokmuş gibi davranıyordu. Gerçi gergin vücut dili farklı bir hikâye anlatıyordu. Onun bir erkek olarak, sevgilisi olarak, engerekler ve pisliklerle dolu bu odada güvendiği tek kişi olarak farkında olduğunu hissetti.

Lanet olsun, bu hayatının en uzun üç ayı olacaktı.

O sırada içeri yaşlı bir çift girdi. Muhtemelen yetmişine merdiven dayamış olan adam hâlâ uzun boylu ve düzgün vücutluydu; tasarım bir takım elbise giymiş, karanlık ve zeki bakışlarıyla odayı süzüyordu. Adamın koluna yapışmış olan kadın ise en az yirmi yıl daha genç görünüyordu. Omuzlarına dökülen saçları öylesine saf bir sarı tonundaydı ki, Matt bunun gerçek olduğundan kuşkuluydu ama Çağırıcı derecede yumuşak yüzüne çok yakışıyordu. Botoks ve dudak enjeksiyonu yaptırdığına ve belki de yüzünü gerdirdiğine bahse girerdi. Ama aynı zamanda bunu bir zamanlar ödüllü bir kadın olduğu için yaptırdığından da şüpheleniyordu.

Karısı da onun yanındaydı. Kederli gözlerle odayı taradı, sonra bakışlarını karmaşık desenli halıya bıraktı.

Montrose ve Genie Westbrook. Matt resimlerini tanıdı. Açıkça görülüyordu ki Montrose, büyük köpeklerle birlikte koşacak cesarete sahip olduğunu ve oğlunun öldürülmesi gibi bir şeyin hırsını köreltmesine izin vermeyeceğini kanıtlamak için buradaydı. Öte yandan, Genie'nin başka bir yerde olmak istediği acı verecek kadar açıktı. Elbisesinin, ayakkabılarının ve takılarının -hepsi bir cenaze törenine yakışır şekilde- hafifletilmemiş siyahı hâlâ yas tuttuğunu haykırıyordu.

Agatha onları kusursuz bir ev sahibesi gibi karşıladı, yas tutan karısının ellerini en iyi arkadaşlarmış gibi tutmadan önce yanağını yalayan adama uzattı. "Genie. Geldiğine çok sevindim."

"Bizi davet ettiğin için teşekkürler Agatha." Kelimeler kulağa ahşap gibi geliyordu.

"Tabii ki. Seni o kadar çok düşünüyordum ki. Acını hafifletmek için yapabileceğimiz bir şey varsa..."

"Çok nazıksınız," diye araya girdi Montrose, Genie'den önce konuşarak.

Bu puştların söylediği her söz bir öncekinden daha samimiyetsiz geliyordu. Bir insan nasıl böyle yaşayabilir?

"Size içecek ne ikram edebilirim?" Agatha çifte sordu.

Montrose bir viski istedi. Genie itiraz etti ama Agatha yine de eline bir bardak beyaz şarap tutuşturdu. "Seni rahatlatacaktır."

Sanki birkaç mayalanmış üzüm biricik oğlunun sonsuza dek öldüğünü unutmamasına yardımcı olacakmış gibi?

Matt sessiz bir soruyla Madison'a döndü. Bu cadı daha fazla küçümseyici olabilir miydi?

Bunun Agatha'nın her zamanki davranışı olduğunu söylemek istercesine omuz silkti. Yine de empati Madison'ın yüzünü yumuşattı. Genie için üzülüyordu.

Montrose'un karısı Agatha'nın zorla içirdiği şaraptan bir yudum aldı, sonra bir kenara bıraktı ve tekrar kocasının koluna yapıştı. Gözyaşlarına boğulmasına saniyeler kalmış gibiydi.

Madison Genie'ye yaklaştı ama Agatha acılı anneyi teselli edemeden araya girdi. "Bakın! Akşam yemeği vakti. Sevgili Winston'ımın birazdan burada olacağından eminim. Hepiniz bu tarafa gelin."

Bir kapıyı işaret ettiğinde, yakındaki hizmetçi reverans yaparak kapıyı açtı ve herkes yemek odasına doluştu, Madison en sonda, Matt de arkasından geliyordu.

Herkes gibi o da yerine oturdu. Genie son kadeh şarabını bırakmasına rağmen, hizmetçilerden biri Agatha'nın emriyle ona bir tane daha doldurdu.

Anlamsız konuşmalar başladı. Madison'ın yanında, Cynthia kimsenin bakmadığını düşündüğü bir anda Genie'nin ikinci sapını boşaltmasına "yardım" etti.

Sonunda, odanın uzak tarafındaki bir rahatsızlık herkesin dikkatini çekti. Kapı açıldı. Todd içeri girdiğinde, siyah bir gömlek, gri desenli bir ceket, siyah bir pantolon ve tasarım mokasen ayakkabılar giymiş olan Todd'a hep birlikte, nefeslerini tutarak baktılar. Matt bu *GQ* özentisine gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

Arkasından, beyaz saçları ve lacivert takım elbisesiyle yaşlı bir adam girdi. Winston Pershing. Senatör seksenine merdiven dayamış olabilirdi ve 1.80'lik boyuyla fiziksel olarak göz korkutucu olmayabilirdi ama varlığı odayı dolduruyor, kasıla kasıla gülümseyen politikacı haliyle destekleniyordu.

Matt, Winston'ın sevecen ifadesinin hesaplanmış bir şey olduğuna inanmaya cesaret edemedi. Yaşlı adam insanların onu hafife almasını bekliyordu ve muhtemelen hafife aldıkları anda mecazi bıçağını kaldırıyordu.

Yavaşça odanın içinde ilerledi, boğumlu parmakları bastonuna sarılmıştı, selam verirken başını salladı ve herkesi kurnaz mavi bakışlarıyla inceledi. Her ne kadar yıpranmış ve hafif kambur görünse de ve zaman ağzını deri renginde bir yarığa dönüştürmüş olsa da, bunların hiçbirisi karizmasını azaltmıyordu. Tüm oda senatörün her hareketine ve nefesine kilitlenmiş gibiydi.

Winston'ın bakışları Madison'a yöneldiğinde, Matt onun kötü niyetini anladı ve onu korumak için aralarına girmemek için kendini zor tuttu.

Senatör, kampanya vaatleri kadar sahte bir gülümseme takındı. "Madison, hoş geldin."

"Teşekkür ederim, Winston. Çok nazıksın."

Onun omzuna sarıldı. "Baban nasıl?"

Matt onun tiksintiyle ürperdiğini hissetti. "Gelişiyorum. Sorduğun için teşekkür ederim."

"Elbette. Kampanya sezonu için kolları sıvamadan önce onu görebilmenize sevindim."

Winston'ın sesindeki uyarıyı kimse duymamış olamazdı, en azından Madison.

"Kesinlikle," diye mırıldandı, ifadesi daha az sahte değildi. "Başka bir yerde olmak istemezdim."

Westbrook'lar baktı, Montrose bakışlarıyla onu soyuyor gibi görünürken, senatörü onu güçlü bir şekilde silahlandığı için alkışlıyordu. Öte yandan Genie'nin içi cız etti. Açıkça görülüyordu ki, kederli kadın

başka bir yerde. Matt, kocasının, gelmeyi ve iyi davranmayı reddederse onu tehdit ettiğinden şüpheleniyordu.

Winston ve Todd devasa masaya oturdular, ilki baş köşeye yerleşti. Todd, Madison'ın solundaki sandalyeye kayarak oturdu ve o geri çekilmeden önce elini yakaladı. Pislik herif, Madison'ın parmaklarını sıkarken Matt'e alaycı bir bakış fırlattı.

Matt kaynayan kanına rağmen Todd Pershing'e göz kırpmayı reddetti. O piç kurusunun bir gram bile tatmin olmasına izin vermeyecekti. Todd'un fazla manikürlü elleriyle Madison'a dokunmasından nefret ediyordu ama Matt bir şeyi biliyordu: O piç, Madison'a başkalarının önünde zarar vermeye cesaret edemezdi.

Birkaç dakika içinde personel yemeği servis etti. Matt arka plana karışmış, strateji kurarken her şeyi ve herkesi gözlemliyordu. Madison'ın evlendiği o kendini beğenmiş piç kurusu bir yerlerde, içinde bulunduğu karanlık işlerle ilgili ipuçları bırakmış olmalıydı. Matt onları bulmayı ve gerekirse şantaj yaparak o orospu çocuğunu boşanmaya ve onu sonsuza dek yalnız bırakmaya ikna etmeyi planlıyordu. Matt'in bir numaralı hedefi buydu. Yine de merak etmeden edemiyordu... Senatör torununun yaptığı işlerden ne kadar haberdardı? Çünkü Matt, Winston'ın burnunun dibinden, o kokusunu almadan bu kadar çok şeyin geçtiğine inanmakta zorlanıyordu.

Ancak Amerika'nın en uzun süre görev yapan senatörlerinden birini değil, sadece onun iğrenç torununu bitirmek için buradaydı.

"Aileyle geçirilen güzel zamanlara ve ne olursa olsun bir arada kalmaya içelim." Winston'ın sesi, pırıl pırıl politikacı gülümsemesiyle şarap kadehini kaldırırken güyledi.

"Ve kocamın başarılı bir şekilde yeniden seçilmesine," diye katıldı Agatha. "Dinleyin! Duyduk!" Todd, Roger ve Montrose hep bir ağızdan haykırdı.

Cynthia yine masada uyuyakalmıştı. Kimsenin umurunda değil gibiydi. Madison elini Todd'un elinden kurtardı ve sessizlik içinde kadehini kaldırmak için kullandı. Genie hâlâ bir şey içmeden tabağına bakıyor, kimsenin bakışlarıyla karşılaşmayı reddediyordu.

Herkes bir yudum aldıktan sonra Montrose karısına ters ters baktı. Ördek confitini kesmekle meşgul olduğunu fark etmemiş gibi davrandı.

Yemek, Montrose ve Winston'ın Beltway oyuncuları arasında kimin kimi sırtından bıçakladığı konusunda spekülasyon yapımlarıyla başladı. Senatör Westbrook'u milyonlarca dolarlık yeni ilaç lobiciliği işinden dolayı tebrik etti ve kendisine başarılar diledi. Evet, bu

adamın oğlunun cinayetini neden halının altına süpürmeye istekli olduğunu açıkladı.

İğrenç. Montrose Westbrook kendisiyle nasıl yaşayabilirdi?

Konuşmalar, Amerikalı seçmenler arasında iyi bir desteğe sahip olduğu görülen iki partili, uzlaşma yüklü göçmenlik tasarısı da dahil olmak üzere, üzerinde çalışılan belirli mevzuat parçalarına yöneldi.

Winston, Todd'a yan gözle bakarak, "Tasarı geçmeyecek," dedi. "Doğru kulaklara bazı böcekler yerleştirdim ve insanlar şimdi benim düşünce tarzıma geliyorlar."

Neden onu öldürsün ki? Bu da neydi böyle?

Montrose, Winston'ın sırtını sıvazladı, sanki şu anda ülkenin ihtiyacı olan kahraman oymuş da, muhtemelen kendi çıkarları için popüler bir yasa tasarısını geri çekmeye çalışan açgözlü bir satıcıymış gibi. Bütün bu sahne Matt'in sinirini bozmuştu ama yüzünü dikkatle boş tuttu ve dikkatini, tabağındaki yemeği itip hizmetçilerden birine su getirmesini işaret eden Madison'a verdi.

Ona doğru bakmadı. Matt, sanki o odada değilmiş gibi davrandığı için onunla gurur duyuyordu. Westbrooks geldikten beri neredeyse hiç ona bakmamıştı. Onun için bu iki ucu keskin bir kılıçtı. Neredeyse iki hafta boyunca onun sevgisinin güneşini hissettikten sonra, onun sıcaklığından kopmaktan nefret ediyordu. Sadece birkaç saat içinde, derisinden sürünerek çıkmak istemişti ama kendini sıkı sıkıya tutuyordu.

Madison hizmetçiye teşekkür ettikten sonra el değmemiş şarap kadehini kaldırarak Todd'un arkasından gizlice uzattı. Artık uyanmış olan Cynthia kadehi minnetle aldı ve şarabı bir avuç dolusu yudumda içti.

Masanın etrafındaki söylemler çok hararetlenince Agatha konuyu değiştirdi. "Yaz korkunç derecede sıcak geçiyor..."

İnsanlar yemeklerini bitirip hizmetçiler tabakları toplamaya başladığında, Genie izin istedi. Madison dışında kimse kapıdan çıkarken ona aldırış etmedi ve birkaç dakika sonra pencereden evin arkasındaki bahçede dolaşırken görüldü.

Madison ayağa kalktı ve izin isteyerek kadınlar tuvaletine gitti. Kemerli kapıdan çıkar çıkmaz Matt de onu takip etti. Madison'ın tuvaleti bulamayıp kendini dışarı atmasına ve akşamın bunaltıcı havasında yürümeye başlamasına pek şaşırmadı.

Genie sahte bir gülümsemeyle başını kaldırmadan önce gözyaşlarını sildi. "Özür dilerim. Çok mu uzun sürdü? Tatlıyı benim için mi bekletiyorlar?"

Madison kadının ellerini tutarak, "İkisi de değil," dedi. "Sizinle konuşmak istiyordum ve fazla zamanım yok. Kaybınız için çok üzgünüm. Keşke bunu durdurmak için bir şeyler yapabilseydim."

"Ah, canım. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Brent ve Todd arasında her zaman bir aşk-nefret ilişkisi vardı. Zaman zaman endişelendim ama kocanızın yanlışlıkla-"

"Bu bir kaza değildi." Madison etrafına gergin bir bakış attıktan sonra Matt'in bakışlarını yakaladı ve diğer kadını pencereden uzaklaştırıp çimenlik alana götürerek Matt'in de onu takip etmesini istedi. "Brent'in ölümü hakkında ne biliyorsun?"

Genie kaşlarını çatı. "Sadece kavga ettiler ve işler kontrolden çıktı." "Evet."

"Sonra bir aksilik oldu. Todd oğlumu hayata döndürmeye çalıştı ama-"

"Hayır, yapmadı. Bunu biliyorum çünkü oradaydım. Her şeyi gördüm."

Genie nefesini tutup geri çekilince Matt, Madison'ın kulağına hırladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ona gerçeği söylemezsem, kimse söylemeyecek. Kederli olduğunu görmüyor musun? Oğlunu geri getiremem ama ona gerçeği anlatabilirim."

O haklıydı. Genie dürüstlüğü hak ediyordu. Matt geri adım attı. "Sen... orada mıydın?" Genie'nin sesi titriyordu.

Madison başını salladı. "Todd'un bilmemem gereken çatı katına ondan boşanmayı istemek için gittim. O ve Brent tartışıyorlardı. Bir bıçak vardı ve... kavga ettiler. Todd, Brent'in kendisine yönelttiği tehdide bir son vermeye karar vermeden önce ikisi birbirini tehdit etti. Todd, Brent'i hayata döndürmeye çalışmadı. Sadece temizlik için Winston'ı aradı."

Genie titreyen elini açık kalan ağzına bastırdı. "Neden? Anlamıyorum..."

"Ne hakkında tartıştıklarından emin değilim. Sanki Brent, Todd hakkında sahip olduğu bazı bilgileri kamuoyuna açıklamak niyetindeymiş gibi geldi. Ama ne olduğunu hiç söylemediler."

"Oğlumun tam olarak neyin içinde olduğunu bilmesem de, herhangi bir yanılsamam yok. İyi bir adam olamadığını biliyorum ama kalbimde her zaman benim küçük oğlum olarak kalacak." Gözlerinden daha fazla yaş süzüldü. "Yıllarca onun doğru yolu bulacağı, belki doğru kadınla tanışacağı, doğru ışığı bulacağı... ve sonunda iyi bir hayata sahip olacağı umuduna sarıldım. İnanıyorum ki

bir gün olacaktı. Ve şimdi bunu asla göremeyeceğim." Madison'a göz kırptı. "Montrose bana neden yalan söyledi?"

"Belki de seni korumaya çalışıyordu?" Madison bunu önerdi.

Ya da belki Montrose, Winston'ın sessizliği karşılığında ona verdiği kanlı parayı ve hayalindeki işi bırakmak istememiştir.

"Sana ne söyleyeceğimi tartıştım," diye devam etti Madison. "Ama kederinin derinliğini görünce sessiz kalamadım. Gerçeğin belki... bilmiyorum. Bir şekilde yardımcı olabilir mi? Zaten çok şey kaybettin, bir de yalanlarla yaşamayı istemedim. Eğer bilmemeyi tercih ediyorsan, özür dilerim."

"Bilmem gerekiyordu. Teşekkür ederim." Genie burnunu çekti. "Oğlumu geri getireceğinden değil. Montrose onu teselli etmek için bol sıfırlı bir çeki ve prestijli yeni bir atamayı kabul etmekten oldukça mutlu görünüyor."

Ve sesi acı geliyordu.

Madison, "Keşke bunu durdurmak için bir şeyler yapabilseydim," dedi.

"Eğer yapsaydın, Todd seni de öldürebilirdi. Kurtulduğuna sevindim." Sonra kaşlarını çatı. "Ama kurtulamadın, değil mi? Bir şekilde Brent'in ölümüne tanık olduğunu öğrendi ve seni geri getirmek için bir şeyler yaptı." Yüzünü bir korku kapladı. "Bir otoparkta vahşi bir soyguncu tarafından kuşatılmadın, sonra aniden babanı kanser tedavisi sırasında ziyaret etmeye karar verdin. Sen kaçtın ve Todd seni buldu."

Madison ne doğruladı ne de reddetti. Sadece kadına acı dolu bir gülümseme verdi.

"Ah, tatlım." Genie onun ellerini sıktı. "Henüz on dokuz yaşındayken babam beni Montrose'la evlendirdi, neredeyse iki katım yaşında bir adamla. Evliliğin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kocamın kim olduğunu anlamam onlarca yılımı aldı ve o zamana kadar... Benim için artık çok geçti." Bakışlarını Matt'e doğru kaydır. "Madison Todd'la evlenmeden önce basının ikiniz hakkında nasıl skandal yaratmaya çalıştığını hatırlıyorum, yani kim olduğunuzu ve onun için ne ifade ettiğinizi biliyorum. Onun burada ölmesine izin verme."

Genie'nin ellerini bir kez daha sıkarak Madison'la göz göze geldi. Belli ki yaşlı kadına güveniyordu.

"Yapmayacağım," diye yemin etti. "Ne yapmam ya da neyi feda etmem gerekirse gereksin, onu Pershings'in elinden kurtaracağım."

Kadın ona sallantılı bir gülümseme verdi. "Güzel. Todd onu hak etmiyor."

Bir elini sallanan kadının dirseğinin altına kaydır. "Bu konuda tamamen hemfikiriz."

Madison ve Genie eve doğru dönmeden önce gözyaşları içinde birbirlerine sarıldılar. Matt de onları izledi, bahçeyi taradı ama Winston'ı pencereden onlara bakarken buldu, ağzında bir hoşnutsuzluk yarası vardı.

Adam dudaklarını okumuş ya da konuşmalarını duymuş olamazdı ama ortalık karışacaktı.

İçeride, tatlı ve kahve uzun, gerilim dolu bir saatti. Ramona hamur işlerini servis ettiğinde Agatha'nın öfkesi hissediliyordu. Ama senatörün karısı servis edilen yemekler karşısında öfkesini yuttu, sert bir gülümseme daha takındı ve ardından daha anlamsız bir sohbete başladı.

Sonunda Westbrook'lar ayrıldı, Genie ve Madison samimi bir bakış daha paylaştılar. Montrose karısını sürükleyerek dışarı çıkardı, onu azarlamaya başlamak için arabaya varmalarını bile beklemedi. Cynthia bir kadeh şarap daha içti, sonra çantasını kaptı, Agatha'ya teşekkür etti ve karısıyla birlikte ortadan kaybolmaktan çok mutlu görünen Roger'a yapıştı. Direksiyona yerleşti ve lastik gıcirtısı eşliğinde yola koyuldular.

Madison Todd'a döndü. "Biz de çıkmalıyız. Daha fazla geç olmadan eşyalarımı yerleştirmek istiyorum. Bu güzel yemek için teşekkür ederim, Winston." Eğildi. "Agatha."

Senatör, "Ben gidebilirsin diyene kadar burada kalacaksın," dedikten sonra karısına sert bir bakış fırlattı.

Yaşlı kadın torununu bileğinden yakaladı ve odadan dışarı çıkardı. "Ramona'ya karını o karamela satrançlı turtalarla beslemeyi bırakmasını söyledim. Belki seni dinler..."

Todd, büyükbabasıyla karısı karGı karGıya gelirken kemerli geçitten geriye baktı, yüzünde kötü niyetli bir neGe vardı. Matt o orospu çocuğunun suratını dağıtmak istiyordu. Madison'ı kontrol edemediği için, büyükbabasının kontrol edebilmesini umuyordu - mümkün olan en aşağılayıcı şekilde.

Winston Pershing hayal kırıklığına uğratmadı.

"Madem döndün, birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım, küçük kız."

"Ben yetişkin bir kadınam."

"Ve kıçımda lanet bir ağrı! O köylü ağzını kapa ve dinle."

Matt öfkelendi. Senatörün ağzını burnunu kırmak istiyordu ama Winston Pershing, Madison'a fiziksel olarak zarar vermedikçe parmağını bile kıpırdatamazdı. Bastonunu tutuşuna bakılırsa, Matt yaşlı adamın bunu yapabileceğinden kuşkuluydu. Kendini bu kadar iktidarsız hissetmekten nefret ediyordu ama Madison kurban değildi.

"Ben bir köylü değilim. Ülkenin en iyi eğitimcilerini yetiştirmesiyle tanınan prestijli bir üniversitede üniversite eğitimi aldım ve yüksek onur derecesiyle mezun oldum. Sizin 'taşra' olarak tanımladığınız bir yerden geliyor olmam hayatımı ya da başarılarımı daha az önemli kılmıyor. Konunun asıl özüne gelelim. Torununuzu terk etme cüretini gösterdim çünkü onu sevmiyorum. Kendi kuzenini öldürebilecek bir adamla evlenmeyi reddediyorum ve sen parayla ya da prestijle satın alabileceğin biri olmadığım için bana kızgınsın."

Yüzünü öfke kaplamış bir halde yaklaştı. Yüzündeki uyarı, Winston Pershing'e, ne kadar önemli ve güçlü olduğunu düşünürse düşünsün, misilleme olmadan Madison'a dokunamayacağını keskin bir şekilde hatırlatıyordu.

Senatör ona küçümseyici bir bakış fırlattı, sonra da nefret dolu bakışlarını kadının üzerine dikti. "Seviştiğin adamı koruman olarak getirecek kadar yüzsüzsün. Kampanya etkinliklerine katılmıyor."

"Öyle. Eğer kendimi bu şekilde güvende hissediyorsam, kesinlikle hissediyordur." "Hayır diyorum!"

"Umurumda değil. Buradayım ve senin berbat oyununu oynuyorum. Yozlaşmış kışın ne yazık ki yeniden seçilene kadar üzerime düşeni yapacağım. Kampanyanıza skandal getirmeyeceğim. İşbirliğim ve Todd'un yanlışları hakkında sessiz kalmam karşılığında, bu iş bittiğinde boşanmak istiyorum. Matt ve beni hayatımızın geri kalanında yalnız bırakacaksın. Anlaşma buydu, değil mi?"

Winston öylesine öfke dolu bir nefes çekerken şişti ki, Matt onun alev almamasına şaştı. "Evet, ama açık konuşayım. Eğer yeniden seçilmemi mahvedersen, sadece seni değil, babanı, sevgilini, arkadaşlarını, itibarını ve geleceğini de mahvederim. Bana bulaşma küçük kız, yoksa çok pişman olursun."

Limuzinle Madison'ın Todd'la paylaştığı daireye dönüş yolculuğu ölümcül bir sessizlik içinde geçti. Matt yakınında duruyor, ona dokunmuyordu ama onun sözsüz desteğini hissediyordu. Özellikle Winston Pershing'in çirkin tehditleri karşısında onun metanetli güvencesini seviyordu, ama bunu söyleyemiyordu. Özlem dolu bir bakışla yetindi.

Cömertçe döşenmiş dairenin kaldırımında şoför arabayı durdurdu ve bagajdan çantalarını aldı. Ethan kapıyı açtı ve avucunu uzatarak ona doğru uzandı.

Matt'e doğru baktığında, Matt sessizce onaylarcasına başını salladı, parmaklarını Çakağında gezdirirken gözleri sıcaklıkla doluydu. Onların sessiz dilini konuşuyordu. Matt onu düşünüyordu. Ayak parmakları kıvrıldı. Kalbi taşma tehlikesi geçirdi. Madison bir sınırı aşıyor olmasını umursamadı. Ona "seni seviyorum" anlamına gelen yumuşak bir gülümseme verdi.

Todd öğürme sesleri çıkardı. "Beni kusturmayı bırak. Senin aptal, omurgasız bir inek olduğunu hep biliyordum ama onun onayı olmadan nefes bile alamıyorsun. Bu iğrenç bir şey."

Kocasına sert bir bakış fırlatarak onun saçmalıklarına itibar etmeyi reddetti.

İğrenmiyordu; kıskanıyordu. Evlilikleri boyunca onu defalarca zorba başparmağının baskısı altına almaya çalışmış ama asla başaramamıştı ve bu onu çılgına çeviriyordu. Madison'ın ona bir santim bile vermeyi reddederken, şimdi mutluluğunu, bedenini ve kalbini Matt'e isteyerek teslim etmesini anlayamıyordu. Madison, Matt'in hiçbir zaman onun gücünü çalmaya çalışmadığını açıklayarak nefesini boşa harcayacak değildi. Bunun yerine, ona sadece zevk değil, kendisi olma özgürlüğü de armağan etmişti. Ona ruhu karşılığında çöküş ve lüks teklif etmemişti. Ona sadece korumasını ve anlayışını vermişti. Ona kendini vermişti.

"İstenmeyen görüşlerin için teşekkür ederim Todd. Buna ne kadar değer verdiğimi biliyorsun." Madison alaycı bir şekilde gülümsedi... sonra onun aracın diğer tarafından çıkmadığını fark etti. "Yukarı gelmiyor musun?"

"Sen ve Romeo oturup birbirinizin gözünü sikerken ben neden bunu yapayım ki?"

Madison'ın içini bir rahatlama kapladı. "Pazar gecesi bile bir striptiz kulübü ya da seks partisi bulabileceğinden hiç şüphem yok. Keyfini çıkarın."

"Boş ver onu. Yeni evcil hayvanım, ailesi yattıktan sonra penceresinden gizlice çıkacak. Henüz o değerli kızlık zarını bozmama izin vermeye hazır değil ama yüzüne kusana kadar sikimi ağzına almasının gayet normal olduğunu ona çoktan öğrettim. Hatta onu benim için kendini yalayarak temizlemesi ve her damlasını yutması için eğittim."

Ahlaksız gülümsemesi Madison'ın ürpermesine neden oldu. "O on altı yaşında. O bir çocuk."

"Bir kadının vücuduna ve cinsel dürtüsüne sahip. Ayrıca kontrolcü babası için mükemmel bir sevişme şekli olduğumu düşünüyor. Neden hayır diyeyim ki? Şimdi arabamdan çık. Ve unutma, ne yaparsan yap... Ben *her şeyi* görüyorum."

Winston ve Agatha'nın anıt mezarına vardıkları andan beri hissettiği mide bulantısı tekrar midesini bulandırdı. Madison dilinin ucuna gelen hakaretle birlikte safrayı da yuttu. Todd'la tartışmak onu sadece cesaretlendirirdi. Bunun yerine parmaklarını Ethan'ın kılere geçirdi ve limuzinden indi.

"İyi misin?" diye sordu.

Omuz silkti ve Todd'a eliyle işaret etti. "Evet. Todd'un saçmalıkları yeni bir şey değil." "Vay be. Babam eski kız arkadaşım ile evlendiğinde, bunun berbat, ama lanet olsun..."

Haksız değildi. Bu akşamki yemek de epik boyutlarda boktan bir gösteriydi. Yine de Westbrook'ların orada olacağını duyduğunda daha azını beklemiyordu. Ve zavallı Genie. Kadının tek çocuğunu kaybetmekten duyduğu üzüntü aşikârı.

Madison iç geçirerek arkasına döndü ve Matt'in de limuzinden inmesini bekledi. Ama iki adam da kımıldamadı. Nefes almayı bıraktı. Kahretsin, Todd onu tehdit mi ediyordu?

Kısa bir süre sonra Matt ortaya çıktı, yüzü hem tehdit hem de memnuniyet doluydu.

"Sana ne söyledi?" Todd'a ters ters bakmak için eğildi.

Matt ondan önce arabanın kapısını çarptı. Sonra limuzin hızla uzaklaştı. "Onun hakkında tam olarak ne düşündüğümü söyledim. Ethan, içeriği süpürüp bavulları üst kata yerleştirir misin? Madison'la konuşmam gerek."

Başkentten Louisiana'ya sürükleyip geri getirdiği çantasından anahtarlarını çıkarırken parmakları titredi ve yüzüğü Ethan'a doğru fırlattı. "Asansör için fob'a ihtiyacınız olacak. En üst kat, soldaki birim."

Bir eliyle onları yakaladı. "Hırsız alarmı mı?"

Omuz silkti. "Todd bir anlam veremedi. Birim onuncu katta ve kimse kapı ya da pencereye yaklaşmak bir yana, asansöre bile fob olmadan binemez."

"Siz ikiniz yukarı nasıl çıkacaksınız?" "Görevli bizi yukarı çıkaracak."

"Tamamdır." Gösterişli, iki parmaklı bir selamla zengin lobiye yöneldi, sanki buranın sahibiymiş gibi görevliye el salladı ve sonra bir asansörde kayboldu.

Dönüp Matt'e baktı. "Ne demek Todd'a onun hakkında ne düğündüğünü söyledin? Bunu misilleme yapmadan kabul etmeyecektir."

"Az önce yaptı. Nereye gidebiliriz?" Matt binanın önünü izleyen dış kameralara baktı.

Ve gözetlenmeyecek miydi? Etrafında döndü ve hiçbir şey bulamadı. Caddenin aşağısındaki Tayland lokantasından sokağın sonundaki eczaneye kadar gördüğü her yerde güvenlik kameraları vardı. Apartmanın kendisi de yüksek güvenli bir komplekti. Buradaki her şey kaydedilmiş ve kataloglanmıştı. Daha az özenli olmak için çok fazla yüksek profilli sakin ve ziyaretçi vardı.

Madison hayal kırıklığını ve önsezilerini bastırdı. Burada olmak istemiyordu. Çok fazla anısı vardı ve hepsi de korkunçtu. Daha da kötüsü, Todd etrafta olmadığına bile, huzur ya da mutluluk bulma şansını yok ediyordu. Daha önce olduğu gibi, onu dışarıdan bakan hiç kimsenin göremeyeceği yaldızlı bir kafese kilitlemişti. Ve bu kez Matt'i de tutsaklığına sürüklemişti.

"Burada kalıp buna katlanmak zorunda değilsin," diye mırıldandı. "Öyle mi?"

"Başka seçeneğim yok." Pershings'ten kurtulmak istiyorsa, bu boşanmaya ihtiyacı vardı.

"O zaman ben de. Gidelim."

Onu yönlendirmek için dirseğini tutmak yerine, çenesini sallayarak caddenin karşısındaki, neredeyse iki blok ötedeki parka doğru gitti.

"Orada değil." Halka açık yerlerin gözleri ve kulakları vardı. "Ama şimdi bir şey hatırladım. Beni takip edin."

Büyük çift kapıyı iterek lobiye girdi ve yeni görevlilerden biri olan Missy'ye gülümsedi. "Merhaba."

Genç kadın gülümseyerek meraklı bakışlarını Matt'in üzerinde gezdirdi. "Bayan Pershing, yolculuğunuzdan sonra evinize hoş geldiniz. Kocanız babanızın iyileşmekte olduğunu söyledi. Bu harika bir haber. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Tabii ki Todd gizli bir hikâye uydurmuştu. Agatha'nın ısrar ettiğine şüphe yoktu. Muhabirlerin site sakinlerinin hayatları hakkında yorum yapmaları için site çalışanlarını ikna edememeleri gerekirken... cesur gazeteciler bazen insanları, ifşa etmemeleri gereken sırları ifşa etmeleri için kandırmayı başarırlardı.

"Teşekkür ederim, Missy. Durumu iyi. Ne yazık ki senatörün rakipleriyle bazı sorunlar yaşadım ve kocam bana koruma tutmam konusunda ısrar etti. Ethan'ı bir dakika önce gördünüz. Bu da Matt. En azından ara seçimlere kadar burada olacaklar."

Missy'nin memnuniyet dolu ifadesi endişeye dönüştü. "Oh, Tanrım. Bunu duyduğuma üzuldüm. Evdeyken güvenliğinizi sağlamak için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Kadın çok ciddiye aldı. Henüz bu bıkkın kasaba tarafından çiğnenip tükürülmemişti. Madison eninde sonunda tükürülecek olmasından nefret ediyordu. "Hepiniz harika bir iş çıkarıyorsunuz. Kocam sadece tedbirli davranıyor. Sadece Ethan ve Matt'i binanın etrafında görebileceğinizi bilmenizi istedim. Bu yüzden onlar için foblara ihtiyacım olacak."

"Elbette. Hangi erişimle?"

"Sahip olduğum her şeye, lütfen."

Missy Matt'e bir kez daha baktı, kaşları çatılmıştı. "Her şey yolunda mı, Bayan Pershing?"

Madison binada erişebileceği her yeri gözden geçirdi. Kadın, evli olmadığı erkeklerin neden yatak odasına girebildiğini mi sorguluyordu? Missy, Todd'un süitine sadece anahtarlıkla girilebildiğini biliyor muydu acaba? İnadına, o da aynısı için ısrar etmişti. Todd gülmüş ve ona soğuk yatağıyla ilgilenmediğini, ama eğer bu onu susturacaksa, giriş panelini taktıracağını söylemişti. Madison'ın bildiği kadarıyla, Todd onun yatak odasını kilitledikten sonra içeri giremiyordu. Todd da onunkine giremezdi, ki bu da ona gayet uygundu. Yine de görünüşünü korumak zorundaydı.

"Haklısın. Hiç düşünmemiştim. Kadınların soyunma odasına girmemeleri gerekirdi." Madison zoraki bir kahkaha attı. "Onlara da kocamla aynı erişimi verin lütfen. Boş zamanlarında spor salonunu kullanmak isterlerse diye."

Missy'nin gülümsemesi onayını yansıtıyordu. "Hemen. Onları sabah göndertirim."

"Teşekkür ederim. Bizi yukarı çıkarabilir misin?"

Anahtarlarını Ethan'da." "Tabii ki. İyi akşamlar Bayan Pershing."

El sallayarak asansöre yöneldi, Matt koruyucu gölgesi gibi arkasından geliyordu.

Arabanın içine girdiklerinde ve kapılar kapandığında, kendi katının düğmesine bastı. Sessizlikte, endişenin onu ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı.

onu. Ama asansörün çıktığı her katta kalbi daha da şiddetle çarpıyordu. Elleri sıkı. Bu binada, Todd'la paylaştığı birimde olmak isteyeceği son yerdi. Bir sürü korkunç anı...

Matt, "Her şey yolunda," diye mırıldandı.

Öyle olmasını istiyordu ama Todd'la hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Basmakalıp laflar bunu değıştirmezdı.

"Hey." Yine emredici sesi vardı. "Bana bak."

Saatlerce ona bakmamak için kendini zorladıktan sonra, onu görsel olarak içine çekmekten kendini alamadı. "Ne?"

Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. Sessiz dillerinden daha fazlası. Onu öpmek istiyordu. Onun ilgisi neredeyse dizlerinin bükülmesine neden oluyordu. Onun dokunuşunu çok ama çok arzuluyordu.

"Matt..."

Ona pis bir yarım gülümseme gönderdi, endişesini alevlendiren ve Todd'un milyonlarca dolarlık hapisanesine geri dönmenin acımasız gerçekliğini kavururken ona uğruna savaştığı her şeyi hatırlatan yakıcı bir bakışla onu izledi.

Arabadaki hava değışti, gerilim cinselliğe dönüştü, tırmandı ve kalınlaştı. Tanrım, onun kendisine dokunmak için zar zor dizginlediği kaşıntısını *hissede biliyordu*. Ona duyduğu ihtiyaç damarlarını yakıyordu.

Beyninin başa çıkabileceği bir fanteziye mi kaçıyordu? Muhtemelen. Ve o korkunç akşam yemeğinden sonra, kendini Matt'te, paylaştıkları yakınlıkta kaybetmek için ölüyordu.

Nefesleri titreyen Madison dilini dudaklarında gezdirdi. Onun sikini ağzında istiyordu. Dizlerinin üzerine çöküp tırnaklarını onun kalçalarına geçirirken ve her güçlü, tuzlu santimini yutarken onun yumruklarının saçlarında olmasını istiyordu.

Matt mesajı almıştı. Yüz ifadesindeki talep arttı. O da dilini kendi dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Eğer dudaklarımı yalarsam, tatlım, bunu bir söz olarak kabul et. Bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda, ağzımı amina dayayıp seni çığlık çığlığa bırakacağım.

İhtiyaç, Madison'ın tökezleyerek geri dönmesine neden oldu. Kendini sabitlemek için parmaklıklara uzandı ama başka tarafa bakmadı. Onu o kadar çok istiyordu ki titriyordu. Ona dokunmadan bu geceyi nasıl atlatacağı? Önümüzdeki üç ay boyunca?

Karşıklı özlemin ağırlaştığı sessizlikte, asansörün sesi sonik bir patlama gibi yankılandı. Bir sarsıntıyla bakışlarını Matt'ten ayırdı.

Kapılar ardına kadar açılarak ön kapının hemen dışındaki tavandan tabana su özelliğine açılıyor.

Daireye girdiğinde, tanıdık mekân Madison'a saldırdı. Gerçekliğinin kaçınılmaz kâbusu tüm fantezileri silip süpürürken donup kaldı.

"Madison?"

"Ben iyiyim." Olmak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu.

Mide bulantısı geri döndü ve bir yumruğunu midesine bastırdı. Hiçbir şey değişmemişti. Hem de hiçbir şey.

Bunun dışında Matt oldu yanında Onu. Öyleydi. o mümkün o olabilir Her şeyi değiştirmek mi?

Titreyen bacakları üzerinde kendini ilerlemeye zorladı. Ethan soluk gri kanepede kendini evinde gibi hissetmiş, ayaklarını alçak akrilik sehpanın üzerinde çaprazlamıştı. Duvarın karşısındaki büyük ekranda bir beyzbol maçı oynanıyordu ve elinde bir bira vardı.

Onları görünce ayağa kalktı ve elindeki şişeyi masanın üzerine koydu. "Çok çabuk oldu. Birim temiz. Bavulları nereye koymamı istediğinden emin değildim."

Madison dengesini bulmaya ve tekrar nefes almaya çalıştı. "İkinize de odalarınızı göstereyim."

"Harika." Ethan birasının geri kalanını içti, şişeyi çöpe attı, sonra da bavulunu kaptı.

Matt sessizce çantasını kaldırdı ve ona yolu göstermesi için başıyla işaret etti.

Evde üç misafir odası ve pek kullanılmayan bir çalışma odası olduğu için Madison'ın seçenekleri vardı. Ethan'ı soldaki ilk yatak odasına yerleştirdi, çalışma odasını atladi ve Matt'e koridorun ilerisinde, sağdaki yatak odasını işaret etti.

"Odan nerede?" diye sordu.

Koridorun tam karşısındaki kapıyı işaret etti. "Burası."

"Peki Todd'un ki?"

Bakışlarını koridorun sonundaki kapalı kapıya çevirdi. "İşte."

Matt homurdandı. "Çok yaklaştın."

Ve bundan hoşlanmadı. Bunu ses tonundan anladı.

"Ama şu panelleri görüyor musun?" Duvarlarla uyum içinde olan, dikkat çekmeyen beyaz pedleri işaret etti. "Yatak odalarımızın her biri fob erişimiyle sınırlandırılmış. Benimkine girebileceğini sanmıyorum."

Matt kaşlarını kaldırdı. "Todd'unkiyle benimkine aynı erişimi talep ettiysen, bu onun odasına girebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Olabilir. Bu mümkün."

Kullanışlı yatak odasının kapısını iterek açarken ağzının kenarından yıkıcı bir şey yükseldi. Beyaz ve gri geometrik bir halı sert ahşapları ısıtıyordu. Kömür rengi bir yatak başlığı, grinin farklı tonlarında yastıklar içeren beyaz nevresim takımının üzerinde yükseliyordu. Yukarıda basit bir yuvarlak ayna asılıydı. Beyaz minimalist komodinler ve duvara yapıştırılmış siyah okuma lambaları yatağı çevreliyordu. Odanın tek penceresinde tül perdeler vardı. Ethan'ın odası da mavi tonlar dışında tıpkı onunkine benziyordu.

"Bu iyi mi?" diye sordu.

Bavullarını içeri taşıdı. "Wyoming kışlarında dışarıda birden fazla kez zorlandım. Nispeten, burası Ritz. Şimdi bana ne hatırladığını söyle."

Madison'ın anlaması bir an sürdü. Konuşabilecekleri bir yer. Doğru. "Beni takip edin."

Birimin arka tarafına geçmelerinden bu yana geçen birkaç dakika içinde güneş ufku altına batmıştı. Pencerelelerden ay ışığı süzülüyordu. Derin bir nefes aldı ve mutfığa yöneldi, kendine bir bardak kırmızı doldurdu, sonra ona döndü. "Bira?"

"Çalışırken olmaz."

"Ama Ethan-"

"Nöbetçi değil ve gündüzleri çalıştığı için gecenin geri kalanında odasında olması gerekiyor. Ben geceleri çalışacağım."

Nedenini merak etti. Özel bir nedeni var mıydı? "Bilmiyordum."

Omuz silkti ve Madison hikâyede onun anlattığından daha fazlası olduğu izlenimine kapıldı. Ama şimdi ve burada ne yeri ne de zamanıydı.

Madison şarap kadehini alıp kanepeye doğru yürüdü ve Ethan'ın maçı kapatıp yatak odasına gittiğini fark etti.

O ve Matt yalnızdı.

"Ünitenin film veya müzik için harika bir ses sistemi var. Size göstereyim. Eğer sesini açarsanız, başka hiçbir şey duyamazsınız. Hiçbir şey ve hiç kimse duyamaz." Todd bir keresinde büyükbabasını alt etmek için kullandığı bu yöntemle övünmüştü... büyükbabasının zaman zaman telefon görüşmeleri için bu sistemi kullanarak onu alt ettiğini fark etmemişti.

Matt anında canlandı. "Kulağa ilginç geliyor. Bana gösterir misin?"

Başını sallayarak kumandayı sehpadan aldı, ilgili düğmelere bastı, ardından en sevdiği çalma listelerinden birini başlatarak sesi yükseltti.

"Gördün mü?" diye

bağırdı. "Ne?" Adam

sırıttı. "Beni

duyabiliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Dudaklarını okuyabiliyorum."

Madison sırıttı ve yanındaki minderi okşadı, sonra da sanki ona nasıl kullanacağını gösterecekmiş gibi kumandayı işaret etti. Adam da ona uydu ve cihazı elinden aldı.

Eğildi. "Beni duyabiliyor musun?"

Adam başını salladı.

"Doğrudan kulağıma konuşursan seni duyabilirim." Kameraların kumandasını işaret ediyormuş gibi yaptı. "Muhtemelen daha fazla yanımda oturmamalısın. Ama sana dokunmayı çok istiyorum."

Matt de ellerini ondan uzak tutmak için mücadele ediyormuş gibi kumandayı daha sıkı kavradı. Sonra kalkıp kanepenin hemen yanındaki sandalyeye yerleşti ve kendisine en yakın mindere anlamlı bir bakış attı.

Madison ipucunu değerlendirerek ince topuklu ayakkabılarını tekmeledi, kanepenin arkasından battaniyeyi kaptı ve koltuğa uzanıyormuş gibi yaptı. Matt ona doğru eğildi ve uzaktan kumandayı inceliyormuş gibi yaptı.

"Beni duyabiliyor musun?"

Halsey'in şehvetli tınıları odayı doldururken, rahat bir pozisyon bulmuş gibi yaparak başını salladı.

"Güzel. Bu gece harika olduğunu söylemek istiyorum tatlım. Agatha, Winston ve Todd'un yemeğin her dakikasını berbat etmelerine rağmen, bataklıkta üzerinde çalıştığımız her şeyi başardın ve o bok lekelerinin seni sarsmasına izin vermedin. Seninle cidden gurur duyuyorum."

Matt'in övgüleri içini ısıttı. Başını arkaya eğdi ve gözleriyle ona gülümseyerek desteğinin ve övgüsünün kendisi için ne kadar önemli olduğunu sessizce anlattı.

"Roger tam da söylediğin gibi bir korkak. Cynthia da belli ki bir şişenin içinde kaçmayı seçmiş. Ama Genie'ye gösterdiğin şefkat seni sevmemin nedenlerinden biri, ama bunun kolay olmadığına eminim."

Rahat bir pozisyon bulmak için yer değiştirme bahanesiyle başını salladı.

"Bu arada o elbisenin içinde inanılmaz görünüyordun. Ramona da harika biftek yaptı." Birden sesi kalınlaştı. "Ama seni yemeyi on kez tercih ederdim."

Bakışlarını tekrar ona çevirdi. Gri gözleri, apartmanın içinde uzayan gece gölgeleri gibi karardı.

Tekrar kızın kulağına yaklaştı. "Bu gece başka bir yerde olsaydık, seni olduğun kraliçe gibi ödüllendirirdim. Vücudundan aşağıya doğru öperdim. Önce meme uçlarında oyalanırdım. Onları emer ve ısıırırdım çünkü bunun seni ne kadar ıslattığını biliyorum. Öyle değil mi?"

Madison yutkundu ve küçük sarsıntılarla başını salladı.

Matt koltuğunda kıpırdandı, her nasılsa artık daha yakındı, çünkü onun sıcak nefesini kulağında hissetti. "Benim için çoktan ıslandın mı?"

Bunu anlamak için ellerini iç çamaşırının içine sokmasına bile gerek yoktu. Matt oktavını düşürüp o hipnotik tonlarda konuştuğu anda onu her zaman ıslatırdı.

Kıpırdanarak tekrar başını salladı.

"Aferin kızıma. Gözlerini kapat ve beni dinle."

Madison nabızı hızla atarken ona uydu. Neyin peşindeydi?

"İtaatin beni sertleştiriyor. Bunu bilmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

Kanepenin rahat kolunda, yeniden ayarlama kisvesi altında başını salladı. Adamın kısık kahkahası vücudunda yankılanarak bacaklarının arasına yerleşti.

"Ve sen de dürüstsün. Bacaklarının arasındaki amla oynayamayacağını çünkü onun benim olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Şimdi sana ona dokunman için izin veriyorum. Şu battaniyenin altında eteğini kaldır, parmaklarını iç çamaşırının içine sok ve klitorisini ovala."

Açgözlülükle örtünün altına daha da sokuldu ve sırt üstü dönerek bir dizini kanepenin minderine dayadı. Bir eliyle elbisesini beline kadar kaldırdı. Diğer elini külotunun bel bandının altına ve tümseğinin üzerine kaydırды. Zaten kabarık ve sıırıslıklamdı ve parmak uçlarının vücudunun en ihtiyaç duyduğu kısmına ilk teması onu nefessiz bıraktı. Hızla daireler çizdi, orgazma doğru koşarken ifadesini boş tutmak için elinden geleni yaptı.

"Ah, ah, ah... Çok hızlı değil. Kendinle oynayabileceğini söyledim. Gelebileceğini söylemedim."

Parmakları dondu. Başını geriye eğdi, gözleri irileşti, ağzı şok içinde açıldı. Ciddi olamazdı.

Vücudunun ne kadar gergin olduğuna aldırmaksızın, uyarı niteliğindeki bakışları ona öyle olduğunu söylüyordu. "Bana öyle bakma. Aslında, bana hiç bakma. Senin 'uyuyor' olman gerekiyordu. Eğer öyleymiş gibi görünmeyi başaramazsan, o sulu amcığınla olan ayrıcalıklarını elinden alırım."

Gözlerini kapadı ve en iyi uyku yorumunu yaparak başını kanepenin koluna yasladı.

"Daha iyi. Oyun zamanının devam etmesini istiyorsan, iyi bir kız olmanı ve o amcığa tam olarak sana söylediğim şekilde dokunmanı bekliyorum. Klitorisini yavaşça ovala. Ağrının yanmasını sağla. Bu orgazma o kadar çok ihtiyacın olsun istiyorum ki... Elbette kıvranmak ve kıvranmak isteyeceksin ama bunu yapma. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Madison buna uydu ve her dokunuş işkenceye dönüşene kadar klitorisinin etrafında yumuşak, yavaş daireler çizdi. Yanağının içini ısırdı. Bacakları gerildi. Nefes alışları kesik kesikti.

"O kadar iyi hissettiriyor ki kötü, değil mi?" diye kulağına o kadar yaklaştı ki sözleri fiziksel bir dokunuş gibi geldi. "Eminim öyledir. Yapmaya devam et. Aynen böyle. Mmm. Bırak zevk seni yaksın."

Zaten öyleydi. Madison canlı canlı yandığına yemin edebilirdi. Yine de itaat etti, kendini yavaşça parçalanıyormuş gibi hissettiren kasıtlı olarak acele etmeyen bir hızda ovuşturdu.

"Güzelim," diye hırladı birden. "Şimdi... dur."

Nefesi kesildi. Sözünü dinledi ama bacaklarının arasındaki ağrı kabardı ve zonkladı. Bir sızlanmayı bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Tekrar başla ama daha yavaş. Benim için kendine eziyet et."

Bundan nefret ettiği kadar Madison'ın hoşuna da gidiyordu. Onun taleplerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyordu.

"Seni benim için uyarılmış görmeye bayılıyorum. Çok güzel. Çok sikilebilir. Bahse girerim damlıyorsundur." Durakladı. "Şimdi biraz daha hızlı ovala. Evet, kendini geliştir. Hazır başlamışken, boştaki elini meme uçlarına doğru kaldır. Sertleşmişler, değil mi? Her birine bir çimdik at."

Başparmağı ve işaret parmağı arasında her bir ucu ısırarak itaat ederken nefesi vücudunda titreyip durdu.

"Hayır. Sertçe sık. Kendine hissettir, sonra daha fazla baskı uygula. Ağzım üzerlerinde, dişlerim üzerlerinde."

Eğer istediği şeyi yaparsa... Tanrım. Bacaklarının arasındaki parmaklarının hızlanması, tek başına söndüremeyeceğinden endişe ettiği bir ateşi çoktan tutuşturmuştu. Ama eğer onları acıyıp zonklayana kadar çimdiklemesini isterse

"Şimdi, Madison. Kötü bir kız olma. Eğer beni bekletirsen, bunun sonuçları olur."

Battaniyenin altında kıpırdandı, çaresizlikten bir iniltiyi yuttu ve meme uçlarını birbiri ardına acımasızca sıktı. Sisteminde şimşekler çaktı. Bir nefes kaçtı. Topukları kanepeye saplandı.

"Evet. Siktir. Çok güzel. Parmaklarını amımın içine sok ve en iyi hissettiğin yeri ovala."

Madison bir iniltiyi bastırırken ve tepkilerini yüzünden uzak tutmaya çalışırken ayak parmakları kıvrıldı ve esnedi. Yanaklarının kızardığını biliyordu. Sıcak hissediyorlardı. Tüm vücudu gergindi ve patlamaya hazırdı. Tanrı'ya şükür güneş çoktan batmıştı ve dairenin ışıklarını hiç açmamıştı.

"Parmaklarınla kendini becer. Şimdi sıırıslıklam mısın? Sikimi mi arzuluyorsun? Eminim öyledir. Şu haline bir bak. Muhteşem..."

Matt'in bu sözleri söyleyiş biçimi onu çok güzel hissettiriyordu, sanki Matt'in onun için yaptığı tahtta oturan bir kraliçe gibiydi. G noktasına ulaştığında iki büküm oldu. Bir çığlık kaçtı. Sesi bastırmak için hemen ağzını kapattı.

Ama yeterince hızlı
değil. "Dur."

Talebi bıçak gibi kesilmişti. Neredeyse bir sonraki nefesi kadar ihtiyaç duyduğu doruk noktasına saniyeler kalmıştı ve adam onu reddediyor muydu?

"Sana gelmen için izin vermediğimi hatırlatmama gerek var mı?"

Sesindeki o onaylamayan nota onu hem tedirgin etmiş hem de heyecanlandırmıştı. "Parmaklarını göreyim. Ellerini battaniyenin üstüne koy, sadece

göğüslerinin üstünde."

Parmaklarının ıslak olmasına rağmen mi? Muhtemelen bu yüzden...

"Bekliyorum, ama sabırla değil. Ve sakın onları bir şeye sürmeye kalkma."

Nefes nefese, itaat etti. Adamın hoşgörölü bir sevgili ile sert bir Dominant arasında gidip gelmesi kafasını karıştırmıştı. Ama bu onu heyecanlandırıyordu da.

"Şu parmakların benim için ne kadar ıslak olduğuna bak. Şaplak bankam için zihinsel bir resim çekiyorum. Mmm. Beni çok sertleştiriyorsun. Sana söylediğim için kendine dokunduğunu görmeye bayılıyorum, özellikle de beni düşündüğünü bildiğim için." Alçak, kirli kahkahası derisinin altına sızdı ve onu

kan yeniden alevlendi. "Şimdi parmaklarını klitorisine geri koy. Onları oraya koy. Sakın kıpırdama."

İnkâr ediyor ve ona daha fazla eziyet mi ediyordu? Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve nefes almakta zorlandı. İtaat etmek için daha da çok çabaladı.

"Beş. Dört. Üç." Sert bir nefes aldı, sonra tereddüt etti. "Hayır. Çok hızlı gidiyoruz. Bunu yavaşça yapalım..."

Muhtaç klitorisini tekrar uyarana kadar saniyeleri mi sayıyordu? Oh, Tanrım. Parmaklarının sıcaklığını ağrıyan etinin üzerinde hissetti. Kalbi her attığında, açgözlü sinir yumağı zonkluyordu. Tufana ulaşmak ve yıldızları görmek için sadece biraz daha sürtünmeye ihtiyacı vardı.

O da bunu biliyordu.

"Baştan başlamalıyız. Beş." Bir andan çok daha uzun bir süre durakladı. "Dört. Sanırım sertçe ve acımadan sikilmek istiyorsun. Eğer haklıysam, o güzel dudağını ısır."

Madison itaat etmek için acele etti ve kan akmasından korkana kadar ısırıldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Üç. İki. Yalvarmaya hazır mısınız? Benim olanla oynamak istiyorsan, buna mecbur kalacaksın."

Kahretsin, bir daha kendine dokunmasına izin verecek miydi?

"Bugün olmaz. Yarın değil," diye devam etti, sanki kendiliğinden yanmadan önce dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi. "Ama bir dahaki sefere seni tamamen yalnız bıraktığımda ve tamamen benim olduğunda, dizlerin acıyana ve boğazın çiğ olana kadar sikim için yalvaracaksın. Şartlarımı kabul edersen, gözlerini yavaşça kırp."

Bu kulağa harika, korkunç ve heyecan verici geliyordu ve Madison bunu hayatta kaçırmazdı. Kirpiklerini kaldırdı ve tekrar yanaklarına doğru inmelerine izin verdi. Sonunda doruğa ulaşmasını sağlamadan önce ona omurga bükücü inkârlarla işkence edebileceği tüm yolları hayal ederken, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Gözetleme kayıtlarını izleyen herhangi biri için, harika bir rüya gören bir kadın gibi görünebilirdi. Ama bu Matt'in zihninin en sıcak derinliklerinden gelen bir azaptı ve o bunun her dakikasını seviyordu.

"Çok iyi bir kızsın. Bacaklarını battaniyenin altında tut ama açabildiğin kadar aç, sanki bana ait olanı ve benim emrimle kendine nasıl eziyet ettiğini gösterecekmisin gibi. Benim zevkim için."

Kalbi küt küt atıyor ve itaat etmek için acele ederken nefesi kesiliyordu.

"Siktir, bu çok güzel. Bir, tatlım. Şimdi o amcığı okşa. Ben izlerken kendini benim için çöz. Ben söyleyene kadar durma."

Madison bir an için utanması ya da mahcup olması gerektiğini düşündü. Ama hissetmedi. Matt'le değil. Ve her an kendini tatmin etmesini engelleyebileceği için, daha sonra yapabileceği gevezeliklerle zaman kaybetmeye cesaret edemiyordu.

Bunun yerine, klitorisinin etrafında tekrar dönmeye başladığı anda hissettiği şok dışında her şeyi kafasından sildi. Bir tempo ya da basınç belirtmediği için en çok hoşuna gideni seçti. Ne de olsa, kendini çözmesini söylemişti... ve hiçbir şey onu şu anda kendini okşama şeklinden daha hızlı oraya gönderemezdi, onu içinde derin, derin hayal ediyordu.

Birkaç dakika içinde büyük bir hata yaptığını fark etti. Yavaş yükseliş ve ardından gelen korkunç, dudak ısırtan inkâr anları onu daha da hassaslaştırmıştı. Parmaklarının birkaç hareketinden sonra, akıl sağlığının sınırına tehlikeli derecede ince bir iplikle tutunmuştu.

"Dur."

Bu kırbaç gibi talep canını yaktı. Onu yakaladı. Omurgasını bükte. Protesto edercesine bağırmasına neden oldu. Ama o söyleneni yaptı. Vücudu ihtiyaç içinde titrerken gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü.

"Çaresizken çok güzelsin. Acıyor mu? Benim için acıyor musun? Öyle olduğunu söyleyebilirim. Çok lezzetli değil mi? Beş." Kulağına kabaca nefes verdi. "Dört." Adam durakladı ve kadın onun ellerini ve ağzını üzerinde hissetmek için yanıp tutuştu - her yerde, her şekilde. "Üç. Parmaklarını klitorisine götür. Hazır ol. İki. Bire geçeyim mi? Yapmamı istediğini biliyorum ama belki de seninle oynamayı bitirmedim..."

Bu geri sayım bir öncekinden daha yavaştı, ama iki kat daha fazla acıtıyordu. Matt onun vücudunu okuyabiliyordu. Ona verdiği her zevk kırıntısı için nasıl acı içinde kıvrandıracağını ve acı çektireceğini çok iyi biliyordu. Eğer biriktirdiği tüm bu korkunç ihtiyacı açığa çıkarmasına izin vermezse, Madison ne yapacağını bilmiyordu. Adam onun ruhunu çoktan çıplak bırakmıştı. Hiç utanması yoktu, sadece ona karşı durmak bilmeyen, kıvranan bir ihtiyacı vardı.

"Pekâlâ," dedi usulca. "Bir."

Parmaklarını tekrar klitorisine yerleştirmek için acele etti. Daireler çizdikçe ve aldığı zevk arttıkça kalbi gümbürdüyor, hızla akan kanının kakofonisine ve teninin cızırtısına karışıyordu. Tanrım, onu mahvediyordu. Onu düşünmeden bir daha asla mastürbasyon bile yapamayacaktı.

"Madison? Benim için gel. Ama ses çıkaramazsın."

Sözcükler ağzından henüz çıkmıştı ki, bacaklarının arasındaki sızı, onu altına almakla tehdit eden bir aciliyet gayzerine dönüştü

bir kez ve herkes için. Çaresizlik içinde, parmakları hâlâ bacaklarının arasında gömülü olduğu halde yan dönmüŖ, bitmek bilmeyen bir coŖkuyla kendini manipüle ederken bir yandan da yastığa doğru haykırıyordu. Bedeni eriyip yeniden biçimlenerek Matt'ten bağka hiçbir erkeğe ait olamayacak bir kadına dönüŖtü.

Kavurucu coŖku sonsuza dek sürecekmifŖ gibi görünüyordu. Kalp atıŖları kulaklarında çınlıyordu. Gözlerinin arkasında noktalar dans ediyordu. Sonunda... sonunda kendinden geçmenin pençesi onu serbest bırakana kadar zaman tüm anlamını yitirdi. Düzensiz bir nefes verdi, vücudu gevŖedi.

"Aferin kızıma. Ŗimdi gözlerini aç."

Diğer tarafına, ona doğru döndü ve kirpiklerini kaldırdı. Artık gölgeli odada sadece Ŗehrin ortam ıŖıĖıyla aydınlanan bir karaltı gibiydi. "Matt..."

Neredeyse karanlıkta bile, yanan gözleri sanki hiçbir Ŗey ve hiç kimse onun için daha önemli olmayacakmıŖ gibi onu okŖadı. "Seni seviyorum."

Madison'ın gözleri yaŖardı. Ona ihtiyacı olan Ŗeyi vermiŖti; rahatlama, soluklanma ve kendinden bir parça. Ama Madison bu duyguya karŖılık veremeden ya da ona aldığı zevki soramadan müziği kapattı. Sonra kumandayı sehpanın üzerine, el deĖmemiŖ Ŗarabının yanına koydu. Sadece hâlâ sert olan nefeslerinin ve aŖkını ona iletmek için duyduğu acının bozduğu ani sessizlik onu sarstı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu kameralara alaycı bir Ŗekilde. "Çok iyiydi."

"Odana gitsen, duŖ alsan ve uyusan iyi olur."

Bu muydu? Ona dokunamayacağını biliyordu ve bu fiziksel bir ağrı gibi acıtıyordu. "Ama-"

"Aması yok. Dinlenmeye ihtiyacın var. Uzun bir Ėün oldu."

Ve yarın daha da yorucu olacaktı. Todd bir ara eve gelecekti. Saatlerce uzakta olduğu halde güvenlik kamerası görüntülerini izleyeceğine Ŗüphe yoktu. Matt'le bu akŖam ne yaptıklarını kanıtlayamayabilirdi ama Ŗüphelenecekti. Ne de olsa gerektiği kadar dikkatli davranmamıŖlardı. Büyük olasılıkla Todd o sırada kapısına dayanacak, kavga çıkarmak için can atacaktı. O da böyle biriydi.

Öte yandan, Matt'in yüz ifadesi onu geri çekilmemesi konusunda uyarıyordu. "Pekâlâ. Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Sabah beŖe kadar ayakta olacağım ve Todd döndüğünde konuşmak isterse, bekliyor olacağım."

BEŞİNCİ BÖLÜM

J Gece ikiyi biraz geçe, Matt'in beklediği tartışma ön kapıyı çarptı ve dairenin açık alanından geçerek aşağı indi. koridorda. Matt son kahvesini de içti ve şiddetli bir neşeyle beklemeye başladı.

Toddhole, Madison'ın yatak odasının kapısına giden yolun kapalı olduğunu görünce durdu. "Çekil, Montgomery."

Piç kurusu onu kenara itmeye çalışınca Matt bileğini yakaladı. "Dokunma bana."

Todd sarsılarak kurtuldu. "Bana kendi evimde nereye girip giremeyeceğimi söyleyemezsin."

"Madison'ın yatak odası hariç. Belki de koruma kavramını anlamamışsındır. Küçük kelimelerle açıklayacağım. Onu tehdit eden ya da korkutan her şeyden koruyorum, özellikle de senden. Eğer seni görmek isteseydi, yatak odasına kilitlenmezdi. O yüzden git buradan."

"O kilit beni durduramaz." Todd anahtarlığını kapının sağındaki panelin üzerinden geçirirken alay etti.

Yeşil ışık yanıp söndü ve topuza uzandı.

Öfke Matt'in sisteminin her köşesinden fişkırıyordu. Kafatası çatlayıp beyni dışarı sızana kadar Todd'u duvara çarpmak için can atıyordu. Piç kurusu Madison'ın kişisel alanlarına girebildiği konusunda yalan söylemiş ve onun sınırlarına tamamen saygısızlık etmişti. Matt, Todd'un ölmesi için gereken nedenler listesine bunu da ekledi ve vücudunu o pislikle kapının arasına yerleştirdi. "Kilit seni durduramayabilir. Ama ben durduracağım."

Kocası alay etti. "Tanrım. Hala anlamadın mı, seni aptal? Madison senin çabana değmez. O sadece başka bir amcık. Dışarıda milyarlarca var."

"Eğer böyle hissediyorsan, onun yatak odasına girmene gerek yok. Eğleneceğin yeni bir 'evcil hayvanın' var."

"Yaparım. Ve kesinlikle omurga bükücü, diz eritici bir oral seks yapıyor. Gerçekten en iyisi."

On altı yaşında. Matt'in midesi bulandı. Bu sübyancıya pislik demek fazla kibardı. Her ne kadar Todd'un reşit olmayan çocuklarla yaptığı yasadışı işlerin kanıtlarını toplayıp yetkililere teslim etmek istese de, Matt'in hiç hayali yoktu. Eğer bu şımarık pislik ve büyükbabası hem gayrimeşru bir çocuğu hem de kuzeninin cinayetini ortadan kaldırılabilselerse, reşit olmayan kızları baştan çıkarmasıyla ilgili her türlü hikâyeyi de yok edebilirlerdi.

Todd'un Madison'ı bir daha asla incitemeyeceğinden emin olmak için, Winston Pershing'in senatörlük sikini yalamaya çok istekli olan sahtekâr basını atlatmak için çürütülemez bir şey ve *sağlam bir* yol bulması gerekiyordu.

"Bir çocuğu kirlettiğin için tebrikler. İğrençsin."

Güldü. "Yüksek ve güçlü atının üzerinde kal. Benim için daha fazla tatlı, reşit olmayan amcık."

"Madison'a ihtiyacın olmaması için bir sebep daha. Devam edin. Sanırım yatak odanız bu tarafta." Koridorun sonundaki kapıyı işaret etti.

Todd'un gözleri kısıldı. "Madison'la işim bittiğinde diyorum. Ve henüz bitirmedim. Onunla bu geceki davranışı hakkında konuşmamız gerekiyor. Benim çatım altında senin için gelmesine izin yok."

Yani o pislik dairenin güvenlik kamerası kayıtlarını çoktan görmüştü. Matt, "Ben ona dokunmadım," diye belirtti.

Todd'un yüzünden bir Gey geçti. Tiksiniyormuş gibi yaptı ama Matt bunu yutmadı. "Bunu yapmana gerek yoktu. Utanmaz bir sürtük gibi, senin için, senin sesinle kendini tatmin etti."

"Neden böyle düşündün ki? Biraz kestirdi. Kendi kendime televizyon kumandası hakkında mırıldandım."

"Kulağında mı? Müziğin sesini sonuna kadar açarak mı? Karanlıkta mı?" Todd şüpheci bir kaş kaldırdı. "Yalancı."

Matt kollarını göğsünde kavuşturdu ve küçük serserinin üzerinde yükseldi. "Kanıtla."

"O bu boka değmez. Onun değersiz postunu korumak yerine, iyi kullanılmış kıcını ara sıra dürtmek için, izin ver bunu senin için değerli kılayım. Zengin bir adam olarak çekip gidebilirsin."

Matt, Todd'un rüşvet girişimine hiç şaşırılmamıştı. Sadece bu kadar uzun sürmesine Çağırılmıştı. Yarı yarıya o pislğin

havaalanında onu satın almak. "Ne kadar zengin?"

"Fiyatını söyle." Todd'un kendini beğenmiş özgüveni gülünç olduğu kadar sinir bozucuydu da.

"Bana paran yetmez."

"Lütfen. Wyoming'in ıssız bir kasabasında, boktan bir çiftlik evinde büyüdün ve etrafta itip kaktığı çaresiz küçük fahişeleri kontrol etmekten zevk alan zampara bir baba tarafından yetiştirildin. Yatak direğinde müstehcen sayıda çentik var, yani sen eski bir bloktan bir çipsin. Ve geleceğin yok. Şu anda bankada ne kadar paran var? O kadar parayı bu gece burnumdan çekebilirim ve özlemem bile. Ailemin serveti bu ülkenin en üst yüzde birinde. Senin gibi bir hiç kimseyi kesinlikle karşılayabilirim. Dene bakalım."

"Benim ve babam hakkında söylediğiniz her şey doğru. Saklayacak bir şeyim yok ve asla zengin olduğumu söylemedim. Eğer zenginliğin poster çocuğuysan, bunun bir erdem olduğunu sanmıyorum. Ve dünyada beni Madison'dan uzaklaştırmaya yetecek kadar para yok."

"Kuku kırbaçlı olduğun için mi?"

"Çünkü ben satılmış biri değilim ve senin gibi kalem kılıklı hıyarların beni satın alabileceğini düşünmesinden hoşlanmıyorum."

"Milyonlardan vazgeçmeye değmez."

"Yine de buradasın, onu elinde tutabilmek için bana milyonlar vermeyi teklif ediyorsun." Matt sanki bu evrendeki en şaşırtıcı gizemmiş gibi kaşlarını çatı.

"Seni lanet olası pislik. Ailemin bu seçim için ona ihtiyacı var."

"Ve ara seçimlere kadar senin şımartılmış, ayrıcalıklı eşini oynamayı kabul etti. Bataklıkta küçük güzel pazarlığımızı hatırlıyor musun?"

"Yarı çıplak karımın üzerinde senin kokunu alabildiğim mi?"

Deke aradı. Todd Madison'ı istemiyordu ama gururu onu başka bir adama kaptırmaya dayanamıyordu.

"Senin aldatan, aşırı ayrıcalıklı kıcından ne kadar nefret etse de buraya geri dönmeyi ve boşanma karşılığında büyükbaban yeniden seçilinceye kadar kalmayı kabul ettiği yer. Senin taleplerini yerine getirdi. Beni satın alarak onu kandırmaya çalışan sensin. Sana bir ipucu vereyim, delikanlı. Böyle bir şey olmayacak. O yüzden mutlu kışını kaldırıp yatak odana git, uyu" -Todd'u kokladı- "pahalı cinini iç ve Madison'ı rahat bırak."

"Siktir git. Evime ait değilsin ve karımın da sana burada ihtiyacı yok."

"Senin yanında kendini güvende hissetmiyor. Seni cinayet işlerken izledikten sonra nedenini anlıyorum. Sonra elinde kanlı bıçakla onu merdivenlerden aşağıya kadar kovaladın."

"Ona zarar vermek gibi bir niyetim olduğunu kanıtlayamaz."

Hayır, ama Brent Westbrook'un cinayetini kanıtlayabilirdi. Todd aptalca bir şekilde onun tüm kopyaları yok ettiğine inanıyordu. Sahtekâr basın halka göstermezse ne fark ederdi ki?

Matt omuz silkti. "Bunu yapmasına gerek yok. Ben ona inanıyorum."

"Bu saçmalık. Seni ve diğer dövmeli pisliği dışarı attırmak için polisi arayacağım."

"Dene bakalım. Madison'ı yanımda götüreceğim."

"O zaman asla boşanamayacak," dedi Todd kendini beğenmiş bir şekilde, sanki yüzyılın en iyi lafını etmiş gibi.

Matt ona bir köpekbalığı gülümsemesi gönderdi. "Sorun değil. Senden kalıcı olarak kurtulmasını sağlamak için başka yollarım da var."

Gözleri kısıldı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Seni çıplak ellerimle öldürmekle ilgili ıslak rüyalar görüyorum. "Nasıl istersen öyle al."

"Sadece konuşuyorsun," diye tısladı.

"Eğer böyle düşünüyorsanız, geçmişime dikkat etmemişsiniz demektir."

Todd öfkeyle homurdandı. "Üç milyon. Hayatın boyunca göremeyeceğin kadar çok para."

Matt bir kalp atışından kısa bir süre sonra, "Siktir git," dedi. "Beş."

"Siktir git."

"Sekiz. Bu benim en iyi ve sonuncum."

"Ve cevabım hala aynı. Siktir git." Madison'ı bu engerek yuvasında asla yalnız bırakmayacaktı.

Todd yüzüne doğru hamle yaptı. "Babanın adını yaşadığı o boktan kasabanın her tarafına bulaştıracığım. Bir daha kimse onunla konuşmayacak."

Matt güldü. "Babam bunu tek başına başardı. Bütün lanet şehir onun her zaman korkunç bir insan olduğunu düşündü. Birkaç yıl önce kız arkadaşı mutfakta beynini patlatınca hiçbir şey düzelmedi. Parasını ödediğin müfettiş raporunda okumuş olabilirsin."

"Sen lanet olası bir pisliksin!" "Sopalar ve taşlar..."

"Bu iş bitmedi. Sözlerimi unutma." Todd dişlerini gösterdi. "Onu geride bırakacaksın."

"Hayır. Yapmayacağım. Asla."

Kanepede yaşadığı akıl almaz orgazmdan sonra Madison, Matt'in tam olarak istediği şeyi yaptı; odasına gitti, duş aldı ve yorganın altına girdi. Ama haftalarca onun yanında, kollarına sarılarak uyuduktan sonra, yatağı soğuk ve boş geliyordu. Yastığı Matt gibi nefes almıyordu. Çarşafları gece boyunca onu okşamıyordu. Yatağı onu öpmüyor ve sabahın köründe zonklayarak uyanıp onun için yalvarıncaya kadar klitorisini manipüle etmiyordu.

Yalnız yatağında uyuyakalana kadar saatler geçti; Todd'un öfkeli tiradıyla uyandı. Matt'le aralarında geçen konuşmaları duyamıyordu ama yükselen sesleri ve öfkeli tonları çok netti. Todd neden onun kapısında ki? Onu istemiyordu ve onun dokunuşunu kesinlikle hazmedemiyordu.

Onun kendisine yakın olduğunu düşünmek bile Madison'ın midasını bulandırıyor.

Sağduyusunu çöpe atma, yatak odasının kapısını anahtarla açma ve kocasının cehenneme gitmesini talep etme dürtüsünü zar zor dizginledi. Ama yapmadı. Yapamazdı. Yangına körükle giderse, alev alev yanan tartışma kontrolden çıkacaktı. Todd, Matt'in canını yakmaktan zevk almakla kalmayıp, devasa egosuyla kendisinden daha büyük ve daha kötü birini alt etmenin güç sarhoşluğunu yaşayacak türden bir pislikti. Bu onu da ezerse bonus puan alırdı. Ve öyle de olacaktı. Matt'in incinmesi Madison'ın en büyük korkusuydu.

Yatak odasının duvarları Todd'un kapısının çarpma sesiyle yankılanana kadar yarım sonsuzluk geçti. Kendi odasına koşup kapıyı kırdı ve Matt'i tek parça halinde bulunca rahatlayarak neredeyse sarkacaktı.

"İyi misin?" Ne kadar canı yansa da ona dokunmaya cesaret edemedi.

"Tabii ki. Uyumaya devam et."

Kocasının yatak odasının kapısına gergin bir bakış fırlattı. "Ama Todd -"

"Bu gece seni bir daha rahatsız etmeyecek. Bundan eminim."

"Burada durarak ve..."

"Seni koruyorum. Beni geçemeyecek. Söz veriyorum."

Matt bunu kastetmişti. Matt'in yüzündeki kararlılığı görmüştü ve onun dikkatli bakışları kalbine kötü Geyler yapmıştı. Birkaç saat önce onunla konuşarak patlayıcı bir orgazm yaşamasını sağlamıştı ve onu yine umutsuzca, dudaklarının karıncalanmasına ve cinsel organının sızlamasına neden olacak kadar çok istiyordu. Tanrım, bu adam ona her geçen gün daha da aşık olmasına neden oluyordu.

Matt kapının pervazını kavrayıp gözleri kararırken, "Yatağına dön," diye homurdandı. "Şimdi."

O da onu istiyordu. Ve kendini tutma gücü azalıyordu.

Madison isteksizce başını salladı. Aralarındaki kapıyı kapatmak yüz çeşit yanlış gibi gelse de kapattı ve uykusu gelmemesine rağmen yatağına döndü. Ama Matt'in onu güvende tutacağından emin bir şekilde tekrar uyudu.

Sonunda gözlerini açtığı anda sabahın yarısı geçip gitmişti. Çabucak kendini toparlayıp odasından çıktı, ama Matt'in yatak odasının kapısının koridorun karşısında kapalı olduğunu gördü. Hayal kırıklığını bastırdı ve açık bir genç kız gibi Matt'in kapısına dayanmamak için kendini zor tuttu. Ya da açığı hevesli bir âşk gibi Matt'in özel alanına dalmamak için mücadele etti.

Tek tesellisi? Kocasının kapısı da kapalıydı. Todd Tayfunu gününü mahvetmeye çalışmadan önce biraz daha huzur çalabilirdi.

Madison derin bir nefes aldı ve koridorda ilerlemeye başladı. Yaşam alanına yaklaştıkça, televizyondan gelen alçak sesle konuşmalar da artıyordu.

Köşeyi döndüğünde Ethan'ı kendine bir fincan kahve doldururken buldu. Çoktan duş almış olamayacak kadar derli toplu görünüyordu. Dar siyah bir tişört giymiş, dövme kollarını ve büyük, damarlı ellerini gösteriyordu. Yırtık kotu sanki onun için yapılmış gibiydi ama büyük, çıplak ayaklarıyla uyumsuz görünüyordu. Ayrıca Todd'un dairesindeki lüks ziynetlerden hiç de korkmuş görünmüyordu.

"Günaydın, tatlı bezelye." Sırıttı. "Yoksa Uyuyan Güzel mi demeliydim?" Madison saçının bir tutamını bilinçsizce kulağının arkasına sıkıştırdı.

Fırçalamıştı... ama pijamalarının üzerine küçük pamuklu bir bornoz geçirmekten başka bir çaba göstermemişti. Ethan'ın yanında kendini az giyinmiş hissediyordu. İki yıldan fazla bir süredir bu dairede yaşamasına rağmen artık burası ona evi gibi gelmiyordu. "Günaydın. Saat gerçekten neredeyse dokuz buçuk mu?"

"Gerçekten öyle." Belli ki bunun komik olduğunu düşünmüştü. "Saat kaçta kalktın?"

"Dört."

Ona göz kırptı. "Sabah mı? Bilerek mi?"

"Evet. Alt kattaki spor salonuna gidip duş aldım, sonra da saat beşte Matt'in görevini devraldım."

"Şu anda uyuyor," dedi anlamsızca.

"Umarım öyledir. Yirmi dört saatten fazladır ayaktaydı. Koridorda yanından geçtiğimde köpek boku gibi görünüyordu."

Madison yüzünü buruşturdu ve kendini suçlu hissetti. Todd, Matt'e her zamanki ücretinin iki katını ödüyor olsa bile, bu, tuhaf çalışma saatlerini, kocasının tacizlerini, evden uzakta geçirdiği ayları ve hayatının altüst olmasını nasıl telafi edebilirdi?

Ve tüm bunlara onun için katlanıyordu.

"Ben çok daha ateşliyim." Ethan sırttı. "İyi uyudun mu?" "En iyi halim değil ama yaşayacağım. Ya sen?"

"Pek uykucu sayılmaz. Peki bugün ajandanda ne var? Senin programın benim programım, en azından akşam beşe kadar. Sonra yine Matt'in sorunu olacaksın. Tabii her şeyin canı cehenneme deyip günü benimle yatakta geçirmek istemiyorsan?" Göz kırptı.

Başkente dönmekten ne kadar nefret etse de Ethan onu kıkırdatıyordu. "Daha yirmi bir yaşındasın."

"Neredeyse yirmi iki yaşındayım." "Sen bir bebeksin."

"Bebek mi?" diye papağan gibi tekrarladı, ağzı açık kalmıştı. "Dinle tatlı bezelye, benim bir oyunum var. Ve bir sürü hareket."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Kendi itirafına göre, eski kız arkadaşını babana kaptırmışsın."

"Hey, Havana ve ben lisedeyken çıkmıştık. Mezun olduktan kısa bir süre sonra babamla bir araya geldiklerinde o zaten benim eski sevgilimdi. Ve o babamla birlikte, benimle değil, çünkü yaş farkı bir yana, birlikte mükemmeller."

"Yine de, bu nasıl garip olmaz?"

"Hiçbir zaman ciddi değildik. Her şeyden çok arkadaştık. Ayrıca, etraftaki en seksi üvey anneye sahip olmak için söylenecek bir şey var." Sonra Ethan yüzünü buruşturdu. "Babamın onu hamile tutmaya kararlı görünmesi dışında. Benim iki yaşında bir erkek kardeşim var ve o da bir oğlan daha doğurmak üzere. Babam şimdiden üçüncü bir çocuktan bahsediyor. Havana sadece bir kız istiyor. Ve veterinerlik okulunu bitirmek."

"Bu büyüleyici hikâye bir yana, hâlâ çok gençsin. Ben puma değilim."

"Ama bahse girerim yatakta bir hayvansın."

Madison yine güldü. "Yorum yok. EM Güvenlik'te işe başlamadan önce nereden geliyordun?"

"Ben bu işle büyüdüm. Babam ve amcalarımın hepsi eski askeri istihbaratçılar, CIA'den falan. Dallas merkezli benzer bir firmaları var."

"Gerçekten mi? Babanın bir mafya suikastçısı olduğunu duymuştum."

"Amcam Ridge ile birlikte Vegas'ta birkaç yıl gizli görevde bulundum. Yeterince büyüdüğümde ekiplerine katılmamı istediler ama ben kendi işimi yapmak istedim. Denizci oldum. Askerliğim sırasında keskin nişancı okuluna gittim. Bütün o adamlar One Mile Walker'dan Tanrı gibi bahseder. Bir eğitimde onunla tanışma fırsatı bulduğumda konuşmaya başladık. EM Security'nin yeni bir adama ihtiyacı olduğu sırada benim de görev sürem dolmuştu." Omuz silkti. "İşte buradayım."

"Şimdiye kadar beğendin mi?"

"Evet. Herkes oldukça misafirperverdi." Sonra yüzü bulutlandı. "Çoğunlukla. Her şey yolunda. Peki... bugün? Plan nedir?"

"Hiçbir şey. Bildiğim kadarıyla Pershings'in katılması gereken bir kampanya etkinliği yok, bu yüzden sadece takılabiliriz."

Fazla seçeneği de yoktu zaten. Haftada bir gün hariç Todd ya da onun izni olmadan evden çıkmasına izin verilmiyordu. Tanrım, Todd'un hayatını cehenneme çevirmesinden nefret ediyordu. Ama buna şaşırmamıştı.

"Yani eğer sevişmeyeceksek..." Umutlu bir ifadeyle eğildi "Son çağrı."

Onun dalga geçme tarzını seviyordu ama ciddi olmadığı için Tanrı'ya şükretti. "Olmaz."

İç çekti. "O zaman burada yapacak ne var?"

"Kahvaltı hazırlayabilirim."

"Çoktan yedim. Duş alırken sana biraz hazırlamamı ister misin?"

"Çok iyi olur. Teşekkür ederim."

"O zaman kanepedeki tükürüğü değiş tokuş edebiliriz?"

"Sen iflah olmaz bir çapkınsın. Hayır. Televizyon izleyebiliriz."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Sadece seni güldürmek istediğimi biliyorsun, değil mi? Zor bir durumdasın."

"Teşekkür ederim. Otuz dakika kadar sonra döneceğim."

"Harika. Yumurta ve pastırma? Waffle? Başka bir şey?"

Rahat yemeklere bayılırdı... ama Agatha kilo alırsa onu azarlardı. Ayrıca DC'ye döndüğünden beri yaşadığı stres midesini rahatsız etmişti. Dün geceki o yorucu akşam yemeği sırasında neredeyse hiçbir şey yememişti. Ve Matt yanında olduğu halde bu davadan nasıl tek parça halinde çıkabileceğini düşündüğü uykusuz birkaç saatten sonra, bu sabah hâlâ aç değildi.

"Fıstık ezmeli İngiliz çöreğine ne dersin?"

"Bu kadar mı?" Kızın başını sallaması üzerine, ona çalımli bir gülümseme gönderdi.

"Tamamdır."

O zaman belki bir korku filmi maratonu?" "Ben Jane Austen düşünüyordum."

Gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Sadece erkek kartımı almaya çalışmıyorsun. Onu ezmeye, sonra geri çekilmeye, tekrar ezmeye, sonra da çöpe atmadan önce parçalayıcıda öğütmeye çalışıyorsunuz."

"Yapmıyorum. Bunu ufkunu genişletmem olarak düşün. Hayatta kan, bağırsak ve seksten daha fazlası var."

"Hayır. Buna inanmayı reddediyorum."

Madison gözlerini devirdi. "Tamam, senin için nasıl sonuçlandığını bana haber ver. Geri geleceğim."

Duştan sonra odasından çıktığında, Matt'in ve Todd'un yatak odalarının kapılarının hâlâ kapalı olduğunu ve havada fıstık ezmesi kokusu olduğunu gördü.

"Kahvaltı, tatlı bezelye." Ethan kahvaltayı televizyonun önündeki masaya yerleştirdiği tabağa, bir muz ve bir bardak meyve suyuyla birlikte koydu. "Kahve?"

"Tabii. İki şeker ve krema."

"Hemen geliyor."

"Teşekkür ederim. Biliyor musun, eğer bu belalı operatörlük işi yürümezse, belki de bekçi olmayı deneyebilirsin. Ya da bir koca."

"Dilini ısır." Kahveyi tabağının yanına koyarken güldü ve uzaktan kumandaya uzandı.

On dakika ve bir sürü şikayetten sonra, Kiera Knightly ve Matthew Macfadyen büyük ekranı doldurdu. Madison yemeğini yerken Ethan'ın Bennett ailesinin yaşamı ve o zamanın gelenekleri hakkında sorular sormasına şaşırdı. Onun şirret Caroline Bingley'den hoşlanmamasına katıldı. Ve bazı gözlemleri histerikti.

"Lizzy ve Darcy'nin artık sikişmesi gerekiyor."

"Bu zaman diliminde evlenmeden önce bunların hiçbiri yoktu."

Yüzünü buruşturdu. "Bütün bu adamların dantel giymesine ve kabız görünmesine şaşmamalı. Ve üzgünüm ama Rosamund Pike'ın tatlı kız kardeş rolüne inanamıyorum. Tek gördüğüm *Gone Girl*'deki psikopat." Tekrar ekrana baktı. "Ciddi misin? Bingley ona evlenme mi teklif edecek? Dostum, mayday. Mayday. Taşaklarını kesmeden hemen kaç."

"Bu da ne böyle?" Todd koridorun girişinde havlayarak onu irkiltti.

Kahve fincanı neredeyse elinden kayıyordu. "Bir film."

Kaşlarını çattı. "Kapat şunu."

"Hayır." Flick neredeyse bitmek üzereydi ama onun kendisine patronluk taslamasına izin vermeyi reddetti. "Bugün bir planımız olmadığını söylemiştin ve buradan ayrılamam, bu yüzden istediğimi yapıyorum."

"Bugün herhangi bir kampanya durağımız olmadığını söylemiştim. Ama yapacak işlerimiz var. Ağustos ayının ilk Cumartesi günü büyük bir toplum merkezinde bir miting planladık. Prova yapmamız gerekiyor."

"Yapacak bir işimiz yok Todd. Sadece bir pislik olmaya ve bulabildiğim her türlü eğlenceyi mahvetmeye çalışıyorsun çünkü beni mutsuz etmekten özel bir zevk alıyorsun. Bu etkinlikte tek yapmam gereken gülümsemek ve başımı sallamak. 'Senatör Pershing'in eğitim platformu en iyisidir' ya da 'babam iyileşiyor, sorduğunuz için teşekkür ederim' gibi en basit yollar dışında gazetecilerle ya da seçmenlerle konuşmama izin vermiyorsunuz. Bu yüzden beni kandırmaya çalışmayın."

Todd oturma odasının öbür ucundan ona doğru tepinerek yürüdü, görev peşindeki öfkeli bir orospu çocuğu gibi görünüyordu.

Adam bileğini tutmak için uzandığında Ethan aralarına girerek kocasından daha yüksekte durdu ve tüm ciddiyetsizliği ortadan kalkmış bir şekilde elini savurdu. "Yapma bunu."

"Çekil yolumdan." "Ona"

dokunursan, canını yakarım."

Todd gözlerini devirdi. "Siz korumaların derdi ne? Seni de mi beceriyor?"

"Hayır, denemediğim için de değil. O yüzden kapa şu lanet çeneni." "Yoksa ne olur? Bana dokunamazsın."

"Asla sinirli bir denizciye ne yapamayacağını söyleme, özellikle de bir keskin nişancıya."

Bu nihayet Todd'un dikkatini çekti ve geri çekildi. "Her neyse. Zaten ona dokunmak istediğimden değil. Evden ayrıldığından beri köyün bisikleti oldu."

"Büyü artık ve beni aşağılamayı bırak," diye tısladı Madison. "Bu boşanmayı ikimiz de istiyoruz. Sen beni sevmiyorsun, ben de seni sevmiyorum."

"Aşkın bunlarla ne ilgisi var?"

Onda ne bulmuştu ki? "Senin kirletecek evcil hayvanların var ve ben sadece hayatıma devam etmek istiyorum."

"Başka bir adamın siki amına sokulmuşken," diye alay etti.

"Daha iğrenç olabilir misin? Buna cevap verme. Demek istediğim, bu evlilikte ikimiz için de bir şey yok. Bu yüzden neden herkes için daha az acı verici hale getirmiyorsun ve ailenin gerçekten ortaya çıkmamıza ihtiyacı olana kadar beni yalnız bırakmıyorsun?"

Todd sehpanın etrafında dönerek Ethan'ın olmadığı, onun savunmasız tarafına yaklaştı. "Bir fantezinin içinde yaşıyorsun, karıcığım, sözüm ona belalı korumanın seni umursadığı ve çılgınca aşık olurken seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağı bir fantezi. Sen daha iyi bilirsin. Benimle evlenmeden önce babandan başka kimse seni sevmiyordu. Sonrasında da kimse seni sevmeyecek. Neden kalıp zengin olmuyorsun? Ülkedeki en güçlü ailelerden birinin yanında? En azından biraz saygınlığın olur."

Bu tür iğnelemeler Madison'ın sinirlerini bozar ve kendine olan güvenini sarsardı. Bir zamanlar, ne zaman Matt'e ulaşmayı aklından geçirse, Todd arka cebinden bu tür bir laf çıkarır ve onu kimsenin onu sevmeyeceğine ikna ederdi. Bu sonucunu pekiştirmek için geçmişte onu kullanıp terk eden tüm erkekleri hatırlatırdı.

Ama Louisiana'da Matt'le birlikte olmak onu değiştirmişti. Matt onun için en iyisini istiyordu. Todd'un tek amacı onu satmak ve sefil hayatının geri kalanında onu yanında tutabilmek için yıkmaktı. Madison ona izin vermeyi reddetti. Bu evlilikten kurtulur kurtulmaz Matt'in karısı olacaktı. Birbirlerine aşıklardı.

"Çünkü dünyada kalan günlerimi seninle geçirmeme yetecek kadar para yok. Bu seçimden sonra senden boşanacağım. Ve sonunda mutlu olacağım."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Todd onun planları bir şakaymış gibi homurdandı. "Peki sonsuza dek kiminle mutlu yaşayacaksın? Bu adamla mı -" Ethan'ı işaret etti- "bira içip aletini ıslatacak yaşta bile olmayan biriyle mi?"

"Pislik gibi davranmayı bırak. Senden daha fazla testosterona sahip olan herkes tarafından tehdit ediliyorsun ve-"

"Kendini kandırma. Bu moronu yüz kere alıp satabilirim ve-"

"Her şey para demek değildir."

Todd güldü. "Kendine bunu söylemeye devam et. Ama sanırım tüm perim masalı umutlarını bu kurbağaya bağlamıyorsun. Dün gece kanepemizde kendini parmakladığın o kovboy için gözlerin parlıyor."

Madison'ın beti benzi attı, sonra da endişesini yuttu. Todd tahmin ediyordu. Bundan emin olamazdı. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Yemekten sonra uyudum."

"Korkunç bir yalancısın. Ve seçimden sonra seninle el ele yürüyüp gideceğine gerçekten inanıyorsan düşündüğümde daha aptalsın. Hayatının geri kalanında seni ve sadece seni becermek istemeyecek. Kaç tane güzel kadınla yattığını biliyor musun? Senin sayabileceğinden bile emin değilim."

Adamın onu rahatsız etmesine izin vermeyecekti. "Biz tanışmadan önce ne yaptığı beni ilgilendirmez."

"Wyoming'deki hayatından bahsetmiyorum. Seni yatağından kovduktan ve benimle tanıştıktan sonraki yılları kastediyorum. Sana bir liste getireyim mi?"

Onun yalnız olmadığını biliyordu ama hissetmek istemediği bir korku Madison'ın kalbini parçaladı. "Birlikte değildik. Bunun bir önemi yok."

"Yüzün öyle demiyor. Orada kal." Todd odadan çıkıp koridora doğru yürüdü.

Ardından gelen sessizlik onu neredeyse eziyordu ve Ethan'a bakmaya cesaret edemiyordu. Kocasına kötü davranıp hakaret etmekle kalmamış, Todd'un kendisi hakkındaki alaycı sözlerinden sonra kendini çok küçük hissetmişti. Ethan bu noktada onun korunmaya değer olduğunu düşünüyor muydu? Bu tartışmayı duyunca Matt'in aklına gelir miydi?

Kaçma dürtüsüyle savaşıarak gözlerini kapattı.

Ethan onun omuzlarını tuttu. "Kafanın içinde gittiğin karanlık yerde kaybolma. İstedikini elde etmek için seni manipüle ediyor. Buna izin verme."

Mantıken, Madison onun haklı olduğunu biliyordu. Todd'un kazanmasına izin veremezdi. Ama adamın sözleri kurtçuklar gibi kalbine girmiş ve onu içten içe kemirmeye başlamıştı. Matt'in gerçekten o kadar çok güzel kadınla yattığı ve kendi kocasının onu ne kadar değersiz bulduğunu gördükten sonra onu bir daha istemediği ortaya çıkarsa, milyonlarca küçük parçaya ayrılacaktı.

"Tatlı bezelye?"

"Evet. Ben iyiyim." Gülümsüyormuş gibi yaptı. "O bir pislik."

"Yüzde yüz. Onu dinlemeyin."

İstemiyordu. Sonra Todd elinde bir dosyayla, misilleme hırsıyla odaya geri döndü. Dosyayı kızın eline tutuşturdu. "İşte teklifime evet dediğin andan bugüne kadar siktiği kadınların isimleri. Şunlara bir bak. Kaç tane olduklarını söylememi ister misin? Yoksa saymak mı istersin? Doksan dört tane var."

Doksan dört mü? Birkaç günde bir yeni bir kadın mı buluyordu? Madison'ın midesi yuvarlandı ve döndü. Elbette Todd yalan söylüyor olabilirdi ama Matt'i araştırması için birine para verdiyse, her zaman parasının karşılığını alırdı. Todd bundan emindi. Matt'in bir keşiş olmadığını biliyordu ama ya çok fazla teklif almış ve asla hayır dememişti... ya da sürekli sevişecek yeni kadınlar bulmak için kendi yolundan çıkmıştı. Ve Matt'i tanıyordu. İkincisiydi.

Oh, Tanrım. Hasta olacaktı.

Todd dosyayı hızla açtı. "Kronolojik olarak da sıralanmışlar. Tarihe göre sıralanmış. Nişanlandığımız gece başladı. Bak."

Madison eline tutuşturduğu kâğıdı incelemekten kendini alamadı. Listenin başındaki isim? Hannah Jamison, lisedeki düşmanı. Matt ona bundan bahsetmişti ama *aynı gece o* sürtüğün en iyi arkadaşı Liv *Lawson'*ı da enselediğini söylemeyi ihmal etmişti. Regina Hilton iki gün sonra geldi. Yasmin Frazier, Elle Rogers ve Alicia Ray gibi bazılarını çok iyi tanıdığı bir isim denizi listeyi dolduruyordu. Tabitha Drake ve Isabelle Vázquez gibi bazılarını arkadaş olarak bile görüyordu. Diğerlerini ise hiç tanııyordu- Dana Linville, Michaela Grayson, Parvati Tash, Meredith Case ve Olivia Tucker... Liste uzayıp gidiyordu. Madison'ın Lafayette'e dönüp kendini Matt'in merhametine bırakmasından sadece birkaç gün önce Casey Simmons'la son bulmuştu.

Yüz ifadesini dikkatle gizledi. İsteyeceği son şey tepki vermek ve Todd'u tatmin etmektir. Ama midesi çalkalanmaya devam etti. Boğazına bir safra kaçtı. Kendini nemli ve baygın hissediyordu.

Matt'i özlemişti. Görünüşe göre Matt onun hakkında iki kez düşünmemişti. Tüm zamanını şanslı olmaya harcamıştı. Ve şimdi kendini aptal gibi hissetmiyor muydu?

"Ah, Romeo siz ayrıyken becerdiği tüm o amcıklardan bahsetmeyi unuttu mu?" Todd onun kulağına hırladı. "Sanırım sana yaptığı işlerle övünmüyordu. Ama acele ediyordu, bazen aynı zaman diliminde birden fazla kadını beceriyordu. Bazen de aynı anda. Benim

Ona şapka çıkarıyorum. Nadiren tatil bile yapardı, sadece am üstüne am sikerdi. O orospu çocuğu kovboya katlanamıyorum ama kendisi için çok iyi şeyler yaptı."

Madison, Todd'un gözlerini oymak ve çığlık atmak istiyormuş gibi değil, etkilenmemiş, hatta umursamaz görünen bir yanıt oluşturmaya çalıştı. Matt'le birlikte sahip oldukları her şeyi sorguluyormuş gibi değil.

Ethan'ın dirseğini kavraması onu ürküttü. Onu arkasına çekmeye ve Todd'un çirkinliğinden payını almaya çalıştı. Kadın topuklarını sıktı, ona izin vermeyecekti.

"Madison-" diye yalvardı Ethan.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi. "Kocam, korumamın geçmişteki aşk hayatını önemseydiğimi düşünüyor gibi görünüyor ve bunun nedenini anlayamıyorum."

"Umursuyorsun çünkü onu beceriyorsun. Ve seni istediği sapıkça şekillerde kullanmasına izin verecek kadar omurgasız olduğun için, tıpkı bir döl çöplüğü gibi. Bir hafta önce seni onun tişörtünden ve pis kokusundan başka bir şey giymemiş halde bulduğumu unuttun mu?" Todd Ethan'a döndü. "Sen de gördün."

"Timsahlar ve senin sinir bozucu kışın dışında hiçbir şey görmedim, alet." Cevabı için Ethan'ı kutsa, ama onun kendi savaşlarında savaşmasına izin vermeyecekti.

Todd'u susturması, ardından da kocasının az önce patlattığı bombayı sindirebilmek için biraz yalnız kalması gerekiyordu.

"Söylediğin hiçbir şeyin benim için önemi yok. Haftalar önce DC'den ayrılmadan önce istediğim boşanma için buradayım. Evliliğimizi bitirme isteğimin Matt'le ilgili olduğunu ve seninle hiçbir ilgisi olmadığını düşünüyor gibisin. Yanılıyorsun. Yine de, istediğin gerçekliği uydurmakta her zaman iyi olmuştundur. Matt'in geçmişi -eğer gerçekse- ya da ilişkimiz neden farklı olsun ki?" Kadın dosyayı kapatıp ona geri verdi. "Eğer o rapor için iyi para ödediysen, bu utanç verici. Ama umurumda değil."

Bu yalanlar yüzünden cehenneme gidecekti, ama ayrılıkları sırasında Matt'in yoğun seks hayatının onu onarılamayacak şekilde yıktığını Todd'a asla itiraf edemezdi.

"Sana inanmıyorum." Raporu sehpaye çarptı ve cebinden anahtarlarını çıkardı. "Sana pek itibar etmiyorum ama sen bile neredeyse bir milyar doları poontang peşinde koşan bir dangalağa bırakacak kadar aptal olmamalısın. Ve eğer o kadar aptalsan... Hak ettiğini bulursun."

ALTINCI BÖLÜM

İki gün sonra

Matt Çarşamba günü öğleden sonra saat beşte odasından çıktı ve bugün ne bulacağını merak ediyordu. Madison'ın kapısı kapalıydı.
-Yine.

Başkente döndükleri ilk gece Todd'la yaşadığı tartışmadan beri eskisi gibi değildi. Karanlık koridordaki endişeli telaşından sonra mesafeli davranmıştı. Matt bağılangıçta onun günaha girmekten kaçındığını düşünmüştü. O da deniyordu, çünkü sürekli onun için yanıp tutuşuyordu. Onun bu kadar yakınında olup da ona dokunamamak onu delirtiyordu. Ama son birkaç gündür yanıldığını fark etmişti. Kız soğumuştur. Ve sadece Toddhole'u yanıltmak ve onu sırtından atmak için soğuk davranmıyordu. Kanepede mastürbasyon yaptığı için küçük götün onu azarladığına Güphe yoktu, özellikle de bunu Matt'in emriyle, onun seyir zevki için yaptığı için. Todd bunu da biliyordu. Ama saatler günleri kovaladıkça ve Madison onun gizli bakışlarına bile neredeyse hiç karşılık vermedikçe, başka bir şeylerin - bilmediği bir şeylerin- döndüğünden şüpheleniyordu.

Ana yaşam alanına ulaştığında, Ethan'ı ESPN ve bir soda ile kanepede kamp kurmuş buldu. "Hey."

Çocuk ayağa kalktı ve son gazlı kutusunu da devirdi. "Hey. İyi uyudun mu?"

Pek sayılmaz. Todd Pershing'in çatısı altında rahat edemiyordu ve Madison'la aralarındaki mesafenin büyümesinden hoşlanmıyordu. Ama bunların hiçbirini Ethan'a itiraf etmiyordu.

"İyiyim," diye yalan söyledi. "Dangalak nerede?"

"Gitti. Öğlen saatlerinde ayrıldı. Ne zaman döneceği hakkında bir fikrim yok."

Eğer dün geceki gibi, sabahın üçünde, gözbebekleri uçmuş gibi büyümüş ve seks kokarak geldiyse, bu Matt'in içine gelirdi.

Ethan, "Bilgin olsun, gitmeden önce ses sistemini söktü," diye ekledi.

Matt televizyonun yanındaki raflara bakınca bütün aletlerin yerinde olmadığını gördü. Yani o pislik, Madison'la konuşmak için sahip oldukları tek aracı da ortadan kaldırmıştı. Hayal kırıklığı öfkesini daha da artırdı. Orospu çocuğu... "Madison nerede?"

"Yaklaşık yirmi dakika önce bir filmi bitirdik. Sonra biraz kestirmek istediğini söyledi."

Ya da ondan kaçmak istedi.

Ama Ethan'la takılırken hiç sorun yaşamıyordu. Hatta son iki gündür Matt öğleden sonra geç saatlerde, koridorda birlikte attıkları kahkahaların sesiyle uyanıyordu. Bu onun canını sıkıyordu.

Ethan'dan etkilenmiş miydi? Serseri için her şeyi bir kenara atmaya hazır mıydı?

Yarın -bu hapsedici cehennem çukurundan kurtulacakları tek gün-yeterince erken gelemezdi.

Matt kaşlarını çatı. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Ne gibi?"

Matt'in içini yakan soruyu sorabileceği pek çok yol vardı ama kadınının çalmayı kafasına koymuş gibi görünen bu ahmağa güvensizliklerini anlatmak istemiyordu. "Ben görevde değilken Todd, Madison'ı üzecek bir şey yaptı mı ya da söyledi mi?"

Ethan irkilmiş görünüyordu. "Onunla hiç konuşmadın mı?"

Matt tavana baktı, tüm gözetimin sessiz bir hatırlatıcısıydı bu. "Hiç fırsatım olmadı."

"Yapmalısın."

Matt'in damarları buz kesti. Demek bir şey olmuştu.

"Dinle, ben odama çekileceğim." Ethan mutfığa doğru yürüdü ve elindeki boş konserve kutusunu geri dönüşüm kutusuna attı. "Sabah görüşürüz."

"Bekle." Çocuk onu ne kadar sinirlendirse de, Ethan Matt'in ihtiyacı olan bilgiye sahipti. "Benimle aynı seviyede, ha? Onu üzecekse sormak istemiyorum."

"O gemi kalktı dostum. Madison'ı iyi tanımıyorum ama çok net bildiğim bir şey var. O sırlardan ve yalanlardan hoşlanmaz." Ajan arkadaşı ona çuvalladığını ima eden bir bakış attıktan sonra odasına girip kapıyı son bir kez tıklatarak kapattı.

Orospu çocuğu. Todd, Madison'ın kafasının içine girmişti. Neden göt herif kocasına inansın ki? Ve neden daha geçen hafta evlenmeyi kabul ettiği adama sorunun ne olduğunu söylememişti? Kayıtları düzeltmesi için ona bir fırsat vermedi?

Yine de, bu teknoloji akvaryumunda nasıl yapabilirdi ki?

Lanet olsun. Bu meseleyi yarına kadar halledemeyeceklerdi ama en azından onun yüzünü görmek için yanıp tutuşuyordu. Kahveyi, yemeği ve diğer her şeyi siktir et şu anda. Ona Todd'un kendi çıkarları için onları ayırmaya çalışan bir yılan olduğunu hatırlatması gerekiyordu.

Terleyen avuçlarını kot pantolonuna sürterek yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Bir dakikadan fazla zaman geçti. Matt kapıyı tekrar çalmak üzereydi ki, üzerinde yumuşak gri pamuklu bir tişört ve ona uygun bir şort olan, saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmış kadın kapıyı açtı. Bir damla bile makyaj yapmamıştı. Ya da sütyen. Ve sözde uyuklayan bir kadın için sanki günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Gözleri kırmızı çerçeveli ve kan çanağıydı. Ve lanet olsun, ağlıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Solgun ve yorgun görünüyorsun. Bir sorun olmadığına emin misin?"

Çenesini kaldırdı, sanki sevdiği adam değil de bir yabancıymış gibi ona baktı. "Olumlu."

Matt dişlerini sıktı. Yalan söylüyordu. İyi değildi. Ama öfkesine hâkim oldu, Gımdilik. Bunu çözmesi için ona bugünü vermişti. Ama yarın, yalnız kaldıklarında ve bu kahrolası yerden uzaklaştıklarında? Madison dürüst olsa iyi olurdu. Yoksa onun affetmeyen Dom tarafıyla tanışacaktı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Sadece yalnız kalmaya."

Tercümesi: Siktir git. Olmadı. Todd, Madison'ı incitecek bir şey söylemişti ve Matt bunun peşini bırakmayacaktı.

"Akşam yemeğinde sadece ikimiz varız. Neden bir şeyler hazırlamama izin vermiyorsun?"

"Agatha kampanya sezonu için gardırobumun fotoğraflarını gönderdi ve önümüzdeki on gün içinde on kilo vermemi istedi, bu yüzden bu gece yemek yemeyeceğim."

Kadın aralarındaki kapıyı kapatmaya bağıladığında Matt botuyla kapıyı kapattı.

Bakışları tekrar onun yüzüne kaymadan önce yere baktı. Günler sonra ilk kez onun gözlerinde duyguların parladığını gördü. Öfke. Bunu kayıtsızlığa tercih ederdi.

"Saygısızlık etmek istemem ama Agatha aklını kaçırmış. Sen zaten ufak tefeksin ve kilon da mükemmel. Cehenneme kadar yolu var."

"Ne yazık ki gardırop kararlarını o veriyor ve halka açık ilk etkinliğimizde mümkün olduğunca zayıf görünmem gerektiğini açıkça belirtti. Ardından, önümüzdeki ay boyunca, Eylül ayındaki 'hamilelik' duyurumu desteklemek için birkaç kilo almalıyım. Ondan sonra tekrar diyet yapacağım ki Ekim ayında zayıf görüneyim ve bebeği kaybettiğim söylemini destekleyeyim."

Volkanik öfke Matt'in damarlarını yaktı. Şu çıkarıcı yaşlı kaltak. "Aç kalmana izin vermeyeceğim, Madison. Bu bir seçenek değil. Anlıyor musun?"

"Hayır, Matt."

Tıpkı bataklıkta yaptığı gibi, onun adını bir onurlandırma gibi kullandı. Ama gözleri kapalı itaat etmek ve nefes nefese yalvarmak yerine sesi soğuktu. Müstakil. Muhalif.

İçindeki Dom gerçekten ama gerçekten onun kışını aydınlatıp kıpkırmızı yapmak istiyordu. Kendini derin bir nefes almaya zorladı. Burası yeri değildi. Şimdi zamanı değildi. Çok öfkeliydi.

Bunun yerine başka bir taktik denerdi. "Akşam yemeğinde size eşlik etmeme ne dersiniz?"

Acı gözlerinde parladı. Sonra gözlerini kırıştırdı. Yüz ifadesi tekrar karardı. "Özür dilerim. Çok yorgunum."

Yani ondan kaçıyordu. Bir şekilde Todd'un aklına girmesine izin vermişti, lanet olsun. "Sadece birkaç dakika. Bazı sorularım var ve bekleyebileceklerini sanmıyorum."

Ona gerçekten istediği şeyi soramayacağına göre, bir şeyler uydurması gerekecekti.

Madison omzunun üzerinden baktı ve Matt döndüğünde, tavan pervazına gömülü bir güvenlik kamerasının her sözlerini ve hareketlerini kaydettiğini gördü. "Belki yarın. Umarım o zaman kendimi daha iyi hissederim. Sanırım bir şeye yakalanıyorum."

Kahretsin. Onu sadece dışlamıyor, aynı zamanda kapatıyordu. Bir şeyler yapmalıydı, hem de hemen.

Matt parmaklarını Çakaklarına götürdü ve doğrudan onun gözlerinin içine bakarak, aklındaki kendisi olduğunu anlamasını istedi.

Bakışları kayarak uzaklaştı. Alt dudağı titredi. Kahretsin, ağlamanın eşiğinde görünüyordu.

"Yarın görüşürüz." Kapıyı tekrar kapatmaya çalıştı.

Tüm vücudunu çerçevenin içine soktu ve onun dirseğini yakaladı. Onu kendine doğru çekmeyi, Toddhole'un onu üzecek ne söylediğini anlatmasını istemeyi ve onu sevdiğine dair güvence vermeyi on kez tercih ederdi. Kızın yüzündeki acı onu öldürüyordu.

"Matt..."

"Beni dışlama. Senin için endişelenmek benim işim."

"Öyle değil. Senin işin beni güvende tutmak. Kimse beni tehdit etmedi, tamam mı? Ve kimse bana dokunmadı." Yüzü sertleşti. "Kimse dokunmayacak." O bile. Onun mesajını açık ve net bir şekilde almıştı.

Şok olmuştu, kadın onu tam göğsünden itti. Hazırlıksız yakalanan adam tökezleyerek geri çekildi. O kendini düzeltmeye çalışırken, Madison aralarındaki kapıyı kapattı. Matt ileri atıldı ama sessiz bir ses ona çok geç kaldığını söyledi.

Eliyle yüzünü ovaladı. Az önce ne halt olmuştu? Bilmiyordu... ama yalnız kaldıkları anda cevapları almaya kararlıydı. O zamana kadar saklanıp beklemek zorundaydı. Todd'un girişiyle birlikte aldığı anahtarlığın Todd'un yatak odasına girmesini sağladığını söylemek dışında -*gerçekten* ihtiyacı olana kadar arka cebinde sakladığı bir bilgi- başka seçeneği yoktu.

Ama Madison'ı Deke'in onlar için ayarladığı daireye götürdüğünde? Ondan cevaplar alacaktı.

Hırlayarak ana odaya döndü ve televizyonu kapattı, kumandayı yere çarpma dürtüsüne direndi, sonra kendini oturmaya zorladı. Derin bir nefes aldı ve Madison'ı üzmüş olabilecek her şeyi gözden geçirdi. Ama Todd'un son ahlaksızlığını ya da yalanını tahmin etmektense samanlıkta iğne bulma şansı daha fazlaydı.

Matt cebinden telefonunu çıkardı ve sakinleşmesi için Nash'i aramayı düşündü. Ama söyleyeceği her şey Todd'un kameraları tarafından kaydedilecek ve o sikik herif -ve muhtemelen büyükbabası da- tarafından incelenecekti. Ayrıca, arkadaşını daha fazla bu saçmalığın içine çekemezdi. Neredeyse otuz dikiş sonra, Todd'un saçmalıkları Nash'i ömür boyu yaralamıştı bile.

Matt patronları aramayı önemsemedi. Bu kişisel, profesyonellik dışı şeyler için onları rahatsız ederse, göklere çıkarırlardı. Daha da kötüsü, haklı olurlardı.

Bunu kendi başına çözmesi gerekiyordu.

Dairenin yasak bölümlerinin anahtarlığı cebinde bir delik açmıştı. Dün Ethan anahtarını teslim ettikten sonra bir deneme yapmış, Todd'un yatak odasının kapısının önünde "kazara" tökezleyerek anahtarın göt herifini inini açıp açmadığını kontrol etmişti. Kahretsin, ne biliyorsun? İşe yaramıştı. Aslında, test ettiği diğer her yerde -Madison'ın kapısı ve Todd'un çalışma odası- panelde yeşil ışık yanıp söndü ve kilit klik sesiyle açıldı. Matt içeri dalıp pislik herifin saklandığı yerleri aramaya başlamak için kendini zor tutmuştu. Kendini tutmuştu çünkü kapıyı açtığı anda Todd anında alarma geçecek ve onu birimden ve Madison'ın koruma ekibinden atacaktı.

B planının zamanı gelmişti. O hıyar fark etmeden bilgi toplaması gerekiyordu.

Matt yumurta, tavuk ve brokoliden oluşan yüksek proteinli bir akşam yemeği hazırladı, bir yandan temiz kalori alırken bir yandan da planlar yaptı, sonra mutfakı topladı. Dalgın dalgın kanalları çevirdi, ama anlamsız sohbet programları, haberler, tekrarlar ya da tekrarlanan filmler ilgisini çekmiyordu. Kapalı kalmaktan nefret ediyordu. Batakılıkta birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra Madison'ın onunla konuşmayı reddetmesine katlanamıyordu. İhtiyacı olan her şey koridorun sonundaydı ve o hiçbirine dokunamıyordu.

Sikeyim.

Matt koltuktan fırladı. Bir dakika daha içine kapanmaya dayanamazdı.

Oturma-yemek alanının uzak tarafındaki çift kapıya baktı. Onları fark etmişti elbette. Hatta uzun, dar bir balkonu olduğunu ve bu balkonda -her ne haltsa- su özelliği ve şezlonglarla tamamlanmış, ışıklandırılmış havalı bir kucak havuzu bulunduğunu bile fark etmişti. Todd şımartılmış biriydi.

Matt Madison'ı terk etmek niyetinde değildi ama biraz temiz havaya ihtiyacı vardı, yoksa patlayacaktı.

Kapıdan ite kaka çıkıp dayanılmaz derecede nemli akşamın içine girdi, sonra dar havuzun etrafından dolaştı ve korkuluklara yaslanıp Potomac'a baktı. Güneşin ufka doğru yavaşça batışını izledi.

Buradaki üçüncü tam günleri sona ermek üzereydi ve o şimdiden kendini kaybetmeye başlamıştı. Bir doksan küsur gün daha bununla nasıl başa çıkabilirdi? Daha da önemlisi, Madison'ın parmaklarının arasından kayıp gitmesini nasıl engelleyebilirdi?

Sikerim öyle işi. Kız onun kızıydı ve arkadan bıçaklamanın, açgözlülüğün ve ahlaksızlığın hüküm sürdüğü bu ışıltılı lağım çukurunda kapana kısılmayı hak etmiyordu. Ama hiçbir ipucu ya da yardım olmadan onu nasıl kurtaracağını ve geleceklerini nasıl kurtaracağını bilmiyordu. Yine de bir yolunu bulacaktı. Todd Pershing gibi bir pisliğin onu yenmesine izin vermeden önce lanetlenmeliydi. O kendini beğenmiş herifin parası olabilir ve el altından iş çeviriyor olabilirdi ama Matt, Todd'dan çok daha iyi insanların hakkından gelmişti.

Soluna, uzaktaki parka ve su kenarındaki az sayıdaki dükkâna baktı, sonra daha iyi görebilmek için balkonun ucuna doğru ilerledi. Köşede, uzun bir saksı ağacının arkasında yarı gizli, fark etmediği bir kapı gördü.

Pershing'in odasına giriş noktası mı? Aynı balkondan girilebildiğine göre öyle olmalıydı. Panjurlar kapalıydı, bu yüzden Matt kesin bir şey söyleyemedi, ama bu açıklığın doğrudan Todd'un süitine açıldığına bahse girerdi. Ve görünürde anahtarlığa ait bir panel yoktu.

Yee-fucking-haw.

Matt gün ıGıgını tamamen kaybetmeden önce saçakları, çatıyı ve çevreyi inceledi. Hiçbir gözetleme cihazı görmedi. Todd'un birimin bu kısmına görüntü ve ses yakalamak için kablo çekmemiş olması mümkün müydü? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Ya yakalanırsa? Todd Pershing'in canı cehenneme. Matt o salağı alaşağı edecekti ve bu giriş noktası ihtiyacı olan kırılma noktası olabilirdi.

Matt yüzündeki heyecanı silerek birime geri döndü ve birkaç saatini akılsızca televizyon seyrederek ve telefonda oyun oynayarak geçirdi. Matt bir Gort giyip banyodan bir havlu alarak balkona çıktığında karanlık saatler önce çökmüG ve Gehir yavaGlamaya baGlamıGtı.

Kapıdan çıkar çıkmaz bir gözetleme taraması daha yaptı.
Hiç. Ve Matt bunun nedenlerini düşündükçe, daha fazla

anlaşıldı. Todd oynadığı yerlerin teknoloji tarafından kaydedilmesini istemiyordu. Aksi takdirde, yaptıkları daha sonra şantaj malzemesi olarak kullanılabilirdi. Bu balkona yatak odasından ulaşılabilmesine göre, Matt kablolu olmadığına bahse girerdi.

Madison bunu biliyor muydu? Bu soruyu ona daha sonra soracaktı ama tahmini neydi?

Hayır.

Todd'un kapısını kırıp geçmek hiç sorun değildi. Matt her zaman Namusluydu ve küçük bir gençlik suçu ona kilitler hakkında bir iki şey öğretmişti. Birkaç dakikadan kısa bir süre sonra ve cep telefonundan aldığı ışıkla Todd'un kapısındaki açığı buldu. Bileğini birkaç kez çevirip biraz kurcaladıktan sonra bir klik sesi duydu. Matt düğmeyi çevirdi ve Toddhole'un yatak odasına doğru yürüdü.

Oyun başlasın, orospu çocuğu. Bakalım neyin peşindesin.

Matt, kendini kraliyet ailesi mensubu sanan bir pozcuya yakışır bir şekilde, başını sallayarak odanın içinde gezindi. Elle kazınmış beton zemin geometrik halılarla ve bir çift modern gri sandalyeyle kaplıydı. Bunun ötesinde, bir platform Prens Todd'un pelüş yatağını sanki bir tahtmış gibi tutuyordu. Yatağı sanki ışıklı bir sahnedeymiş gibi, kürsünün kenarının altındaki duvara, gerçek merdivenlerle çevrili on iki yatay ayak şık elektrikli şömine inşa edilmişti.

Tavana monte edilmiş devasa büyük ekranı görebileceği ve komodinin üzerinde unutulmuş, pırıl pırıl, parlak ve gümüş renkli dizüstü bilgisayarı alabileceği yatak başına ulaşmak için yukarı tırmandı. Matt her ihtimale karşılı, dahili kameranin menzilinin dışında durarak ihtiyatla kapağı kaldırdı. Ama bilgisayarın pili tamamen bitmişti. Çıkmaz sokak... en azından şimdilik.

İç çekerek kapağı kapattı ve dizüstü bilgisayarı yere bıraktı, ardından alanının geri kalanını aradı. Komodinin çekmecelerinde bir şey yoktu. Odanın diğer ucundaki şifonyerde de.

Merdivenlerden aşağı inen Matt, süitin diğer ucuna doğru ilerledi ve dallamanın banyosuna girdi. Orospu çocuğu. Belli ki bu pislik kendini özel sanıyordu. Devasa odanın zeminini ve duvarlarını gri arduvaz kaplıyordu.

Antika siyah bir şifonyer, şık siyah armatürlerle vurgulanan modern kare lavabolar ve Carrara mermer tezgahlarla bir makyaj masasına

dönüştürülmüştü. Ama Matt'in gözlerini devirmesine neden olan şey,

Matt'in evdeki yatak odasının tamamından daha büyük olan, ayaklı küvetli kapalı duş odasıydı. Islak alanda yaptığı hızlı aramada bir şey bulamayınca Todd'un dolabının ötesinde.

Bu herif şaka mı yapıyordu? Madison'ın kocasının giysilerini sakladığı yer Matt'in mutfığı ve oturma odasının toplamı kadar büyüktü. Dolabın her iki yanındaki çift raflı giysileri aydınlatan dev bir dairesel tavan penceresinin yanı sıra bir çift gömme şifonyer, bir ayakkabı ağacı, mücevherler için özel bir çekmece ve kokteyl masası olarak kullanılan lanet olası bir evrak çantası tutucusu vardı. Geniş alanın ortasındaki pelüş sedirin bile püsküllü yüzeyinin üzerine şık bir kaşmir battaniye atılmıştı.

Matt sadece başını salladı. Todd Pershing çok zengin olabilirdi ama bu ziynetlerin hiçbirisi ona mutluluk getirmemişti.

Matt hızla bütün çekmecelerini karıştırdı, ellerini rastgele ceplerine soktu ve hatta adamın dokuz numara dar ayakkabılarına bile baktı. Hiçbir şey yoktu.

Saçmalık. Burada bir şey vardı. Matt'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Todd bütün bu odayı kilitlemiş ve Madison'a bir nedenden ötürü dışarı çıkmamasını söylemişti.

Matt alanı yeni bir gözle inceledi. Eğer bu alan onunsa, nereye bir Gey saklamış olabilirdi?

Belirsiz bir yerde. Göz önünde olmayan. Çoğu insanın bakmayı asla düşünmeyeceği bir yer. Hayal edebileceği en göze çarpmayan, en zararsız yer.

Seçeneklerini hesaplayarak süiti tekrar aramaya başladı, balkon kapısından başlayıp her kuytuda, çatlakta ve yarıktaki geriye doğru ilerledi. Tekrar dolaba dönmüştü ki yere eğildi, sediri kaldırdı, halıyı kenara süpürdü ve... *bingo!* Yerde bir saklama bölmesi.

Tek sorun neydi? Normal bir anahtarı yoktu çünkü normal bir kilit değildi. Bu, kapıdaki bir oyuğu andırıyordu, sanki sadece belirli bir nesnenin basınç noktasına tam olarak vurmasıyla açılacaktı gibi.

Bu ne olabilir ki? Küçük bir şey. Sert bir şey. Altından daha sağlam bir metal.

Matt dolabı, banyoyu ve yatak odasını bir kez daha gözden geçirdi. Hiçbir şey yoktu. O bölmeyi açan her neyse burada değildi. Öyleyse hangi lanet

Todd'da kalsın mı?

Aniden, gürültülü bir tıkırtı sessizliği deldi. Matt donakaldı. Bir kapı çarpmasının ardından bir adam homurdandı. "Lanet olsun. Lanet olası bira gibi kokuyorum. Beceriksiz amcık."

Todd Pershing.

Matt'in kalbi hızla çarpıyordu. Gölge dolabın içinde telefonuna baktı. Daha gece yarısı bile olmamıŒtı ve o pislik çoktan geri mi dönmüŒtü? Toddhole'a haber vermeden bu odadan nasıl çıkacaktı?

Madison'ın kocası kocaman bir iç çekişle banyoya girdi ve ışığı yaktı. Aralarında bir metreden daha az bir mesafe ve tek bir tahta parçası vardı. Matt dolabın kapısının arkasında, bir köşede eridi.

"Uuuuugh," diye inledi Todd tuvaletin kapağını kaldırıp işemeye başlarken. "İyi işemeler."

Sarhoş gibi geveledi. Yararlı, ama eğer pislik klozete nişan alacak kadar ayıksa, odasında davetsiz bir misafir olduğunu hatırlayacak kadar da ayıktı.

İdrar akışı durdu. Sifonu çeken tuvaletin sesi odayı doldurdu. Todd duşu açtı, sonra sessizlik çöktü. Klozeti düzeltip kapının arkasına, piçin pahalı AF takımlarının arasına çömelirken Matt'in aklından milyonlarca düşünce aynı anda geçti. Duş sarayındaki çıplak Todd'un yanından gizlice geçip, fark edilmeden önce tekrar balkona çıkmayı ummak zorundaydı.

Ama ihtimaller berbattı.

Kahretsin, bu gece muhtemelen şiddetle sona erecekti. Prens Pershing'in ağzını burnunu kırdıktan sonra Madison'ı korumasının hiçbir yolu kalmayacaktı. Ya kaçacaktı ya da hapse girecekti.

Kemer tokasının şingirtisi ve ayakkabıların fayansa vuruşundan sonra Todd aniden dolaba eğildi ve kıyafetlerini sepete attı, etli ve çıplak beyaz kıcı neredeyse bir kol mesafesindeydi.

Ahmak kemerini sedirin üzerine atıp döndüğünde Matt nefesini tuttu, sarhoş bakışlarını iki adım ötedeki ayakkabılığa dikmiş, ayaklarının üzerinde sallanırken rafları incelerken kaŒlarını çatmıştı.

Todd'un telefonu banyodan çaldı ve homurdanarak mokasenlerini bırakıp kıcını kaldırarak makyaj masasına döndü. Matt yakalanırsa ortalık fena karışacaktı. Durumun ciddiyetine rağmen, Todd'un yürürken sallanan sarkık sikini görmek yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Matt, duştan gelen su sesi üzerine Pershing'in telefonunu kapattığını duydu. Bunu dev duş kapısının vınlaması izledi. Sonra Todd başka bir iniltiyle içeri girdi.

Matt aklını ve taşaklarını topladı. Önümüzdeki altmış saniye kaderini belirleyebilirdi, çünkü buradan siktir olup gidecekse, şimdi gitmesi gerekiyordu.

Todd öfkeyle, "Lanet olası orospu beni mavi taşaklarla bıraktı," diye tükürdü. Otuz saniye sonra tamamen farklı bir tonda inledi. "Oh, evet... Sikimi yala, küçük kız."

Matt, Todd'un süitine yalnız girdiğini bildiği için irkildi. Orospu çocuğu duşta mastürbasyon yapıyordu.

Matt yüzünü buruşturarak saklandığı yerden çıktı. Eğer Todd yatakta da dıGarıda olduğu kadar toy ve bencilse, tek eliyle yaptığı pislik Gençliği uzun sürmeyecekti. Parmak ucunda dolabın kapısına giderek, duşa bir göz atma riskini göze aldı.

Bundan sonra göz beyazlatıcısına ihtiyacı olacaktı ama Todd'un gözleri açıkken kaçmadığından emin olmalıydı.

Şükürler olsun ki yapmadı. Todd onun yerine bir avucunu baGının üstündeki arka duvara dayadı. Diğer elini... Matt'in tek gördüğü, piçin dirseğini öfkeyle pompalarken omzunu büktüğü oldu.

Gördüğü manzarayı unutmak için arkasını döndüğünde, Matt banyo tezgâhında, akıllı telefonun yanında bir Gey fark etti.

Başkente uçtukları gün Todd'un taktığını fark ettiği, üzerinde kafatası olan mühür yüzük.

Büyüklüğü, şekli, çıkıntıları - bu yüzük Todd'un dolabının zeminindeki kilitli bölmenin anahtarıydı.

Matt plan yapmak, endiÇelenmek ya da kendini bundan vazgeçirmek için kendine zaman tanımadı. Banyoya iki adım attı ve tam Todd inleyip büyük orgazmına küfrederken, yüzüğü tezgâhtan alıp hızla odadan çıktı. Şansı yaver giderse Todd yüzüğü tam olarak nereye koyduğunu hatırlayamayacak kadar sarhoş olacaktı.

En iyisi için dua eden ve en kötüsüne hazırlıklı olan Matt, Todd duşu keserken balkona çıktı. İki dakika sonra, hızlı bir dalıştan sonra havuzdan çıkıyordu. Havluyla kurulandıktan sonra, gecenin geri kalanında Madison'ın kapısında nöbet tutmadan önce sadece akşam yüzmüş gibi ana yaşam alanına geri döndü.

Perşembe sabahı Madison telefonunda bir sürü hatırlatıcıyla uyandı. Mani ve pedi saat dokuzda. On birde masaj. Saat bir buçukta yüz bakımı. Saat üçte ağda randevusu almıştı.

Pek çok insan spa günlerini severdi. Saatlerce "şımartılmanın" lüksünü öve öve bitiremiyorlardı. Madison için, Todd'un ona zorla yaptırdığı bu aylık randevular bir ritüel gibiydi. İş gibi. Uzun süre bir yerde tıklıp kalmak, düşünceleriyle baş başa kalmak, nefes almak ve hareketsiz yatmaktan başka bir şey yapamamak... Tırnak teknisyeni, masözü ve estetisyeni çok iyi insanlardı ama Agatha, hizmet veren herkesin kolayca satın alınabileceğini kafasına kazımişti, bu yüzden çenesini kapalı tutması gerekiyordu. Senatörün karısı kasvetli ve alaycı bir bakış açısına sahipti... ama ne yazık ki Madison onun ne demek istediğini anlıyordu. Ayrıca, bir randevuya uğrayıp hayatındaki sorunları zaten çalışmakta olan birine yükleyecek türden biri değildi. Aslında, sorunlarını paylaşma konusunda pek de iyi değildi.

İç geçirerek kalktı ve giyindi, Ethan'ın mutfakta onu gülümseyerek beklediğini görünce şaşırmadı. "Günaydın, tatlı bezelyem. İyi misin?"

Matt ve Todd'un yüzüne vurduğu çirkin gerçek hakkında ne yapacağını düşündüğü, dönüp durduğu bir geceden sonra mı? Pek sayılmaz. "Peki."

Kaşlarını çattı. "Yalan söyleme. Bu işte berbatsın."

"Bana öyle söylendi," diye alaycı bir ifadeyle karşılık verdi ve adamın elindeki kahve fincanına baktı. "Bu benim için mi?"

Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Ne kadar çok istiyorsun?"

Madison havasında değildi. "Taşaklarını vücut boşluğunun dışında tutmayı ne kadar çok istiyorsun?"

"Vay canına, olay çok hızlı gelişti. Uyandın ve şiddeti seçtin. Bu biraz seksi."

"Geri çekil ve nefes almama izin ver, ha?" "Parti bozan. Kahvaltı?"

Aç değildi, sadece bitkin düşmüştü. Yatağa dönmenin bir seçenek olmasını diledi. Ama yemek yemezse, gün daha da uzayacaktı. Ayrıca, Matt bir noktada ona yetişecekti. Onunla yalnız kalmak için ısrar edecekti. Onunla yatakta olmak isteyecekti. Onun içinde olmayı talep edecekti.

Onunla başa çıkmak için zekâsına ve gücüne ihtiyacı olacaktı.

Madison bir tane daha fıstık ezmeli İngiliz çöreği ile yetindi. Çoğunu mideye indirdikten sonra Ethan'la birlikte evden dışarı çıktılar. Birkaç mil ötedeki spa merkezine gitmek için bir Uber çağırdılar.

"Nerede takılacaksın?" diye sordu. Salonda pek bir lobi yoktu. "Birkaç blok ötede bir park var."

"Çünkü biri size zarar vermeye çalışıyorsa orası olmak için mükemmel bir yerdir," dedi.

Ne kadar tartışırса tartışın, Ethan onun gölgesi olarak kaldı. Genellikle soğukkanlı olan pedikürcü sırtarak onun cılasını fırçalarırken o ayak parmakları ve ayak fetişleri hakkında şakalar yapıyordu. Masaj sırasında merhametli bir şekilde sessiz kaldı ama yüz bakımı sırasında milyarlarca soru sordu, çoğunlukla da estetişyenin yüzüne sürdüğü bokun neden koktuğunu. Madison sinirlenmek istedi. Bunun yerine kendini eğlenirken buldu. Genelde angarya olarak gördüğü randevulardan aslında keyif alıyordu. Yine de, kızkılık uzuvlarına ağda yaptırırken onun odada bulunmasına karşı çıkıyordu.

Bu işkenceden sonra giyinip dışarı çıktı, Ethan'ın bir gülümseme ve uslanmaz bir şakayla onu beklemesini bekliyordu.

Onun yerine Matt'i buldu, gergindi ve çok kızgındı. Fırtınalı gri bakışları onu delip geçerken Madison kaskatı kesildi. Cevap isteyecekti... ve ne söyleyebilirdi ki kulağa küstah, kıskanç ve çocukça gelmesin? Ayrı oldukları zamanlarda onun ne yaptığını sorgulamaya hakkı yoktu. Aklı bunu biliyordu. Kalbi umursamıyordu. Acıtıyordu.

"Burada işin bitti mi?"

"Evet." Arkasını döndü, adamın yıpranmış kot pantolonu ve omuzlarını, pazularını ve göğsünü sertçe geren gri tişörtünün içinde ne kadar sert, erkek ve seksi göründüğüne rağmen aç gözleriyle onu içine çekmeyi reddetti. "Çıkışımı yapar yapmaz ve bir sonraki randevularımı ayarlar ayarlamaz gitmeye hazır olacağım."

Madison masanın arkasındaki kadınla yüz yüze geldi ve onu yumuşak bir gülümsemeye karşıladı. Hızlıca işlerini halletti, sonra Matt'e döndü. Matt onun hemen arkasındaydı, dirseğinden tutmuş ve sanki onu yalnız bırakmak için sabırsızlanıyormuş gibi kapıya doğru götürüyordu.

Ayrı kaldıkları süre boyunca inanılmaz derecede yoğun olan seks hayatına ve ona verdiği ihmallere ve yarı gerçeklere rağmen, nabzı onun dokunuşuyla sıçradı. Teni gerildi. Hayal gücü çılgına döndü. Seksi ıslak bir şekilde fişkırdı.

Onun nesi vardı?

"Hadi gidelim." Adam onu kapıdan çıkarıp kaldırımında bekleyen tanımadığı siyah bir cipe doğru sürükledi.

"Nerede?"

Yüzünde acımasız bir ifade belirdi. Kulağına hırlarken sesi alçaldı. "Benden kaçtığın için kışına kırmızı bir şaplak atmadan önce konuşabileceğimiz bir yer, sonra da hiçbir erkeğin adını hatırlayamayana kadar seni tekrar tekrar becereceğim."

Çünkü sürekli bağıırıyorsun. Kafanın içinde neler oluyor? Sen benimsin. Kendini bana verdin. Bunu geri almana izin vermeyeceğim." Yolcu kapısını açtı. "Atla."

Dili tutulmuş ve başı dönmüş bir halde, adam kendini sürücü koltuğuna atıp şeytandan kaçmaya çalışır gibi kaplıcadan uzaklaşırken kemerini bağladı. Madison onun kontrollü bir öfkeyle, sürekli aynaları kontrol ederek ve şerit değiştirerek başka bir yüksek kira bölgesine ulaşana kadar araba kullanmasını izlerken ne diyeceğini bilemedi.

Sözünü esirgmeden onu bir giyim mağazasına götürdü. Madison burada hiç alışveriş yapmamıştı. Duvardaki vitrinler, başka bir gün olsa onu heyecanlandıracak aksesuarlarla tamamlanmış sevimli kıyafetlerle doluydu. Şimdi ise Matt'in dürtüklemesiyle mağazanın arka tarafına geçip bir kapıdan girdiler ve karanlık bir merdivenden çıktılar. En tepede Matt onun etrafından dolanarak anahtarı kilide soktu. Sonra onu neredeyse içeri taşıyarak kapıyı arkalarından çarptı ve alarm sistemini devre dışı bırakmadan önce kapıyı kararlı bir şekilde kilitledi.

Önünde süper modern bir daire vardı. Her yüzey o kadar beyazdı ki, burası bir ameliyathane gibi neredeyse steril görünüyordu. Ama her vurgu siyahtı-kanepe, bar tabureleri, mutfak armatürleri, ayaklı lamba, hatta ağartılmış meşe sehpanın üzerindeki kocaman ciltli kitap bile. Bu sert dekor, yakın çevrenin manzarasını gösteren ve öğleden sonra güneşinin içeri dolmasına izin veren bir pencere duvarı tarafından sadece biraz yumuşatılmıştı.

Matt anahtarı kahvaltılık barının üzerine fırlattı. "Burası Deke'in önümüzdeki üç ay için bize bulduğu yer."

Madison'ın pek çok sorusu vardı ama bir tanesi listenin başına atladı.

"Burada konuşabilir miyiz? Todd'un hiçbir fikri yok-"

"Yok."

"Spa'dan ne zaman ayrıldığımı bilecektir. Eminim bizi takip eden biri vardır." Matt acımasızca başını salladı. "Onun icabına baktım."

Bu onu şaşırtmadı. Todd sadece zeki olduğunu düşünüyordu ama aslında sahip olduğu tek şey para ve arka cebindeki insanlardı. Matt'in aslında beyni ve becerileri vardı.

Madison kollarını göğsünde kavuşturdu ve geri çekildi, sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi rahat bir poz takınmaya çalıştı. "Bu onu kızdıracak."

"Ben sadece seni önemsiyorum. Benden kaçırıyorsun ve bu Todd'un evinde bizi izleyen elektronik göz ve kulaklardan daha fazlası. Sorun ne?"

Bunu saçma ve güvensiz görünmeden nasıl açıklayabilirdi ki? Matt kocasıyla aynı dairede *yaşıyor*, onu korurken onun boğucu kişiliğine katlanıyor ve ayrıldıkları süre boyunca yaptıklarını unutmaya çalışıyordu. Evet, çünkü başından beri ona tamamen aşıktı, oysa Matt'in kafası ve vücudunun tüm çıkıntılı kısımları açıkça başka kadınların vajinalarındaydı. Çünkü Matt'in onu bir ödül olarak gördüğünden, Todd'u alt ederse kazanacağından endişeleniyordu, onu gerçekten sevdiğinden değil.

Benimle evlenmeden önce babandan başka kimse seni sevmiyordu. Sonrasında da kimse seni sevmeyecek.

Madison, Todd'un kötü yorumunu kafasından atmaya ve bu olaya mantıklı bir yetişkin gibi yaklaşmaya çalıştı. Tek yapmak istediği çılgılık atıp ağlamak ve Matt'in ona kocasının söylediği hiçbir şeyin doğru olmadığını söylemesini sağlamaktı.

"Bana bak," dedi Matt ve elini kızın ensesine dolayarak onu kendine bakmaya zorladı. "O piç sana ne dedi?"

"Hannah Jamison'ı yatağa attığınız gece Liv Lawson'ı da siktiniz mi?"

Sertleşti. Cevap vermedi... ama yüzündeki suçluluk duygusu her şeyi anlatıyordu. "Yani, bu bir evet. Sanırım aynı zamanda doksan iki kadını daha siktin.

Ayrılmıştık. Tabitha Drake ve Isabelle Vázquez, gerçekten mi? Onlar benim arkadaşlarım. Benim 16. yaş günü partimdeydiler. Benimle, Haisley, Gracelyn ve Charli ile birlikte lise mezuniyet gezimize gittiler. Yirmi birinci yaş günümü kutlamama yardım ettiler. Lafayette'e geri döndüğümde onlara bakacağım ve bileceğim-" Madison dudağını ısırdı ve cümlesini bitirmeyi reddetti. "Ve sen bana söylemedin. Lafayette'teki bekâr kadınların yarısını *becerdiğinden* bir kez bile bahsetmeyi düşünmedin. Tanrım, senin için özel bir anlam ifade ettiğime inandığım için kendimi aptal gibi hissediyorum." Adamın elinden kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni."

"Asla. Kimi sikmek istediğimi sorsana? Başka biriyle *evlendiği için* bana seçme şansı vermeyen kim?" Sert vücudunun her santimini ona bastırana kadar onu kendine çekti ve damarlarında alevlenen heyecandan nefret etti. "Kendine Bayan Başka Biri demene rağmen seni unutamadım. Kaç kadınla yatarsam yatayım ya da kendime senin önemli olmadığını ne kadar söylersem söyleyeyim, kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi hep oradaydın. Doyuramadığım bir açlık. Dindiremediğim bir arzu. O kadınlardan hiçbiri beni senin gibi hissettirmedi. Yakınından bile geçmedi. Ben. İstiyorum. *Seni istiyorum.*"

Madison onun amansız kaşlarını inceledi. Bir kez bile tereddüt etmedi, bir kez bile gözünü kırpmadı.

"Eğer bu doğruysa, neden peşimden gelmedin? Gelmeni istedim." Gözleri doldu. "Ve sen gelmedin."

"Tatlım, nişanlandığını duyduğumda şehirden ayrılıp Washington'a gitmek üzereydim. Bu saçmalık değil. Nash'e sor. O da oradaydı. Daha da iyisi, Haisley'e sor. Todd'un sahip olduğu servet ve gücü sana asla veremeyecek olmama rağmen, o gece ona seni nerede bulabileceğimi sordum. Ülkeyi geçip benim olduğuna inandığım kadına sahip çıkmaya kararlıyım. Bunun yerine, başka bir adama 'evet' dedin ve lanet yüzüğünü parmağına takmasına izin verdin."

"Todd'un parası ya da prestiji hiç umurumda olmadı. Bunların hiçbirini istemedim." Sadece birinin onu sevmesini istemişti ve Matt'in

b u n u yapmayacağına ikna olmuştu. Kalbindeki bu boşluk onu T o d d ' u n manipölasyonlarına karşı savunmasız bırakmıştı ve aptalca bir şekilde onun kendisini tuzağına düşürmesine izin vermişti. Aslında, muhtemelen yine onu kandırmasına izin veriyordu. Ama bu, onun tam olarak kaç kadına zevk verdiğini bilmekten duyduğu acıyı silemiyordu.

"Bana ne istediğimi hiç sormadın. Diğer tüm erkekler gibi beni hayaletle çevirdin."

Oh, Tanrım. Ağlayacaktı. Zırlı zırlı ağlayacak ve ona çıplak acısını gösterecekti. O zaman onu ne kadar ezdiğini anlayacaktı. Muhtemelen zaten biliyordu çünkü kız susacak gibi görünmüyordu. Onun bedeni üzerinde çok fazla gücü vardı. Onun aptal kalbine sahipti. Birkaç kelimeyle onu yok edebilirdi.

Madison onun elinden kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni."

"Bu bir daha asla olmayacak, tatlım. Sana söyledim, bunu bir kez yaptım ve hayatımın en kötü hatasıydı." Yüzü yumuşadı. "Öğle yemeğini yedin mi?"

"Tavuklu salata." Bitirdiğinden değil.

Matt kaşlarını çatı. "Seni o yüksek katlı hapishaneye geri götürmeden önce iyi bir yemek yiyeceksin."

"Beni zorla besleyemezsin."

"Agatha Pershing gibi bir kaltağı memnun etmek için kendini aç bırakacaksan, ben bırakırım."

"Ve beni seninle konuşmaya zorlayamazsın."

"Evlendiğin o siki aramıza iki kez girmesine izin vermezsem namerdim. O yüzden beni neden dışladığını hemen şimdi söyleyeceksin. Bu lanet konuşmayı yapmak için iki gün bekledim ve bunun iki dakika daha uzamasına izin vermeyeceğim." Onu kaldırdı ve kapıdan içeri doğru

Dairenin steril dekoru, yaşam alanı ile salon arasında bir bölme görevi gören beton bir şöminenin önünden geçiyordu .

"Dur! Sen çok sinir bozucu, inatçı, zor, otoriter ve
_"

"Ve bir daha gitmene izin vermeyecek kadar sana aşığım." Sonunda Koridorda zifiri karanlık bir yatak odasının kapısını açtı ve tekmeleyerek kapattı. Bir ışık düğmesini çevirdi. Tepedeki avize ve taç pervazın arkasındaki LED ampuller odayı seksi, doygun bir mor renkle aydınlatıyordu.

Madison içeriye baktı ve nefesi kesildi.

Dairenin büyük bir kısmı sade bir beyazdı ama bu oda onun antiteziydi. Her bir mobilya, her bir kumaş ve yastık, her bir döşeme tahtası; hepsi görkemli, rahatlatılmamış bir siyahtı. Her köşesi yumuşak, mürekkepli tüllerle örtülü, kalın bir kanopi yatak mekâna hâkimdi. Ancak kalın ahşap direkler ve üstteki çıtalar boyunca her birkaç santimde bir çıkıntı yapan O halkaları, her köşeye yerleştirilmiş yastıklı kelepçelerden bahsetmiyorum bile, onu uzaktan bile romantik görünmekten kurtardı. En yakın duvara bir giriş monte edilmişti. Üzerinde çok sayıda kürek, kelepçe, kıskaç, kırbaç, kırbaç ve adını bile bilmediği diğer aletler asılıydı. Yakınında yastıklı bir şaplak sehpa duruyordu. Pırıl pırıl bir Aziz Andrews haçı başka bir duvarı kaplarken, tavanın tamamı bir aynayla kaplanmıştı. Ve girişin üzerinde bir tabela asılıydı: DİSİPLİN ZINDANI. İRADENİZİ KAPIDA BIRAKIN VE DIZLERİNİZİN ÜZERİNE ÇÖKÜN.

"Aman Tanrım."

Matt odaya bir göz bile atmadı. Sandaletlerini çıkarıp odanın öbür ucuna fırlatırken onu yatağa fırlattı, sonra da evlilik yüzüğünü çıkardı.

Onun tutuşuna karşı koydu. Adam kılını bile kıpırdatmadı, sadece kalçalarının üzerine oturdu ve onu olduğu yerde sabitledi. Bir eliyle kolunu tuttu ve onu oturur pozisyona çekti. Diğer eliyle de tişörtünü kafasına geçirdi.

Bakışları kadının pamuk ve dantelle zar zor örtülmüş göğüslerine kaydı. "Bu da ne?"

"Bir bralette." Rahat ve yumuşaktı, bu yüzden spa günlerinde sık sık giyerdi. "Bana bakmayı kes."

"Yapamam." Onu kavradı, başparmağı haince sertleşmiş meme ucunun üzerinde kayıyordu. "O kadar güzelsin ki, durabileceğimi hiç sanmıyorum."

Madison ona doğru eğilme isteğini kontrol etti. Günlerce sadece kişisel olmayan dokunuşlardan sonra, ona karşı açlık hissetmişti. Ama güçlü kalmak zorundaydı. "Dur. Bu beni daha az kızdırmayacak."

"İyi hissetmek istemiyor musun?" Ağırlığını onun üzerinde kaydırды, kollarını başının üzerinde sürüklerken boynundan yukarı doğru öptü, omzundan bileğine kadar bir tanesini okşadı. "Orgazm olmaksızın tartışmayı mı tercih ediyorsun?"

Adamın baştan çıkarıcı ses tonu kadının yeni bir arzu patlamasıyla ürpermesine neden oldu, bu yüzden sözlerinin beynine nüfuz etmesi bir dakika sürdü. O zamana kadar adam kadının bileklerinden birini yatağa kelepçelemişti bile. Kadın diğerini de adamın elinden kurtarmak için mücadele etti ama adam çok hızlıydı. Birkaç saniye içinde diğer dolgulu kelepçe de onun etrafına dolandı.

"Piçlik yapıyorsun." Kaşlarını çatdı, bağlarına karşı direndi. "Sakin bana karşı seksi kullanmaya kalkma, yoksa çılgılık atarım."

"Devam edin. Ünitinin ses geçirmez olduğu söylendi ve benim için gürültü yapmanı duymayı seviyorum, ne kadar yüksek olursa o kadar iyi."

"Matt..." Sesi yalvaran bir tona dönüştü. "Korkuyor musun?"

Belki de öyle olmalıydı. Onu iradesine karşı dizginliyordu. Yani, bilinçli isteklerine karşı. Asi düşünceleri ona karşı çıkmasını ve reddetmesini söylüyordu. Ne yazık ki, arzusu sıkı bir şekilde kontrolü ele almıştı. Meme uçları onun dokunuşu için zonkluyordu ve adamın şortunu indirip ne kadar ıslak olduğunu anlamasından korkuyordu.

"Seninle konuşmuyorum." Gözlerini isyan edencesine kapattı ve yüzünü başka yöne çevirdi. "Eğer sınırlarıma saygı göstermeyeceksen, söyleyecek bir şeyim yok."

"Bana bak." Matt onun çenesini tuttu ve bakışlarını tekrar kendisine çevirmeye zorladı. Bu gür ses onun mücadele gücünü azalttı ve gözlerini açtı,

yüzüne hâkim olan sert iradeye odaklandı. "Seni incittim mi?"

Eğer yapmasaydın şu anda kızgın olur muydum? Dişlerini sıktı, cevap vermeyi reddetti, onu hâlâ ne kadar çok sevdiğini ortaya çıkaracak bir şey söylemekten korkuyordu.

"Başka şekilde ifade edeyim. Şu anda sana zarar veriyor muyum? Seni tutuş şeklim fiziksel acıya mı neden oluyor?"

"Hayır." Bu kelimeyi ona tükürdü.

"Güzel. Bunu çözene ve sen bana yalvarana kadar sana başka bir şekilde dokunmayacağım."

"Yapmayacağım." Ama Madison zayıfladığını hissedebiliyordu. Adamın yakınlığı onu etkilemeye başlamıştı. Kokusu. Yoğunluğu. Sıcak bakışları. İradesi dışında, gözlerinin kenarlarından yaşlar sızdı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum ve çünkü biz önemliyiz." Adam onun kalçalarına bindi ve ağırlığını dizlerinin üzerine verdi. Adamın vücut ısısı kızın bacaklarının arasında toplanıyor ve kızın karşı koymakta zorlandığı bir şekilde ağrmasına neden oluyordu. "Bu gece yemek yemeni istediğim için kızgın değilsin, o yüzden bu konuyu bir daha açma. Geçmiş konuşmak zorunda kalmamak için bu konuda kavga çıkarıyorsun."

"Gezinen sakin hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum."

Çenesindeki tutuşu sıkılaştırırken gözleri kısıldı. "Açık olalım; sen hayatıma geri döndüğünden beri hiçbir parçam kaybolmadı. Seni ve sadece seni istiyorum. Hata mı yaptım? Evet. Birlikte geçirdiğimiz hafta sonundan sonra senden uzaklaşmalı mıydım? Hayır. Camımı tıklatıp yardımımı istediğin anda seni sahiplenmeli miydım? Tabii ki evet. Todd'la nişanlandıktan sonra zamanımı nasıl geçirdiğimi sana anlatmalı mıydım?" Omuz silkti. "O konuşma nasıl geçirdi? 'Hey, tatlım, sen yokken çok meşguldüm ama gerçekten seni düşünüyordum. Birkaç gün öncesine kadar senin için önemli olduğuma bile inanmıyordum. Ve eğer gerçeği üzerine kusmuş olsaydım, bana karşı gösterdiğin azıcık erime hemen geri donardı."

"Oh, mükemmel. Yani söyleyeceğin şeyi beğenmezsem, benden saklayacak mısın? Bu tamamen işe yarar."

"Söylediğim bu değil ve eğer dinlemeye başlamazsan alaycılığını tokatlayarak yok edeceğim."

Ona meydan okuyan bir bakış fırlattı ama yüzündeki sert ifade kesinlikle ciddi olduğunu gösteriyordu. Asidik geri dönüşünü yuttu.

Matt homurdandı. "Güzel. Şu anda öfkeli sessizliğini sivri diline tercih ederim. En azından belki dinliyorsundur. Tatlım? O kadınların hiçbiri benim için bir anlam ifade etmiyor."

"Tabii ki öyle, yoksa neden zahmet edersiniz ki? Güzeller, akıllılar, komikler, inanılmazlar-"

"Belki, ama onlar *sen değilsin*. Sen bunların hepsi ve daha fazlasısın. Sen benim her şeyimsin. Sana her zaman benim olduğumu söylüyorum, ama benim de senin olduğumu duymaya ihtiyacın var mı? Öyleyim. Tamamen. Her zaman. Sonsuza kadar."

Sözleri doğrudan Madison'ın kalbine işledi. Ona inanmak için can atıyordu. Ama ya onu tekrar incitirse? Onu terk ederse? Hayatta kalacaktı... ama gerçekten iyileşebilecek miydi?

"Bırak onu."

"Hayır. En kötüsünü düşünmek için birkaç günün vardı. Todd'un bizi ayırmak için elinden geleni yapacağını söyleyen sendin. Başarmasına izin veriyorsun. Tebrikler."

Onun sözleri Madison'ın ihtiyacı olan tokattı. Matt'i, evlendiği yılanın onların zayıflıklarını bulacağı ve bunları acımasızca kullanarak onları parçalayacağı konusunda uyarmıştı. Bunu bildiği halde Todd'un tuzağına düşmüştü. Yine de kocasının korkunç ve çıkarıcı olması Matt'in davranışlarını doğru yapmıyordu.

"Benden ne istiyorsun?"

"Bu lanet şehre gelmeden önce istediğim şey. Seni. Senin arzunu. Teslimiyetin. Aşkını. Geleceğimizi. Sen nişanlandıktan sonra olanları geri alamam. Sadece şunu söyleyebilirim ki, şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim, o hafta sonu DC'ye gider ve sen Todd'la ilişkini bitirip bana dönene kadar peşini bırakmazdım."

Bununla nasıl mücadele edebilirdi ki? Dürüst olmak gerekirse, verdiği kararlar gerçekten daha mı iyiydi? Birlikte geçirdikleri muhteşem hafta sonundan sonra onun kendisini öptüğünü düşündüğü anda başka bir adamla yatağa girmemişti. Hayatını ona adamıştı. Matt başka kadınları da yatağa atmıştı ama hiçbir zaman birkaç orgazmın ötesine geçen bir şey istememişti. O ise Todd'u gerçekten sevmeye çalışmış, onu Beyaz Atlı Prensi ve aşk hikâyelerinin kahramanı yapmaya çalışmıştı - en azından onunla ilgili her şeyin bir serap olduğunu öğrenene kadar.

"Korkuyorum," diye boğuldu.

Yüzü yumuşadı. "Onun kafanın içinde gezinmesine izin verme. Bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyorum ama ikimiz de hatalar yaptık. Onlar geçmişte kaldı. Yarınlarımıza odaklan. Önemli olan tek şey aşkımız."

Madison onun sözlerini düşünerek titrek bir nefes aldı. O haklıydı ve kalbini saran bu korkuyu yenmek zorundaydı yoksa ellerinde hiçbir şey kalmayacaktı.

"Biliyorum."

Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdı. "İyi tarafından bak. Güvenimiz üzerinde çalışmak için mükemmel bir yerdeyiz, tatlım. Ve seni zaten yarı zapt etmiş durumdayım."

Sinsi gülümsemesi kadının nefesini kesti. "Matt..."

"Nefes nefese kalmaktan bir kalp atışında nefes nefese kalmaya. Bence burada olman ve kendini bana emanet etmen ikimizin de tam olarak ihtiyacı olan şey." Tırmandı

yatağa uzandı ve şortunu kalçalarından aşağıya, uyluklarını geçecek şekilde kaydırды, sonra yere fırlattı. Sonra onun vücuduna baktı, sırtışı daha da genişledi. "Şu haline bak. Sana daha yeni dokundum ve o külot çoktan sırlıklam olmuş ve amına yapışmış."

Utanç ve arzusun şok edici bir karışımı içine çöktü. Dudağını ısırды ve çaresiz gözlerle ona baktı.

Adam onun üzerine tırmanarak ya da en çok canını acıtan yerine dokunarak bile karşılık vermedi. Matt onun ayak bileğini yakaladı ve o kadar hızlı bir şekilde kelepçeledi ki, kadının soluk soluğa kalmasına bile fırsat kalmadı. "Matt?"

"Ne zamandır bu kadar ıslaksın?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi. Gerçek çok utanç vericiydi.

Yatağın üzerinde sürünürken yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi belirdi ve boştaki tek bacağını uzatabildiği kadar açarak itti. Sonra da kalçalarının arasına yerleşti. "Sana yalancıları nasıl cezalandırdığımı göstereyim mi? Kötü kızlar gelemmez..."

Ve şimdi yalnız olduklarına, bu kadar yakın olduklarına ve bakışları onun seksine sabitlendiğine göre? Onun verebileceği doruklara ihtiyacı vardı.

"O gece kanepede oturduğundan beri amına dokundun mu?"

"Hayır." Bunu düşünmüştü ama ne zaman gözlerini kapatıp elini bacaklarının arasına soksa, Matt aklına giriyor, bedeninin efendisi olarak ona amının kendisine ait olduğunu ve kendisinin olduğunu düşündüğü Geyle oynamasına izin vermediğini hatırlatıyordu. Çok sinirli ve ağrılıydı. Madison içinde bir sızlanma tuttu.

"Yani... ihtiyacın var mı?" diye sordu ipek gibi, başparmağını ıslaklığının üzerinde gezdirerek.

Madison bunu kabul etmekten ve ona daha fazla güç vermekten ne kadar nefret etse de kendine engel olamadı. "Evet."

"Oh, sesindeki o küçük ağlama beni çok sertleştiriyor. Bütün geceyi kapının önünde geçirdim, nefes aldığını ve bana ihtiyaç duyduğunu duvarların arasından hissedebildiğime yemin ettim ve seni soymanın, kaldırmanın ve benim için parçalara ayırmanın tüm yollarını hayal ettim. Bunu mu istiyorsun?"

"Evet." Şimdi nefesi kesiliyordu ama umurunda değildi. Aslında, onun hipnotik sesi ve ısrarcı başparmağının amının pedini tekrar tekrar okşaması dışında hiçbir şeye odaklanamıyor gibiydi.

"O zaman tekrar deneyelim. Son şans... Ne zamandır bu kadar ıslaksın?" Bakışları dürüst olması gerektiği konusunda onu uyardı.

"Seni spa'da ilk gördüğümünden beri."

"O zamandan beri sana karşı sert davranıyorum," diye itiraf etti. "Bu konuda ne yapacağız? Ağrıyan klitorisine dokunayım mı?"

"Lütfen..."

"Lütfen ne?" diye bağırdı.

"Lütfen, Matt."

"Sikimi emmene izin vermeli miyim?" "Lütfen, Matt."

"Ağda yaptığın o güzel amcığı sikeyim mi?" Kız ona şaşkın bir bakış gönderdi. "Biliyor musun?"

"Çok şey biliyorum ve o bebek gibi çıplak amcığı görmek için sabırsızlanıyorum. Sikmemi ister misin?"

Bu muhtemelen onu tahrik etmemeliydi ama... "Lütfen Matt."

Başını eğip dudaklarını karnından yukarı, göğüslerinin arasından geçirerek fısıltıyla dudaklarına değdirdiğinde gülümsemesi onu çözdü. "Aferin kızıma."

Sonra onu öptü, dudaklarını ayırmaya zorladı ve dilini derinlere daldırdı. Ensesindeki bir eli onu eğilmeye zorlayarak girintilerine tam erişim sağladı. Diğer eli ise vücudundan aşağıya doğru kayarak acı verici derecede sert meme ucunu işkence edercesine yavaş hareketlerle okşadı.

Saniyeler içinde onu çözdü, sert nefesler almasına, ona boyun eğmesine ve sessiz bir yalvarışla kalçalarını sallamasına neden oldu.

"Tıslayan küçük kediciğim pençelerini geri çekti ve şimdi okşanmak istiyor." Dudaklarını boynundan aşağıya, göğüslerinin kabarıklığına doğru sürükledi ve sadece en ince pamukla kaplı meme ucunun üzerinden nefes aldı.

Ürperdi. "Lütfen, Matt."

"Sabır. Oraya varacağız. Nezarethaneye dönmeden önce üç saatten biraz fazla vaktimiz var. Mümkün olan her dakika tadını çıkarmaya kararlıyım."

Sonra da cevap vermesine fırsat vermeden şeffaf sütyeninin üzerinden göğüs ucunu ısırdı, kopardı, emdi ve kadının içinde zevk dalgaları yarattı.

Madison iki büklüm oldu, onu muhtaç göğsünü ağzına daha fazla sokması için cesaretlendirmeye çalıştı ve sanki onu daha yakına çekmek için çaresizmiş gibi güçlü bir kolunu sırtının altına soktuğunda keyiflendi. Madison onun karşısında eridi, sonra adam hırlayıp nemli giysiyi göğsünden çekip aldığı ve çıplak meme ucunu diliyle içine çektiğinde bir su birikintisine dönüştü.

Bağını arkaya atarak, Matt'le her birlikte olduğunda içini dolduran o sahip olma duygusuna kendini kaptırdı. Sanki Matt

tam olarak neye ihtiyacı olduğunu, ne zaman, nasıl ihtiyacı olduğunu. Aklını okuyabiliyormuş gibi değil, bedenini ve kalbini gerçekten anlıyormuş gibi.

"Matt..."

"Tanrım, seni özledim tatlım. Bana güveniyor musun?"

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. "Evet, Matt."

"Tanrım, seni seviyorum. Kımıldama." Kotundan bir çakı çıkardı, sonra ona baktı. "Giydiğin şeye ne kadar bağlısın?"

Bu soru -ve olasılığı- neden bu kadar sıcaktı? "Ben değilim."

Bıçağın düz kısmını sütyenin altına, göğüslerinin arasına yerleştirirken yüzünde iğrenç bir sırıtış belirdi, sonra bileğini çevirip yukarı kaldırdı. Pamuk anında parçalanarak onu klimanın kutup rüzgârına ve adamın kavurucu bakışlarının sıcaklığına maruz bıraktı.

"Mmm. Meme uçların. Bunları hayal ediyorum..." Her birini yaladı, sanki daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamış gibi diliyle yıkadı, sonra yukarıdaki havalandırmanın soğuk havayı doğrudan nemli uçlara akıtarak onları daha da sertleştirmesini izledi.

Tanrım, o kadar hassastı ki, adamın dilinin her yalayışını ve çarpışını hissedebiliyordu... Madison nefesini tuttu, sonra inledi.

"Mükemmel görünüyorsun. Onları bu şekilde saklayacağım..." Matt kendini yataktan fırlatarak, duvara yapıştırılmış bir dizi aleti inceleyecek kadar uzun süre yattı.

Seçimleri üzerinde çalıştığı saniyeler bir yıl gibi gelmişti ama sonunda bir sırıtış ve her biri küçük sivri uçlu düz metalik bir pedi hareket ettiren, alt ve üst kısımlarında vidalar bulunan bir çift sağlam metal çemberle geri döndü.

"Bunlar ne?"

Ama o biliyordu. Rahmi kasılırken ve cinsel organı fişkirirken bile kalbi korkuyla çarpıyordu.

"Bu güzel meme uçları için kelepçeler. Hadi deneyelim..." Bir tanesini sert ucunun üzerine yerleştirdi, sonra her iki ucundan da sikmeye başladı.

Metal bloklar yavaşça tomurcuklarını sıkıştırdı. Küçük sivri uçlar, tıslayana kadar lezzetli bir acı ısırığı ekledi.

Oh, Tanrım. Buna

bayıldı. "Matt..."

"Bak ne kadar ıslanmışsın." Sesi memnun olmanın ötesindeydi. "Benim kızım acı çekerken biraz da acı çekmeyi sever, değil mi?"

Haklı olduğunu kabul etmek çok utanç vericiydi. Kibarca değildi. Hanımefendi gibi değildi. Olması için yetiştirildiği şeylerin hiçbirisi değildi. Pershings'in onaylayacağı bir şey olmadığı da kesindi. "Matt..."

"Cevap ver bana."

Bu sesle talepte bulunduğunda, vücudunun anahtarını elinde tutuyordu ve bunu acımasızca kullanıyordu. Madison karşı koyamadı. "Evet, Matt. Hem de çok."

"Bunun için buradayım. Ve dürüstlüğün bir ödülü hak ediyor."

Kadın heveslenmekten başka bir şey yapamadan, adam bıçağı kadının her iki kalçasındaki iç çamaşırına sapladı. Kumaş parçaları uçup gitti. Bıçağı cebine soktu, sonra yatağa, bacaklarının arasına doğru kayd ve sanki hiçbir şey onu bu kadar büyülememiş gibi bakarken çıplak klitorisini parmakladı.

"Çok sulu. Çok sert. Şu haline bak, tatlım..."

İçindeki his sarsıldı. Madison kıvrandı. "Daha fazla. Lütfen Matt." "Çok tatlı yalvarıyorsun. Çok güzel," diye mırıldandı. "Tek başıma Son birkaç sabahdır, birkaç saat içinde seni kaç kez boşaltabileceğimi merak ediyordum. Bunu öğrenmenin zamanı geldi..."

Ve öğrenmeye devam etti, havayı pençelerken bir kez patlayana kadar klitorisini dilledi, sonra çığlık atarken ikinci kez. Sonra kelepçeleri çıkardı. Kan meme uçlarına geri akarken, onları doyumsuzca emdi ve sıkıştırdı.

Doruk noktalarından gelen soğuma hissi kayboldu ve sonunda onun gevşek, nemli bedenine tırmanıp dudaklarını yalayarak onun gibi koktuğunda, Madison yeniden ihtiyaçla sıkıştı.

Bu adam onu neden bu kadar kolay parçalara ayırabildi?

Belki de aynı sebepten dolayı seni iyileştirebilir. Bedenin ona ait. Ruhun da onun.

Yataktan kalktı ve sabırsızca pantolonunu yırttı, bir prezervatif çıkarıp komodinin üzerine bıraktı. Sonra bir av hayvanını andıran gözlerle tekrar kadının üzerine eğildi, dudaklarını yumuşak göğüslerine indirdi, parmaklarını kadının içine sokarken ısır ve emdi, uçları kadının nefesini kesen ve tüm vücudunu sarsan noktaya gelene kadar kıvrıldı.

"İşte. Bunu ben kullanacağım..." diye ısrar etti aldatıcı bir şekilde yumuşak, alçak bir sesle. "Hadi bir tur atalım."

Madison, o noktayı ritmik bir şekilde, kabaca, pişmanlık duymadan ovana kadar ne demek istediğinden tam olarak emin değildi. Basınç ve zevk arttıkça

Yine içindeydi ama farklıydı. Bu ihtiyaç yumağı daha ağır, daha yüksek, daha sıkıydı. Kan hücum etti. Kalp atışları kükredi. Tüm vücudu sarsıldı ve patlarcasına boşaldı, ıslaklık daha önce hiç hissetmediği bir şekilde akıyordu. Bu his devam etti, devam etti ve devam etti. Nefes alamıyor, düşünemiyordu. Sadece hissedebiliyor ve onun vücudunu nasıl bu kadar tamamen kendisine ait kıldığını ve ona kişisel oyun alanı gibi davranmasının nasıl bu kadar harika hissettirdiğini merak edebiliyordu.

Sonunda parmaklarını çekip ıslaklığını amına sürdükten sonra bir iniltiyle parmaklarını yaladığında, Madison aldığı zevki sindirmekte zorlandı. Nefes alış veriş yavaşlamadı. Tüyleri diken diken olmaya devam ediyordu. Gözlerini Matt'e dikti. O hem bir seks tanrısı hem de bir muammaydı.

"Ne oldu?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyor musun?"

"Hayır. Hiç hissetmedim... Bu tamamen..."

"Fıskırdın. Tanrım, çok ateşliydi. Bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum."

Ciddi miydi? Her bir kası gevşek hissediyordu. Vücudu ter içindeydi ve bitkin düşmüştü. "Yapamam."

"Yapabilirsin," diye güvence verdi. "En azından bu gece bir kez daha yapacağız."

Zihni geri çekildi... ama vücudunun başka fikirleri vardı, ilgiyle tekrar gerildi. "Bu delilik."

"Buna kararlı de tatlım. Seninle işim bitmek üzere değil." Vücuduna bir göz attı. "Şu koyu renkli, şiş meme uçlarına bak. Ve şu kabarık küçük amcığa."

Adam prezervatife uzandığında, kadın kalçalarını kapatmaya çalıştı. "Acıyacak."

"Doyacaksın. Bugün bana sadece üç orgazm verdin. Hadi güzel bir yarım düzine deneyelim."

Bu öneri bile onu bayılttı. Kalbinin çarpmasına da neden oldu. Kendini yoğun bir şekilde onun zevkine adanmıştı.

Sanki hiç direnç göstermiyormuş gibi, kalçalarını birbirinden ayırdı, sonra klitorisinin etrafında daireler çizerken bir çift parmağını tekrar G noktasına yerleştirdi. İlk dokunuşunda nefesi kesildi. Adam onun vücudunu istediği sonuca ulaşmak için kaç şekilde manipüle edebilirdi? Madison cevaptan korkuyordu. Sadece saniyeler sonra bacaklarını gönüllü olarak daha geniş açtığını, kalçalarını kaldırdığını ve yalvardığını biliyordu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, DNA'sını değiştirecek başka bir orgazmın eşliğindeydi.

"Seni becermemi mi istiyorsun?" diye alay etti.

"Lütfen, Matt." Tanrım, o yapana kadar nefes alamayacaktı.

"Bunun için bana yalvaracak kadar mı?"

Bu coşku karşısında gururunun hiçbir anlamı yoktu. "Evet. Lütfen, lütfen... Sana içimde ihtiyacım var. Derinden. Seni hissetmeye ihtiyacım var."

"Yine benim için mi geleceksin?"

Birkaç dakika önce imkânsız olduğunu söylediği doruk noktası şimdi zorunlu gibi geliyordu. "Evet!"

"Birden fazla mı?"

Madison, Matt söz konusu olduğunda asla asla dememeyi öğreniyordu. "Evet."

"Söz mü?"

"Evet, Matt. Söz veriyorum. Lütfen. Lütfen..."

Vahşi bir gülümsemeyle onun kalçalarını kavradı, gözlerinin içine baktı ve içine daldı.

Başka bir orgazm onu çarparak, onu buharla devirerek ve onu tamamen şaşkına çevirerek çılgılık attı, eğildi ve sersemledi.

Matt'in dudaklarından dökülen hırıltı, içinde derinlerde bir yerden geliyordu. "Siktir, tatlım. Oh, lanet olsun. Çok GiÇmiÇsin. Çok sıkı. Bu çok hızlı olacak."

"Evet. Evet. Şimdi!"

Onu mengene gibi kavrayarak yatağa yatırdı ve alnını onunkine bastırdı. "Dizini bük."

Boştaki tek bacağından mı? Madison öyle yaptı, dirseğinin kıvrımıyla onu kavradığında irkildi, sonra kendini tekrar tekrar hassaslaşmış etine çarpmaya başladı. Boşalma ihtiyacının bir kez daha içinden geçmesi, korkuluklarını biçmesi ve direncini havaya uçurması için sadece bir avuç vuruş yetti. Mutluluk patlaması, onun üzerinde sertleştiğinde ve insanlık dışı bir zevk sesi çıkardığında patladı. Siyah noktalar görmesine, nefes almakta zorlanmasına ve Matt'le geçirdiği her dakikayı daha da çok sevmesine neden olan bir ıstırap duygusuyla titredi ve kasıldı.

"Ne kadar da iyi bir kız." Ağzını onunkinin üzerine kapattı ve bir sonraki itirafını nefes nefese söylemeden önce tekrar nefesini çaldı. "Seni çok seviyorum."

Adamın yüzü, içindeki tüm muhtaç ve çaresiz hisleri yansıtacak şekilde döndüğünde Madison'ın kalbi boğazına düğümlendi. Yüz ifadesi bir keşif gibiydi. Madison'ın ona ihtiyacı olduğu gibi onun da Madison'a ihtiyacı vardı. Yıllar önce zamanını doldurmuştu.

inkar ediyordu. Todd Pershing aşklarını baltalamak için ne bok yerse yesin, hangi acı hâlâ iyileşmemiş olursa olsun, bir zamanlar onları ayıran tuzağa düşmesine izin vermeme konusundaki kararlılığını neredeyse hissedebiliyordu.

Bu bakışla onun kalbini kırdı ve bir anda tekrar bir araya getirdi.

Gözyaşları gözlerini yaktı. Sıcak damlalar yanaklarından aşağı yuvarlanmadan önce görüşü sulandı. "Ben de seni çok seviyorum."

"Oh, tatlım..."

Yüzündeki işkence ona dokunmak, onu rahatlatmak ve bir daha asla şüphe duymayacağına dair söz vermek istemesine neden oldu.

Saniyeler içinde kadının bileklerini ve ayak bileğini serbest bıraktı, prezervatifini attı, sonra vücudunu onunkine doğru kıvrıdı, böylece mümkün olan her yere temas ettiler. Sahipleniciydi, neredeyse boğucuydu. Yine de ona yeterince yakın hissetmiyordu. Hiç hissedecek miydi?

Madison onu öptü. "Ne tür bir düşün istiyorsun?"

"Sizi en çok mutlu eden, Tanrı'nın ve sevdiklerimizin gözünde sizi benim yapan şey."

Mutlu bir şekilde iç çekti. "Kulağa mükemmel geliyor."

"Önümüzdeki üç ayın sonsuz gibi geleceğini biliyorum. Todd bizi test etmeye devam edecek. Kazanmasına izin vermeyin."

"Yapmayacağım. Yapamam," diye hıçkırarak söz verdi. "Benim için artık sensiz yaşamak diye bir şey yok."

Yüzünü kavradı ve onu tekrar öptü. "Bunu söylemenin sana ne kadar güven kaybettirdiğini biliyorum. Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ben de sensiz yaşamak istemiyorum."

Madison gülümsedi. O anda, adam onun olmuştu. O da onun. Ve bunun asla değişmeyeceğini umuyordu. Ama hayatının geri kalanını Matt'le geçirebilmek için özgür kalmanın hiçbir zaman bu kadar kolay olmayacağı korkusundan kurtulamıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

C Matt, şapkasını öne eğmiş, Madison'la birlikte Disiplin Zindanı'nın önündeki kaldırımında duruyordu. Yüksek proteinli, düşük karbonhidratlı ikisi için de kalori olan yatak odasını düzelttiler, çarşafaları değiştirdiler ve oyun ekipmanlarını kaldırdılar, ardından mutfakı düzenlediler. Zindan sahibinin SUV'sini özel garajına yerleştirdi, ardından bir Uber çağırdı.

Beklerken Matt, Madison'ı yanına çekme ve Todd Pershing hakkında endişelenmeyi bırakması için ona karşı hissettiği her şeyi bir öpücükle mühürleme dürtüsüne direndi.

Bunların hiçbiri olmuyordu. Temmuz gecesinin sıcaklığında kıpırdanıyor, gergin enerjisini boşaltıyordu.

"Bana neden endişeli olduğunu söyle," dedi. "Todd apartmandaysa götlük yapacağını zaten biliyoruz."

"Öyle. Bu işin peşini bırakmasını hiç beklemiyordum ama daha ne kadar tırmandıracak?"

"Bu mu? Akşamı birlikte mi geçireceğiz? Anlaşmamız *böyleydi*."

Madison alay etti. "Yani? Todd bir şeyin işine gelmediğine karar verirse, kuralları değiştirir. Ve aramıza girmek için yeni yollar bulur."

Matt çoktan hazırды. "Endişelenmemeye çalış. Ne yaparsa yapsın, bunu halledeceğiz."

"Bunu yapmamamız için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Bu sözlerimi bir kenara yazın."

Todd her fırsatta tam bir sıçan piçi olduğu için Matt de aynı fikirdeydi.

"Bana bak," dedi her zaman onu kendine getiren sesiyle.

Gönder. "Benimle birlikte kal. Beni dinleyin. Konuş benimle. Atlatacağız

Bu. Önümüze attığı başka şeylerle uğraşmak için önümüzdeki Perşembe gününü kullanacağız, tamam mı?"

Başını salladı. "Teşekkürler."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, tatlım. Bu işte beraberiz."

Ve son birkaç saati duygularını ve ihtiyaçlarını açarak geçirdikten sonra Matt, aralarındaki bağın her zamankinden daha güçlü olduğuna iliklerine kadar ikna olmuştu.

"Umarım öyledir, çünkü görünüşe göre başka seçeneğim yok," diye itiraf etti, alaycı bir şekilde gülümseyerek. "Sana doyamıyorum. Ve sadece seksi kastetmiyorum - ki bu inanılmaz ötesi - ama sadece birlikte nefes alıyor olsak bile... Bu her şey."

Bu itiraftan sonra Matt, halka açık bir caddede ona bakışları ya da sözleri dışında dokunamamaktan nefret ediyordu. "Yanılıyorsun. Doyumsuz olan benim, tatlım. Takıntılıyım. Sana yeterince bakamıyorum. Sesini yeterince duyamıyorum. Seni yeterince düşünemiyorum bile. İnan bana, denedim."

"Beni sisteminden çıkaramadığına sevindiğimi söylesem kötü mü olur?"

"Hayır, çünkü benden kurtulamayacaksın. Ve bu gece dürüst olduğun için seninle gurur duyuyorum. Duyguların ve bedeninin konusunda bana güvendin, sınırlarını zorlamama izin verdin. Bunu tekrar yapabilmemiz için önümüzdeki Perşembe gününü iple çekiyorum." Yumruklarını sıktı ve ellerini kızın üzerine koyma dürtüsüne karşı koydu. "Siktir, seni hemen şimdi istiyorum."

"Yine mi? Doyumsuzsun."

"Söz konusu sen olduğunda, evet. Hiç kimse bana böyle hissettirmemişti. Hiç *kimse*. Ve şimdiden buradan ayrılmak zorunda olmamızdan nefret ediyorum. Lanet olası Pershing, saat dokuzda kafesine dönmemizi istiyor."

"Bu Todd."

Arabaları yanaştı. Uzun siyah Lincoln'ün arkasına binip uzaklaşırlarken, Matt'in tek düşünebildiği, Madison'la bir daha yalnız kalacağı zamandı.

Yolun sessiz uğultusu arasında oturdular, her ikisi de bir ellerini aralarındaki koltuğun esnek derisine koymuşlardı, parmakları sadece birkaç santim açıktı. Ama aralarındaki mesafe kilometrelerce gibi geliyordu.

Saat tam dokuzda çatı katına girdiler. Tam da korktukları gibi, Todd kapıdan bir metre ötede durmuş bekliyordu. Madison'ı bir aşağı bir yukarı tararken gözlerinden zehir fışkırıyordu. "Tanrım, bütün gününü

Yardım için bacaklarını mı açıyorsun? Ölene kadar sikilmiş gibi görünüyorsun."

Matt aynı fikirde değildi. Gözleri ağırlağmıĞ, dudakları kıpkırmızı olmuĞ ve bağıtan çıkarıcı bir Ğekilde ĞiĞmiĞti. Giysilerinin özel bir Ğeyi olmamasına ve zerre kadar makyaj yapmamıĞ olmasına rağmen, Matt'e hiç bu kadar güzel görünmemiĞti. Daha fazla gurur duyamazdı. Ya da daha sahiplenici hissedemezdi.

Todd'un bakışları kadının göğüslerine kaydı. Taze öfke yüzünü kıpkırmızı yaptı. "Bu evden bir daha sütyensiz çıkmayacaksın."

"Ben yapmadım."

"Saçmalık. Sen giymiyorsun."

Matt iç çamaşırlarını mahvettiğinden beri öyle değildi ve bu belli oluyordu. Yedi kez orgazm olmasına rağmen, iğkence gören meme uçları hâlâ daha fazlası için yalvarır gibi gömleğinin önünü dürtüyordu. Matt'in siki yeniden kıpırdandı.

"Kaplıcada unutmuş olmalıyım. Oops."

Todd ona inanmamış gibi burnunu çekti. "Ve sen de onun gibi *kokuyorsun*, seni köylü fahişe."

Matt yarı dönerek ona baktı ve sessizce kendi tarafına bakmasını istedi. "Seni incitmeye ya da yıkmaya kararlı hiç kimseyi dinlemek zorunda değilsin."

"Kapa şu lanet çeneni. Ben onun lanet olası kocasıyım! Ben ne dersem onu dinler," diye homurdandı Todd, Madison'a ters ters bakarak. "Git o aşağılık herifin pis kokusunu üzerinden at."

Todd öfkeli bir tavırla ona doğru uzandığında Matt aralarına girerek Todd'u ters ters bakarak uyardı. "Sana daha ilk günden ona dokunmamamı söylemiştim, özellikle de onun rızası olmadan."

"Ona ne zaman istersem, ne şekilde istersem dokunabilirim." "Dene ve ne olacağını gör. Bu sefer, senin elinden daha çok acıtacağım." "Siktir git."

Todd'u görmezden geldi. "Sana dokunmasına izin veriyor musun?" Madison tereddüt etmedi. "Hayır. Bir daha asla."

"Duş." Todd istedi. "Şimdi."

"Canım ne zaman isterse o zaman duş alırım. Belki yarın. Ya da ertesi gün. Nasıl koktuğumu seviyorum." Madison derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "Ve her yerimin ağrması hoşuma gidiyor. Bilirsin, masajım yüzünden."

Todd'un yüzü karardı. "Buna pişman olacaksın."

"Bırak artık. Kaybetmekten nefret ettiğini biliyorum ama ben bir kupa değilim. Ben bir kadınıyım. Bir insanım. Belki de herkesin bildiği şeyi

öğrenmenin zamanı gelmiştir: Her zaman kazanamazsın."

"Persnings asla kaybetmez."

"Her şeyin bir ilki vardır," diye espri yaptı, gevşek kalçalı ve doygun bir şekilde antreden geçip açık yaşam alanından salona doğru yürürken.

Matt, Todd'a saf bir siktirip gitme gülümsemesi fırlattıktan sonra Madison'ı odasına kadar takip etti.

Kapıda durakladı, gözleri parlıyordu. Cesaretiyle gurur duyuyordu. O da öyleydi. Toddhole'a boyun eğmek onu daha az kötü niyetli yapmazdı. Matt onun bunu fark etmesine ve geri adım atmamasına sevinmişti. Aslında, o şerefsizce daha fazla laf sokmasını dilemişti. Ama Matt de onun gibi, Todd'un intikamının geleceğini biliyordu.

"Bu iyi hissettirdi." Gülümsemesi yarı şok olmuş gibiydi, sanki aldığı kadar iyisini geri verdiğine inanamıyordu.

"Eminim. İyi uykular."

Kaşlarını çattı. "Sabah beşe kadar iyi olacak mısın?"

Vücudu sanki bir Mack kamyonu çarpmış gibi hissediyordu ama bu endişeyi onun kucağına bırakacak değildi. "Peki. Yarın akşam görüşürüz. Yarın akşam görüşürüz."

"İyi geceler," diye fısıldadı özlemle.

"İyi geceler."

Madison isteksizce kapısını kapattı ve tahta parçası çerçevesine oturana kadar gözlerini ondan ayırmadı. Matt duvara yaslandı ve onun sıcak, çıplak bedeninin yanına kıvrılıp bütün gece ona sarılabilmeyi diledi. Bu mümkün olmadığına göre, Madison uyurken Prens Pershing'in ona zarar veremeyeceğinden emin olmak için onu korumakla yetinecekti.

Matt, Todd'un hiçbir şeyi bu kadar basit yapmayacağını bilmeliydi.

Ellerini ceplerine sokarak koridorda ilerledi. "Neyin var senin Montgomery? Başka adamların karılarını becermekten zevk mi alıyorsun? Bu yüzden mi benimkini beceriyorsun?"

Matt ona bir cevap vererek tatmin olmayı reddetti. Toddhole dişlerini göstererek yüzüne saldırdığında bile, o orospu çocuğuna sadece baktı.

"Benimle dalga geçebileceğini mi sanıyorsun?"

Aslında, seni hiç tanımıyorum.

"Belki de kolumun ne kadar uzun olduğunu ya da ailemin ne kadar güçlü olduğunu anlamıyorsunuz."

Büyükbaban olmasaydı, herkesle aynı kurallara ve yasalara tabi olan bir hiç olacaktın.

Todd başını eğdi. "Ya da belki de senin için yapabileceklerimi görmeye ihtiyacı olan bir adamsın."

Benim için yapabileceğin tek şey gözümün önünden siktir olup gitmek.

"Karıma aşık olduğunu sanıyorsun. Onun amının altın olduğunu düşünüyorsun. Ama ben sana platin verebilirim. Sana elmas verebilirim. Sana o kadar nadir ve mükemmel bir amcık verebilirim ki, çoğu erkek ona tek bir gece bile sahip olmak için hayatını feda eder."

Bu herif kadınları nasıl nesneleştirmeyeceğini biliyor mu?

"Bunu kanıtlayacağım. Bu arada, Madison'a dokunmaya en fazla bu kadar yaklaşabilirsin. Bundan emin olacağım."

Todd çekip giderken Matt'in içinde bir korku çanı çaldı. Sonraki hafta boyunca Pershing sözünü tuttu.

İlk olarak, Matt'in Madison'la asla yalnız kalmamasını sağladı. Her lanet olası gece evde kalıyor, onun yanına yapışıyor, kanepede çok yakın oturuyor ve kişisel alanında geziniyordu. Madison onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ama sonunda kaçmak için yatak odasına çekildi. Todd'un kendini beğenmiş bakışları Matt'in onu mümkün olan en yavaş, en acı verici şekilde bitirmek için kaşınmasına neden oldu.

Daha da kötüsü, Matt'i Madison'dan ayırma konusundaki kararlılığı, Pershing'in yatak odasını arayamayacağı anlamına geliyordu. Kurukafalı mühür yüzüğünü Disiplin Zindanı'ndaki boş kasada bıraktığından beri, patronlarıyla yaptığı gizli bir telefon görüşmesinin ardından, zihninin cebinde bir delik açılmıştı.

Toddhole bu oyundan sıkılıp etrafta dolanmayı bıraktığı anda Matt yüzüğü alacak, balkona çıkacak, piçin odasına girecek ve Pershing'in hangi pisliği neden sakladığını anlamaya başlayacaktı.

Ama Todd vazgeçmek yerine, daha da zorladı. Matt ve Madison'ın baş başa kalması gereken bir sonraki perşembe? Todd onu kuaför randevusuna götürmekte ısrar etti. Sonra onu erken bir akşam yemeği için lüks bir restorana götürdü, kaçamayacağı bir yerde herkesin içinde ona dokundu ve tabii ki Matt'in de görmesini sağlayarak eve gitmeleri ve Cumartesi günkü kampanya etkinliği için hazırlıklarını bitirmeleri konusunda ısrar etti.

Oraya vardıklarında Agatha, Madison'ın önümüzdeki birkaç haftalık gardırobuyla bekliyordu. Yarıısı en az bir beden küçüktü. Yaşlı kadın onaylamayarak ve tiksinierek kaşlarını çattı. Todd da ona katıldı ve Madison'ı sulu kalçaları yüzünden azarladı; bu kalçalar sadece sevişmek için iyi, kampanya için kötüydü. O da

Önümüzdeki on sekiz saat içinde pantolon takımına uymazsa bunun sonuçları olacağı konusunda uyardı.

Matt ikisini de boğmak istedi.

Sonunda Agatha ellerini havaya kaldırdı ve gitti. Todd "hazırlanmanın" daha fazla dokunmayı içermesi gerektiğine karar verdi ve Madison'ı bir odaya girme, oturma ve sonra birlikte çıkma alıştırmaları yaparken sarstı. Sonunda Madison, küçük hıyarın ellemesinden bıktı ve yatağa gitti.

Matt lanet okudu. Geçen hafta ona bir kez bile dokunma fırsatı bulamamıştı. Daha da kötüsü, Todd sanki elinde bir Çey varmış gibi *yapmacık bir* gülümseme takınıyordu. Bu Matt'i huzursuz ediyordu.

Gece yarısından hemen sonra, onu serbest bıraktı.

"Oturma odasına gel. Sana bir şey göstermem gerek Montgomery."

"Olmaz. Madison'a göz kulak oluyorum."

Todd ellerini kaldırdı. "Ben seninle oturma odasında olacağım. O kadar uzaktan ona dokunamam ve burada başka kimse yok. Bana beş dakika ver."

"Hayır."

"Evet de, gelecek hafta Pazartesi ve Perşembe günlerini Madison'la birlikte geçirmenize izin vereyim."

Matt etkilenmek istemedi. Todd sadece iğne gelen bir sebep için cömert davranıyordu. Ama o küçük hıyar ona başka bir odadan zarar veremezdi ve Matt kızıyla yalnız kalmayı çok istiyordu.

Matt, Todd'a kuşkulu bir bakış fırlatarak daireyi süpürmeye başladı. "Yatak odanın kapısını aç da içeride kimsenin olmadığından emin olayım."

"Elbette." Todd elindeki fob'u panelin önünde parlattı ve çok hoş bir gülümsemeyle kapıyı iterek açtı.

Matt bu ifadeye güvenmedi ve piçin özel alanına girip tepeden tırnağa kontrol etti. Boştu. Tekrar Todd'a döndü. "Ders mi çalışıyorsun?"

Pershing sanki hiç umurunda değilmiş gibi o odanın kilidini de açtı. Matt çekmeceleri ve bir tablonun arkasındaki duvar kasasını arama fırsatının olmasını diledi. Umarım başka bir zaman... En azından evdeki ofiste başka kimsenin saklanmadığından emin olabilirdi.

Sonra Ethan'ın kapısına vurdu. Çocuk otuz saniyeden kısa bir süre içinde uyanmış, yarı giyinik ve tetikte ona bakıyordu. "Neyin var?"

"Odanız temiz mi? Hiçbir şey yok ve kimse sana bok vermiyor mu?"

Ethan, Matt'in akıl sağlığını sorguluyormuş gibi ona baktı. "Hayır. Eğer biri odama girmeye alığsaydı, çoktan ölmüğ olurdu. Neler oluyor?"

"Toddhole göster-anlat oynamak istiyor."

"Ve sen ona siktirip gitmesini s ö y l ü y o r s u n ama o sana istediğin bir şeyi verecek. Madison'la daha fazla zaman mı?"

Çocuk hiç de anlayışlı değildi. "Evet." "Kapısına göz kulak olmamı ister misin?"

Matt Ethan'a güvenmekten nefret ediyordu ama Ethan günlerdir sağlam olduğunu kanıtlamıştı ve son zamanlarda Madison'ı baştan çıkarmaya şaşırtıcı derecede az ilgi gösteriyordu. "Yapar mıydın?"

"Tabii. Eşyalarımı alayım."

"Tanrım, seni paranoyak piç," diye homurdandı Todd. "Senden binayı, hatta birimi terk etmeni istemedim, sadece koridorda yürü."

Matt onu görmezden geldi ve Todd'a bakmadan önce kendi yatak odasını süpürdü. "Madison'ın odasına girmeme izin ver."

"Hayır."

"O zaman siktir git."

Todd iç çekerek, sanki bağlattığı etkileşim bir angarya içmiğ ve Matt ona hiç yakığmıyormuş gibi bağını salladı. "Peki."

Dangalak elindeki fobu panelin üzerinden geçirirken, Matt küçük bir klik sesi bekledi ve sonra kadının yatak odasına girdi.

Yan yatmış, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, bir elini yanağının altına koymuştu. Soluk bir spagetti askıyla ikiye ayrılmış çıplak omzu, yorganının altından dışarı bakıyordu. Ona dokunmak için duyduğu karşı konulmaz dürtüyü bastırdı ve dairede sadece dördünün olduğuna ikna olana kadar dolabına, banyosuna ve aradaki her karanlık köşeye girdi.

Sonunda Matt kapıyı arkasından kapattı ve koridorda Todd'la karşılaştı, tam o sırada Ethan odasından çıkmıştı, üzerinde bir tişört vardı ve Glock'unu taşıyordu. Çocuk başını sallayarak Madison'ın kapısında durdu.

Matt operasyon arkadaşına, "Teşekkürler," dedi. "Sorun değil."

Matt Todd'a seslendi. "Pekâlâ. Oturma odasında bana hemen şimdi göstermen gereken ne var?"

"Bana inanmadan önce senin için neler yapabileceğimi *görmek* gereken kişi sen olduğun için sana bir hediye getirdim. Şuna bir bak."

Bu Matt'i hemen alarma geçirdi. Todd onun beynine bir kurşun sıkmayı on kez tercih ettiğine göre, küçük pislik bir şeylerin peşindeydi.

İsteksizce Pershing'i açık oturma alanına kadar takip etti, sonra Madison'ın kocasının kocaman bir gülümseme ve kolunun bir hareketiyle ön kapıyı açmasını izledi.

Geçitte genç bir kadın duruyordu. Muhtemelen o güne kadar gördüğü en çarpıcı kadındı. Uzun, siyah saçları beline kadar dalgalanıyor, ışıltılı gözleri ve kırmızı boyalı dudakları şehvetli bir yüzle çerçevesiyordu. Her kıvrımını saran kırmızı elbisesi günahkâr bir mükemmellikten başka bir şey değildi. Altındaki vücut da öyleydi - büyük göğüsler, ince bel, kıvrımlı kalçalar, yemyeşil bir popo. Şık kalçaları açıktaydı ve platform ayakkabıları saf seksti, bir erkeğe onu sikmesi için yalvarıyordu.

"Çok güzel, değil mi?" Todd mırıldandı.

"Hem de çok." Matt onun ne kadar güzel olduğunu takdir edebiliyordu. Ama onu becermek gibi bir niyeti yoktu.

Todd'un gülümsemesi genişledi. "Graciela Guatemala'nın küçük bir köyünden ithal edilmiş. Ailesi ölmüş. Erkek kardeşleri öldürülmüş. Ve zavallı kız, ancak on sekiz yaşında, yalnız kalmış. Açlıktan ölmek üzere olduğu için, Amerika'ya tek gidişlik bir bilet karşılığında bekâretini internette satmaya razı olmuş. Bazı arkadaşlarım onu buldu. Kızlık zarını korudum. Sizin için. Ve onun yerini bildiğinden emin oldum."

Ne oluyor lan? "Onun evi mi?"

"Nereye dersen oraya. Dizlerinin üzerinde, sırt üstü... Size boyun eğecek, size Efendim ya da Usta diyecek ya da hoşunuza giden her türlü sapıklığı yapacak."

Todd, sadece hayatta kalmaya çalışan bir insanı *satın alıp* iradesini elinden almak gibi bir şey düşünmedi. Bu Matt'in kuma isteği uyandırdı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiç de değil. O senin. Onunla ne istersen yap, ne zaman istersen, nasıl istersen, ne kadar sık istersen, ne kadar sert istersen... Yerde kirazını kopar, masanın üzerine yatır ve kıcını sik. Onu istifle. Paylaş onu." Omuz silkti. "Seçenekleriniz sınırsız. Ömür boyu bir seks kölesine sahip olmak ve sana teklif ettiğim sekiz milyonu almak için tek yapman gereken Madison'dan uzaklaşmak."

Matt tereddüt etmedi. "Hayır."

"Bir düşünün. Karım geveze ve kesinlikle mükemmel değil. Graciela hayatta kalmasının onun işbirliğine bağlı olduğunu biliyor. Sizinle, sizin için ya da sizin için her şeyi yapar."

Tanrım, iğrençti ve Matt elinde olmadan kadının gözleriyle karşılaştı. Bütün o göz kalemi ve takma kirpiklerin altında, gözleri cam gibiydi, gözbebekleri genişti.

Uyuşturulmuş mıydı? Muhtemelen, ama yine de bir düzeyde onun dehşete kapıldığını görebiliyordu. "Cevabım aynı. Hayır."

Todd dişlerini sıktı. "Bana inanmadığın için mi? Göstereceğim. Graciela?"

Kız dikkat kesildi ve başını eğmeden önce Todd'a selam verdi.

"Onun için soyun," dedi. "Ama ayakkabıların üzerinde kalsın."

"Evet," diye mırıldandı, sonra titreyen parmaklarıyla elbisesini tutan askılardan birini indirdi. Ardından, diğer omzundakini kenara itti.

Matt, "Dur," dedi.

Kafası karışık kadın ikisinin arasına baktı ve Todd bağını salladı. Graciela elbisesini, her yerini açıkta bırakan, tüm vücudunu saran bir BDSM kemeri ile çerçevelenmiş etkileyici göğüs dekoltesinden aşağı doğru sallamaya devam edince Matt küfretti. Esnek kırmızı elbisesini yakındaki kanepenin arkasına sardı, sonra da kollarını iki yana açarak, sanki istediği gibi kullanabileceğinin sinyalini verdi.

Tabii ki ateşliyd . O bir erkekti ve bunu görmezden gelmek olanaksızdı. Ama Matt onun kendini örtme isteğiyle mücadele ettiğini görebiliyordu. Onun için çok üzülüyordu.

"Mükemmellik," diye mırıldandı Todd. "şimdi ayaklarının dibinde diz   k."

Graciela zarif bir hareketle dizlerinin üzerine   k p koyu renk gözlerini iri iri açıp kırpıştırarak ona baktığında Matt'in kalbi durdu. "Dinle-"

"Sikini yala," diye araya girdi Todd.

Kadın titreyen parmaklarıyla endişeyle yutkundu ama adamın fermuarına uzandı.

Matt onun bileklerini tuttu. "Hayır, teşekkür ederim." Sonra Todd'a ters ters baktı. "Ya sen? Hayatta olmaz. O bir *insan*, hediye değil. Onu bana *veremezsin*. O kendi  zg r iradesine sahip bir insan."

"Saf olmayın.  zg rl k, dünyanın seçkinlerinin sıradan ayaktakımının inanmasına izin verdiği bir yanılsamadır. Biz herkesi kontrol ediyoruz, özellikle de onun gibi atılmışları. Sana kendi yirmi dört yedi ıslak r yanı görme şansı sunuyorum. Ve şanslısınız çünkü sanırım yumurtluyor. İstersen onu doğurabilirsin."

"O bir inek değil." Ve asla biriyle bir hayat kurup sonra oğlunu ya da kızını terk etmezdi.

"Her neyse. Onu al ve buradan git ve arkana bakma. Madison'dan daha uysal ve daha az sinir bozucu olacaktır."

"O zaman neden onu götürmüyorsun?" Matt meydan okudu. Zavallı kızın Toddhole'a düşmesini isteyeceğinden değil, ama seks köleliği bu sürüngeneye uygun görünüyordu.

"Gerçekten mi? İstersem bir saat içinde onun gibi on tane daha doğurabilirim."

İşin kötü yanı, muhtemelen yapabilirdi de. Matt sessiz bir özürle Graciela'dan uzaklaştı, sonra Todd'a ters ters baktı. "Hayır. Madison'ı korumaya geri dönüyorum."

"Bekle! Bak!" Todd fermuarını çekiştirerek fermuarını indirdi, sonra da kanepeye uzandı. "Bana doğru sürün, kızım."

Matt itiraz edemeden, piç kurusu bir kez daha tersledi, sonra da ayaklarının arasındaki yeri iğaret etti. Elleri ve dizleri üzerinde Pershing'e doğru ilerlerken göğüsleri sallanan Graciela'nın yaklağan ağzına doğru sertleğmiğ sikini havaya kaldırdı.

Toddhole'un duşta aletini parlattığını zaten görmüştü. Tanık olmak istediği en son şey, o pislğin bu masum kızın ağzında tekrar boşalmasıydı. "Onun sana sakso çektiğini görmek fikrimi değiştirmeyecek."

"Orada dur ve izle yoksa Graciela'yı Ethan'a uzaklaşması için teklif edeceğim. Kabul etme olasılığı nedir?"

Çok yüksek. Matt dişlerini sıktı. "Eğer onu istiyorsa, onu durduramam. Ama burada durup ona kötü davranmana izin vermeyeceğim." Kadını zorla ayağa kaldırdı ve elbisesini tekrar ona fırlattı. "Giy onu."

Bir anlık tereddütten sonra, yüzüne yayılan rahatlamayla içine girdi. İşini bitirdiğinde, ne kadar korktuğunu ortaya koyan koruyucu bir pozla kollarını ortasına doladı.

Todd ayağa fırladı, sikini pantolonunun içine soktu, fermuarını çekti, sonra Graciela'ya sabırsız bir el hareketi yaptı. "Kapının dışında bekle."

Onun bakışlarıyla karşılaşmaktan korktuğu her halinden belli olan kadın başını eğip geri çekildi, apartmandan sıvışıp kapıyı sessizce kapattı. Matt onu kurtarabilmeyi çok istiyordu ama Washington'da kimseyi tanı mıyordu ve polisler de Pershings'in arka cebindeydi kuşkusuz. Kızın kaçması ve bir daha arkasına bakmaması için dua etti.

Todd ona döndü, başını salladı, gözleri parlıyordu. "Ne oluyor lan? Bu mükemmeldi, hayatta bir kez olacak bir şeydi. Senin gibi parası ya da bağlantıları olmayan biri bir daha böyle bir şey elde edemez."

"Onu tanımıyorum. Ona herhangi bir bağlılığım yok."

"Yani? Son üç yıl boyunca becerdiğin doksan dört kadından herhangi birine gerçekten bir bağın var mıydı?"

Matt'in bu tartışmayla işi bitmişti. "Madison'dan ayrılmıyorum, nokta."

"Dur bakalım. Seni motive eden para ya da kadın değil, tamam. Güç mü?"

Ne istiyorsun?"

Bu şerefsiz hiç pes etmedi mi? Bu saçma çırpınış, pisliğin ne kadar çaresiz olduğunu gösteriyordu. "Hayır."

"İstediğin bir şey olmalı? Gizli Servis'te bir başkanlık görevi mi?"

"Hayır." Koridorda Madison'a doğru ilerledi.

Ethan ona soru soran bir kaş kaldırdı. Matt sadece başını salladı.

Hayır, sorma.

"Silah lobiciliği pozisyonu mu?" "Hayır."

"CIA işi mi?"

"Hayır."

"FBI. Sorumlu özel ajana ne dersin? İstediğin herhangi bir saha ofisi.

Adını söyle."

"Hayır." Matt, Madison'ın kapısının yanında, Ethan'ın karşısındaki duvara yaslandı ve gözlerini devirdi.

"Kaybol, Garrison."

Ethan yerinden kıpırdamadı. "Kalmamı ister misin?" Matt omuz silkti. "Karar senin."

"Her zaman söylerim, asla çok fazla desteğe sahip olamazsınız."

Ethan'la ilk kez aynı fikirdeydiler. Bu dayanışmayı takdir etti.

Todd onları görmezden geldi ve devam etti. "Memleketinin şerifi mi? Yıllarca sana burun kıvrıranların hepsinin başını öne eğdirme yeteneği mi? Bir düşünsene. Sana ya da babana kötü davranan herkesi? Onları tutuklayabilirsin."

Elbette bu Todd'un ereksiyon olmasına neden olacaktı, o yüzden bunun Matt'in de ereksiyon olmasına neden olduğunu varsaydı. "Sebepsiz değil. İnsanların hakları vardır."

Puşt herif sadece güldü. "İşte yine başladın, tüm bu kuralların falan önemli olduğunu düşünüyorsun. Önemli değil. Teklifimi kabul et ve bir daha asla önemli olmayacaklar."

"Beni öylece şerif yapamazsınız. Bu seçilmiş bir pozisyon."

Todd yine güldü. "Elbette öyle."

Matt kusmak istedi. "Açık konuşayım, göt herif. Paranı istemiyorum. Bedava amını istemiyorum. Bana verebileceğin hiçbir işi istemiyorum. Sadece bu lanet seçimden sonra Madison'la beni rahat bırakmanı istiyorum."

Todd'un yüzü sertleşti. "O benim karım ve onu asla sana vermeyeceğim. Tekliflerimi kabul etmeliydin Montgomery. Kabul etmediğin için onu pişman edeceğim."

"Hazır mısın? Gergin misin? Nasıl hissediyorsun?" Matt iki gün sonra Madison'ı meraklı bakışlardan korumaya çalışarak derme çatma sahnenin arkasında Madison'ın üzerinde gezinirken sordu.

Bir toplum merkezi olan bu mekân ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. Ne ona ne de Ethan'a binaya ya da planlarına önceden erişim izni verilmemişti, böylece mekânı inceleyip hazırlık yapabileceklerdi. Verilmiş olsaydı Matt itiraz ederdi. Orası tam bir kargaşa yeriye ve fazlasıyla açıktı. Binayı çok kısa bir süre için taradığında binlerce korumasız giriş bulmuştu. Çok sayıda gönüllünün sahne arkasına sınırsız erişimi vardı ve onları kimin incelediğini ve niteliklerinin ne olduğunu sorduğunda boş bir bakış ve omuz silkmeye karşılaştı.

Matt çok kızgındı.

Doğal olarak, Ivan adında iri yarı bir Rus ve iyi eğitilmiş üç profesyonelden oluşan senatörün güvenlik görevlileri, senatör ve eşini korumuş ve izole etmişlerdi ama Pershings, Madison'ı bir grup yerel öğretmenle birlikte, diğer gönüllülerle birlikte yoksul çocuklar için konserve yiyecek toplamaya göndermişti. Bunaltıcı Ağustos sıcaklığında. İki saat boyunca.

Sanki onun acı çekmesini istiyorlarmış gibi.

"Vardiyası" sona erdiğinde ve adam ona içeri kadar eşlik ettiğinde solgunlaşmıştı.

Bir makyaj sanatçısı, ailesinin karşısına çıkmaya hazırlanırken yüzünü rötuşlamış ve saçlarını yeniden şekillendirmişti ama yine de solgun görüntüsünden hoşlanmamıştı. Gözleri odaklanmamıştı. Nabızı boynunda çok hızlı atıyordu.

Toddhole ve Pershings'i öldürmek istiyordu.

Kayıtsızca başını salladı. "İyi olacağım."

Matt buna inanmıyordu. Kız cehennem gibi nemli görünüyordu. Alnına dokunmamak için yumruklarını sıktı. "Doktor lazım mı?"

Başını iki yana salladı. "Sadece biraz yorgunum ve başım dönüyor. Gececektir. Yine de daha fazla su bulmalıyım."

"Hayır." Matt yakındaki plastik bir sandalyeyi kaptı ve Madison'ın altına koydu. "Otur. Sana bir şişe bulacağım."

"Oturamam. Oturmak pantolonumu kırıstırır." Sesini alçalttı. "Agatha tıslayacak."

İçindeki Dom bu saçmalıkların hiçbirini kabul etmiyordu. "Otur. Aşağı. Beni anlıyor musun?"

Madison gözlerini kocaman açarak ona baktı. Kızın gözlerindeki canlılığı ve itaat ederken yanaklarındaki rengi görünce rahatladı. "Evet, Matt."

Ona onaylayan bir gülümseme gönderdi. "Burada bekle."

Matt her ne kadar Madison'ı bir an bile korumasız bırakmaktan nefret etse de, hiçbir şey yapmazsa Madison bayılacaktı. Ayrıca, Ethan uzakta değildi. Çocukla kişisel sorunları olmasına rağmen, işinde iyiydi. Muhtemelen şimdi de onu izliyordu.

Çabaladıktan sonra elinde su şişeleri olan bir gönüllü buldu. Ayrıca bir raftaki atıştırmalık zulasından açılmamış bir paket kraker ve bir çikolata aşırıdktan sonra Madison'a geri döndü.

Adam tekrar köşeyi dönerken, kız başını kaldırdı ve gülümsedi. Tanrım, çok güzeldi ve Matt onu o kadar çok seviyordu ki. Kalbi boğazına düğümlenmiş olsa da Matt ona sırtarak karşılık verme isteğine direndi. Madison Archer hakkında neler hissettiğini tüm dünyaya göstereceği günü iple çekiyordu.

Ethan sırtına bir tokat atarak ve ona endişeli bir bakış atarak hemen arkasında belirdi. "Gösterinin hazırlıkları hakkında bilgi aldım."

"Takdir ediyorum. Toddhole'dan bir şey çıkarmak imkânsızdı." Matt denemişti.

"Bunu bilerek zorlaştırıyor."

"Hadi canım." Matt, Graciela'yı ve çok sayıdaki "güç" işini reddettiğinden beri Todd çatışmacı olmaktan çıkıp aşağılık biri haline gelmişti.

"Agatha Pershing'in basın sekreterinin asistanının, üniversiteden çikalı on dakika olmuş gibi görünen, kesinlikle sevimli, küçük bir kıvıl saçlı olması bizim için iyi, bu yüzden bahse girerim çok çalışıyor ve zar zor maaş alıyor. Ve muhtemelen seksi de azdır. Eğer bu konuda kendisine yardımcı olacak birini arıyorsa, gönüllü olarak haraç veririm."

Matt öyle olmasını umuyordu. Başka bir kadınla vakit geçirmek, Ethan'ın Madison'ı düşünmediği anlamına geliyordu. "Peki sana ne verdi? Bahse girerim oral seks değildi."

"Maalesef hayır. Ama gün daha yeni başlıyor." Ethan göz kırptı, sonra da dev odayı insanlardan kaçarak geçerken işe koyuldu. "Agatha sahneye büyük Rus'un uşaklarından biriyle çıkacak. Agatha 'güzel ailesini' kısaca tanıtırken o da Agatha'nın sağında duracak. Roger ve Cynthia daha sonra birlikte görünecek, ekstra güvenlik detayı olmayacak. El ele tutuşacaklar çünkü birisi Cynthia'ya bir şişe içki kaçırmış ve Cynthia da tabiri caizse çakırkeyif. Makyöz ve Agatha'nın sekreteri biz konuşurken boğazından aşaağı kahve döküyorlar. Sonra Todd ve Madison sahneye çıkacak. Todd büyükbabasının ne kadar harika biri olduğunu anlatırken biz de 'mutlu çiftin' arkasında duracağız. Sonra Madison, senatörün harika eğitim programları hakkında birkaç senaryo cümlesi okuyacak. Agatha tekrar devralacak ve senatörün kendisini tanıtacak. Arkasında ailesiyle birlikte yaklaşık yirmi dakika konuşacak, ardından tören alayı Madison önde olmak üzere sahnenin doğu tarafına doğru ilerleyecek. Winston arkadan gelecek ve el sallayarak uğurlayacak. Toplum liderleri, parti yetkilileri ve bağışçılar için daha önce keşfettiğiniz üst kattaki salonda resepsiyon verilecek, ben de sizi takip edeceğim. Sorusu olan?"

Matt, "Çok fazla," diye homurdandı. "Ama önce Madison'a yardım etmeliyim. Susuz kalmış ve sıcaktan bitkin düşmüş olabilir. Hey." Ona ulaştıklarında, şişeyi ve paketlenmiş yiyecekleri önüne koydu. "Su ve atıştırma lıklar."

"Teşekkür ederim." İç çekti. "Sen bir sihirbazsın."

Ethan, "Bu güzellikleri şapkadan çıkardığınızı sanmıyorum," diye es pr i yaptı.

Matt ona ters ters baktı. "Benim kığım da değildi. Onları bir gönüllünün plastik kutusunda buldum."

Madison su şişesinin vidasını açarken güldü, sonra yarısını içti ve Matt'in sertleşmesine neden olan uzun bir iç çekişle şişeyi dudaklarından çekti. Yüzünü buruşturarak onun kraker paketine saldırmasını izledi. Parmakları sabit değilmiğ gibi titriyordu.

"Bana bırak." Plastiği yırtıp açtı ve arasına fıstık ezmesi sürülmüş krakerleri ona uzattı.

Minnetle aldı. *Kahramanım*, diye mırıldandı.

Bugün gerçek şapkasını takmadığı için ona hayali kovboy şapkasının ucunu uzattı. "Bir şey değil."

"Beş dakika!" diye bağırdı narin sarı bluzunun bir omzundan sarkan gevşek örgüsüyle minyon bir kızıl saçlı, gürültülü balıksırtı pantolonu ve siyah rugan topuklu ayakkabılarıyla çelişiyordu. Sonra Madison'ı gördü ve kaşlarını çatı. "Beş dakika, Bayan Pershing. İyi misiniz?"

Madison ayağa kalkarken, "İyi olacağım," diye güvence verdi, sonra tökezleyerek geri döndü ve neredeyse sandalyesine düşüyordu. "Hâlâ biraz başım dönüyor sanırım. Sıcaktan..."

Kızıl saçlı kaşlarını çatı. "Sana bir vantilatör getireyim." Sonra şık kemerinden bir telsiz çıkardı, Ethan'a kızarmış bir bakış attıktan sonra telsize havladı. "Frank, bana bir vantilatör ver. Küçük Bayan Pershing eriyor."

Birkaç dakika içinde, elinde salınımlı bir vantilatör taşıyan yaşlı bir adam içeri girdi. Kızıl saçlı fişi prize taktı ve Madison'ın esintiyi aldığından emin oldu. Matt su şişesine başıyla işaret ederek, "Bitir şunu," dedi.

"Evet, Matt." Madison bir krakeri daha cilalarken ve çikolatayı ısırırken öyle yaptı.

Renginin yavaş yavaş geri döndüğünü görmek onu memnun etti.

Giriş müziği çalmaya başladığında hâlâ rujunu sürüyordu. Madison ve kızıl saçlı kızın nefesleri kesildi. Agatha'nın kölesi hızla uzaklaştı. Madison ayağa zıpladı, neyse ki bu sefer dengede duruyordu. Matt onu, sırttan Todd'un beklediği ve en yaşlı Bayan Pershing'in mikrofonu eline almış alkışların dinmesini beklediği sahnenin yanına götürdü.

Bu hayran seçmenlerin, senatörün karısının büyükanneye benzeyen dış görünüşünün altında bir ejderhanın kalbinin yattığına dair hiçbir fikirlerinin olmaması ne kadar da utanç verici.

Matt kadını dinlemeyerek sahnedeki koreografiyi, herkesin yerleğimini ve tezahürat yapan kalabalığın hareketlerini izledi.

Öki dakikadan az bir süre sonra Roger ve Cynthia sahneye çıkmı, her ikisi de plastik gülümsemeler takınmı. Birinin muhtemelen içki kokusunu bastırmak için Cynthia'ya sürdüğü parfüm bulutu yanından geçerken Matt neredeyse boğulacaktı.

Todd, Madison'ı bir aşağı bir yukarı süzerken Matt'e, "Görüyorum ki karımı buraya zamanında getirmişsin," dedi. "Bok gibi görünüyorsun. Takım elbisen kırışmış, pantolonun hâlâ çok dar ve neden bu kadar solgunsun?"

Matt kimsenin duymaması için eğildi. "Açık havada sıcak onu mahvetti, seni pislik. Ėki gündür yemek yemesine bile izin vermediğin için neredeyse bayılıyordu. Oturmaya ihtiyacı vardı."

"Hmm." Todd kaşlarını kaldırdı, sesi sıkılmış gibi geliyordu. "Daha büyük sorunları olmak üzere."

Matt bunun ne anlama geldiğini soramadan Agatha torununu ve güzel karısını kalabalığa tanıttı. Todd, Madison'ın elini tuttu ve sahneye doğru ilerlediler. Ethan, Agatha'nın ötesine bakabileceği ve gelen tehditleri izleyebileceği şekilde podyumun gerisinde hizalanmadan önce onların arkasından süzöldü.

Ama Matt mitinge katılanlara o kadar odaklanmamıştı. Şu anda tehlike onlar değildi. Lanet olası kocasıydı.

Todd kürsüye çıkarken Matt'e son bir kez daha sırtıttı, sonra seyirci karşısında çok rahat biri gibi mikrofonu kaptı ve partiyi başlatmak üzere olduğunu ilan etti. Kalabalıktaki genç seçmenler hemen karşılık verdiler, alkışladılar ve tezahürat yaptılar.

Todd, Winston Pershing'in senatodaki onlarca yıllık seçkin hizmeti ve kendisinin ve tüm ailesinin yeniden halka hizmet etmekten gurur duyacağını, ülkeyi ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için gerekli değişiklikleri yaparken Amerikalıların değer verdiği değerleri güçlendireceğini söyledikten sonra kalabalığa teşekkür etti, eşini tanıttı, geri çekilirken elini cebine soktu ve sonra konuşmasına izin verdi.

Matt ters ters baktı. Bu küçük hıyarın elinde ne vardı?

Hâlâ solgun ve sesi titreten olan Madison mikrofona yaklaştı. "Bu aileyi desteklemeye geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Ben eski bir anaokulu öğretmeniyim ve erken çocukluk eğitimi konusunda çok tutkulu olduğum için senatörün ekibine eğitim savunucusu olarak katıldım..."

Matt onun sözlerini dinlemiyor, onu izliyordu. Toddhole'a dik dik baktı - gergin vücut dili, kötölükle parlayan gözleri, bok yiyen sırıtışı.

Matt'in bütün koruyucu içgüdüleri alarma geçti. Düşünceleri hızlandı. Bu herif, bine yakın insanın gözleri önünde ona ne yapabilirdi?

Matt bilmiyordu ve bundan hoşlanmamıştı.

Ethan'la göz göze geldi. Sevimli kızıl saçlı birkaç adım ötedeydi ama neyse ki çocuk flört etmiyordu. Tamamen odaklanmıştı ve keskin bakışları ve konsantrasyonu gerginliği onun da hissettiğini gösteriyordu.

"Toplumlarımızdaki ve bu büyük eyaletteki tüm insanlara, özellikle de en küçüklerine fayda sağlayacak yeni bir altı yıllık ilerleme için bize katılacağınızı umuyoruz."

Seyircilerin kibarca alkışlaması üzerine Madison geri adım attı. Ama hâlâ dengede değildi ve tökezleyerek geri çekildi, neredeyse dengesini kaybedip devriliyordu.

Matt öne doğru atıldı ve onu yakalamak için uzandı. Todd önce davrandı ve onu omuzlarından yakaladı. Seyirciler irkildi ve soluk soluğa kaldı. Todd, Madison'ı iterek ayağa kaldırdı ve mikrofona doğru eğilerek gülümsedi. "O iyi, millet. Sıcak onu etkiledi. Sıcak bir gün..."

Matt mikrofondan uzaklaşıp Madison'ın arkasına geçerken seyirciler başlarını salladı, bütün gözler Madison'ın üzerindeydi.

"İyi misin?" Matt kısık bir sesle sordu.

Döndü ve ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Kızarmış ve kafası karışmış görünüyordu. Göz bebekleri küçüldü ve gözleri başının arkasında yuvarlandı. Sonra tüm vücudu adamın kollarına yığıldı.

Kalabalık yine soluk soluğa kaldı, bu kez daha yüksek sesle. Matt panik yapmamaya çalıştı ama kalbi saatte bin mil hızla atmaya bağıladı. Neler oluyordu? Todd ne halt etmişti?

"Vay anasını. O iyi mi?" Ethan fısıldadı.

Korku tüm vücudunu sararken Matt onu sahneye yatırdı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. "Madison?"

Cevap yok. Hiçbir şey yok. Bir kırıltı bile. Onu duyduğuna dair bir ipucu bile yok. "Madison!"

Todd onun kulağına, "Teklifimi kabul etmen gerektiğini söylemiştim," dedi ve sonra dehşete düşmüş bir koca gibi dramatik bir şekilde Madison'ın üzerine eğildi.

Matt o zaman anladı. Sıcaktan ya da sinirden bayılmamıştı. Uyuşturulmuştu. Ve Todd'un ona ne verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

O orospu çocuğunu öldürecekti. Sistemin işini yapmasını beklemek ya da seçmenlerin bu saçmalıkla kandırılmamasını ummak yoktu. Matt o anda Todd'un öleceğine ve o piçi öldürecek kişinin kendisi olacağına karar verdi. Yakında.

"Sağlık görevlilerine ihtiyacımız var," diye bağırdı Matt, kalp masajı eğitimi devreye girdiğinde ve korkunç bir keşif yaptığında. "Kalbi atmayı bıraktı!"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Madison cızırtılı çarşafların, bip seslerinin, çarpan başının, ne olduğunu anlayamadığı bir sıcaklık ve çekimin dikkatini çektiğini fark etti.

Ağır göz kapaklarını yavaşça kaldırdı. Hangi cehennemdeydi? "Ne...?"

"Madison?"

O ses. Derinliği. Emri. Tüm dikkatini ona vermesinde ısrar ederken onu sıcaklık ve güvenle doldurması.

Matt. Gücünü topladı, gözlerini bulanık bir odaya açtı ve sevdiği adam vahşi gözlerle üzerinde geziniyordu, derisinden çıkmaya yarı hazır görünüyordu.

"İyi misin?"

Tekrar gözlerini kırpıştırarak onu odak noktasına getirmeye çalıştı ve başını salladı. "Başım ağrıyor."

Elini örtünün altından çekti ve kendi eliyle kavradı. "Hemşire az önce buradaydı. Doktorun geleceğini söyledi. Sadece birkaç dakika daha. Su ister misin?"

"Lütfen. Ne oldu?"

"Başlangıç için ısı yorgunluğu." Sesini alçalttı ve daha yakına eğildi.

Şimdi görüşü netleştigiine göre, duyduğu korku apaçık ortadaydı. Onun için dehşete düşmüştü. Onu iyileştirmek için hastaneyi yerle bir etmeye ve dünyayı dövmeye hâlâ hazır görünüyordu.

Gülümsemeye çalıştı. "Louisiana'dan gelen kız sıcağa dayanamıyor. Figürler..."

"Siz ikiniz sahneye çıkmadan önce Todd size bir şey söyledi mi?"

Bu garip bir soruydu. Madison hatırlamaya çalıştı ama anıları bulanıktı. Konserve yiyecek kampanyasını hatırlıyordu, sonra nihayet içeri girdiğinde yaşadığı rahatlamayı ve ardından gelen yorgunluğu. Makyöz ona rötuş yaparken biri ona öğle yemeği getirmişti ama sıcak enerjisini tüketmişti. Mide bulantısı iştahını kapatmıştı. Hayal meyal Matt'in ona su ve yiyecek bir şeyler getirdiğini hatırlıyordu. Sahnede teleprompter'ı okumak için verdiği mücadeleye dair bulanık anıları vardı... sonra hiçbir şey.

"Hiç sanmıyorum. Ben..." Başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse, hatırlamıyorum."

Matt'in yüzü sertleşti.

"Kızmayın. Özür dilerim. Sadece... her şey bulanık ve ben-"

"Kızdığım sen değilsin."

O zaman kim? Ama halsiz zihni bile parçaları bir araya getirdi. Todd hakkında, ona söyledikleri hakkında sorular soruyordu. "Onun bu işle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu *biliyorum*. Neredeyse bana söyledi."

Madison soluk soluğa odayı aradı. Devasa, özel süitte başka insanlar görmüyordu ama bu, buranın kulakları olmadığı anlamına gelmiyordu. "Şşş. İnsanlar olabilir-"

"Buraya geldiğimde her yeri süpürdüm. Temiz.

Konuşabiliriz." Rahatlamış bir nefes verdi. "Sana ne söyledi?"

Matt duraksadı, pencereden gelip giden insanlara baktı, bazıları merakla içeri bakıyordu. Kapının önünde Ethan olmasa aval aval bakacaklar, sağa sola bakışlar savuracaklardı. "Bana bir dakika verin." Sonra ayağa kalktı ve perdeleri kapatarak onları tam bir mahremiyet içine aldı. Bu kez elini tekrar tuttuğunda kalbine yaklaştırdı ve parmaklarını öptü, sanki kelimelerle ifade edilemeyecek kadar rahatlamıştı. "Önceki gece, seni burada onunla bırakıp gitmem için bana rüşvet vermeye çalıştı. Bu ilk kez olmuyordu ve ona yine siktir olup gitmesini söyledim."

Madison ağzı açık kaldı. "Rüşvet mi? Neden şaşırdığımı bile bilmiyorum. Todd'un anladığı tek şey para, mal mülk ve güç."

"Washington'a geldiğimizden beri üçünü de denedi. Hayır, sekiz milyon dolar, bana ait olmayan bir şey ya da memleketimdeki şeriflik görevini istemediğimi açıkça belirttim."

Çenesi düştü. "*Sekiz milyon* dolar mı? Aman Tanrım."

"Oldukça boktan bir durum."

"Ama sen reddettin." Onun için mi? Bu ona dokundu.

"Onun kirli parasını istemiyorum. Ama reddettiğimde, çözüldü ve seni tehdit etti."

"Ben mi?"

"Evet." Matt'in yüzündeki öfke normal bir erkeğin sinmesine neden olurdu ve Madison bunun Todd'a yönelik olduğunu biliyordu. "Herkesin içinde küstahça bir şey yapacağını sanmıyordum ama sen sahneye çıkmadan hemen önce, dışarıda çok ısındığın için solgun ve buruşuk görüldüğüne dikkat çektim. Daha büyük sorunların olacağını söyledi. Sonra seni kürsüye sürükledi. Birkaç dakika sonra bayıldın. Lanet olası kalbin durdu. Neyse ki hemen çalıştı ama sana kalp masajı yapmak zorunda kaldım."

"Hiçbir fikrim yoktu." Ve hatırlayamaması onu rahatsız etti.

"Artık Todd'un ne kadar ileri gidebileceğini bildiğim için onu bir daha hafife almayacağım. Sen de hafife almamalısın. O orospu çocuğunu öldürmemek için kendimi zor tutuyorum." Tereddüt etti ve yüzünde ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Seni dışarı çıkarmanın zamanı geldi."

"Çıkmak mı?" Vazgeçmek mi demek istedi? "Boşanmamı takip etmeyi bırakmak gibi mi? Todd'la evli kalmak mı?"

"Boşanman kimin umurunda? Günah içinde yaşayacağız. Umurumda değil. Basın, halk, politikacılar... Hiçbirinin hakkımızda ne söylediği umurumda değil. Ben seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun, değil mi?"

"Elbette, ama-"

"Aması yok. Bu gece gidiyoruz. Artık bu saçmalıklar yok. Onun oyunlarını oynamaktan bıktım."

"Matt-"

"Hayır. Beni bundan vazgeçiremezsin. Eğer burada kalırsan, Todd seni öldürür. Bu an meselesi. Ve hiç kimsenin özel hayatımız hakkındaki fikri uğruna ölmeye değmez."

Madison onun ne demek istediğini anladı. Evliliğinin ilk günlerinden beri Todd'un karanlık ve sapkın bir tarafı olduğunu biliyordu. Bu yüzden uyuşturucuyu, fahişeleri, seks partilerini ve reşit olmayan kızları seviyordu. Yasak olana bağımlıydı ve her zaman bunun, toplum içinde hayatı boyunca mükemmel olmak zorunda kalmasından kaynaklandığını düşünmüştü. Ayrıca hem çok şımartılmış hem de çok dik başlı büyümüştü. Bunlar bir araya gelince tehlikeli bir bileşim oluşturuyordu. Ama Matt'in tepkisi onun politikadan anlamadığını da kanıtlıyordu... tıpkı Todd'la evlenmeyi ilk kabul ettiğinde kendisinin anlamadığı gibi.

"Yapamayız. Benim
kalmam gerek." "Ama-"

"Hayır. Ondan boşanmazsam asla özgür olamayacağım. Her şeyden önce, gururunun zedelenmesine asla tahammül edemez. Basın ona sonsuza dek boynuzlu ya da karısı kendisini aldatan bir adam için kullanılan yeni Urban Dictionary terimi her neyse, onu söylerse, bunu kabul etmeyecektir. Hayatımızı her gün cehenneme çevirecektir. Ve bu kısa vadede yaşayabileceğimiz bir şey olsa da, bunun ötesini düşünün. Artık Todd'un karısı olarak bilinmek istemiyorum. Bir gün, gerçekten korkunç bir şey yaparken yakalanacak. Adımın onunkiyle lekelenmesini ya da insanların onun saçmalıklarını onaylayıp onaylamadığını merak etmesini istemiyorum.

-Daha da kötüsü, eğer ben de işin içinde olsaydım. Peki bir gün çocuklarımız olursa ne olacak? Annemin neden bir adamla evli olduğunu ama başka biriyle çocuk yaptığını açıklamak istemiyorum. Todd'un arka koltuğundaki adam olmak istememelisin."

"İstemiyorum. Ama seni çok daha az tehlikede görmek istiyorum." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bundan hoşlanmıyorum. Ne dediğini anlıyorum, ama seni dışarı çıkarmayı, *sonra da* boşanmanı sonuçlandırmak için bir plan yapmayı tercih ederim. Bir noktada senden vazgeçmek zorunda. Seni sonsuza dek elinde tutamaz."

"Ama inadına yapar ve bu da Todd'u sürücü koltuğuna oturtur - tam da onu istemediğimiz bir yere. O bir joker ve-"

"O lanet olası. Ben yanındayken bile onun yanında olmana dayanamıyorum. Ben yokken aklımı kaybediyorum. Sürekli senin için endişeleniyorum..."

Onun elini sıktı. "Biliyorum. Ben de senin için endişeleniyorum. Zalim bir çizgisi var."

"Bunun acısını senden çıkaracak."

"Bu kadar uzun süre idare ettim ama o benim en büyük endişem bile değil. Winston. O adamın sana neler yapabileceğini anlamıyorsun. Şu tehdit edildiğin IRS denetimleri var ya? Daha da kötüleşebilir. Buradan birlikte ayrılır ve Pershing adıyla alay edersek -ki birlikte 'günah içinde yaşarsak' bunu tam olarak böyle algırlarlar- saklanabileceğimiz yeterince uzak bir delik yok. Patronlarınıza sizi kovmaları ya da devlet ihalelerini kaybetme riskini almaları için baskı yapabilir. Polislere suç duyurusunda bulunup sizi tutuklatabilir. Tüm arkadaşlarınızın, sevdiklerinizin, iş arkadaşlarınızın peşine düşebilir... Ve tüm bunları gözünü kırpmadan yapar."

Matt arkasına yaslanıp elini yüzüne götürdü. "Lanet olsun."

Sesini alçalttı. "İnsanların politikacıların yozlaşmış olduğunu düşünmesinin nedeni o. Bundan hep şüphelenirdim ama son birkaç yıldır bunu iş başında görüyorum... Hiçbiri sorunlarımızı çözmek istemiyor. Eğer istiyorlarsa, koşacak bir şeyleri yok demektir."

"Lanet olsun. Ben de kendimi alaycı sanırdım."

"Buraya taşınıp bu aileyle evlenene kadar hiç öyle değildim."

Matt arkasına yaslandı, düşüncelerinin hızla aktığı belliydi. Sonra başını salladı. "Umurumda değil. Senatör bana ne isterse yapsın. Eğer kovulursam, para kazanmanın başka bir yolunu bulurum. Burnumu olabildiğince temiz tutacağım ve iyi avukatlar tutacağım. Tüm arkadaşlarımı ve iş arkadaşlarımı uyaracağım. Geriye kalan tek 'sevdiğim kişi' babam ve o da... baba. Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım ve her türlü fedakârlıkta bulunacağım. Seni bu lanet hastaneden taburcu eder etmez, DC'den ayrılacağız ve arkamıza bakmayacağız. Todd, diğer Pershings'lerle birlikte siktirip gidebilir."

Gözleri yaşardı ve tekrar onun elini tuttu. "Güvenliğim için her şeyi riske atmaya istekli olmanı seviyorum ama bunu yapmana izin veremem."

"Hiçbir şey yapmama *izin vermiyorsun*. Israr ediyorum. Tehlikede kalmama izin verirsem nasıl bir koruma olurum?"

İçini çekti, keşke yataktan kalkıp kendini onun kollarına atabilse ve onun dokunuşunda kendini kaybedebilseydi. Ama diğer eline takılan serumun ve hâlâ onu rahatsız eden baş ağrısının başka fikirleri vardı. "Koruduğu kadını dinleyen türden. Ben gidemem. Benim için tüm bu riskleri almanı kabul etsem bile -ki etmiyorum- babam için kalmak zorundayım. Ülkedeki en iyi kanser hastanelerinden birinde, en iyi doktorlardan biriyle, en iyi tedavileri alıyor. Pershings bunun için para ödüyor. Milyonlar. Eğer ben gidersem, onlar da durur. Peki babama ne olacak?"

Matt kaşlarını çattı ve kız Matt'in, onun argümanlarının kendi argümanlarından üstün olduğunu anladığını gördü. Elini onunkinden çekip ayağa fırladı, sanki dövecek bir duvar ya da bir Pershing arıyor gibiydi. Onun yerine yenilgiyle iç çekti. "Lanet olsun, tatlım."

"Özür dilerim. Nefret ettiğini biliyorum." Dudağını ısırdı, gün boyunca duygularının ağlayacak kadar yüzeye yakın olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. "Uğraştığım her şeyin çok fazla boktan olduğunu ve beni daha az sorunu olan daha çekici biri için terk etmeye hazır olduğunu söylemeni bekleyip duruyorum-"

Odasının kapısı açıldı. Madison ellerini kucağında topladı ve Matt'e bakıp anlaması için sessizce yalvarmamaya çalıştı. Onun yerine,

Doktorun odaya girişini izledi; kırk yaşlarında, kapıyı arkasından kapatan, saçlı sakalı birbirine karışmış bir adamdı.

"Madison Pershing?"

"Evet."

"Ben Dr. Connard, buranın acil servis şefiyim. Size birkaç sorum ve bazı test sonuçlarım var." Bakışlarını Matt'e çevirdi. "Kocanızın dışarıda basına hitap ettiğini zaten biliyorum. Bütün karnaval ambulans girişini kapatıyor ve hayat kurtarma yeteneğimizi engelliyor."

Madison yüzünün ısındığını hissetti. "Çok özür dilerim. Todd'un hareket etmesini sağlayabilseydim..."

Matt odanın köşesinden iterek uzaklaştı. "Kusura bakmayın ama iki saatten az bir süre önce kalbi tamamen durdu. Kocası hakkında onu azarlamanın buna bir faydası olacağını sanmıyorum."

Dr. Connard boğazını temizledi. "Öyle değil ve polisten durumu ele almasını istedik. Kocası siz olmadığınıza göre..."

"Bodyguard."

"Ah." Ağzını kapattı. "Onun fiziksel güvenliğinin sizi ilgilendirdiğini anlıyorum, ancak müşterinizle bazı hassas tıbbi bilgiler hakkında konuşmam gerekiyor. Burada hastalarımızın mahremiyetini çok ciddiye alırız. Dışarıda bekleyebilirsiniz..."

Madison, Matt'in kalabileceğini söylemek için ağzını açtı. Yüzündeki bir şey onu durdurdu. "Matt..."

Başını salladı, daha da sinirlenmiş görünüyordu. "İçeriye görebilmek için perdeleri açıyorum ve kapı kilitli olmasa iyi olur, yoksa en ufak bir sorun çıkarsa ilk pencereden içeri bir sandalye fırlatırım."

Doktor başıyla onayladı. "Anlaşıldı. Sadece birkaç dakika sürecek."

Matt, sanki Connard'a kalması için ısrar etmesini bekliyormuş gibi Madison'la göz göze geldi. Madison onun bakışlarıyla karşılaşmayı reddetti, bunun yerine başını salladı. "Ben iyi olacağım. Söz veriyorum."

Adam ona sadece kaşlarını kaldırarak baktı ama kadın onun böyle travmatik bir olaydan sonra kendisinden ayrılmaktan mutlu olmayacağını zaten biliyordu. Sinirleri gergindi ve bunu anlıyordu. Ama eğer tıbbi bir sorun varsa, onu bununla sarsmak da istemiyordu.

Odasındaki tüm sessizliği yutan yavaş adımlarla kapıya doğru ilerledi, perdeleri araladı ve son bir kez daha ona baktı.

iç çekerek kapıyı kapattı. Kalbi sıkıştı. Kızgın değildi ama onu üzmemek onu incitmişti.

Doktorla yalnız kaldığı anda sessizliği yoğun bir gerilim kapladı ve doktor yüzünü buruşturdu. "Nasıl hissediyorsunuz, Bayan Pershing?"

"Sadece Madison, lütfen."

Başını sallayarak onu onayladı. "Madison."

"Kendimi daha iyi hissediyorum, sadece başım ağrıyor. Ve gerçekten yorgunum. Sıcaktan mı bayıldım yoksa başka bir şey mi?"

Doktorun cevap vermesi uzun sürdü. "Sorunların bir araya gelmesiydi ve sıcaklığın bununla çok ilgisi vardı."

"Ama dahası da var." Madison sormadı. Adamın sesindeki gerçeği duymuştu.

"Beni bağışlayın ama sizin için tam bir reçete listem yok. Xanax alıyor musunuz acaba? Ya da Ambien? Bir çeşit antidepresan? Ya da sizi sakinleştirecek benzer bir şey?"

"Hayır. Aslında bu tür ilaçların büyük bir hayranı değilim. Bana çok sert vuruyorlar ve beni çok bulanıklaştırıyorlar. Aslında, mecbur olmadıkça hiçbir şey almamaya çalışıyorum."

"Sanırım ağrı için Oxycodone gibi opioidler de kullanmıyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Yıllar önce yirmilik dişlerim çekildikten sonra bir ağız cerrahının bana yazdığı Hydrocodone dışında, asla. O haplardan bir tane bile almadım."

Dosyasına bazı notlar düştü. "RIA'nız var mı? Hap kullanıyor musun? Başka bir hormonal doğum kontrol yöntemi kullanıyor musunuz?"

Hormonlarının da b o z u k olduğunu mu ima ediyordu? "Hayır, hayır. Hiçbir şey. Bana neler olduğunu anlat."

Kan sonuçlarını tekrar hızlıca gözden geçirdikten sonra ona baktı. "Sıcak bitkinliği dehidrasyonla birleşince bayılma nöbetine hazır hale gelmişsiniz."

"Sadece bayılmadım; kalbim durdu."

"Anladığım kadarıyla otuz saniyeden daha kısa bir süre için de olsa oldu. Sıcak, ciddi su kaybına yol açmış ve sizi hipovolemik şoka sokmuş olabilir. Ancak güneşe aşırı maruz kalmanız ve bunun yol açtığı zorluklara ek olarak, sisteminizde iki sınıf ilaç vardı. İlki çoğu insanın benzodiazepin ya da benzo olarak bildiği ilaçtır. İlaça ek olarak

Daha önce bahsettiğim türler, bu ilaç sınıflandırması için diğer iyi bilinen kullanım-"

"Tecavüz ilacı."

"Aynen öyle."

"Hiç randevuya çıkmadım. Açık içkili bir bara gitmedim..." Matt'in sahneye çıkmadan hemen önce getirdiği su kapalı bir şişedeydi. Krakerler ve şekerlemeler de öyle.

Omuz silkti. "Ayrıca vücudunuzda bir çeşit opioid de vardı. Bu ilaçlar birlikte kalbinizi daha da yavaşlatmış. Nöbet geçirmediğine çok şaşırdım. Şanslısın ki... koruman" - sırttı

- "Kalp masajını biliyordum. Muhtemelen hayatını kurtarmıştır."

Ve Matt'e tekrar tekrar minnettar oldu. "Sadece aşırı susuz kaldığım için değil, aynı zamanda ilaç verildiği için de mi bayıldığımı söylüyorsun?"

Madison hayal meyal, yere düşmeden kısa bir süre önce omzunda -tam Todd'un elinin onu sardığı yerde- keskin bir iğne hissettiğini hatırladı. Ona bir şey mi enjekte etmişti? Tam bir piç kurusuydu. Bunu yıllardır biliyordu. Konu ahlaki değerlere geldiğinde çıtayı hep düşük tutardı ama bu kez... yanında bir kürek getirmişti. Daha da kötüsü, Matt onun ne yaptığına dair çok iyi bir fikre sahipti.

Başını kaldırdı ve sevdiği adamın gözlerini kırpmadan pencereden ona baktığını gördü. Boş boş duracak biri değildi. Pershings'in kendisi için oluşturduğu tehlikeyi umursamayı bırakıp meseleyi kendi eline alması ne kadar sürerdi? Madison'ın tahmini? Çok uzun sürmez.

"Benim çalışma teorim bu, evet. Ancak farkında olduğunuzdan emin olmadığım başka bir etken daha var. Sisteminizin daha da hassas olmasının ve sizi bu durumda savunmasız bırakmasının bir nedeni."

"Ne?"

"Madison, hamile olduğunun farkında mısın?"

Her şey durdu. Dünyası. Kalbi. Nefesleri. Geleceğe dair umutları.

Hamile. Tanrım...

"Emin misin?"

"Olumlu. Daha kapsamlı bir obstetrik muayene olmadan ne kadar ilerlemiş olabileceğinizi bilmiyorum. Bu soruya benden daha iyi cevap verebileceğinizi düşünüyorum. İyi haber şu ki, tıbbi müdahalede bulunduğunuz ve kalp ritminiz çok hızlı bir şekilde normale döndüğü için, bugün olan hiçbir şey bebeğinize zarar vermemeli."

Madison son birkaç ayı düşünerek gözlerini kırıştırdı. Bu çocuk Todd'un olamazdı. Bir yıldan uzun süredir seks yapmamışlardı. Ama Matt'le... çok fazla seks yapmıştı. Hepsi de korunarak yapılmıştı. Kabul, prezervatifler kusursuz değildi ama hiç bozulmamıştı. Ve hiçbir zaman tedbiri elden bırakıp birinden vazgeçmemişlerdi.

Nash'in saldırısından sonraki sabah Matt'in onu Blue Bayou Motel'de ezmesi hariç. Onun için geri gelmişti. Onu sahiplenmişti.

Karnına bir bebek yerleştirmişti.

Pencereden tekrar Matt'e baktı. Doktora odaklanmıŒtı ve yüz ifadesi gerginlikten düpedüz tehdide dönüŒmüŒtü.

Battaniyesinin altında karnını korumaya aldı. "Kimseye söyleyemezsin."

Connard yüzünü buruşturdu. "Beni zor bir duruma sokuyorsun."

"HIPAA yasaları var. Mahremiyet hakkım var."

"ÇoŒu durumda, evet. Ama kayınpederiniz... Korkarım ona borçluyum-"

"Tabii ki biliyorsun." ToparlayabildiŒi en iyi gülümsemeyi takındı. "Ama bunu biraz daha gizli tutmak istiyorum çünkü kocama doğum günü sürprizi yapmak istiyorum. Gelecek ay doğum günü."

Bu bir yalandı ve ikisi de bunu biliyordu.

Doktor tereddüt etti, sonra başını salladı. "Eminim bu büyük bir sürpriz olacak. Şimdilik size doğum öncesi vitaminler önereceŒim. Ayrıca güvende olmak için bir kadın doğum uzmanına görünmeli ve kapsamlı bir dizi test yaptırmalısınız. Elbette kocanızın doğum gününden sonra senatöre ulaşıp yeni bir neslin doğumu için ona en iyi dileklerimi ileticeŒim."

Bir uyarı. "Teşekkür ederim."

Kendine sadece üç hafta kazandırmıştı. Madison daha fazla olmasını isterdi ama en azından bu ona Todd hamilelik haberini öğrendiŒinde ne yapacaŒını düşünmek için zaman kazandırmıştı.

Peki Matt'e ne diyecekti? Sırf onu üzdüŒü için doktoru öldürmeye hazır göründüŒünü bir kez daha gördüŒünde? Kocasını, ailesini ve boşanmalarını onun güvenliŒi için terk etmesini sağlamaya kararlıyken, böylece gelecekleriyle zar atabilecekler ve Pershings ondan sıkılana kadar günah içinde yaşayabileceklerdi... ya da onu öldürecekti?

Kaçmanın bir yolunu bulana kadar ona bebekten bahsetmesinin hiçbir yolu yoktu.

Her Şeye rağmen Madison Şok edici bir Şekilde  l  gibi uyudu, sanki zihni ve bedeni dinlenmeden daha fazla iŐlem yapamazmıŐ gibi. O günden korkarak uyandı. Pazar günü. Aile yemeği. Hiç Şüphe yok ki, bu olay destansı düzeyde bir işkence olacaktı. Agatha'nın onu nasıl azarlayacağını Şimdiden duyabiliyordu.

Ne yazık ki bu, hayatındaki en k     komplikasyondur.

Bir bebeği olacaktı... ve Matt'e söyleyemiyordu. Sonunda baba olacağını açıkladığında, Matt onu affedecek miydi? Bir tutku seli içinde beklenmedik bir Şekilde dünyaya getirdikleri bu çocuğu isteyecek miydi?

Başka bir gün için başka bir sorun. Öncelikle, doktorun sırrını Winston Pershing'e açıklamasının saatli bombasını etkisiz hale getirmesi, Matt'i ve bebeği koruması ve Todd'u kontrol altına alması gerekiyordu, böylece kendisi ve sevdikleri önümüzdeki üç ayı sağ salim atlatabileceklerdi.

Nasıl olacaktı? Madison bilmiyordu ve korkunun onu ele geçirmesine izin veremezdi. Her seferinde bir engel.

Kaldıraca ihtiya ı vardı, kaya gibi sağlam bir Şeye. Elinde ne vardı? Neyi ele geçirebilirdi? Durumu kendi lehine çevirebilmek için taleplerde bulunmaya başlamak için ona yeterli gücü ne verebilirdi?

Madison kıyafetlerini çekiŐtiriyor, pantolonunun ne zaman dar geleceğini merak ediyordu. S tyeni çıkmadan önce. Göstermeye başlamadan önce. Belki de bu his psikosomatikti ama mide bulantısı bu sabah daha kötü görünüyordu. Kusmanın eşiğinde değildi... ama kesinlikle yemekle ilgilenmiyordu. Ve göğüslerini çok hassas hissediyordu. Matt'le Disiplin Zindanı'nda yalnız kaldıklarında bunu nasıl saklayacaktı? Ve bebeklerine zarar vermeden cinsel olarak ne yapabilirdi?

Tanrım, bu kadar çok sorunu kahve içmeden halledemezdi... ki muhtemelen hamile olduğu için artık içmemesi gerekiyordu. Madison i  çekerek gözlerini kapattı. Bu gün çok uzun ve yorucu geçecekti.

Ethan mutfakta durmuş, elinde kahvesiyle onu bekliyordu. Fincanı ona uzattı. "Ekselansları."

Gözlerini devirdi ve sıcak kavanozu bir kenara koydu. "Sağ ol ama almayayım. Meyve suyu havasındayım."

"Senin için özenle hazırladığım kahveyi içmeyecek misin?" Kadın buzdolabının kapağını açarken, adam ona alaycı bir incinmişlik ifadesi gönderdi. "Senin yatağının altında bir bezelye tanesi hissedecek türden biri olduğunu hiç düşünmemiştim ama yeniden düşünüyorum."

"Ha ha. Pazar günü benim için Pazartesi öncesi gibi olduğundan, senin 'özlü sözlerini' daha az, sessizliğini daha çok kullanabilirim."

Kız kendine uzun bir bardak portakal suyu doldurup kabı bir kenara koyarken güldü. "Senin bu yönünü seviyorum, aldığın kadarını geri vermekte asla başarısız olmuyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

Ethan'ın en sevdiği yönü ise sadakatiydi ve bu sadakati her zaman bir tutam mizah ve bir tutam şefkatle destekliyordu. Seksi olduğu da bir gerçektir... Bir gün çok fena düşecekti ve Madison bunu görmek için yanında olmasını umuyordu. "Hâlâ morarmış, ağrıyor ve biraz da otobüsün altında kalmış gibi hissediyorum ama yaşayacağım."

"Senatör ve eşinin dün bunu yapacağından emin değildim. Hastaneye koşup başucunuzda olmak yerine bağış almaları kötü görüneceği için ralli sonrası kutlamayı iptal etmek zorunda kaldıklarında, atardamarlarını patlatmaya hazırdılar."

Hiç şaşırmadım. "Yine de onları bir kez bile görmedim."

Ethan, "Düşünebiliyor musunuz?" diye söylendi. "Peki bugün ajandanda ne var? Yani, bana filme uyarlanmış tüm klasik kitapları gösterdin. Ve Brontë kardeşlerin savaşıdan sonra hâlâ aynı fikirde değilim. Avantaj Emily'de. *Uğultulu Tepeler*, *Jane Eyre*'den çok daha iyiydi."

Madison gözlerini devirdi. "Sadece Merle Oberon'un Cathy'sinin Charlotte Gainsbourg'un Jane'inden daha seksi olduğunu düşündüğün için. Dürüst olmak gerekirse... eğer saf göz zevkine bakacaksak, Laurence Olivier, William Hurt'ten çok daha çekici. Ama bunu görünüşe göre değerlendirmiyoruz."

"Değil miyiz?" Ethan sanki kadın onu sersemletmiş gibi gözlerini kırıştırdı.

Onu omzundan kelepçeledi. "Hayır. *Jane Eyre* daha iyi bir hikaye."

"Sen saçmalıyorsun, o yüzden bugünün filmlerini ben seçmeliyim. *Hızlı ve Öfkeli* serisini hiç izledin mi?"

Madison'ın aklına daha az izlemek istediği bir şey gelmiyordu ve başka bir gündemi olduğu için mutluydu. "Aslında bugün kanepede film yok. Todd nerede?"

"Bu sabah onu görmedim."

Muhtemelen hâlâ yataktadır. "Dün gece dışarı çıkıp çıkmadığını biliyor musun?" "Hiçbir fikrim yok."

Her zamanki gibi günün yarısını uyuyarak geçirmesini göze almak zorundaydı. "Birkaç dakikalığına eczaneye gitmem gerekiyor. Sen burada kalabilirsin. Ben iyi olacağım. Hemen köşeyi dönünce."

Madison çantasını ve anahtarlarını kaptığı gibi Ethan onu yakalamadan önce ön kapıdan çıkmaya çalıştı.

Öyle bir şansımız yok.

"Bensiz bu birimin dışına bir adım bile atmama izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın. Zaten gitmemen gerektiğini biliyorsun, çünkü kocanın tepesi atacaktır, ama sanırım umurunda değil, o yüzden seninle geleceğim."

Onu doğum öncesi vitamin alırken görür ve hemen sırrını tahmin ederdi. "Gerekli değil. Sadece tampona ihtiyacım var."

"Biraz getirin." "Bana hemen lazım."

Ethan tereddüt etti, sonra bileğinden tutarak onu koridorda yatak odasına doğru sürükledi. Girişte topuklarını sıktı ama adam çok güçlüydü. Onu büyük, yapılmamış yatağına fırlattı, dağınık kıyafetlerini ararken ve spor ayakkabılarını bulurken uyarı dolu bir bakışla onu yerinde tuttu. Onları giydikten sonra, kızın yanında fark etmediği silahını kontrol etti. "Hadi gidelim."

Birimin dışında Madison sonunda derin bir nefes alabildi. Lobiden çıktıklarında ve güneş ışığı yüzünü ısıttığında, omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti. Huzuru geçiciydi ama buna çok ihtiyacı vardı.

"Buradan eczane nerede? Dünden sonra bu sıcakta yürüyebileceğini sanmıyorum."

Doğru, Ethan'dan kurtulana kadar doğum öncesi vitaminler beklemek zorunda kalacaktı. "Haklısın. Sadece beni buradan götür."

"Bu tamponlarla ilgili değil, değil mi?" "Hayır."

"Ne kadar uzakta olmak istiyorsun? Dinle, eğer Louisiana'yı düşünüyorsan, akşam olmadan seni oraya götürürüm. Matt'in ısrar etmemesine çok şaşırdım." "Etti." Ve daha fazlasını söylemeye cesaret edemedi.

binanın gözetimi.

"Yani gitmeyi reddettin?" Ethan bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yemin ederim, eğer benim kadınımlı olsaydın seni dizlerimin üzerine yatırırdım."

Madison ona inandı. "Odaklan. Sanırım... Bir fikrim var." Bugün Todd'un kirli çamaşırlarına ihtiyacı vardı ve sürpriz ziyareti sırasında istemeden de olsa bir hazine çıkarmış olduğu yer muhtemelen en iyi umuduydu. "Bir arabaya ihtiyacımız var. Yolda açıklarım." Binanın büyük girişinin üzerindeki kameraya anlamlı bir bakış gönderdi.

"Tamamdır." Ama Ethan bir Uber çağırmak ya da yoldan geçen bir taksiye işaret etmek yerine telefonunu çıkarıp kişi listesinden birini aradı. "Hey, Rush Amca." Durakladı. "Evet, ben iyiyim. Sen ve Vanessa Teyze?" Bir duraklama daha. "Yine mi hamilesiniz? Vay be. Tebrikler!" Çift adına gerçekten mutlu olmuş gibi gülümsedi. "Biliyor musun, belki de buna neyin sebep olduğunu bulmalısın, çünkü sürekli oluyor gibi görünüyor." Amcasının söylediği şey onu güldürdü. "Yapacağım. Hey, bana yardım edebilir misin, Bay Eski Casus? Ve evet, biliyorum... telefonda böyle şeyler söyleme. Bak, DC bölgesindeyim ve takip edilemeyecek bir araca ihtiyacım var."

İki dakika sonra Ethan yerlerini mesajla bildiriyordu. On dakikadan kısa bir süre içinde, çirkin turuncu bir kompakt araç kaldırıma yanaştı. Sakallı ve kasketli bir adam onları el sallayarak içeri aldı. Küçükük arka koltuğa tırmanırken Ethan'a kaşlarını çatarak baktı. Kapıyı kapatmak için neredeyse adamın kucağına oturmak zorunda kalmıştı.

Yirmi dakika ve birden fazla araç değiştirdikten sonra, bir oto kaporta dükkanındaki boş bir bölmeye girdiler. Yeni bir sürücü, bir metre boyunda ve bir süper modelin yüzüne sahip bir kadın, onları şık siyah bir Lexus'a el sallayarak bindirdi. "Nereye?"

Madison adresi bulmak için telefonunu karıştırdı. Sonra cihazı tamamen kapattı.

Dakikalar sonra, Todd'dan boşanmak için geldiğinde karanlıkta sadece bir kez gördüğü binanın önünde durdular. Gördüğü yer tüylerini diken diken etmişti.

"Şuraya çek." Madison yeraltı otopark girişinin yakınındaki kaldırımını işaret etti.

Sürücü dikiz aynasından ona uyarıcı bir bakış gönderdi. "Burada ne işiniz var bilmiyorum ama burada iyi bir şey olmuyor. Uzun süre fark edilmeyeceğim ve yakalanmanın sonuçları da iyi olmayacak. On dakikan var."

Madison arabadan dışarı fırladı. "Bunu beş dakika içinde yapmaya çalışacağım."

Sonra da Ethan'ı peşine takarak binaya girmek için en son kullandığı yeraltı otopark girişine yöneldi.

"Burası da neresi? Burada ne işimiz var?" diye sordu.

Hemen cevap vermedi, onun yerine haftalar önce girdiği kapıyı bloke eden muhafızları geçmeye odaklandı. Yine cesur yüzünü takındı ve sanki burada olmaya hakkı varmış gibi davrandı. Yine ona bir göz attılar ve geçmesine izin verdiler.

Madison asansöre bindikleri ve kapılar kapandığı anda rahat bir nefes aldı. Çatı katında anahtarını kilide taktı, yarı yarıya Todd'un yeniden anahtarlatmış olmasını bekliyordu. Ama hayır. Kapı anında açıldı. Tanrıya şükür, ya çok tembeldi ya da bir kadının onu alt edebileceğini düşünemeyecek kadar kibirliydi.

Midesi düğümlenerek, hayatının sonsuza dek değiştiği ısıltılı daireye girdi. Brent Westbrook'un öldürüldüğü yere. Ethan'a döndü. "Burası kocamın seks partileri ve uyuşturucu anlaşmaları yaptığı yer. Ayrıca fahişeleri, metreslerini ve tecavüz etmekten hoşlandığı reşit olmayan kızları da buraya getirir."

"Fransız ataşenin kızı gibi mi?"

"Evet." Madison, Ethan'ın onun aklını okuduğu için minnettardı. "Onu kirlettiğine dair kanıtı ihtiyacım var."

"Beş dakika içinde mi?" Ethan ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Ciddi misin?"

O haklıydı. Bu görev iyi bir günde neredeyse imkânsızdı ve o istemeden her şeyi daha da zorlaştırmıştı.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Ethan dudaklarını acımasızca birbirine bastırdı. "Hayır. İstemiyorum."

"O zaman denemek zorundayım! Başka seçeneğim yok. I..." Gözyaşlarını yuttu ve sakın kalmaya çalıştı. Bu koz hayatı önem taşıyordu. Bu geceden önce buna ihtiyacı vardı, yoksa Matt'in ve doğmamış bebeğinin hayatından endişe edecekti.

"Tamam. Hey, ağlama. Elimizden geleni yapacağız. Sadece" - nazik bir güvenceyle omzunu okşadı- "sakın ol. Bu yerde kamera var mı? Ya da başka bir gözetim?"

"Hiç sanmıyorum. Onun için bu çatı katının amacı tam bir mahremiyet." "Pekâlâ." Ethan etrafı kolaçan etmeye başladı. "Hadi yapalım şu işi."

Ayrıldılar, Madison oturma odasından başladı, Brent'in kanlı cinayetini kafasında tekrar canlandırmaktan korktuğu için yatak odasına bakmaya pek hazır değildi. Neyse ki Ethan doğruca oraya yöneldi. Ne arayacağından bile emin olmadan ararken, dehşetin onu ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı. Başarısız olursa ne olacaktı? Todd'dan, ailesinden ve Matt'ten kaçarken babasını da alıp saklanmak zorunda mı kalacaktı?

Ethan'ın birimin öbür ucundan seslendiğini duyduğunda sadece birkaç dakika geçmiş gibiydi. "Bingo!"

Madison koşarak gitti ve onu artık tertemiz olan yatak odasının köşesine sıkışmış, daha önce fark etmediği küçük bir dolapta dururken buldu. "Bir şey mi buldun?"

"Todd ve çok genç bir kızın görüntüleri."

Kalbi hızla çarptı, sonra kaşlarını çatı. "Görüntüler mi? Ama ben..."

"Birimini geri kalanında herhangi bir gözetleme görmedim. Bu yüzden sapık şapkamı taktım ve kendime sormaya başladım, böyle tatlı bir düzenek, büyük bir yatak ve iki yönlü aynalar kurmaya zahmet eder miydin?" -duvarları ve tavanı kaplayan yansıtıcı yüzeyleri işaret etti- "sadece o anın sıcaklığında becerdiğim kızları her açıdan görmek için mi? Hayır, geri dönüp olaya bir röntgenci gibi bakmak isterdim, istediğim zaman, istediğim açıdan..."

Bu tam Todd'a göreydi.

"Duvarları kurcalamaya başladım. Bir de ne göreyim, bu gizli odanın kapısı açıldı. Burası Todd'un ödül ve şaplak koleksiyonu bir arada. Bunu anlar anlamaz... bilgisayarına girdim ve bu berbat şehre geldiğimiz geceden başlayarak video dosyalarını tarihe göre aradım. Al bakalım."

Ethan bir düğmeye bastı. Ekran, uzun, siyah saçları bir adamın yumruğuna dolanmış, iri gözleri yukarı bakan ve arı sokmuş ağzıyla damarlı bir siki emen genç bir kızın görüntüsüyle aydınlandı. Adam başını geriye attı ve gözlerini kameraya doğru açarken bir küfür savurdu.

Todd.

Nefes nefese kaldı. "O bilgisayarı alıyorum."

Kapağı kapattı ve ondan uzak tuttu "Bununla ne yapacaksın? Gittiğini anladığı an peşine düşecektir. Onu yok etmek istediğini anlayacak ve seni öldürmek için elinden geleni yapacaktır."

O biliyordu. "Aile yemeği için ayrılana kadar onu oyalamalıyız. Ondan sonra bana dokunamayacak."

En azından bunun doğru olması için dua etti.

Ethan isteksizce bilgisayarı ona uzattı. "Madem öyle diyorsun. Burada ihtiyacımız olan başka bir şey var mı?"

Bilgisayarı büyük çantasına yerleştirdi. "Hayır. Gidelim." Burası onu ürkütüyordu ve zamanları tükenmek üzereydi.

Daireden hızla çıktılar ve Madison merdiven boşluğunun kapısına bakmamaya çalıştı, o meşum akşam Todd'un bıçağında neredeyse ölümle burun buruna gelmişti. Bu gerçekten sadece bir ay önce miydi?

Yaldızlı kafesine dönerken, tuvalet molası vermek için yalvardı. Ethan şoför Ilya'ya koruma için onunla birlikte içeri girmesini söyledi. Madison'ın Ethan'dan uzakta birkaç dakikaya ihtiyacı vardı ve Ethan'ın numarasını yuttuğu için ona minnettardı.

Şoförün yoldan kilometrelerce uzakta bir benzin istasyonunda durmasını beklemiyordu. Soyulmuş sıva binası, solmuş tentesi ve modası geçmiş pompalarıyla burası daha iyi yıllar görmüştü. "Neden burada duruyoruz?"

"Düşük teknoloji güvenlik." Ilya göz kırptı, sonra içeri girdi ve dış tuvaletin kapısının anahtarını aldı.

Ethan kadınların hep birlikte gitmesi gerektiği konusunda homurdanırken Madison, Ilya'yı tek gözlü odaya soktu ve kapıyı kilitledi.

Manken gibi güzel kadın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni buraya işmeni izlemem için getirmedin."

"Hayır. Ethan'a ne kadar sadıksın?"

Başını iki yana salladı. "Onunla ilk kez karşılaşıyorum."

"Bir kıza yardım etme konusunda sana güvenebilir miyim?" Madison risk alıyordu ama lanet olsun, bir şişe doğum öncesi vitamin almak için bu kadar kurnazlığa ihtiyacı olmamalıydı.

Belki de dünkü korkudan sonra duyduğu endişe onu aceleci yapmıştı. Belki de şimdiye kadar iyi beslenemediği ya da bebeğine iyi bakamadığı için duyduğu suçluluk onu bu yabancıya güvenmeye itmişti. Ve belki de korku, hormonlar ve düzensiz uyku... ve sadece eski çaresizlikti, ama Madison seçeneklerinin tükendiğini hissediyordu.

Ilya'nın ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. "Neye ihtiyacın var?" "Bana cevap vermedin," diye belirtti Madison.

Diğer kadın gülümsedi. "Ben bir yapıcıyım, yargılayıcı değil. Sen ne arıyorsun? Kafayı mı bulmak istiyorsun? Sevişmek mi? Ödeşmek mi?"

Yanlış bir karar vermediğini umarak Madison elini karnına götürdü. "Sadece biraz doğum öncesi vitaminine ihtiyacım var. Kesinlikle kimse bilmemeli."

Ilya'nın yüzü yumuşadı. "Ben halledeceğim. Ne zaman ve nerede?"

"Bu gece. Onları bu adresteki kapının hemen dışındaki su tesisatının yanına bırakabilir misiniz?" Bulunduğu yeri saydı. "Kılık değiştirerek gelin. Kaybolmuş gibi davran. Asansöre erişmek için bir anahtarlığa ihtiyacın var. Sanırım benimkini verebilirim."

"Alınma ama sen profesyonel değilsin. Detayları ve kurnazlığını bana bırak." Madison kendini biraz aptal ama rahatlamış hissetti.

"Teşekkür ederim." "Hepsi bu kadar mı?"

"Bir şey mi kaçırıyorum? Hamile olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Daha dün öğrendim. Ve kimse bilmiyor."

"Ve eğer eski patronumun yeğeni benim gibi birini size yardım etmesi için çağırıyorsa, o zaman başınız büyük belada demektir."

"Evet."

Ilyâ içini çekti. "Akıl sağlığını sorgulatmayın bana. Bu numarayı ezberle. Yazma. Bana ihtiyacın olursa, gece ya da gündüz, gelirim."

Kadının nezaketi karşısında Madison'ın gözleri yaşardı. "Teşekkür ederim. Kasım ayına kadar Louisiana'ya dönmeyi umuyorum. Eğer orada olursanız ve misafirperverliğe ihtiyacınız olursa, güzel bir bamyâ isterseniz ya da sadece bir arkadaşâ ihtiyacınız olursa beni arayın."

"Tamamdır."

Dakikalar sonra, güzel kadın onları oto kaporta dükkanına geri bıraktı. Sonra da kompakt arabadaki sakallı adam onları binalarının önündeki kaldırıma bıraktı.

Birime girmeden önce Ethan onun kolunu güven verici bir şekilde sıktı. Neyse ki öğleden önce dönmüşlerdi de Todd uyanmamıştı. Muhtemelen ininden çıkar çıkmaz kızın izinsiz bir geziye çıktığını anlayacaktı elbette ama kız onu bir şekilde savuşturacaktı.

Beklemediği şey Matt'in uyanık olması ve aklını kaçırmak üzereymiş gibi sinsice dolaşmasıydı. Operasyon arkadaşının kafasını koparmaya niyetliymiş gibi Ethan'a dik dik baktı, sonra da Madison'ı vahşi bir endişeyle taradı. "Sen iyi misin?"

"Tabii ki. Biz sadece..." Oh, Tanrım. Ona yalan söylemek zorundaydı. Tehlike geçene kadar bebeği gizli tutacaksa, onu BS ve bahanelerle beslemek zorundaydı. "Bir süreliğine buradan çıkmam *gerekiyordu*. Daha fazla dayanamadım."

"Neden bana söylemedin?"

"Uyuyordun. Ve yeterince içmedin, bu yüzden yatağına geri dönmelisin."

Ethan, "Ben hallederim, dostum," diye güvence verdi.

Matt başını iki yana salladı, çenesi öfkeyle çalıyor. "Seninle sonra ilgileneceğim."

Zorba davranıyordu... ve belki de en iyisi buydu. "Onu rahat bırakın. Ben biraz temiz hava almak isteyen yetişkin bir kadıyım. O yüzden erkeğini bırak,

göğüs dövüşü saçmalığı."

Buzdolabından bir şişe su ve kilerden bir protein barı kaptı, ardından kapıyı arkasından çarparak odasına gitti. Yatağa uzandığında titriyor ve bugün yaptığı her şeyin sonuçlarını düşünmemeye çalışıyordu. Winston ve Agatha konusunda başarılı olamazsa, aldığı risklerin hepsi boşa gidecekti.

Kahvaltısını tıka basa yedikten sonra, içinde Todd'un bilgisayarının bulunduğu çantasını göğsüne bastırarak derin bir uykuya daldı. Uyandığında, bilgisayarın kapağı tavana bakacak şekilde, kameraların ekranı göremeyeceği bir pozisyona geçmeyi başardı. Sonra dosyaları birden fazla flash belleğe yedekledi, kendi bilgisayarını eline aldı ve beş önemli alıcıya e-postalar hazırladı, Todd ve reşit olmayan kızların videosunu ekledi ve gece yarısı otomatik olarak gönderilmek üzere taslak olarak ayarladı.

Madison, Todd saat beşte kapısını çalana kadar odasından çıkmaya cesaret edemedi. "Dışarı. Saatlerdir içeridesin, hazır olsan iyi olur. Büyükanne ve büyükbaba konuşmak istiyor."

Normalde bu korku uyandırırdu. Şimdi Madison elbisesini düzelterip çantasını alırken ve kapıyı açarken rahat bir nefes aldı.

Malikâneye giden limuzin yolculuğu gergindi. Todd ona ters ters baktı. Matt hâlâ kızgındı. Ethan kimsenin duymadığı şakalar yapıyordu.

Madison bunun diğer aile yemeklerine benzemeyeceğini anladığında, canavar gibi bir evin içine ancak girebilmişlerdi. Roger volta atıyordu. Cynthia soslu değildi. Ve odaya adımını attığı anda, soyadı Pershing olan herkes ona öyle sert bakıyordu ki, *bakışlar öldürebilir deyimine* yeni bir anlam kazandırıyordu.

"Sonunda geldiniz." Agatha, sanki geç gelmeleri herkesi ciddi şekilde rahatsız etmiş gibi burnunu çekti.

On beş dakika erken gelmeleri dışında. Yine de Madison bunu belirtmedi. Kadın umursamazdı.

"Duyduğuma göre ikiniz benimle konuşmak istiyormuşsunuz." Çantasını daha sıkı kavradı, korku ve adrenalin damarlarını yakıyordu. Kusacakmış gibi hissetti ama devam etti. "Yalnız, umarım."

"Bensiz olmaz," diye homurdandı Todd, kızın kolunu tutarak.

Matt daha hızlıydı ve onu arkasından itti. "Ona dokunmayacaksın."

Todd hırladı. "Yaptığını biliyorum, seni orospu çocuğu. Her fırsatta."

Winston, sanki iki adam çok lüks oturma odasında kapışmayacaklarmış gibi davrandı. "Şimdi konuşalım, Madison." Matt'e ters ters baktı. "Yalnız konuşalım."

Avuç içleri terleyen kadın başını salladı ve yaşlı adamın arkasına düştü. Matt bir elini onun koluna doladı. "Ben de seninle geliyorum."

Gözlerini kapattı. Bunu bir ihanet olarak görecekti ve Tanrım, onu incitmek canını yakıyordu. Ama başka seçeneği yoktu.

"Hayır. Basit bir konuşma yapacağız. Bana zarar vermeyecekler." Keskin sözleri dışında. "Todd'u uzak tut, lütfen."

Öfke Matt'in yüzüne yayıldı. Dışlerini birbirine geçirdi. "Bu hiç akıllıca değil."

"İyi olacağım." Winston'a döndü. "Ofisin mi?"

Winston sertçe başını salladı. "Beni izleyin."

Yaşlı adam, siyah mobilyaların, derinin ve gözdağının egemen olduğu senatörün ofisine doğru ilerlerken Agatha arkadan yetişti. Kapı arkalarından kapandı ve Winston, dev deri ofis koltuğuna, sanki tahtıymış gibi yerleşerek büyük bir gösteri yaptı. Agatha onun yanında duruyordu, suç ortağı ve sözlü suikastçısı. Madison misafir koltuğuna yerleşti, onlar ters ters bakarken irkilmeyi reddetti.

"Dün ne oldu öyle?" diye tersledi senatör. "Yaptığın bayılma numarasıyla bize binlerce dolara mal oldun. Neyin peşindesin?"

Kendisini yönlendirmelerine ya da konuşmanın kontrolünü ele geçirmelerine izin vermiyordu. "Bunu konuşmak için burada değilim. Bana inanmayacaksınız ama Todd bana ilaç verdi, bu yüzden onun saçmalıklarına karşı kendimi savunmayacağım. Ama bu boşanma anlaşmasını yeniden müzakere ediyoruz."

"Cehennemdeyiz!" diye bağırdı.

"İsrar ediyorum. Eğer farkında değilseniz, Todd bir Fransız diplomatın reşit olmayan kızını baştan çıkarıyor. Bir şey çağrıştırdı mı?"

Winston ve Agatha, çok şey anlatan sessiz bir bakış alışverişinde bulundular. Evet, en azından şüphelenmişlerdi. Şimdi dikkatlerini çekmişti.

"Eğer görmek isterseniz, onun sikini emerken çekilmiş bir filmim var." Çantasından bilgisayarı çıkardı. İkisi de cevap vermedi. "Ve bu cihazı benden almaya çalışmadan önce, görüntüleri çıkardığımı, birden fazla kopyasını çıkardığımı ve AP ve Reuters'deki bağlantılarıma, Fransız Büyükelçiliğine, kızın ailesine göndermek üzere video ekli e-postalar hazırladığımı bilmelisiniz."

ve rakibinizin kampanya yöneticisi. Yani, bana dokunur, gözaltına alır ya da tehdit ederseniz, e-postalar otomatik olarak gönderilecektir. Anlaşıldı mı?"

"Seni kaltak," diye hırladı Agatha. "Seni besleyen eli ısıyorsun..."

"Evet, arsenik," diye karşılık verdi. "Resmi boşanma davası açmanın Seçimlerden önce evrak işleriyle uğraşmak senin için hiç de kolay değil ve yokluğum fark edilmeden Todd'un evinden taşınamayacağıma göre, dün olanları bu şekilde karşılıklı avantajımıza çevireceğiz: Önümüzdeki birkaç hafta içinde herkese hamile olduğum için bayıldığımı söyleyeceksin. Bu senin duyurmak istediğinden daha erken, ama durumumu sağlamak için daha uzun zamanın olacak. Karşılığında, kampanya etkinliklerinin çoğuna katılamayacak kadar hasta olacağım. Üç-maksimum seç. Tek yapabileceğim bu. Ayrıca artık aile yemeklerine katılmayacağım ve beni özleyeceğinizi sanmıyorum. Yatak odamdaki ve banyomdaki tüm gözetleme ekipmanlarını kaldıracaksın. Biraz mahremiyet istiyorum ve her duş ve bedensel işlev sırasında izlendiğimi hissetmek istemiyorum. Bu iğrenç bir şey."

"Sen bir Yahuda'sın. Tabii ki seni izliyoruz."

"O zaman sanırım dünyanın Todd'un eğilimleri hakkındaki söylentilerin doğru olduğunu ve onun birden fazla yasal tecavüz vakası hakkında hiçbir şey yapmadığınızı bilmesini istiyorsunuz. Bu kampanyanız için iyi olacaktır."

Winston çenesini sıktı ama başka bir şey söylemedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Todd'a bana bir daha *asla* dokunmamasını söyleyeceksin. Boşanmamız ara sınavlardan sonraki gün kesinleşecek, çünkü bunu gerçekleştirecek güce sahip olduğunu biliyorum. Tamamen iyileşene kadar babamın tedavi masraflarını karşılamaya devam edeceksin. Ve beni, Matt'i ve Ethan'ı hayatımızın geri kalanında yalnız bırakacaksın."

Onlara, Todd'un çalıp yok etme çabalarına rağmen Matt'in meslektaşlarından bazılarında hâlâ Brent Westbrook cinayetinin görüntülerinin olduğunu söylemeyi çok istiyordu ama Jack Cole, Deke Trenton, Edgington kardeşler ya da başka birinin başına bela açmak istemiyordu. Ve bu skandalı da, işlerin ters gitmesi ihtimaline karşı başka bir koz olarak saklayabilirdi.

"Kendimi ifade edebildim mi?" diye sordu.

"Sana inanmıyorum. Görüntüleri izleyeyim." Agatha tısladı.

Madison bunu planlamıştı. Telefonunu açtı ve taslak halindeki e-postayı Winston'a gönderdi. Bir dakika sonra senatörün boşta duran bilgisayarından bir ses duydu.

Yaşlı adam klipi başlatırken eli titriyordu. Elinde tuttuğu ve incelediği

görüntülerin bir dakikadan az sürdüğünü biliyordu. Fakat

Hışırdayan giysiler havayı doldurdu, ardından sert nefesler ve inlemeler. Winston saniyeler sonra küfrederek videoyu sonlandırdı ve masaüstünü kararttı.

İlk kez ikisi de sarsılmış görünüyordu. "Anlaştık mı?" diye dürttü.

Birbirlerine baktılar ve duraksadılar. Sonra Winston başını salladı. "Sana istediğini vereceğim, ama Pershings'e bulaştığına pişman olacaksın."

Madison ayağa kalktı. "Bütün bu aile beni yıllar önce üzdü. Yemeğin geri kalanına katılmayacağım."

Kapıyı sarsarak açmak, sonunda bu kirli, yozlaşmış insanlardan biraz güç aldığını bilmek çok ama çok tatmin ediciydi. Evet, bu geçici olabilirdi. Ve aklına gelmeyen daha sinsi ve iğrenç bir şey düşünme ihtimalleri de vardı, ama hayatının kontrolünü ele geçirdiği bu anın tadını çıkarmasına izin verdi. Kendisi için. Doğmamış çocuğu için. Umarım Matt için de.

"Neler oluyor?" Matt sanki gerekirse onu hücum eden bir ordudan koruyacakmış gibi kızın yanına koştu.

Ona döndü. Dürüst olmak gerekirse, şu anda ona ne söyleyeceğini hiç düşünmemişti. "Biz gidiyoruz."

"Bu da ne demek oluyor? Öylece çekip gidemezsin," diye hırladı Todd. "Ne yaptın sen?"

Arkasındaki kapı aralığından Winston öfkeyle bağırdı. "Roger, Cynthia, senden bir kez bile sorumlu bir şey yapmanı istemedik. Agatha ve ben yirmili ve otuzlu yaşlarınız boyunca parti yapmanıza izin verdik ve Todd'un mümkün olan en iyi çocuk bakımına sahip olmasını sağlayarak her şeyin parasını ödedik. Hiçbir zaman bir işte çalışmadınız, toplumun üretken bir üyesi olmanız gerekmedi ve hiçbir zaman ebeveynlik yapmak zorunda kalmadınız. Bu bugün sona eriyor. Oğlunuzu derhal kontrol altına almazsanız, sizinle ilişkiyi kesiyorum."

Onun bu açıklaması karşısında çift, kıyıya vurmuş balıklar gibi bön bön baktı ve gerçekler ortaya çıktıkça yavaş yavaş boğulmaya başladı. Aynı bakışları ona çevirdiler, nefretle kapkara kesilmişlerdi. Madison enerjisinin bir anını bile onlara vermeyi reddetti. Yanındaki Matt'e ve Ethan'ı da yanına alarak kapıya doğru yürürken yüzünde beliren milyonlarca soruya odaklandı.

Duyduğu son şey kulakları için saf bir müzikti.

"Todd!" Winston bağırdı. "Gel buraya, seni ayrıcalıklı velet. Hemen şimdi davranışlarını değiştireceksin. Yoksa seni yere sererim."

DOKUZUNCU BÖLÜM

M Att, Alexandria'ya dönerken kırk beş dakikalık limuzin yolculuğu boyunca dişlerini sıktı. Madison'ın yapması gereken bazı açıklamalar vardı ama Pershings'in limuzininin arkasında, her kelimenin kaydedileceği, yeniden oynatılacağı ve inceleneceği cevaplar talep etti.

Yolculuk hayatının en uzun üç çeyrek saati gibi gelmişti. Sonunda Todd'un çatı katına gergin bir sessizlik içinde ulaştılar. Ethan yerden bir şey almak için durakladı ama Matt ona bakmadı bile. Madison'ın çantasını omzundan alıp kanepenin üzerine fırlattı, sonra da kolunu kavradı. Onu açık oturma odasına doğru sürükleyerek dışarı çıkardı ve kapıyı çocuğun soru soran yüzüne kapattı.

"Bu gece bu da neydi böyle?" Matt sonunda onu parmaklıkların yanına bıraktığında sordu.

Onu susturdu ve sanki gözetleme ekipmanı arıyormuş gibi balkonu taradı.

Matt onu bu dertten kurtardı. "Bir buçuk hafta önce Todd'un bu bölgeye kablo döşemediğini anladım."

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum ve sakın konuyu değiştirme. Pershings'lerde ne oldu ve neden önce bana söylemedin?"

Madison dudağını ısırды, gergin değildi ama kendini suçlu hissediyordu. Ve uzun bir süre tereddüt etti. Sanki inandırıcı bir hikâye uydurması bir dakikasını alıyormuş gibi?

"Şimdi açıkla," diye talep etti. "Yoksa bir daha yalan söylemeyi ve beni bu işin dışında tutmayı düşünene kadar seni cezalandırırım. Anladın mı?"

"Yatak odasında beni kontrol etmene izin veriyorum çünkü bundan hoşlanıyorum. Ama parmağımdaki yüzüğün sana ait olmadığını hatırlatmama gerek var mı?" Sol elindeki Todd'un yadigârı taşı parlattı. "Ben kendimin kadınıyım."

Sözleri bir tokat gibi geldi.

Şu anda şaka mı yapıyordu? "Todd'un yüzüğünün bir anlamı yok. Sen *benimsin*. Kabul ettin. Hiçbir şey değişmedi. Bu, güvenliğini ilgilendiren şeyleri bana anlatman anlamına geliyor. Çok tehlikeli insanlarla uğraşıyorsun ve bu gece yaptığın gibi beni tamamen karanlıkta bırakırsan seni korumam çok zor olur. Neden? Neler oluyor? Ve neden Ethan benden önce neler olduğunu biliyordu?"

"Dünü avantajımıza kullanmanın bir yolunu buldum, tamam mı? Todd ve ailesine karşı koz kullanmam gerekiyordu ve bunu o uyurken yapmalıydım. Ethan uyanıktı, o da bana yardım etti. Asla tehlikede değildim. Ve bundan sonra daha fazla mahremiyetimiz olacak çünkü vizeler bitene kadar bize biraz nefes aldırдым. Bir şey değil."

"Beni beklemeliydin. Sana yardım *ederdim*. Burada olmamın tek sebebi sensin."

"Todd'un parmağı altında ezilmeye daha fazla dayanamadım. Bu boğucu. Dünden sonra, bizi öldürebileceğinden ve bunu bir kaza gibi göstereceğinden korktum, bu yüzden biraz kaldıraç buldum ve ona karşı kullandım."

Matt elini yüzüne götürdü, onun nasıl hissettiğini daha önce fark etmediği için kendini Çağkın ve aptal hissediyordu. Elbette korkuyordu. Kocasına ilaç vermişti. Kalbi durmuştu. Todd onu iki korumasının burnunun dibinde öldürebilirdi. Ve Matt onun bu konuda bir Çey yapacağını tahmin edememişti.

Onu hafife almıştı.

"Özür dilerim, tatlım. Seni yüzüstü bırakmışım gibi hissediyorum. Seni güvende tutmak benim sorumluluğum. Ama keşke bana daha fazla korunmaya ihtiyacın olduğunu söyleseydin. Ya da en azından neyin peşinde olduğunu. Beni karanlıkta tutmak güvenliğine katkıda bulunmaz. Ve güvenliğimizi garanti altına almak için bazı açılardan çalışıyorum."

"Bekle. Açılar mı? Ne?" Şok içinde nefesi kesildi, alaycı bir ifadeyle. "Bana bunlardan hiç bahsetmedin. Yani... senin için planlarını gizli tutmak sorun değil ama ben yapamam öyle mi?"

"Bu benim işim. Benim sorumluluğum. Yaptığım şey bu." "Ama kimse bu insanları benden daha iyi tanıyamaz."

Anlaşıldı. İkisi de daha fazla iletişim kurmalı. "Haklısın. Todd'un yatak odasında ne saklıyor olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Oraya adımımı atmayalı..." Ürperdi. "Unutmam için yeterince uzun zaman geçmedi. Ya da üstesinden gelmem için."

Madison'ın o piçi öldürmek istemesi için Todd'un taht gibi yatağında ona ne yaptığını söylemesine bile gerek yoktu. Ve Matt, kalbinin sesini dinleyip başından beri istediği gibi onun peşinden gitmek yerine üç yıl boyunca öfke ve korkaklık içinde boğulduğu için kendini bok gibi hissediyordu.

Onun omuzlarını tuttu. "Bir yolunu bulacağım."

"Açınız bu mu? Sence orada kullanabileceğimiz bir şey mi saklıyor?"

"Öyle olduğunu *biliorum*. Sadece aramak için zamana ihtiyacım var." Todd gitmişti... ama Matt yüzüğü güvende tutmak için zindana saklamıştı. Ve son birkaç gündür olanlardan sonra Madison'ın yanından ayrılmak istemiyordu. Birincisi, onun ne yaptığını dair cevaplar almak ve böylece korumasını ayarlayabilmek, sık suratlı Pershing'i kovalamaktan daha önemliydi. İkincisi, Todd döndüğünde çok öfkelenenecekti. Saldıracaktı. "Ama sonra. Artık planını uyguladığına göre, bana her şeyi anlatacak mısın?"

Yaptı ve onunla iletişim kurmadığı için kızgın olsa bile, onun yaratıcılığı ve cesaretiyle gurur duyuyordu.

"Keşke Winston ve Agatha'nın yüzlerini görebilseydim."

Sırıttı. "Paha biçilemezdi."

"Taktiğin zekiceydi. Bunu başarmak için çok cesur olmak gerekirdi," diyerek onu övdü ve yüzünü kavrayıp alnından öptü.

Onun her yerine dokunmayı çok isterdi ama buna cesaret edemiyordu. Telefoto lensi olan ve baltasını taş vuran herhangi biri her hareketlerini kaydedebilirdi.

"Çok korkmuştum."

İsteksizce uzaklaştı. "Harikaydın. Sadece... bir dahaki sefere bana ne olduğunu söyle."

Sesi gibi yüzü de yumuşadı. "Evet, Matt."

Kahretsin, ona o itaatkâr tonda cevap verdiğinde, onu soyma, alma, aşklarını yeniden teyit ederken ona sahip olma damgasını vurma dürtüsü onu ele geçirmekle tehdit etti. Sert bir nefes aldı. "Yarın senin için planlarım var, tatlım."

"Öyle mi?"

"Oh, evet. Sadece bekle. Seni güzel ayak parmaklarına kadar şok edeceğim..."

Ethan sanki özel anlarında tamamen hoş karşılanıyormuş gibi balkona doğru yürüdü. "Her şey yolunda mı?"

Matt, "Sen araya girmeden önce çok daha iyiydi," diye takıldı.

Bu salak neden bir türlü gitmiyordu? Ne zaman çocuktan nefret etmemeye başlasa, Ethan yine Matt'i kızdıracak bir şey yapıyordu.

"Zor iş. Senin küçük duyguların için endişelenmiyorum." Madison'a odaklandı. "Sen iyi misin?"

Başını salladı. "İyi bir gece uykusunun iyileştiremeyeceği bir şey değil."

Ethan, "Senin de biraz yemeğe ihtiyacın var," diye belirtti. "Akşam yemeği yememişsin. Birkaç dakika önce pizza sipariş ettim."

"Teşekkürler. Pizza kulağa harika geliyor."

"Güzel. Tahmin etmiştim. Geldiğinde lobi sizi uyaracak ama onları yukarı çıkaramam."

"Evet. Binadaki güvenlik harika. Binadaki güvenlik harika ama Todd'un ya da benim herkesi onaylamamız gerekiyor. Resepsiyonun zil çalmasını beklerken kanepeye uzanacağım. Umarım uzun sürmez. Çok yorgunum, bir hafta uyuyabilirim," diye inledi Madison daireye girip kapıyı arkasından kapatırken.

Matt, Ethan'ı inceledi ve belki de ilk kez operasyon arkadaşını hafife aldığını düşündü. "Ondan kurtulmanın kurnazca bir yolu. Neyin peşindesin?"

Garrison onun yanındaki balkonun parmaklıklarına doğru yürüdü ve cam gibi Potomac'a baktı. "Bak, benden hoşlanmadığını biliyorum."

Bunu şimdi mi yapacaklardı? "Kadınımın üzerine gelmeden hoşlanmıyorum. Bu beni çok kızdırıyor, özellikle de bunu sadece beni kızdırmak için yaptığından şüphelenmeye başladığımdan beri. Çünkü Madison'ı tanıyorum. Eğer ona sürekli asılsaydın, senden çok rahatsız olurdu. Bu yüzden saçmalıklarının benim yararına olduğunu tahmin ediyorum."

Ethan güldü. "Biliyor musun, seninle ilk tanıştığımda, birkaç becerisi olan ve patronların seni özel biri olarak görmesini sağlayacak kadar yalakalık yapabilen aptal bir kovboy olduğumu düşünmüştüm. Biraz kıskanmışım çünkü bariz eksikliklerin olduğunu düşünmeme rağmen-"

"Zeka eksikliğim mi?"

"Bu, evet." Ethan alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama o takımdaki herkes sana gerçekten hayran ve aslında Bir'le kanka olman-

Mile... Bu oldukça harika, biliyor musun? Ama takıma başladığımda seni ne kadar kazanmaya çalışsam da benden hoşlanmadın."

Çocuğun haftalardır onu dürtmesinin nedeni bu muydu? "Seni tanıımıyordum. Ve bir süredir gerçekten boktan bir ruh halindeydim."

"Ne kadar sürecek?"

Matt ensesini çekti. "Son üç yıl hakkında. Madison'ı kaybetmek başıma gelen en kötü şeydi ve ayrılmamız ondan çok benim hatamdı. Bunu anlamam biraz zaman aldı ama anladıktan sonra... öfkeyle yaşadım. Ve başka hiçbir şey umurumda değildi. Sadece öfkemle boğuşmak istedim." Omuz silktilti. "Sonra sen ortaya çıktın, gürültülü, ukala ve kendini beğenmiş bir şekilde. Bu beni çok kızdırdı. Ama buraya geldiğimizden beri iyi iş çıkardın ve bugün Madison'la ilgilenmeni takdir ediyorum. Pershings üzerinde biraz güce ihtiyacı vardı. Bunu elde etmesine yardım ettin. Sana minnettarım."

"Saçmalık. Ona yardım edecek kişi sen olmak istedin."

"Yaptım." Yalan söylemeyecekti. "Ama eğer ben olamazsam..." "Hiç arkadaş olacak mıyız?"

Sözde bir mafya suikastçısının Vegas'ta yetişmiş, dövme, ukala oğlunu görmek yerine, tanıdık her şeyi terk etmiş, denizci olarak görev yapmış, ülkenin öbür ucuna taşınmış ve yeniden başlamış bir çocuk gördü - sadece yeni bir şehirde değil, yeni bir kültürü, işi ve tehlikeli bir hayatı kucaklıyordu. Bir grup yabancıların arasına karıştıktan sonra yolunu bulmaya çalışıyordu... ve bulunduğu yerde kendini güvende hissetmiyordu.

"İstediğin bu mu?" Matt sordu, sonra da Garrison'a takılmadan edemedi. "Yoksa ona asılabilmen için sana One-Mile'in numarasını mı vereyim?"

"Siktir git."

"Pas." Matt güldü. "Evet, biz arkadaş olacağız. Umarım burada olmanın ve Madison'ın sürekli tehlikede olmasının içimdeki en iyi şeyi ortaya çıkarmadığını anlayabilirsin."

"Anlıyorum ve kardeş olacağımız için mutluyum, çünkü bir gün bu ana dönüp bakmanı ve bunun ortaya çıkış şeklinden nefret etmemeni istiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? Ne 'anı'?"

Ethan yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Gerçekten oturmalısın." Bu Matt'i telaşlandırdı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Dümdüz mü? Senin kızdan hoşlanıyorum." Matt ters ters baktı, adamın taşaklarını patlatmaya hazırda ama Ethan onu başından savdı. "Hayır."

Bunun gibi. Bir arkadaş olarak. Bu yüzden sakladığı sır yerine kardeşlik kurallarına uymayı seçtiğimi anladığında muhtemelen çok kızacak."

"Bana her şeyi anlattı, Todd'un kişisel porno yıldızı zulasını bulduğunu, senatör ve karısıyla yaptığı görüşmeyi ayarladığını-"

"Madison hamile."

Matt'in kalbi durdu. Şok nefesini kesti. Bunu doğru duymuş olması mümkün değildi. "Hayır."

"Öyle." Ethan onu sırtından alkışladı. "Tebrikler baba."

Ethan'ın yüzündeki kesinlik Matt'in şüphesini yok etti. "Lanet olsun. Neden bana değil de sana söyledi?"

"Tek kelime etmedi. Şimdi anladım. Limuzin yolculuğundan döndüğümüzde köşede, su tesisatının yanında bir kese kağıdı fark ettim. Merak edip araştırdım-"

"Eğer bir patlayıcı olsaydı? Tehlikeli kimyasallar? Başka tehlikeli bir şey?" Matt korkuluklara yaslandı ve yumruklarını sıktı. Görmediği bir çanta vardı ve Madison'a o kadar dalmıştı ki, ölümcül olabilecek bir şeyi fark edememişti bile. "Kahretsin."

İfşa olmuştu, hiç şüphe yok. Orospu çocuğu. Dikkatsizliği Madison'ın hayatına mal olabilirdi.

Bu riski tekrar göze alamazdı.

"Neyse ki çantada doğum öncesi vitaminler vardı." "Bu demek değil ki-"

"Siz ikiniz buradayken ben de küçük bir balık avı gezisine çıktım." Ethan gömleğinin altından bazı evraklar çıkarıp Matt'e uzattı. "Doğruladım. Bunlar hastaneden taburcu talimatları."

Matt titreyen elleriyle, takip bölümünün altında şunları okuyana kadar taradı: BİR KADIN DOĞUM UZMANINA DANIŞIN VE ERKEN GEBELİK MUAYENESİ PLANLAYIN.

Kâğıtlar neredeyse uyuşmuş parmaklarından düşüyordu. İlkel bir yanı, onun çocuğunu doğuracağı ve sonsuza dek birbirlerine bağlanacakları için çok heyecanlıydı. Gerçekçi tarafı ise bir bebeğin Pershings'in onlara karşı kullanabileceği bir silah olmasından korkuyordu. "Lanet olsun. Ne zaman hamile kaldı bilmiyorum."

Ethan ona kuşkuyla bir bakış fırlattı. "Son bir ay içinde milyarlarca kez seviştiğinizden herhangi biri."

"Dikkatliydik."

Nash'in bıçaklanması ve Madison'in kaybolmasının ardından endişeden deliye döndüğü o lanet moteldeki sabah hariç. Üç yıldır onun içine girmemişti ve tüm akıl sağlığını kaybetmişti. Çıplak girmişti.

Onu hamile bırakmış ve hayatlarını sonsuza dek değiştirmişti. Gerçeküstü kelimesi Matt'in hislerini anlatmaya yetmiyordu.

"Olur böyle şeyler." Ethan omuz silkti.

Evet. Ve Matt sorumluluğu üstlendi. Ne de olsa Madison kendi başına hamile kalmamıştı. Asıl soru, neden ona söylemediği idi. Ama bu da çok açık görünüyordu. Bu boşanmayı o istemişti. Pershings'ten uzak bir hayat istiyordu ve eğer Todd'un mitingdeki numarasından sonra onu bu tehlikeli durumdan kurtarmak istemişse, Matt şimdi iki hayatı koruduğu için onu güvenli bir yere kapatmaya daha da mecbur hissediyordu.

Ayrıca onu özgürlüğünü geri kazanmaktan vazgeçmeye zorlayamayacağını da çok iyi biliyordu.

Bu da taktik değiştirmesi ve hem kendisinin hem de bebeğin güvende kalmasını sağlarken ona istediği sonucu vermenin bir yolunu bulması gerektiği anlamına geliyordu. Bunun için pek fazla yol göremiyordu. Sadece bir tane ve bunun için ondan nefret edecekti.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Matt patronlarla bağlayacak ve bağka seçenek bırakmazlarsa onları dolağacaktı ama iÇin o noktaya gelmemesini umuyordu. "Madison'la kalacak mısın? Onu koruyacak mısın?"

Ethan onun bu andan daha fazlasını ima ettiğini anlamış gibiydi. "Bana ihtiyacın olduğu sürece."

"Teşekkürler... dostum."

Otuz dakika sonra Matt patronlarıyla görüştü. Hepsi de onun değerlendirmesine katılıyordu. Koruması olmaktan vazgeçerse Madison'ın Pershings'ten kurtulma şansı artacaktı. Onun *tarafından* dikkati dağıtılamazdı ve kendisi de onun *için* dikkat dağıtıcı olamazdı.

Planlar yapıldığına göre Madison ve bebek yakında güvende olacaktı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, yanlış seçimler yaptığına dair duyduğu korku da öyle. Onunla paylaşamayacağı geleceğe dair endişeleri de, ki bu endişeler giderek artıyordu. Ve özellikle de çoktan kırılmaya başlamış olan kalbinin.

Elbette Madison'la oturup gerekçesini açıklayacaktı. Zeki bir kızdı ve normalde kararını kabul edeceği konusunda iyimser olurdu. Ama geçmişte onu terk eden sevgilileriyle olan geçmişi ve bunun sonucunda ortaya çıkan güvensizlikler Matt'i pek emin kılmıyordu. Ve eğer onu koruma çabalarını kaçmak olarak algılasa, Matt onu kendisine tekrar güvenmesi için ikna edebilir miydi?

Bilmiyordu ve bu onu öldürüyordu.

Avlu kapısı hızla kapandı ve Ethan'ı bulmak için döndü. "Pizza geldi."

"Sonra yerim." Yemek önemli değildi. Yapması gereken çok önemli bir telefon görüşmesi daha vardı.

"Madison neden dışarıda takıldığını merak ediyor. Tahmin etmem gerekirse, ondan kaçtığından endişeleniyor."

Kasıtlı olarak değil, ama tüm planlar yerine oturana kadar kararını açıklamamayı tercih etti. Kadın tereddüt edecekti ve Matt bunun nedenini çok iyi anlıyordu. Matt de planlarını açıklamadan önce harekete geçtiğini inkâr edemezdi; bir saatten kısa bir süre önce tam da bu yüzden onu suçlamıştı. Ama onun güvenliği duygularından daha önemliydi. Kendisinininkinden de. Onun korumasını sağlamlaştıran kadar nefes alamayacak ve endişelenmeyi bırakamayacaktı. "Birazdan orada olacağım."

"Ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Bazı... alternatif düzenlemeler yapıyorum." "Ne tür?"

Matt seçeneklerini düşündü, sonra başını salladı. "Seni yakında bilgilendireceğim. Git pizza ye. Madison'ın yeterince sıvı aldığından ve susuz kalmadığından emin olun."

"Ne oluyor lan? Bir saat önce, kadınınla hiçbir şekilde ilgilenmemi istemiyordun. Şimdi, eğer seni doğru anlıyorsam, öngörülebilir gelecekte ona ve bebeğine bakmamı mı istiyorsun? Bana yanıldığımı söyle. Aptalca bir şey yapmadığımı söyle."

"Gerekli bir şey yapıyorum. Çok yakınım. Tehlikedeyim. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Ama-"

"Hayır. Sorunu daha da kötüleştiriyorum. Bir düşünsene. Ben olmasaydım Todd o mitingde Madison'a ilaç verir miydi? Muhtemelen vermezdi. Onu özel olarak rahatsız eder ve zorlar mıydı? Evet, en azından bir süreliğine. Ama ben burada olmasaydım, eve keyifle gidip o pisliği kızdırmazdı. Aslında, boşanmayı talep etmeden önce aylarca yaptığı gibi ondan uzak dursaydı, muhtemelen onu her zamanki baş belası olarak görüp görmezden gelirdi. Ama ben burada olduğum için, kendini riske attı.

çatı katına girip pislik bulacaktı. Ben yanında olmasaydım, onu boğan hiyardan nefret ederdi ama benimle daha fazla vakit geçirebilmek için bir koz bulma zorunluluğu hissetmezdi. Bunu görüyorsun, değil mi?"

"Sen burada olmasaydın Todd'un ne yapacağını ancak tahmin edebiliriz." Ethan kızgın görünüyordu. "Ne yaptığınızı iyi düşünün..."

"Çoktan aldım." Matt kararlıydı. "Gitmek istediğimi mi sanıyorsun? Tabii ki hayır. Açgözlü bir yanımla onu alıp kaçmak istiyor ama o haklı. Sürekli omuzlarımızın üzerinden bakıyor olursun. Böyle yaşanmaz ve böyle çocuk yetiştirilmez. Ve bu benim ne istediğimle ilgili değil; onu ve bebeği korumakla ilgili."

Çocuk sadece başını salladı.

"Bak, onu sonsuza dek terk etmeyeceğim. Bölgeden bile ayrılmıyorum," diye karşı çıktı Matt. "Onu kalıcı olarak serbest bırakmak için arka planda çalışıyor olacağım."

"Bu şekilde mi göreceksin? Yoksa sadece savunmasız, yalnız ve terk edilmiş mi hissedecek?"

Matt cevap veremeden, çocuk kafasını sallayarak ve kapıyı arkasından çarparak daireye geri döndü.

Matt bir küfür savurarak hayal kırıklığını bastırdı ve Nash'in ağabeyi Trees'i arayarak planına devam etti.

Büyük teknoloji uzmanı cevap verdiğinde sesi şaşırmış gibiydi, arka planda çocuklar ağlıyordu. "Selam dostum. N'aber?"

"Pazar gecesi sizi evinizde rahatsız ettiğim için üzgünüm. Birinin telefon numarasını bulmama ve ilgili cihazın yerini tespit etmeme yardımcı olabilir misiniz?"

"Bu hiç de rahatsız edici değil. Bu bok sadece eğlenceli."

Karısı Laila, "*Mi esposo*, Wilder söylediğin her kelimeyi tekrarlıyor," diye belirtti. "Şimdiden ağzı bozuk ve henüz üç yaşında bile değil. Magnus ve Landon ağabeylerine öykünüyorlar, bu yüzden konuşmayı öğrenir öğrenmez onlar da aynı şeyi yapacaklar." Ofladı pufladı. "Ve karnımdaki bu bebek de doğduğu gün küfrederek dünyaya gelen bir başka çocuk olursa hiç şaşırmam."

"Üzgünüm ufaklık. Haklısın," diye yatıştırdı Trees. "Anaokulundan daha fazla kızgın telefon aramasına ihtiyacımız yok. Daha iyisini yapacağım."

Onların konuşmalarını dinlemek Matt'in göğsüne saplanmış bir balta gibi hissetmesine neden olmuş, kalbiyle birlikte geleceğe dair umutlarını da söndürmüştü. Gördüklerine bakılırsa, Trees ve Laila şu anda paylaştıkları mutluluğa ulaşana kadar çok daha zorlu bir yol kat etmişlerdi. Zy ve Tessa da bir yıl boyunca çektikleri eziyetlerden bir şekilde kurtulmayı başarmış ve

sonsuz dek sürececek mutluluklarını kucaklamışlardı. Ve Matt biliyordu ki

One-Mile ve Brea'nın sonunda aşkı ve evlilik mutluluğunu paylaşmadan önce kabus gibi bir yoldan geçtiklerini ilk elden öğrenmişti. Aslında, tehlike ve çekişmeler onları daha da güçlendirmişti.

Madison ve çocuklarıyla bu günlük yakınlığı paylaşma ihtimali neydi?

"Hâlâ orada mısın?" Trees

sordu. "Evet."

"Bunun için üzgünüm. Kimin telefonunu bulmamı istiyorsunuz?"

"İsmi farklı bir cihazdan mesaj atıyorum." Hassas iletişimler için getirdiği kullan-at telefonunu çıkardı ve iletişim kurması gereken kişi hakkında bildiği her şeyle birlikte ismi gönderdi.

"Anladım," diye güvence verdi Trees. "Başka ne bilmek istiyorsun?" "Bana söyleyebileceğin her şeyi."

"Bana bir dakika ver." Nash'in ağabeyi işe giderken. "İyi misin? Son zamanlarda patronların ağzı sıkı, özellikle de dünkü haberlerden sonra. Madison iyi mi?"

"İyi. İyileşiyor."

"Daha fazla konuşamaz mısın? Anlıyorum."

Matt minnettardı. Hayatındaki tek ıGıktan uzaklaşmaya zorlanıyordu ve canı hiç sohbet etmek istemiyordu. Ama bilgiye ihtiyacı vardı. "Nash iyi mi? Lafayette'ten ayrıldığımızdan beri onunla konuşmadım."

"Evet. İyileşti ve bu kadar uzun süre cezalı kaldığı için kızgın." Bu hemen değişecekti. "Daha iyi olmasına sevindim."

Matt'in sinirlerini bozan bir sessizlikten sonra, Trees sonunda memnuniyetle mırıldandı. "Yakaladım! Bilgileri şimdi gönderiyorum. BaGka bir Geye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Teşekkürler."

"Her zaman. Hey, başka bir çağrı alıyorum. Görünüşe göre

Nash arıyor." "Açmalısın. Ona yarın görüşeceğimizi söyle."

Matt bu şifreli mesajla telefonu kapattı, sonra da dalgın bir iç çekti. Güneş ufkun altına kayıyordu, bu da Todd'un yakında döneceği anlamına geliyordu. Ve... her türlü saçmalığı başlatacaktı. Matt gerekli her şeyi halletmişti. Tek yapması gereken Madison'a söylemekti.

Ayrılma düşüncesiyle kalbi sarsıldı ve bağırsakları çalkalandı. Kendi duygusal bokunu yönetmek zorundaydı, ama şimdi ikinci düşünceler ve pişmanlıklar için lanet olası bir zaman değildi. Bunları kaldıramazdı.

Daireye döndüğünde mutfak tezgâhında yarısı yenmiş bir pizza, televizyonda değersiz bir reality şovun bir bölümü ve Madison'ın başını Ethan'ın omzuna koymuş uyuduğunu gördü. Onu böyle bitkin görmek içini parçaladı. Ama iyi tarafından bakmak zorundaydı. Garrison'a güveniyordu. Bu çok açıktı. Buna ihtiyacı olacaktı.

Akıl sağlığı da öyle.

"Bir buçuk parça yedi, sonra da pes etti," diye mırıldandı Ethan. "Bitirmesi için onu uyandırmaya çalıştım ama-"

"Sorun yok. Vücudu neye ihtiyacı olduğunu biliyor ve bu da uyku olmalı. Eğer yatmak istersen buradan sonrasını ben hallederim. Çalar saatin yarın erken çalacak."

"Bunu bilmiyor muyum?" Ethan kendi boş tabağını ve Madison'ın birkaç lokma kalmış tabağını toplayıp teneke kutuya attı ve geri dönmeden önce koridora yöneldi. "Gece boyunca bir şeye ihtiyacın olursa-"

"Biliyorum. Teşekkürler." Daha sonra Ethan'ın dövmeli ajanın kendisi için yaptıklarına ne kadar minnettar olduğunu bilmesini sağlayacaktı. Şimdi daha büyük bir önceliği vardı.

"Umarım bir hata yapmıyorsundur. İyi geceler."

"İyi geceler." Matt, Madison'ı ve atılmış çantasını kollarının arasına aldı. Kıpırdamaması ona ne kadar bitkin olduğunu gösteriyordu.

Odasında çantayı bir sandalyeye bıraktı, sonra yatağının üzerine eğilerek bir eliyle yorganını ve çarşaflarını geriye attı. Sonra onu yatağına yatırdı, başı yastığının ortasındaydı. Kadın hemen derin bir uykuya daldı.

Onu inceledi, kızın kendisine bu kadar yakın olmasına son kez güvenmemesini ya da ona karşı bu kadar savunmasız olmasına izin vermemesini umuyordu. Toddhole'un gözetimi olmasaydı, kızın yanağındaki saçları okşar, dudaklarına en yumuşak öpücüğü kondurur, sonra da bütün gece onu güvende tutmak için yatağa onun yanına kayardı.

Bunların hiçbirisi mümkün değildi ve yarına kadar onunla hiç konuşmayabileceğini bilmekten nefret ediyordu.

Matt ona son bir kez baktı, sessiz bir "*Seni seviyorum,*" dedi, sonra içindeki pişmanlığı yuttu, kapıyı kapattı ve dışarıda nöbet tutarak belanın gelmesini bekledi.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadı.

Yirmi dakika sonra Toddhole kapıları çarparak daireye girdi. "Hangi cehennemdesin, seni entrikacı amcık? Ve ne dedin

büyükannem ve büyükbabama?"

Matt o orospu çocuğuyla koridorun yarısında karşılaştı. "Madison uyuyor. Dün ona ilaç verdiğini ikimiz de bildiğimiz için, hâlâ iyileşme sürecinde olduğunu duyunca şaşırmayabilirsin."

"Oh, boo hoo. Onu öldürmeye çalışmıyordum ve yaşadı. İyileşecek, o yüzden büyük bir şeymiş gibi davranma."

"Kalbi durdu! Ona pompaladığınız şeye karşı alerjisi olup olmadığını biliyor muydunuz? Vücuduna koyduğunuz şeyle iyi etkileşime giremeyecek başka sağlık sorunları olup olmadığı hakkında bir fikriniz var mıydı?" Matt öfkesine hâkim olmak için elinden geleni yaptı ama neredeyse bağırsız oluyordu. "Önemseyip önemsemediğini sormayacağım, çünkü cevabı zaten biliyorum."

"Ama umursadığını biliyorum." Todd şeytani bir sırıtışla yaklaştı. "Sonunda seni anladım. Madison'a çok aşık olduğun için paranın ya da kukunun cazibesine kapılmadın. Aslında, karımı becerdiğinde hissettiğin yüksek duyguyu hissetmek için neredeyse yüz kadını becerdin... hepsi boşuna."

Matt'in Todd'un bu yola girmesine ihtiyacı yoktu, hele de Madison'a olan duygularını ona karşı kullanmaktan çekinmeyeceğini kanıtladıktan sonra. "Hayır. Yapabildiğim için neredeyse yüz kadınla yattım. Belki de ona kafayı takmışımdır diye düşündüm ama şimdi onunla tekrar birlikte olduğum için... Bakış açım değişti. O çok ateşli. Yatakta harika zaman geçirdik. Ama-"

"Beni kandırmaya çalışmayın. Aldatmaya gelince, ben her gün Dünya Serisi'nde oynuyorum. Sen ikinci lige bile çıkamadın. Sen karım için bittin ve kafanı onun amından asla çıkaramayacaksın. O yüzden bu numarayı deneme bile."

Hay sikeyim. "Bunu düşünmek çarpık kalbini mutlu ediyorsa, sen yap."

"Yapacağım, çünkü ben haklıyım," diye alay etti. "Bu yüzden seninle bir anlaşma yapacağım ve o kaltağın bu seçim sezonunda hayatta kalmasını istiyorsan kabul etsen iyi edersin."

Matt dondu kaldı. Todd buna cüret etmese iyi ederdi. İptal edilen aile yemeğinden sonra, çakalın Madison'a misilleme yapmasını bekliyordu ve kocasının sürekli aralarına girmeye çalışacağını biliyordu. Ama hayatını tehdit etmek... "Saçının teline bile dokunmasan iyi edersin, yoksa saklanabileceğin kadar derin bir delik bile bulamazsın."

"Onu bağışlamak mı istiyorsun?" Todd kaşlarını kaldırdı. "Küçük bavulunu topla, kapımdan siktir olup git ve arkana bakma."

Zaten bunu yapmak için ayarlamalar yaptığına göre? Tamam. "Önceki teklifiniz hala geçerli mi?"

Todd kabaca sırttı. "Neden olmasın?"

"O zaman ben alırım. Şimdi gözümün önünden çekil."

"Pekâlâ, ama taleplerim bitmedi. Gitmeden önce Madison'a onu umursamadığını ve hiçbir zaman da umursamadığını söyle."

"Neden? Eğer gidersem, bu mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde alır." Ve bu onu incitecekti. Bu bilgi midesini ikiye böldü.

"Bunu yapacaksın çünkü o da seni seviyor. Onun lanet kalbinin kırılmasını izlemek istiyorum. Kanlı gözyaşlarını görmek istiyorum. Ben onun sinir bozucu kışından kurtulmaya hazır olana kadar hayatının her dakikasından nefret etmesini istiyorum."

"Eğer yapmazsam?"

"Cevabı biliyorsun. Hızlı arama listesinde tuttuğum çok profesyonel bir Hollandalı suikastçı için denizaşırı bir hesapta ayrılmış bir nokta beş milyon dolarım var. Bir telefonla uçağa biner. Yirmi dört saat içinde Madison'ın mekanında olabilir, atışını sıraya koyabilir... beynini patlatmaya hazır olabilir."

"Boşanmayı kabul ettiğinde yaptığımız anlaşma bu değildi. Ve büyükbaban, Madison hayatta kalmazsa aileye yönelik incelemelerden hoşlanmayacaktır."

Todd omuz silkti. "Büyükbabam sadece sempati oyları istiyor. O kaltaktan sahte bir hamilelik çıkaramazsak, iç burkan, iyi duyurulmuş bir cenaze töreni de işe yarar."

Toddhole ciddiye ve haklıydı. Brent Westbrook'un ölümü, puştun gerçek bir cinayetten paçayı sıyrabileceğini kanıtladı. Hay sikeyim.

"Ama gitmeni istiyorum," diye ısrar etti Todd. "Madison sadece sen kafasının içindeyken bu lanet olası isyankâr düşüncelere kapılıyor. Yani kapıdan çıkarken onun kalbini paramparça edeceksin. Sonra kabuğuna çekilecek ve idare edilebilir, manipüle edilebilir iyi kız haline geri dönecek. Yarın akşam saat 9'a kadar dairemden ve hayatımızdan siktir olup gitmen gerek. Anladın mı beni? Sadece inanmasını değil, *hissetmesini de sağlayacaksın*. Yoksa ölür."

Matt bu orospu çocuğuyla pazarlık yapmak istemiyordu. Todd'a güvenmiyordu ama Madison'ın kocasının söylediği her sözde ciddi olduğundan da kuşku duymuyordu. Başka ne seçeneği vardı ki? Savaşarak kurtulmak bir seçenek değildi. Elbette, Todd'un ultimatomu kendi hazırladığı planla örtüşüyordu ama Matt

Madison'ı ezmeye hiç niyeti yoktu. Kahretsin, lanet olası kolunu kesmeyi tercih ederdi. Ama Todd onun kanını istemiyordu, sadece onu yok etmek istiyordu.

Madison'a vereceği ıstırap üzerinde durmamaya ve iyi bir yan bulmaya çalıştı. Eğer aralarındaki tüm aşkın ve umudun kaybolduğuna inan saydı, onun peşinden gitmek gibi riskli bir şey yapmaz ya da Toddhole'u dünyaya ifşa etmek için yarım yamalak bir komplo tasarlamazdı. Olduğu yerde kalırdı. Ethan ve Nash onu güvende tutacaktı. Ara sınavlardan sonra onu bulacak, yalvaracak ve kendisini affetmesini umacaktı.

"Ne olacak?" Pershing talep etti.

Mantıklı bir sonuca varmasına rağmen Matt bundan nefret ediyordu. Bu orospu çocuğunu sonsuza dek yok etmek için bir plan hazırlamaya bağlarken bile yanlığ bir karar vermemiğ olmak için dua ediyordu. "Peki. Madison'ın kalbini kıracağım ve yarın gece gideceğim."

Todd, sanki bu şaka tamamen Matt'e yapılmış gibi güldü. "Tanrım, bu çok lezzetli. Seni asla affetmeyecek ve sen de önemsiz, gereksiz hayatının geri kalanında kalbin kırık olacak. Bunu senden daha çok hak eden kimse yok ve ben de senin bu sefaletinin her dakikasından zevk alacağım."

ONUNCU BÖLÜM

S Bir şeyler ters gidiyordu. Madison, Uber'in arka koltuğunda Matt'e tekrar baktı ve onun ruh halini yanlış yorumladığını umdu. Ama o aynı sonuca varıyoruz.

"Seni rahatsız eden ne?" diye fısıldadı.

Ona doğru çevirdiği bakışları sert ve düz görünüyordu ama gri gözleri öfkeliydi. "Ben iyiyim."

Yalan söylüyordu. Ama neden? Daha dün, her ikisi de daha iyi iletiŞim kuracaklarına söz vermiŞlerdi. Ama Matt saat beşte odasından çıktığı andan itibaren içine kapanmış ve kendini kapatmıştı. Todd'la birbirlerine öyle bir bakmışlardı ki, Todd Matt'in kolundan tutup onu apartmandan çıkarmış ve kiraladığı arabanın arkasına atmıştı.

"Değilsin," diye ısrar etti. "Todd dün gece sana ne dedi? Ne yaptı?"

"Her zamanki gibi." Umursamaz bir omuz silkmeye pencereden dışarıya odaklandı. Ama çenesi, soğukkanlı ses tonuyla çelişen bir öfkeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi çalışıyordu.

Belki de sorun Todd değildi. Belki Matt sadece Disiplin Zindanı'na ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Ne de olsa sonsuza dek yalnız kalmamışlardı, bu yüzden belki de Matt'in her parçası, Todd'un onu arzuladığı gibi onun için acıyordu.

En azından Madison, Matt'in bu yüzden öyle görünmediğini umuyordu.

Siyah SUV lüks alışveriş caddesinin köşesinde durdu. Adam araçtan fırladı ve kadının bileğinden tutarak kapıyı çarpmadan önce onu dışarı çekti. Araba gözden kaybolduğunda, onu arkasından sürükleyerek elbise mağazasına doğru adım atmaya başlamıştı bile.

Matt onu merdivenlerden yukarı sürüklerken ona ayak uydurmak için koştu. Matt dairenin kilidini açıp onu içeri sürükledikten sonra kapıyı çarparak kapatıp arkasından kilitlediğinde huzursuzluk karnını kemirdi. Kız daha gözünü bile kırpamadan, Matt onu levhaya doğru itti, vücudunu kendi vücuduyla örttü ve ağzını kapmak için eğildi.

"Bekle." Avuçlarını adamın çelik gibi omuzlarına bastırdı. "Neler oluyor? Neden üzgünsün?"

Gözlerinde karanlık bir şey parlıyordu. "Kırk sekiz saat önce ölüp ölmeyeceğini bilmiyordum. Bu korku öylece geçip gitmiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve seni tekrar kollarıma yığılırken görüyorum, gevşek ve nemli ve-" İğrenç bir küfür savurdu. "O orospu çocuğunu sana yaptıkları için asla affetmeyeceğim. Eğer söylediğim herhangi bir şeye inanırsan, yapacağım son şey olsa bile onu alaşağı edeceğime inan."

Madison'ın bunu kastettiğinden hiç şüphesi yoktu.

Ama daha fazlası vardı. Matt'in yüzünü taradı, kalbini yerinden oynatacak bir yoğunlukla onu inceledi. Matt'i koruma modundayken, zevk alırken, uyurken ve gülerken görmüştü. Ama onu hiç şu anda olduğu kadar tehlikeli görmemişti. Bu onu korkutmalıydı. Todd'un sonunu getirmek için her şeyi yapmaya hazır görünmesi onu rahatsız etmeliydi. Bunun yerine, korunduğunu hissetti. Ve inanılmaz derecede ıslak. Hamilelik hormonları yüzünden olmalıydı, değil mi? Adamın zorlukla dizginlenmiş şiddet duygusu onu tahrik etmiyordu.

Yalancı.

"Zamanımızı onu düşünerek yalnız geçirmek istemiyorum," diye nefes aldı. "Sen istiyor musun?"

"Hayır." Bakışlarını kızın vücudunda gezdirmeden önce ağzına bakmak için geri çekildi. "İstemiyorum amına koyayım."

"Güzel."

Matt cevap vermedi. Aralarında sessizlik uzadı. Madison tereddüt etti. Matt'in kontrolü ele almasına, iddialı ve ısrarcı olmasına o kadar alışmıştı ki. Baskın olmasına. Ama o sadece baktı.

Sabırsızlığı artıyordu. Adam onu içine çektikçe ve soluduğı havayı paylaştıkça, kadın onun ihtiyacının kokusunu daha çok alıyor ve yakınlığı karşısında eriyordu. Ve onu daha çok istiyordu.

Yakında bir gün, regl olmadığını fark edecekti. Onun değişen vücudunu fark edecekti. O zaman dikkatini dağıtmak ve onu inkar etmek zorunda kalacaktı. Ama o gün gelene kadar... onunla geçirebileceğı her anı geçirmek için yanıp tutuşuyordu.

Madison atletinin paçalarını elleriyle topladı ve başının üzerinden çekerek yanındaki yere bıraktı.

Gözleri k ı s ı l d ı , karardı ve onu yuttu. "Tehlikeye davetiye çıkarıyorsun."

"Seni davet ediyorum." Dudaklarını yaladı ve yavaş, alaycı bir dokunuşla göğüslerinin arasındaki vadiyi sıyırdı.

"Dediğim gibi, tehlike. Emin olun."

Nefesi kesildi. "Bana zarar verecek misin?"

"Dayanabileceğinden daha fazla değil."

Bu cevap onu tahrik etmemeliydi ama Madison kalın bir şehvet düğümünü yuttu. "Bunu istiyorum."

"Seni uyarmadığımı söyleme."

Kız ne demek istediğini sormadan Matt onu vücuduna doğru kaldırdı, bacaklarını kalçalarına doladı, sonra dudaklarını onunkilerin altında ezdi ve yer yutan adımlarla zindana doğru yürürken ağızlarını birbirine yapıştırdı.

İçeride, onu yatağa yuvarladı, ayakkabılarını fırlattı ve şortunu yırttı, iç çamaşırlarıyla birlikte bacaklarından aşağı tek bir güçlü çekişle sürükledi. Ayakkabılarını çıkarırken gömleğini tek eliyle çekiştirerek kafasına geçirdiğinde Madison ona gözlerini kırptırdı.

"İyi bir kız oldun mu?" diye sordu sabırsız parmaklarıyla fermuarına saldırırken.

"Ne?" diye sordu kalbinin çarpıntısını bastırmak için.

"Amıma dokundun mu? Parmaklarını o güzel amcığa soktun mu, beni düşünerek kendini tahrik ettin mi ve benden izin almadan boşaldın mı?"

"Hayır, Matt. Düşündüm..." Bu sabah muhtaç ve kıvranarak uyanmıştı, bu akşamı onunla geçireceğini biliyordu, onu istediği her şekilde, istediği kadar çözerken. "Ama yapmadım."

Kabaca dizlerini iterek ayırdı ve aralarına girdi, nefesini sertçe içine çekti. "Güzel. Bu benim." Kızın amcığına bir tokat attı. "Anlaştık mı? Ne olursa olsun. Nereye gidersen git, ne yaparsan yap, her *zaman* bana aitsin." Kızın hassas tenine tekrar vurdu. "Bunu *asla* unutma."

Madison onun kendisine bir şey söylemeye çalıştığı hissinden kurtulamıyordu. "Hayır, Matt. Yapmayacağım." Bacaklarını daha da açtı. "Bu sadece senin için." Burun delikleri alevlendi. "Ne olursa olsun, sen benimsin. Tekrar et."

"Ne olursa olsun seninim."

Madison güvencenin onu yatıştıracağını düşündü. Bunun yerine, içindeki canavarı serbest bırakmış gibi görünüyordu. Döndü ve kalın, yumuşak tüylü küçük bir kırbaç aldı. Onu kaldırdı. Kadın nefesini tuttu. Gözlerini sıkıca kapadı ve inledi. Acıtacaktı. Canını yakacaktı.

Bunun yerine, yumuşak bir vuruşla bacaklarının arasına indirdi, kalın deri teller bir tokattan çok bir okşamaya benziyordu. Damarlarında alev alev yanan bir ateş gönderdi.

"Matt!" Kadın ayağa kalktı.

Onu yatağa geri itti. "Al şunu."

Sonra vuruşunu tekrarladı, tereyağı yumuşaklığındaki derinin gümbürtüsü, kızın en hassas etine tekrar tekrar temas ederken esnek bir işkenceye dönüştü. Nefes nefese kaldı. Kan hücum etti. Duygu bataklığına saplandı. Adam onu yavaşça çözerken nefes almak ve akıl sağlığını korumak için savaştı. Bacaklarının arasındaki ağrı vahşileşti ve kendini tutmasını engelledi. Teni cızırdadı; binlerce derecelik bir özlem ve ihtiyaç. Kendini tamamen ona teslim etme arzusuyla yanıp tutuşuyor, nefesi kesiliyor ve sessiz bir yakarıyla ona yalvarıyordu.

"Söyle bana," diye talep

etti. "Gelmem gerek."

"Hayır."

"Ne?" Tanrım, kendini tutabileceğini sanmıyordu, özellikle de kırbacı tekrar amının tümseğine gönderdikten sonra, düşüşler onu tam olarak ağrıyan yerinden okşuyordu.

"Bana söz ver," diye hırladı, zonklayan seksine karşı ritmik vuruşlarını duraklattı. "O amcığın her zaman benim olacağına söz ver."

"Yaptım," diye nefes nefese kaldı. "Öyle."

"Sonsuza kadar, Madison. Bu amcığın sonsuza dek benim olduğunu söyle. Bu sonsuza dek benimsin."

"Evet," diye yemin etti. "Sonsuza kadar."

Kırbacı yatağın üzerine fırlattı. Sonra yere, kadının kalçalarının arasına diz çöktü, onu yatağın kenarına sürükledi ve derin bir nefes aldı. "İşte böyle. Eğer unutursan, af dileyene kadar bu güzel amcığı ve sikimi inkâr ederek sana hatırlatacağım. Anlaştık mı?"

"Evet, Matt. Unutmayacağım. Sadece... lütfen.

Lütfen!" "Bana güvendiğini söyle."

Zımmen öyle olduğunu fark edince neredeyse irkildi.

Yıllar önce onunla ilk tanıştığında Madison umutluydu... ama çekingendi. Kendine defalarca sormuştu, eğer kullanılmadıysa ve

Başka erkekler tarafından terk edilseydi, Matt'e daha fazla ulaşır, daha fazla çabalar, birlikte geçirdikleri ilk büyüğü hafta sonundan sonra onun tereddütlerine karşı daha anlayışlı davranır mıydı? Muhtemelen. Ama Todd'u ve DC makinesini geride bıraktıktan sonra onun penceresini çaldığı andan itibaren Matt kaya gibi sağlam durmuştu. Onun koruyucusu. Sevgilisi. Dom'u. Her şeyiydi. Başkalarının kalbinde bıraktığı çatlakları her gün ondan aktığını hissettiği sevgiyle doldurmuştu.

"Sana güveniyorum."

"Ne olursa olsun mu?" diye sordu. "Ne olursa olsun."

Onu klitorisinin üzerinde sert bir başparmakla ödüllendirdi, ardından bir çift kalın parmağını içine yerleştirirken dilini kullandı ve tam olarak onu uçurmak için tasarlanan noktada iç duvarlarına doğru dürttü.

"Oh. Oh. *Oh!*" diye nefes nefese kaldı. "Matt. Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var. İhtiyacım var..." "Anlat bana."

"Ben sadece... parçalanıyorum." Duygular vücudunda hızlı, sıcak ve yıkıcı bir şekilde yuvarlanıp giderken başını iki yana salladı. "Bunu durduramıyorum."

"Yapamazsın. Sadece ben yapabilirim. Çünkü *bana* ihtiyacın var."

"Evet," diye inledi. "İçimde. O kadar sert ki acıtıyor. O kadar derin ki nefes alamıyorum."

"Bu doğru," diye mırıldandı.

Sonra da klitorisini tekrar ağzına alarak onu ödüllendirdi, ta ki kız nefesini tutmuş, tam sınırdaki durana kadar.

"Matt!" Hissettiği şey tam *oradaydı* ama mutluluğa dalacak gibi görünmüyordu.

"Gelme."

Madison ihtiyacını bastırmak için tüm kaslarını sıktı ama onu hayal kırıklığına uğratmaya mahkûm olduğundan korkuyordu. Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. "Neden?"

"Bana güveniyorsun, hatırladın mı? Bunu asla unutma."

Vücudunun kontrolünü yeniden kazanmak için sert ve hoyratça nefes aldı. Ama o sinsî başparmağı hassas memesini okşadı ve ovdu, ayak parmakları kıvrılana, kalçaları sarsılana, nefesi kesilene ve gözyaşları engellenmeden düşene kadar onu tam olarak sınırdaki tuttu.

"Tanrım, çektiğin acı çok güzel. Tüm bu acıları, senin için mükemmel hale getireceğime inandığın için çekiyorsun." Kalçasının iç kısmını yaladı.

"Evet..."

"Lütfen," diye inledi. "Lütfen."

Başını iki yana salladı. "Her şey güvenle ilgili." "Biliyorum. Biliyorum... ama-"

"Aması yok. Tam güven. Onu bana ver, ben de seni ödüllendireyim."

Adamın klitorisine vuruşları yavaşladı, parmaklarının ön duvarına bastırarak sürtünmesiyle sırayla zamanlandı, ta ki acı, Matt dışındaki her şeyi bastıran, hızlı nefesler, bükülen omurga ve kulaklarının arasında uğuldayan kalp çarpıntısıyla bir kreşendoya ulaşana dek.

"Evet!" Adam onu acı verici parçalara ayıran zevki üzerine yığarken başını geriye attı. Bu harika olduğu kadar korkunçtu da ve Madison, yakında boşalmasına izin vermezse nasıl hayatta kalacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Oh, Tanrım..."

"Ah, Matt' demek istiyorsun." Meşgul elini kızın amından kaldırıp sırlıklam parmaklarını kızın ağzına sokmadan önce şakaklarından süzülen gözyaşlarını sildi.

Ona karşı koymadı, sadece yalvaran bir iniltiyle acısına son vermesi için yalvardı.

Pantolonunu indirdi, sonra onu yatağın ortasına kaldırdı, vücuduyla örttü ve tepesini boş, sıkışık açıklığıyla hizaladı. Göz kırpmayan bakışlarıyla onu deldi. "Bana bak."

Madison bacaklarını Matt'in etrafına doladı, bakışları Matt'in bakışlarına karıştı ve kendini onun içinde o kadar kaybolmuş hissetti ki, vücutları henüz birleşmemiş olmasına rağmen, kendisinin nerede bittiğini ve Matt'in nerede başladığını bilmiyordu. "Matt..."

"Üç kadar saydığında gelebilirsin. Bir..." Sert, kadife sikini kızın şişmiş klitorisine sürttü ve kızın elde etmeyi başardığı küçük soğumayı hızlandırdı. "İki." Eylemi tekrarladı, onu ihtiyacını dile getirmeye ve yakıcı zevkin kenarına yapışmaya zorladı. "Üç!"

Matt acımasız bir hamleyle sikinin her santimini içine soktu. Gerdi, yaktı ve onu zorladı ve stratosfere, sadece mutluluğun ötesine, coşkunun kendisi, bu adam ve paylaştıkları bağlantı hakkında bildiğini düşündüğü her şeyi yeniden tanımladığı bir yere yükselmek için ihtiyaç duyduğu her şeydi.

Kadın onun etrafında çırpınırken, adam onu orgazm boyunca becerdi - sert, acımasız, dişlerini gıcırdatarak, hırlayarak ve talepkâr bakışlarla- sonra bir lanetle ürperdi ve sıcak tohumunu kadının bedeninin derinliklerine boşalttı. Bu, hayalini kurduğu her şeyin ötesindeydi.

Onu tamamen mahvetti.

Kadın aşığı süzölüp nefesini tutmaya çalışırken, adam yavaşladı, sonra durdu, boynunda nefes nefese kalırken kalçalarını kavradı ve hiç ayrılmak istemiyormuş gibi daha da derinlerine kök saldı. Cehennem kadar ağır kollarını kaldıracak gücü bulduğunda gülümsemesi sersemlemiş olmalıydı.

Kız onları boynuna dolamadan önce, adam geri çekildi -kucağından, bedeninden, kişisel alanından- ve pantolonuna uzandı. "Giyin."

Onun kısa emriyle, hissettiği ağırlıksız, kabarcıklı neşe dışarı sızdı. Dehşet geri geldi. "Gidiyor muyuz? Hemen mi?"

Fermuarını yukarı çekti. "Evet."

Madison anlamadı. Hâlâ yalnız kalabilecekleri saatler vardı. Birlikte geçirdikleri değerli zamanı neden bu kadar kısa kesiyordu? "Anlamıyorum. Nereye gidiyoruz?"

"Güven." Azarlayan bir kaşını ona doğru kaldırdı. "Hatırladın mı? Ne olursa olsun onu bana vereceğine söz vermiştin."

"Ama-"

"Giyin." Yutkundu, pişmanlık yüz ifadesini gölgeliyordu. "Bunun olmaması gerekiyordu."

"Seks mi?"

Matt bağıını sallayarak tiğörtünü bağıının üzerinden attı, sonra da sert vücudundan aşığı çekti.

Madison ikinci bir deri gibi yapıştığını fark etmemeye çalıştı ama onun bu erkek, güçlü ve kararlı görüntüsü onu eritti. Sonra beyni zevkten şimdi ve buraya kayd ve adamın ne demek istediği anlaşıldı. "Buraya birlikte vakit geçirmek için geldik. Bunun için Todd'la pazarlık yaptık. Neden seks yapmayalım ki?"

"Çünkü başka şeyler de oluyor ve-" Kendini toparlamış, öfkesini dizginliyor gibiydi. Sonra çenesini kapadı ve ayakkabılarını giydi. "Giy şu lanet olası kıyafetlerini. Buraya sadece bir şey almaya geldim. O zaman gidiyoruz."

Madison ona baktı, anlamaya ve tedirginliğini bastırmaya çalışıyordu. Matt, Uber'de olduğundan daha da mesafeliydi. Gri bakışları bir anda fırtınalı bir halden soğuk bir hale dönüşmüştü. Bundan hoşlanmamıştı.

"Ya istemiyorsam? Ya burada seninle yatakta kalmak istersem?" "Bu bir seçenek değil. Hadi gidelim."

O zaman onu kovdu, odanın uzak tarafına gitmeden önce tepedeki mor ışığı yaktı ve kendini bir dolaba sıkıştırdı.

Kafası karışan Madison ayağa fırladı ve Matt duvardaki kasaya erişirken, hâlâ yan odada olan tankı hariç her şeyin içine girdi. Geniş sırtı tam olarak ne yaptığını görmesini engelliyordu.

Aldığı her neyse cebine tıktırdı, sonra ilgisiz gözlerle ona döndü. "Gömleğin nerede?"

Buna cevap vermek istemedi. İyi bir kız olmak istemiyordu. Matt çözülp ona neler olduğunu anlatana kadar isyan etmek istiyordu. "Matt-"

"Güven, lanet olsun!"

Yanından geçip gittiğinde, gözyaşları Madison'ın gözlerini asit gibi yaktı. Sıcak damlalar yanaklarından aşağı düştü.

Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Güven istemesinin -hayır, talep etmesinin- bir nedeni vardı. Bir şeyler dönüyordu. Muhtemelen Todd'la ilgili bir şey. Tabii ki Matt gergindi. Ülkedeki en güçlü insanlardan bazılarıyla ölümcül bir tavuk oyunu oynuyorlardı. Bu onun soğukkanlılığını yıpratıyor olmalıydı.

Güven. Bunu ona da verecekti. Ne de olsa DC'ye onu kurtarmaya geldiği için ona bu kadarını borçluydu. Ama ona daha da fazlasını borçluydu, çünkü o ruhunun diğer yarısıydı.

Kararlı bir şekilde daire kapısına doğru ilerledi, ardından gömleğini aldı ve başının üzerinden geçirdi.

Matt donuk bir ifadeyle onu izledi, sonra etrafına son bir kez baktı. "Her Çeyi aldın mı?"

"Evet."

Telefonunda birkaç tuşa bastıktan sonra, sözsüz bir şekilde sokağın köşesinde durup araçlarını beklediler.

"Konuş benimle. Bir şeyler mi oluyor?" diye tekrar sordu.

Uzun bir dakika boyunca cevap vermedi. Önsezi yine karnını deşti. "Ne yazık ki, Toddhole'un kendini beğenmiş, sinir bozucu suratını her gün görmek zorundayım. gün," dedi sonunda.

Ama bu yeni bir şey değildi ve şimdi yakınlaştıkları anlar sona erdiğine göre, ruh hali daha da karanlık görünüyordu. Bu gözlem onu ilk sonucuna geri götürdü.

Bir sorun vardı.

Madison kendi düşüncelerine daldı. Todd, Matt'i dehşete düşürecek bir şey söylemiş ya da yapmıştı. Öyle olmalıydı. Tek açıklaması buydu.

"Bugün beni güzel ayak parmaklarıma kadar şok edeceğini söylediğini sanıyordum," diye hatırlattı.

Tam o sırada Uber'leri köşeyi döndü ve kaldırımın kenarında durdu. Matt döndü, ağır bakışlarında daha fazla öfke ve ne olduğunu anlayamadığı bir şey vardı. "Bu geliyor. Binin."

Bu uğursuz sözlerle arka kapıyı açıp onu içeri çağırdı, sonra arkasına tırmandı ve sadece bakışlarıyla ona dokundu. Daireye dönüş yolculuğu o kadar gergindi ki Madison neredeyse yüksek sesle nefes almaktan korkuyordu. Havayı yumuşatmak için en az bir düzine kez ağzını açtı. Her seferinde adamın yasaklayıcı yüzüne bir kez bakıp kapattı.

Dakikalar sonra Todd'un dairesine vardılar ve korkunç bir sessizlik içinde asansöre bindiler. Matt onu içeri götürdü. Todd, yanında uzun bacaklı, esmer bir kadınla birlikte, mükemmel göğüslerini hem saran hem de ortaya çıkaran beyaz, soğuk omuzlu bir bluz giymiş bekliyordu. Kadının meme uçları yumuşak pamuğu dürttüğüne göre, Madison sutyen gibi önemsiz bir şey giymediğine bahse girerdi. Karın kaslarının pürüzsüz genişliği ince bir bele kadar iniyor, ardından yemyeşil kalçalara ve bir erkeğin ağzının suyunu akıtacak türden sulu bir popoya doğru çıkıntı yapıyordu. Minicik kot şortu göbek deliğinin altından taşıyor ve zarif kalçalarını sarıyordu. Dört inçlik takozlar bacaklarını kilometrelerce uzun gösteriyordu.

Madison'ın bakışları kadının yüzüne doğru sıçradı. Koyu renkli, badem biçimli gözler açık bir merakla ona bakıyordu. Sonra Matt'i görünce yastık gibi dudakları kıvrıldı.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan Madison ona baktı. Bu ikisi birbirini nereden tanıyordu?

İçini daha fazla huzursuzluk kapladı ve Todd büyük bir memnuniyetle gülümsediğinde bu huzursuzluk daha da arttı. "Erken dönmüşsün."

"Bu işe devam etmeye hazırım." Matt'in sesi sıkılmış gibiydi ama gergindi ve öfkeli, kızgın bir hava yayıyordu.

"Mükemmel. İstedğin Çeyi temin ettim." Gspanyol güzelini Matt'e doğru itti. "Merak ediyorsan söyleyeyim, o hâlâ bakire. Bir şey değil."

Madison Matt'e doğru döndü ve kaşları çatıldı. "Kim bu?"

"Graciela." Sert bir nefes verdi, sonra esmerin yanına yaklaştı ve kolunu beline dolayarak kıvrımlarını avuçladı. "Yeni kız arkadaşım."

Sonra da sözlerinin altını çizmek istercesine kadının boynuna sokuldu. Kadın gözleri kapanmadan önce gözlerini kırptırdı.

Madison'ın dünyası durdu. "Kız arkadaş mı? Ama sen..." Todd'a doğru alev alev yanan bir bakış fırlattı. "Seni çıkarıcı piç. Ne yaptın sen?"

Güldü ve eliyle Matt'i iğaret etti. "Açıklamaktan mutluluk duyacaktır."

"Todd benimle bir anlaşma yaptı, tatlım. Sana söyledim, bana sekiz milyon teklif etti.

seni terk etmek için. Dün gece biraz daha tatlandırmayı teklif etti." Matt bir elini Graciela'nın kışında gezdirdi, sonra da ona sahipmiş gibi okşadı. "Ben de kabul ettim."

Ciddi miydi? Yüzü öyle söylüyordu.

İhanet kalbini ikiye böldü. "Ama geri çevirdiğini söylemiştin.

Beni sevdiğini söylemiştin. Dedin ki-"

"Pek çok şey söyledim ama gerçek şu ki, durumu idare edersem Todd'un gitmem için bana cömertçe ödeme yapacağını biliyordum. Hayatımın geri kalanında silahımla yaşamaktansa geri çekilmeyi tercih ederim, bu yüzden zamanımı bekledim ve seninle doğru şekilde oynadım..." Omuz silkti. "Senin sevgilin ve koruyucun oldum, Todd daha fazla dayanamayacağına karar verip karısını geri almayı seçene kadar rol yaptım... doğru fiyat karşılığında. Sen de tuzağıma düştün, bedenini, kalbini ve iradeni bana teslim ettin ve kocanı kıskançlıktan çıldırttın."

"Hayır." Madison nefes alamıyordu. "Hayır. Yalan

söylüyorsun." Öyle olmalıydı.

"İnanmıyorum. Herhangi bir erkeğin kulağına fısıldadığı her peri masalına inanmak isteyen saf ve küçük bir kalbin var. Bu yüzden bu kadar sık beceriliyor ve terk ediliyorsun. Sonsuzluğu arıyorsun. Tatlım, benim gibi adamlar sadece am ister. Seninkini beğendim ama bu seferki bir üst model olacak." Dudaklarını Graciela'nın köprücük kemiklerinin üzerinde gezdirdi.

Her kelimesi ve hareketi ona acı, ikiye bölme ve umutsuzluk saplıyordu. Gerçekten de ayrıntılı bir planın içine mi düşmüştü?

"Daha da iyisi, hiçbir erkek Graciela'nın amına dokunmadı. Ona bakıp bacaklarını başkası için açtığını bilmeme gerek yok, özellikle de bu pislik için." Todd'u işaret etti. "Ben hayatıma devam etmeye hazır olana kadar o benim."

"Bu iğrenç. Ona sahip değilsin. Bu" -başını salladı
-"Senin gibi değil."

"Aynen benim gibi. Neden biz ayrıyken neredeyse yüz kadınla yattım sanıyorsun? Yapışkan ve saçma olmayı bırak. Bitti artık."

Her kelimesinde bıçağı daha da derine saplıyordu. Madison göğsünün sıkıştığını hissetti ve hıçkırığını tutmaya çalıştı. "Ama beni sevdiğini söylemiştin. Evlenmek istediğini söyledin-"

"Seni sevmiyorum." Adam kıza öyle bir baktı ki, kız onun küçümsemesi altında büzüldüğüne yemin etti. "Hiç sevmedim. Bırak artık."

Adam koluna doğru sivri bir bakış attığında, kız da onu takip etti ve çaresiz küçük bir kız gibi ona sarıldığını fark ederek şok oldu. Adam onun sadece kalbini değil, güven duygusunu, geleceğini de söküp atıyordu.

Onun ruhu.

"Sana güvendim. Sen söyledin."

"Duyduğun her şeye inanmayı gerçekten bırakmalısın, tatlım."

Todd uzun uzun ve yüksek sesle güldü. Matt arkasını dönüp koridorda ilerlerken, yatak odasının kapısında Ethan'la konuşmak için durakladıktan sonra elinde çantasıyla tekrar görüldüğünde ses kulaklarında yankılandı ve midesini bulandırdı.

Matt gidiyor muydu? Bu kadınla mı? Şu anda mı? Bu mümkün görünmüyordu. Bu bir hata, bir hile olmalıydı. Bir şeyler olmalı. Her şeyden sonra, böyle korkunç şeyler söyleyip onu terk etmesi mümkün görünmüyordu.

Madison söyleyecek ya da yapacak bir şey aradı. Sonra aralarındaki sessiz dili hatırladı. Adamın bakışlarını üzerinde buldu, sanki onu inceliyor gibiydi, sonra parmak uçlarını şakağında gezdirdi. *Seni düşünüyorum.*

Gözlerini kırptırdı, başka tarafa baktı ve sanki hiç anlamamış ya da umursamamış gibi Graciela'yı tekrar yanına yatırdı.

Reddedilmesi Madison'ı sersemletti. *Oh, Tanrım...*

Matt Todd'a, "Buradan gidiyoruz," dedi. "Sizinle iş yapmak güzeldi."

Kocasını Matt'i takip ederken, "Benim için bir zevkti," dedi.

girişte. Sonra Matt'in yüzüne tükürdü. "Çıkarken kapının sana çarpmasına izin verme."

Matt karşılık veremedi. Todd aralarındaki levhayı çarptı. Bu ses kulaklarında bir ölüm çanı gibi çınladı ve Madison'a Matt'in ve aşklarına dair tüm umutların yok olduğunu söyledi. Yalan söylemişti. Onu kandırmıştı. Onu kullanmıştı. Para ve daha güzel bir kadın için ondan vazgeçmişti.

O da tıpkı diğer erkekler gibiydi.

Madison artık nerede olduğunu ya da muhtemelen Todd'a büyük bir tatmin yaşıyor olduğunu umursamıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve kaybettiği her şey için, özellikle de bir gelecek ve doğmamış bebeği için bir baba umudu için hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Birkaç dakika sonra Nash onu ayağa kaldırdı ve rahatlatıcı kollarıyla sardı. Artık devam edecek gücü kalmayan kadın ona sarılıp soldu. Neden ya da nasıl Todd'un dairesinde olduğunu, paramparça kalbinin parçalarını toplamasına yardım ettiğini sormayı bile bırakmadı. Umurunda bile değildi.

Ve

Dizleri büküldüğünde, görüşü kapandığında ve karanlık ona geldiğinde, bunu memnuniyetle karşıladı.

17 Ağustos

On bir ıstırap dolu gün sonra Matt, bunaltıcı gecenin içinden geçerek buluşma noktasına doğru ilerledi ve perakende satış binasının yan tarafındaki özel girişi kullanarak merdivenlerden çıktı. Ethan kapalı ön kapının yanında gergin ve tetikte bekliyordu.

Matt çocuğu bembeyaz daireye aldı, hırsız alarmini kapattı ve kapıyı arkasından kilitleti. "Bilginiz var mı?"

"Sana da merhaba. Geç kaldın," diye takıldı Ethan.

"Merhaba. İpuçlarını araştırıyordum. Boktan bir gösteri. Bağlantım konuşuyor ve bilgileri bir araya getiriyor, ancak gözden geçirilmesi gereken çok şey var ve ikimizin de düşündüğünden daha uzun sürüyor. Çok yorgunum." Matt, Madison'dan ayrıldığından beri, onun ve bebeklerinin endişesi yüzünden her gece birkaç saatten fazla uyumamıştı. Soğukkanlılığını kaybetmişti. "O yüzden soruma cevap verirsen sevinirim."

"Evet, güncellemelerim var. Ama onlardan hoşlanmayacaksın."

En azından çocuğun elinde bir Geyler vardı, çünkü Matt'in eline geçebilecek her türlü bilgiye ihtiyacı vardı. Ama her Gey sırayla. Bilmemek onu öldürüyordu. "O nasıl?"

"Madison? Solgun. İçine kapanık. Film izlediğimizde mutlu bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyor ama..." Ethan başını salladı. "İyi haber şu ki, artık kendini odasına kapatmıyor. Ve Todd onu sıkıştırdığı anda hemen karşılık veriyor. Onun saçmalıklarına katlanmayı reddetmesine ve ona gücünün bir gramını bile vermemesine bayılıyorum."

Bu Matt'i çok gururlandırdı. "Ama...?"

"Sabah bulantıları sonunda başladı. İlk kalktığında yeşil görünüyor. Mide bulantısı saat 10-11'e kadar sürüyor. Bunu üvey annemin ilk hamileliğinde de yaşamıştım, bu yüzden Madison'ın yürümesine yardım ediyorum, bol su içmesini sağlıyorum... ve kusması gerekiyorsa Todd'un gözetiminden uzak tutuyorum."

Matt ona yardım eden kişinin kendisi olmamasından nefret ediyordu ve çocuğun günlerini sevdiği kadınla geçirmesine içerlememeye çalışıyordu. O korunuyordu; en önemlisi de buydu. "Todd'un Madison'ın sabah bulantıları hakkında bir fikri var mı?"

"Hayır, öğleden önce pek kalkmıyor. Genelde o zamana kadar kendini iyi hissediyor. Sen de onu becerip ortalığı karıştırmak için ortalıkta olmadığından Todd'un canı sıkılıyor. *Sonunda bu* gece erkenden dışarı çıktı. Görünüşe göre, küçük arkadaşları sık sık yaptıkları fahişeler ve üfleme toplantılarında onu özlemişler."

Matt, "Toddhole'un yine o aşağılık haline döndüğünü duyduğuma sevindim," diye takıldı. Ethan'ın Nash'i görevden almak için bir saat içinde daireye dönmesi gerektiğinden konuya girmesi gerekiyordu ama Matt'in içini kemiren endişe buna izin vermiyordu. "Bu konuya girmeden önce kahve ister misin?"

"Muhtemelen buna ihtiyacımız olacak."

Matt demlemeye başladı. "Yani bebek iyi mi? Madison kadın doğum uzmanıyla ilk randevusuna gitti mi?"

"Dün. Doktor iyi görüldüğünü söyledi. Bir ay sonra kontrole gelecek. O zamana kadar bebeğin kalp atışlarını duyabilmeliyiz."

Bu çok acıtmıştı. Matt, birlikte dünyaya getirdikleri çocuğun kalbinin ilk atışını duyduklarında Madison'ın yanında olmayı, onun elini tutmayı çok isterdi. Ama bu davada yakında bir şeyler patlak vermezse, zamanlama onun lehine değildi. Ve Todd'un o korkunç gecede onu köşeye sıkıştırıp söylediği ve yaptığı korkunç şeylerden sonra... "Beni soruyor mu?"

"Hayır."

Doğru ya. Neden kalbini yerinden söken o orospu çocuğunu sorsun ki, özellikle de yara bu kadar tazeyken. Bu rasyonalizasyon onu daha iyi hissettirmede. "Sence beni hiç affedecek mi?"

Soru ağzından çıkar çıkmaz Matt sözünü geri almak istedi. Cevabı biliyordu. Kendine işkence ettiği için aptalın tekiydi. Ethan tereddüt edince Matt başını salladı. "Boş ver."

"Evet. Buna cevap vermesem daha iyi olur."

Matt bunu beklese de, çocuğun cevabı kalbine saplanan bir bıçak gibiydi.

"Dinle..." Ethan iç çekti. "Onu ezdin. Bunu neden yaptığını biliyorum. Pershing'in işini iyi yapmadığına karar vermesi riskini göze alamazdın."

Yeterince sinirlendim ve onu bitirdim, ama-"

"Acımasızca ve affedilemezdi. Biliyorum." Onun güvensizliğinden faydalanmak Matt'in içini parçalamıŒtı ve o sevgili yüzündeki ihanet ifadesiyle yaŒamak zorundaydı. Her gün kafasının içinde tekrar tekrar oynuyordu. Ve her gece gözlerini kapatıp uyumaya çalıştığında tekrar tekrar. Muhtemelen hayatının geri kalanında ondan nefret edecekti. Ama o ve bebekleri hayatta olacaktı. Bunun için minnettar olmalıydı.

"Sadece yatak odamın kapısındaki aralıktan izledim ve o da..." Ethan'ın sözleri kesildi. "Söyleyecek sözüm bile yok. Ama o dirençlidir, dostum. Üstesinden gelecektir."

Yapacaktı. Ve Matt onun yeniden aŒkı bulacağı güne hazırlanmak zorundaydı. Eğer onu baŒka biri mutlu ederse, Matt kalp kırıklığını bastırmayı öğrenecek ve ona iyi dileklerde bulunacaktı.

Œu anda, onun baŒka bir adamla birlikte olduğu düşüncesi bile onu öldürmeye yetiyordu. "BaŒka bir şey var mı?" diye sordu.

"Graciela nasıl? Bu kız çok *ateŒli*. Aksiyon a r a m a d ı ğ ı n ı biliyorum-"

"O değil."

"Onu internette bulan rastgele bir adam tarafından kaçıırılmanın bir kadını yabancılardan nasıl korkutacağıını anlayabiliyorum."

"Tanrım, öyle mi düşünüyorsun?"

Çocuk kaşlarını çatı. "Sadece bir gözlem yapıyorum. İğnelemeye ihtiyacım yok." "Çok kötü. Sammy Sunshine'ım bitti. Sadece kötü hissediyorum orospu çocuğu."

"Evet. Ben de öyle. Biriyle ya t m a d ı ğ ı n zaman böyle olur." Ethan omuzlarını yuvarladı. "Sinirlenmeye başlıyorum."

"Benim sorunum değil."

"Peki... Graciela nerede?"

"Senin azgın kığın da onun sorunu değil."

"Biliyorum. Sadece iyi olup olmadığını sormak istedim. Tanrım..."

"Yatak odasında." Matt başıyla zindanın kapısını işaret etti, Matt'in odadaki aletleri kullanmaya ya da onunla aynı yatağı paylaşmaya hiç niyeti olmadığını anladıktan sonra oraya karşı duyduğu korkuyu atlattığı için minnettardı. "Uyuyor. Alışmaya çalışıyor ama sürekli gergin."

"Acımasız piçler tarafından evinden koparıldıktan sonra, sırf onun iyi bir para getireceğini düşündükleri için

özgürlüğünün ve bekâretinin ödemeye hazır oldukları bir bedeli var mı? Hiç şüphe yok."

"Evet. Ona bütün bunlar sona erdiğinde ya evine dönebileceğini ya da başka bir yere gidip huzurlu bir hayat yaşayabileceğini söyledim." Matt omuz silkti. "Herkesten kilometrelerce uzakta, bir sığır çiftliğinde yaşamak istediğini söylüyor."

"Şu anda, bu bana da iyi geliyor-gerçek inekleri saymazsak çünkü onların pisliği kokuyor. Düşündüm de, inekler politikacılardan daha iyi."

"Amin."

"Yani... sen dedi son zamanBiz dokundu taban o Graciela bilgi var mıydı?"

"Bir hazine. Temas halinde olduğum kaynaktan topladığım istihbaratla birlikte, neyi doğrulayabileceğini ve hatta genişletebileceğini görmek için sınırda araştırma yapması için Kane'e başvurdum. Geri dönüş bekliyorum. Eğer bu işe yararsa, elimizde sağlam bir şey olabilir. Her Geyi açığa çıkaracak bir kanıt bulabiliriz." En azından Matt öyle umuyordu. Eğer haklıysa... Todd'u yakalamak için Madison'a verdiği sözü tutabilirdi. Sonra tekrar onun için gelecek ve onu sonsuza dek geri kazanmak için -haklı ya da haksız- elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Ne yazık ki, kızın onu geri alacağından şüpheliydi.

"Ağaçlar hâlâ Todd'un gözetleme kayıtlarına girmeye mi çalışıyor?"

"Evet. Patronlar onu başka bir davaya vermişti ama o davayı çözdü.

Pazartesi gününden itibaren bu gizemi çözmeye tam gaz devam edecek. Senatörün evindeki güvenlik kamerası görüntülerini de yakalamaya çalışacağını söylüyor." Ama Matt, Winston Pershing'in malikânesinin içini torununun evi gibi gözetlemediğinden şüpheleniyordu.

"Güzel. Bunun ne anlama geldiğini, nasıl uyum sağlayacağını ya da davaya yardımcı olup olmayacağını bilmiyorum ama..." Ethan cebinden telefonunu çıkardı ve Matt'e, üzerinde birtakım rakamların karalandığı bir kâğıt parçasının resmini gösterdi. "Senin için elimde bunlar var. Todd'un dolabındaki kasada sakladığı her şey. Önü" -Ethan bir sonraki resme geçti, bu da aynısının daha kısa bir versiyonuydu- "ve arkası."

Hay sikeyim. Matt daha fazlasını umuyordu. Yine de Toddhole muhtemelen suçlayıcı bir Geyi evde tutamayacak kadar kaypaktı. "Bu sayıların ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı? Ön taraf karmaşık bir çıkarma problemine benziyor. Bunu neden yazsın ki? Her biri ondalık noktadan önce iki, sonra altı basamaklı iki sayı neyi temsil ediyor?"

Ethan omuz silkti. "Bu bir banka hesap numarası ya da yönlendirme numarası değil. Google da yardımcı olmadı. Ben de matematik yaptım. Cevap negatif yetmiş bir nokta dokuz dokuz iki bir bir. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?" "Hiçbir Çey ifade etmiyor." Matt yorgunca içini çekti.

"Belki de koordinatlardır?"

Bilmiyorum. Cevap lanet olası yüzümüze bakıyor. Bunu biliyorum. Arkadaki üç haneli kod da mı bir şey çağrıştırmıyor? Todd bundan hiç bahsetmedi mi? Kasada bunu açıklayacak başka bir şey yok muydu?"

Çocuk başını salladı. "Özür dilerim."

Matt hayal kırıklığını gidermek için odadaki her şeyi çıplak elleriyle yok etme isteğine direndi. Todd'un gizli kasasının içindekiler konusunda çok büyük umutları vardı ve bu ona çıkmaz sokak gibi geliyordu. "Peki karmaşık bir çıkarma problemi ile kırk iki sayısının ortak noktası nedir?"

"Belki de hiçbir şey."

Matt buna inanmadı. Todd'un bu numaraları aynı kâğıt parçasının iki yüzüne yazmasının bir nedeni vardı.

"Resimleri tekrar göreyim." Telefon için elini uzattı.

Ethan onu avucunun içine koydu. "Al bakalım. Bu arada ben de kahve alacağım. Kafeinle daha iyi düşünürüm."

"Aynı." Matt bir fincan daha doldurdu, hâlâ görüntüler arasında gidip geliyordu.

Java vücuduna çarptı ve biranın can damarı beynini harekete geçirdi. Lanet olsun, bunu çözebilmeliydi. Buna *ihtiyacı vardı*. Hayatı boyunca duygularını hedeflerinden ayırmakta başarılı olmuştu. Şimdi... Madison kafasını doldurmuş, düşüncelerini darmadağın etmiş ve konsantrasyonunu bozmuştu.

Ethan, "Acil servis doktorunun Madison'ın hamileliğini aileye söylemesi konusunda ne yapacağımıza da karar vermeliyiz," dedi.

Neyse ki bu Matt'in hem tespit edip hem de çözebildiği bir sorundu. "Dostumuz Dr. Connard'ın dadısını becerdiği ortaya çıktı. Karısının bu bilgiyle gerçekten ilgilenebileceğini söylediğimde, birden pazarlık yapmaya istekli oldu. İkimiz de Pershings'in 'bayılma olayını' açıklamak için Madison'ın hamile olduğunu ima ettiğine göre, ailenin onun hamile olduğunu bilmesi gerektiği, dolayısıyla onlardan bir şey saklamadığı konusunda anlaştık. Connard karmaşık bir boşanma istemediği sürece bu böyle olmalı."

"Uğraşacak bir kümenin eksilmesine sevindim."

"Şimdilik." Matt, kimin daha fazla baskı uyguladığına bağlı olarak kancaya takılıp kıpırdayan hiç kimseye güvenmezdi. Ama tehditler bu durumun yükünü hafifletmişti. Pershings'in Connard'ı daha da sıkıştırmaması ve onun da ağzından laf kaçırması ihtimaline karşı Matt'in hızlı davranıp bu işi çözmesi gerekiyordu.

İki adım ileri, bir adım geri.

"Pershing kampından gelen son haberler nedir? Madison'ın hamileliğini açıklayacakları etkinlik için henüz bir tarih belirlediler mi?"

"Evet, öyle. Ama Winston'ın çok az bir farkı var, o yüzden bunu kullanıyorlar. Bu basit bir tek yer, tek konuşma etkinliği değil. Bunu tam bir fantezi haline getirmek istiyorlar. Halka hitap edecekler ve aynı anda eyalet çapında uzaktan etkinliklere ev sahipliği yapacaklar, bir sürü basın mensubu katılacak ve sosyal medyada canlı yayın yapılacak. Winston'ın ateşli bir konuşmasının ardından Todd ve Madison'a övgü niteliğinde bir video gösterecekler" -Ethan öğürme sesleri çıkardı- "ve ardından kurgusal sevinç yumaklarını duyuracaklar. Dirençli sakinlerini ücretsiz çilekli kek ve armut ağacındaki keklikle kutlayarak bitirecekler."

Matt dişlerini sıktı, dünyanın bir an için bile olsa Madison'ın o iğrenç pislikten hamile olduğunu düşünmesinden nefret ediyordu. "Ne zaman?"

"Yarından itibaren iki hafta."

İki lanet hafta mı? "Başka bir şey var mı?"

"Todd'un 'korkunç' kafatası yüzüğünü banyo çekmecelerinden birinin arkasına attım. Eninde sonunda bulacak ve kızarıırken yanlış yere koyduğunu düşünecek."

Yüzüğün durduğu yer Toddhole'a haber vermedikçe, Matt'in umurunda değildi. "Kaybettiğinden bahsetti mi?"

"Hayır, ama geçen hafta boyunca dairenin her yerinde bir şeyler aradığını gördüm."

Matt, "Parmağında olmadığını anlaması uzun sürdü," diye söylendi.

"Olması gereken den çok daha uzun sürdü. Ama en büyük sorunumuz bu değil. Dinle, Pershings bir şeyler hazırlıyor. Bu hiç hoşuma gitmedi. Bu numaraları ne kadar çabuk çözersek ve sen de mümkün olan tüm bilgileri ve Ağaçlar'dan ne kadar çabuk haberdar olursanız, o kadar çabuk plan yapabiliriz."

Matt aynı fikirde değildi. İçinden bir ses, hamileliğini açıklamadan önce bu sahtekâr senatörü ve yozlaşmış ailesini yakalamanın bir yolunu bulmaları gerektiğini söylüyordu... yoksa çok geç olacaktı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

1 Eylül

Matt senin için geliyor.

Ethan'ın bir saat önce Madison'ın kulağına aniden yaptığı uyarı limuzinden inmesine yardım etmesi hâlâ aklını kurcalıyordu. O zamandan beri, küstah, dövme korumasına ne demek istediğini sorma fırsatı bulamamıştı ve adamın sözleri beynini bombalamaya devam ediyordu.

Hafta sonu düzenlenen eyalet çapındaki bağış toplama etkinliğinin sahne arkasındaki derme çatma alanda kıpır kıpırdı. Bu barbekünün yaz sonu olmasına rağmen, sıcaklar hiç azalma belirtisi göstermiyordu. Madison haftalardır kendisinin ve rahminin bu saçma, yalanlarla dolu gösterinin yıldızı olacağından korkuyordu.

Şimdi tek düşünebildiği Matt'ti.

Yirmi altı acı dolu günden sonra, neden aniden onun için geri dönmüştü? O korkunç geceden haram milyonları ve Instagram'a layık bakiresiyle ayrılmadan önce, onu sevdiğine, başka hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onun için daha önemli olmadığına yemin edebilirdi. Kalplerini, sırlarını ve ruhlarını birbirlerine açmışlardı. Adam onu her şekilde kendisinin ilan etmişti.

Mümkün. Ona karısı olmasını teklif etmişti.

Ne olursa olsun. Nereye gidersen git, ne yaparsan yap.

her zaman bana ait olacaksın. Bunu asla unutma.

Adamın hararetli fısıltısı kafasının içinde tekrar çınladı. Her şeye rağmen, bir yanı hâlâ umutsuzca buna inanmak istiyordu.

Sen benim her şeyimsin. Sana her zaman benim olduğumu söylüyorum, ama benim de senin olduğumu duymaya ihtiyacın var mı? Öyleyim. Tamamen. Her zaman. Sonsuza kadar.

Bunların hiçbirisi doğru değildi... ama Matt hiçbir zaman yalancı olmamıştı, hele hayatlarının geri kalanı gibi önemli bir konuda yalan söyleyecek biri hiç olmamıştı. Geçmişte sadece bir Gey ya da biri onu kendisinden uzaklaştırdığı için ondan uzaklaşmıştı.

Peki fikrini aniden değiştiren ne olabilir? Ya da belki *kim* daha iyi bir soruydu...

Madison omzunun üzerinden baktı ve en olası cevabı buldu. Todd. Matt'i fikrini değiştirmesi için tehdit etmiş olabilirdi. Ne de olsa sırttan kocası, Washington'a döndükleri andan itibaren onunla dalga geçiyordu.

Sonsuza kadar, Madison. Bu amcığın sonsuza kadar benim olduğumu söyle. Sonsuza kadar benim olduğumu.

Eğer bu sözlerde ciddi olmasaydı, Matt neden kalbini ezmeden sadece bir saat önce bu sözleri hırlayarak söylesin ki?

Bana güvendiğini söyle.

O anda, iyi bir kız olmuş ve ona öyle olduğunu söylemişti çünkü bu doğrudu. Kalbini, bedenini ve geleceğini ona teslim etmişti. Şimdi ona olan inancı bir hata gibi görünüyordu ama...

Bana güveniyorsun, hatırladın mı? Bunu asla unutma.

Bir yanı, Matt'in onun kalbini paramparça etmeden önce bir nedeni olduğuna yemin ediyordu.

Tüm bu acılar senin için mükemmel yapacağıma inandığın için.

Aptalca bir şekilde, hâlâ Matt'in gelip acısından Todd'un sorumlu olduğunu açıklayacağına ve sonra da onu sevdiğine yemin edeceğine inanmak istiyordu. Tanrım, baş etmesi utanç vericiydi. Ve bileklerine saplanan paslı bir bıçaktan daha yaralayıcıydı. Ve yine de... duramıyordu.

Tam güven. Onu bana ver, ben de seni ödüllendireyim.

Ama son yirmi altı gün içinde, ona aptalca fantezilerine tutunması için hiçbir neden vermemişti. Ayrıca, Matt'in korkunç terk edişinden sonra ondan nefret etmesi gerekirdi, onun için acı çekmesi değil. Ne de olsa Matt onu nasıl inciteceğini çok iyi biliyordu ve bunu acımasızca kullanmıştı.

Zy gibi adamlar onu erkeklere karşı temkinli yapmıştı. Todd'un hainliği onlar hakkındaki çirkin gerçeği yüzüne vurmuştu. Ama Matt onu bilerek paramparça etmişti.

Ve onu kalbinden asla temizlemediği için, savunmasının altına girmiş ve onu içten dışa doğru yok etmişti.

Herhangi bir erkeğin kulağınıza fısıldadığı her peri masalına inanmak isteyen saf ve küçük bir kalbiniz var.

Matt'in sözleri kafasının içinde bumerang gibi dönüyor, her turda ruhunu biraz daha kesip açıyordu. Daha dün bu sözler için ağlamıştı. Yine de o kadar hormonal ki, tuvalet temizleyicisi reklamlarında bile ağlıyordu.

Bu kadar aptal olamayacak kadar zekisin. Kafanı kullan, demişti Ethan onu öğle yemeğinde hıçkıra hıçkıra ağlarken bulduğunda.

Ama duygusal örümcek ağlarını temizlemek ve Matt'in inanç ihlalini mantıklı bir şekilde yeniden incelemek için yaptığı tüm girişimler duygularının baş döndürücü daireler çizmesine neden olmuştu. Yorgun, kafası karışık ve bugünkü saçmalığın sona ermesi için çaresizdi, böylece eve gidip kendini yeniden inşa etmeye başlayabilirdi, Todd Pershing'in karısı ya da Matt Montgomery'nin terk edilmiş sevgilisi olarak değil. Yeniden Madison olacaktı; kızı, öğretmeni, arkadaşı ve şimdi de anne adayı. Kendi mutluluğunu oradan inşa edecekti.

Tepedeki hoparlörlerden neşeli bir giriş müziği çalmaya başladığında, piknik ve frizbileriyle gelen aileler çim sandalyelerine yerleşti. Birçoğu ağır kapaklı olan çocuklar, serilmiş battaniyelerin üzerine oturdu. Herkes ana etkinliğe odaklandığı için sohbetler durdu.

Kampanyanın etkinliği sunması için tuttuğu popüler bir yerel haber spikeri Madison'ın yanından geçip alkışlar arasında mikrofonu kaptı. O kalabalığı selamlarken Madison sinirlerine hakim olamadı. Ardından Agatha Pershing, kendisini tanıttıktan sonra el sallayarak ve gülümseyerek derme çatma sahneye çıktı.

Madison da onu takip etti ve meraklı kalabalığın gözlerinin üzerine dikildiğini hissetti. Şaşırmamıştı. Yaklaşık bir ay önce halk mitinginde bayıldığından beri insan içine çıkmamıştı. Spekülasyonlar çoktu. Pershings bunu, hem burada hem de etkinliğin canlı yayını alan eyaletin dört bir yanındaki uydu kutlamalarında daha fazla insanı etkinliğe çekmek için kullanmıştı.

Aldatıcı hileleri, kızarmış etin vücut kokusuyla karışmış kokusundan ve iğrenç derecede nemli havaya nüfuz eden mide bulandırıcı meyve kokusundan bile daha fazla midesini bulandırdı.

Todd yanına sokuldu ve mükemmel bir kocaymış gibi avuçlarını sırtının küçük kısmına yerleştirdi. Kadın bir ürpertiye bastırdı. Aşırı aktif koku alma duyusu ve Todd'un iğrenç dokunuşu arasında Madison'ın midesi

isyan etmekle tehdit etti. Ama o kadar çok göz -ve kamera- üzerindeyken, gülümsemesini takındı ve kendisine ayrılan sandalyeye doğru ilerledi. Kürsünün ortasına yakın bir yerde, Winston'ın kullanmadığı podyumun arkasında oturuyordu çünkü gerçek bir Amerikan halkı adamı olduğunu göstermek için İtalyan yapımı, bin dolarlık Tom Ford poplin gömleğinin kollarını kıvrıyordu. Sonra da konuşurken sanki seyircilerin her birine hitap ediyormuş gibi sahnede dolaşır, onların bakışlarını yakalayarak günlük kaygılarını anlıyormuş gibi yapardı. Kalabalıklar onun numaralarına inanırdı. Madison adamdan ne kadar nefret etse de, Winston Pershing'in yalan söyleme yeteneğine sahip olduğunu inkar edemezdi.

Sağ omzunun üzerinden, Nash'in sandalye kümesinin arkasında durmuş, etrafı taradığını gördü.

Ethan, Todd'a ölümcül bir bakış ve dişlerini sıkmış bir gülümseme göndermesi dışında yüz ifadesi nötr ama dikkatli bir şekilde yakınlarda geziniyordu. "Demek istediğini anladım. Çek ellerini onun üzerinden."

"Siktir git, serseri," diye mırıldandı Todd, elini kızın kalçasına koyarak.

Onun dokunuşuyla Madison titreyen elini ağzına bastırdı ve yeniden kusma isteğini bastırdı.

Neyse ki sandalyelerine ulaştılar. Todd kendi sandalyesine kaydı. Kadın onu görmezden geldi ve Ethan ile Nash'in kendilerine yakın konumlanmalarına minnettar oldu. Roger ve Cynthia kalabalığa başlarını sallamaktan başka bir şey yapmadan yerlerine oturdular. Ardından müzik, senatörün seri üretim gülümsemesiyle sahneye çıkmasıyla birlikte, havai fişek sesleriyle birlikte Amerikan vatanseverliğinin kreşendosuna dönüştü.

Mikrofonu aldı ve Madison bu üç halkalı sirkin dehşetini bastırmak için insan denizini inceledi. Seçmenleri de ona gülümsedi. Eğer bu vicdansız adamı gerçekten tanıyor olsalardı, onu tahtından indirir ve çıplak elleriyle ipe çekerlerdi.

Amayalana inandılar. İstedikleri için mi? Yoksa alternatif gerçekliği kavrayamadıkları için mi?

Matt'le olan durumunun bir aynasıydı bu.

Ona daha fazla odaklanmayı reddederek, gerçekte hamileyken hamileymiş gibi davranmanın, ancak özel hayatında hamile değilmiş gibi davranmaya zorlanmanın ironisine odaklandı. Gerçekten de burası palyaço dünyasıydı.

Sahnenin sağ tarafındaki bir hareket gözüne çarptı. O şey miydi? Hayır. İmkansız. Ama gerçekten Jack Cole'a benziyordu. Adam en az otuz metre uzaktaydı ama çok tanıdık geliyordu. Madison halüsinasyon gördüğüne kendini ikna etmişti... ta ki adam ona gülümseyene kadar.

Aman Tanrım, Jack Cole'un burada ne işi vardı?

Sandalyesinde kaykıldı ve omzunun üzerinden sorgulayıcı bir bakış fırlattı. Ethan ve Nash sanki bir sırları varmış gibi dönüp baktılar. Sonra Ethan ona doğru göz kırptı.

Madison hareketsiz kaldı. Nefesi kesildi. Bir şey planlamışlardı.

Daha dik oturdu ve toplantının kenarlarını tekrar taradı. Kalabalığın içinde Deke Trenton, Hunter Edgington ve One-Mile Walker'ı seçti.

Planladıkları şey büyük olmalıydı. Tırnaklarını avuçlarının içine kıvırdı ve Ethan'a dönüp ondan cevaplar istememek için tüm kontrolünü kullandı.

Haberci Agatha'nın yanına yaklaştı ve telefonunu kaldırarak Winston'ın ateşli konuşmasının canlı yayınına gösterdi. Köşedeki saat sayısı şaşırtıcıydı. Yüz binlerce insan, bu adamın kendilerine aktif olarak yalan söylemesini izlemek için öğleden sonralarından zaman ayırmıştı. Çünkü daha iyisini bilmiyorlardı.

Tanrım, keşke yapsalardı. Hatta geçen hafta, birkaç yıl önce Todd'un piçini doğuran kıza gizlice ulaşarak bunu halka açıklamak isteyip istemeyeceğini sormayı bile denemişti. Tahmin edilebileceği gibi, Pershings'in gazabına uğrama riskini almak ya da servet trenini durdurmak istememişti.

Yanında, Todd şefkatli bir koca gibi onun eline uzandı. Çok sert sıktı. Madison, insanların bakışları ve kameraların onlara doğru dönmesi karşısında yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Sonra Winston konuşmasının köşesini aile gündemi ve diğer memleket meselelerine çevirdi. Bu köpek ve midilli gösterisindeki rolü neredeyse bitmek üzereydi.

Önce Montrose Westbrook ona katıldı ve Brent'e ve trajik bir "araba kazası" sonucu kısa kesilen hayatına dair kederli bir övgü ile kalabalığın duygularını coşturdu. Ardından kalabalığa, hayırsever senatörlerinin merhum yeğenini onurlandırmak için, beş yıl içinde başlamak üzere her arabaya, sarhoş birinin motorlu bir aracı çalıştırmasını engelleyecek akıllı cihazlar yerleştirmek için yasa çıkarmayı seçtiğini söyleyecekti. Ayrıca bir sürücü çok dikkatsiz ya da düzensiz bir şekilde araç kullanırsa motoru durduracaktı.

Bu kulağa yararlı gelse de, kimseye söylemedikleri şey, hükümetin üç harfli güvenlik kurumlarının özel vatandaşların verilerini toplayacağı, bunları açıkça paylaşacağı ve "güvenlik" adına herkesin hareketini izleyeceğiydi. Madison onlara inanmakta güçlük çekmişti.

Bu tüyler ürpertici AF planına en son aile yemeğinde kulak misafiri olmuşt  . Winston ve Montrose, bu veri hazinesini çıkarıp satarak kazanacakları para hakkında   v  n  yorlardı.

Montrose   ğleden sonraki kalabalığı coşturduktan ve Winston'ı, ancak yeniden se  ildiğı takdirde araç   l  mleri kurbanlarının yanlışlarını düzeltebilecek bir kahraman olarak gösterdikten sonra, karısı Genie, Todd ve Madison'ı gelecek için umut örneğı olarak tanıtacaktı. Kederli kadın bu rol için gönüllü olduğunda Madison çok şaşırmıştı. Yine de, Todd'la 'hamileliğini' duyurmadan önce oynatılacak olan, fl  rtlerinden, d  ğ  nlerinden ve o zamandan beri yaşıadıkları diğer olaylardan fotoğraflar içeren tanıtım videosunun hazırlanmasında önemli bir rol oynamıştı ve hepsi de onları çılgınca aşıık göstermek için sahnelenmişt  . Daha da kötüsü Agatha, seçmenleri Pershing klanının yeni nesliyle tanıştırtmanın i   g  d  sel bir yolu olarak rastgele bir bebeğin kalp atışlarının kaydını ve ilgili ultrason görüntülerini elde ettiğı için sırtını sıvazlamıştı.

Agatha, Madison'ın son doğum ziyaretinde gerçek şeyi sakladığını bir bilseydi...

Bebeğinin büyüdüğünün kanıtı gözlerine sevinç gözyaşları getirmişt  ... ve Matt'in bu deneyimi paylaşmak için yanında olmamasından dolayı umutsuzluk gözyaşları. Ama o seçimini yapmıştı. Ya da öyle görünüyordu. Hayır, bir daha o zihinsel koşu bandına tırmanmayacaktı.

Ama merak etmek zorundaydı... Matt gittiyse ve geri d  nmeyecekse, Ethan neden aksini s  ylemişt  ? İş arkadaşları ve patronları neden buradaydı?

Alkışlar Madison'ı o ana geri getirdi. Montrose sahneye çıktı ve Winston'ın sırtını, sanki en iyi arkadaşlar ve en yakın ailelermiş gibi sıvazladı. Sanki oğlu, senatörün torunu boğazına bıçak dayadığı ve neredeyse kafasını vücudundan ayırdığı için   lmemişt  .

Tanrım, insanların para için yapabilecekleri şeyler...

İkili karşılıklı hayranlıklarından ve Meclis'te iki partinin de desteğini alan yaklaşan yasama çalışmalarından bahsetti. Muhtemelen bu korkunç yasaya *evet* oyu verecek kadar korkak olan herkes arasında k  r paylaşımı olacağı için. Ve Başkan bir zamanlar Winston'ın hem şehir kulübünde hem de striptiz kulübünde kankası olduğu için yasayı veto etmeyecekti. Madison bu kadar alaycı olmaktan nefret ediyordu ama son iki yılda sistemin nasıl işlediğine tanık olmuşt  . Gerçekler onu hasta ediyordu.

Konuşmalarının ardından, göz alıcı siyah bir pantolon giyen Genie sahneye çıktı. "Hepiniz hoş geldiniz. Burada bizimle olmanız çok güzel. Bu günü bekledim ve bunun için dua ettim. Eğer ailemizi takip ediyorsanız, oğlum Brent için ne kadar yas tuttuğum bir sır değil. Senatörün torununu ne kadar çok sevdiğim de bir sır değil."

Genie aylardır kadından gördüğü ilk içten gülümsemeyi gösterdiğinde Madison dudaklarını bükerek kalabalığa donuk bir ifade verdi. Genie, Todd'dan bahsetmeyi unuttuğunu fark etmiş miydi? Son derece gergin görünüyordu, belki de ailenin kolay kolay unutmayacağı ya da affetmeyeceği sözlü bir sürçme ya da dikkatsizlikti...

Madison'ın yanında, kocası onun teleprompter'dan sapmasına kaşlarını çatı. Madison zihinsel olarak kutlama yaptı. Küçük bir zaferdi ama son zamanlarda elde ettiği birkaç zaferden biriydi. Bunu kabul edecekti.

"Senatörün torunu, doğduğu günden beri ikinci oğlum olarak gördüğüm bir adamdır. Oğlumun en yakın arkadaşıydı. O ve Brent gençken birlikte beyzbol oynarlardı. Birlikte spagettimi yediler. Todd sayamayacağım kadar çok kez benim çatım altında uyudu. Hatta dördüncü sınıftan hemen sonra kocam ve ben onu oğlumla birlikte Disney World'e götürdük. Harika bir geziydi. Todd'u çocukken gerçekten çok sevdim." Gülümsedi ve sahnede volta attı. "Tabii ki, çocuklar büyüyüp genç oldular ve yaramaz bir avuç oldular. Birlikte başlarını büyük belalara soktular. Bu kesin."

Kalabalık güldü ve Genie konuşmasına devam etti; konuşmasının hiçbir kısmı senaryodaki sözlerine benzemiyordu.

Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

Winston kaşlarını çatınca, Montrose mikrofonu ondan almak için karısına yaklaştı. Daha ne olacağını düşünmeden Madison ayağa kalktı ve koruyucu kolunu Genie'ye dolayarak Montrose'a dişlerini gösteren bir gülümseme gönderdi.

Titreyen kadın da onun koluna sarıldı. "Bakın millet, Madison hayatta her şeyin en iyisini hak eden, gerçekten sevimli bir insan."

Sanki kalabalık alkışlaması gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi bir alkış koptu. Madison onları el sallayarak uzaklaştırdı ve mikrofona konuşmak için eğildi. "Ve Genie tanışabileceğiniz en nazik insanlardan biri."

Son bir gülümsemenin ardından Genie sahneyi adımlamak için ayrıldı. "Pershings'in konuşma yazarı hepinize okumam için inanılmaz derecede gösterişli sözler hazırladı. Onları prova ettim... ama şimdi sizinle birlikte olduğuma göre, sözlerimin

gerçekten yürekten geliyor." Winston'a döndü. "Umarım beni bir an için hoşgörürsünüz. Sizin için sorun olur mu, millet?"

Seyircilerin coşkulu alkışları karşısında Montrose ve Winston kaşlarını çatarak geri çekildiler.

Cin ellerini zekice bağlamıştı. Kadın kesinlikle bir Geylerin peşindeydi. Matt'in patronu ve arkadaşlarının burada olmasıyla bir ilgisi var mıydı?

Madison adrenalini yükselmiş bir halde Genie'nin gülümseyerek sahnenin kenarına, seyircilere yaklaşmasını ve elini kalbinin üzerine koymasını izledi. "Gerçekten teşekkür ederim. Görüyorsunuz, anlatacak bir hikâyem var. Yaramaz gençler olan bu çocuklar -ve size söyleyeyim, her zaman şaka yapmaya hazırılar- büyüdüklerinde hak sahibi adamlar oldular. En iyi eğitim verildi ve kuralların geçerli olmadığı bir sistemde büyüdü... oğlum değişti. Bir gün Transformers'ı sevdi ve insanlara yardım edebilmek için doktor olmayı hayal etti. Bir sonraki gün, sadece uyuşturucu, seks ve yasadışı olmasına rağmen müstehcen miktarda para kazanmanın yollarını önemsendi. Yüksek mevkilerde asla hapse girmemesini sağlayacak dostları olduğunu biliyordu."

Winston yüzüne zorla acıma ifadesi yerleştirdi ve mikrofonu kapıldığı gibi öne atıldı. "Onu affetmek zorundasınız. Hâlâ yas tutuyor ve bazen ilaçları-"

"İlaçların bununla hiçbir ilgisi yok," diye bağırdı, Madison'ı şok içinde bırakan, unutulmaz derecede tanıdık bir ses.

Matt.

Sahnenin arkasından öne doğru yürüdü, Stetson'ı kafasında kare şeklindeydi, büyük ve kararlı görünüyordu. Gözleri alev alev yanarak doğrudan ona baktı. Ethan ve Nash onun yanında duruyordu.

Madison'ın nefesi kesildi. Kalbi yerinden fırladı.

Matt buradaydı. Gelmişti. Ve Pershings'in iskambil kâğıtlarından evini havaya uçurmaya niyetliymiş gibi sırıtıyordu.

Aman Tanrım. "Ne-"

Bir parmağını dudaklarına bastırdı. *Güven*, diye mırıldandı.

Yutkundu ve her şeyi anlamaya çalıştı. Ona güvenmeye cesaret edebilir miydi? Belli ki bir şeylerin peşindeydi, ama Winston bugün dört belalı Rus korumasını da getirmiş ve birkaç yerel polis tutmuştu. Matt bunu biliyor muydu?

Bakışları bir tilt topu gibi açık hava mekânının etrafında sekiyordu. Jack, Deke, Hunter ve One-Mile'in her biri bir diğerinin sırtüstü yatan formunun üzerinde duruyordu.

Winston'ın adamları. Hiçbir itiş kakış ya da ses olmadan her birini indirmişlerdi. Ne zaman? Nasıl? Dövdüler mi? İlaç mı vermişlerdi? Boyunlarına bir tür Jedi baskı noktası numarası mı uygulamışlardı? Madison'ın hiçbir fikri yoktu. Aklının başından gitmesi dışında hiçbir şey bilmiyordu.

Yerel polis çevreye dizilmiş, ne yapmaları gerektiğine ve herhangi bir yasanın ihlal edilip edilmediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi birbirlerine bakıyorlardı. Basın mensupları neredeyse donmuş bir halde olayı izliyordu, görünüşe göre bu olayın senaryo dışına çıktığının farkındaydılar ama kameralarını çekmeye devam ettiler.

Winston mikrofona, "O hiçbir şey bilmiyor," diye ısrar etti. "O, Madison'ın baltayı taşa vurmuş sevgilisi. Ve keder, zavallı Genie'nin gerçeklik kavramını parçaladı. Başa çıkabilmek için masallar uyduruyor. Yalanlarına inanmayın."

Matt, Ethan ve Nash birlikte Genie'nin etrafında koruyucu bir çember oluşturarak senatörün üzerinde yükseldiler ve Montrose'u bakışlarıyla uyardılar. Matt mikrofonu geri aldı ve Genie'nin ellerine yerleştirdi.

"Ben deli değilim ve herhangi bir ilaç kullanmıyorum," diye herkesi temin etti Genie. "Kocam ve senatör ne kadar sık ruh halimi değiştirecek bir şeylere ihtiyacım olduğunu söylese de, sanki tek oğlumun ölümünün yasını tutmak doğal olmayan bir şeymiş gibi. Ama hikâyeme dönersek..."

Genie daha ne anlatmak istiyordu? Kadın ve Matt birbirlerine baktılar. Sonra Matt öne çıktı ve kadının elini sıktı. "Oy vermeden önce dinlemek isteyeceğiniz bir hikâye."

"O haklı. Oğlumu öldüren bir kaza değildi. Todd Pershing'di."

Seyirciler topluca nefes nefese kaldı.

Madison'ın kalbi boğazına kadar fırladı. *Kahretsin...* Genie sadece sır vermiyordu; dünyayı yakıp yıkıyordu.

"Bu arada, oğlumun cinayetine tesadüfen tanık olan ve bunu filme alma cesaretini gösteren Madison sayesinde bunu kanıtlayabilirim. Aslında birçok suçun kanıtını bir araya getirdim, örneğin bu kasabadaki güçlü ve yetkili kişilere seks kölesi sağlamak için sınırdan insan kaçakçılığı operasyonu gibi. Brent, Todd'a diğer insanlara yaptıkları korkunç şeylerden bahsettiğinde ve iş anlaşmalarını sona erdirmeye çalıştığında, piç kurusu onu kesti - kelimenin tam anlamıyla. Ortada bir araba kazası yoktu, sadece Todd'un elinde bir bıçak vardı ve Brent'in konuşmasını engellemeye kararlıydı."

Madison'ın çenesi düştü. Şok, vücudunda sekerek ilerledi. Todd'un Brent'i soğukkanlılıkla öldürmesinin nedeni bu muydu?

"Ama bir resim bin kelimeye bedeldir," diye devam etti Genie. "O yüzden ben saçmalayacağıma, size göstereyim. Çocuklarınızın gözlerini kapatın. Bu grafikler."

Genie bir kumandaya bastı ve ekran Brent ve Todd'un çocukluk görüntüleriyle aydınlandı; yüzüyor, gülüyor, video oyunları oynuyorlardı. Bunu çocukların büyüdüğü ve yaşlandığı düzinelerce görüntü izledi. Düşünleri sırasında Brent'in Todd'un sol dirseğinde durduğu bir kare Madison'ı anılara boğdu. Bir sonraki videoda Todd'un zar zor reşit görünen bir kıza para fırlattığı görülüyordu. Kız, Brent'in ayaklarının arasında dizlerinin üzerine çökmüş, gözleri iri ve temkinli bir şekilde pantolonunun fermuarını açıp sikini kızın bekleyen ağzına götürürken Todd, "Mutlu yıllar dostum! Biraz yaşa ve yüzüne tükür."

Brent geri çekildi. "Bu çok aşağılayıcı." "Kimin umurunda? O bir fahişe."

Kalabalığın nefesi kesildi. Öfkeli mırıltılar başladı. Seçmenlerin Todd'a olan öfkesini neredeyse hissedebiliyordu.

Bunu daha fazla hak eden kimse yoktu.

"Çekimi durdurun!" Todd basın kameralarına bağırdı, ardından Genie'nin elindeki kumandaya doğru hamle yaptı. "Biri şu yayını kessin ve şu lanet bilgisayarın bağlantısını kessin!"

Matt onunla Genie'nin arasına girdi. "Buradaki hiç kimse videoyu bitirmeyecek. Büyükannen Genie'yi bu gecenin prodüksiyonunu yönetmesi için görevlendirdiğinde, bu cesur kadın doğru yerlerde doğru insanların olmasını sağladı. Elbette Pershing onaylı, yalanlarla dolu bir versiyon da yaptı. Ama bunu görmek isteyen var mı?"

Toplu seyirci bağırmaya ve yuhalamaya başladı.

Genie uzaktan kumandayı tekrar çevirdi. Ekranı başka görüntüler doldurdu -Todd ve Brent Cabo'da, Winston'ın ofisinde viski içerken, Noel sabahı Todd'un yeni tatlı Porsche'sine bakarken. Sonra başka bir video başladı ve Madison cep telefonundan Todd'un Brent'in her şeyi onun üzerine yıkamayacağını haykırırken onu duş duvarına itip boğazını kestiği görüntüyü hemen tanıdı.

Kalabalığın nefesi tekrar kesildi, şimdi şok olmuşlardı ve daha da öfkeliydiler. Ön taraftaki bazı kişiler sahneye fırladı ve Todd'un hapse girmeyi hak ettiğini haykırdı. Polis yaklaşmaya başladı.

Madison gözlerini kırptırdı. Bu oluyordu. Gerçekten oluyordu. Bu sahne bir fantezi gibiydi ama bunun gerçekleşeceğini hayal etmeye bile cesaret edememişti.

Doğru.

Todd Matt'e doğru hamle yaptı ama Matt onu küçümseyerek savuşturdu. Kocas1 zorbanın tekiydi, kimsenin ona karşılık vermesine alışık değildi. Çocukken yeterince *hayır* duymamış ve hiç sınır tanımadığı için sınırlara da saygı göstermemiş olan bu Çımarık bok kafalı, Matt'e bir yumruk atmadan önce kükredi.

Bu kocasının ilk hatasıydı. Onun şiddeti Matt'e kendini savunması için yeşil ışık yaktı. Todd'un yüzüne öyle bir sağ kroşe indirdi ki, kafası omzunun üzerinden fırladı. Yakında eski kocası olacak kadın sendeleyerek geri çekildi, Çok geçirmiş ve sersemlemiş görünüyordu.

Brent'in bedeni ekranda yere yığılırken Madison bakışlarını Genie'ye çevirdi. Kadın ona belli belirsiz bir omuz silkme ve gülümseme gönderdi. Evet, yaptıklarının sonuçlarını biliyordu. Hayır, Winston'ın ya da diğer Pershings'lerden herhangi birinin kan için gelmesi umurunda değildi. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Madison onun elini tuttu ve sıkı. "Nasıl?"

Nedenini sormadı. Bu Genie'nin intikamıydı ve her tatlı, tatlı anın tadını çıkarıyordu.

Yağlı kadın buğulu bakışlarını Matt'e çevirdi. "Bu adam. Onun yardımıyla Brent'in eşyaları arasında ihtiyacım olan bütün bilgileri buldum. Bunu izle." Sonra mikrofonu tekrar ağzına götürdü. "Millet, bu sadece başlangıç. Todd'un karısını aldatmasının yanı sıra, reşit olmayan kızları baştan çıkarmayı sevdiğine dair söylentiler var ya? Onlar doğru. Birkaç yıl önce on yedi yaşındaki Georgetown birinci sınıf öğrencisinden bir çocuğu oldu. Ama tek çocuk o değil."

Ekran, Todd'un ısırın parmaklarıyla bir kızın çenesini kavradığı ve küçük ağzının onun sikinin etrafını sardığı görüntüyle doldu. Kızın kimliğini korumak için yüzünün üst kısmı bulanıklaştırılmıştı ama yanaklarından aşağıya, gerilmiş, morarmış dudaklarına doğru yuvarlanan gözyaşları açıkça görülüyordu.

"Rızası vardı!" Todd ısrar etti, mikrofon onun protestosunu hoparlörlerden duyulacak kadar yükseltti.

O sırada sahnenin solundan tanıdık bir adam koşarak çıktı ve Todd'u sert bir elle tıkırdayan ağzını kapatarak geri çekti.

Zy. Madison'ı başını sallayarak onayladı ve kocasının kollarını arkadan bağladı. Bir keresinde, ajan onu kullanmış ve terk etmişti. Kendine olan saygısını zedelediği ve felaketle sonuçlanan evliliğine yol açan olaylar zincirini başlattığı için onun gibi adamları suçlamıştı. Ama Zy ona sadece zevk sözü vermişti. Bunu kabul etmek yerine, onun kovulmasını kişisel olarak algılamış, sonra da kendisini daha iyi hissettirecek başka bir erkek

aramıştı. Bunun yerine, onaylanmayı kendi içinde bulmalıydı.

Bugünkü kahramanlıklarıyla Zy kendini affettirmekten fazlasını yapmıştı. O da başıyla onayladı.

Sonra Madison bakışlarını Todd'a çevirdi ve mikrofona doğru eğildi. "Rıza gösterecek yaşta mıydı? Kendini zorladığın Fransız ataşenin kızı değil. Daha on altı yaşında bile değil. Kaçınızın genç kızı var? Otuzuna merdiven dayamış bir adam ona bu şekilde dokunmak istese kaçınız öfkelenirdi?"

Her yerdeki anneler dehşete düşmüş ve kızgın görünüyordu. Babalar bağırmaya başladı. Birkaçı yüzlerinde şiddet ifadesiyle sahneye tırmandı. Polis nihayet harekete geçti, ancak Nash ve Ethan herhangi bir tartışmayı başlamadan durdurdu.

Madison, Winston'ın seçmenlerine, "Daha sonra görmek isterseniz, onun diplomatın kızıyla çekilmiş gizli bir filmi var," dedi. "Bunu açıklamadım çünkü saygıdeğer gazetecilerimiz"-kalabalığın ortasındaki basın grubunu işaret etti-"bunları size açıklamamaları için tehdit edildiler ve para aldılar. Son birkaç dakika içinde kameralarını kapattıklarını fark ettiniz mi?"

Seçmenler dönerek, kendilerini etrafları sarılmış ve temkinli bulan bir düzine basın mensubuna yaklaştı.

"Açın onları. Açın onları. Açın onları" diye bağırmaya başladı bir adam.

Kalabalık da buna katıldı ve sesler gittikçe yükseldi. Bir kameraman ekipmanını kaldırıp kaçmaya çalıştı ama öfkeli insanlardan oluşan duvar yolunu kesti ve onu boşalttığı çimenlik alana geri itti. Şimdi terleyen korkak, tripodunu kurdu. Teker teker tüm kameralar tekrar çekmeye başladı.

Madison'ın yanındaki şaşkın haber spikeri telefonuna göz kırptı. Ekranına bakmak için eğildiğinde nedenini anladı. İzleyici sayısı birkaç yüz binden neredeyse iki milyona fırlamıştı.

Madison'ın içini baş döndürücü bir rahatlama kapladı. Sonunda insanlar gerçeği öğreniyordu. Ve üç yıllık kâbusu neredeyse sona ermişti. Kamuoyu baskısı ve uygun bir öfkeyle Todd Pershing, Brent'in cinayetinden içeri girmeliydi. Winston ve Agatha onu boşanmaktan alıkoyamazdı.

"Ne cüretle aileni sırtından bıçaklıyorsun?" Agatha onun kolunu sıktı. "Biz seni kabul ettik. Sana her şeyi verdik-"

"Güzel kıyafetlerin ötesinde, ne? Boyun eğdirme mi? Sansür mü? Boğma mı? Basının seçmenlere Pershing imparatorluğu hakkındaki gerçekleri asla söylememesini herkesten çok siz sağladınız."

"İnsanlara bildiklerini anlat Madison," diye teşvik etti Genie.

Madison mikrofonu aldı ve Agatha'ya ters ters baktı. "Kocanızın seçmenlerinin onun arka kapıdan yaptığı anlaşmaları ve içeriden bilgi sızdırma planlarını asla öğrenmemelerini sağlamak için hem nakit hem de iyilikleri karıştırırken, gerçeği gizlemek için anlam oyunları oynadınız. Ayrıca seçmenlerin Winston'ın sorunlarını çözeceğine inanmalarını sağladınız, ancak Winston'ın bunu yapmaya niyeti yoktu çünkü o zaman adaylığını koyacak bir şeyi kalmazdı. Uyanın millet. Ülkenizi böyle bir pislik yönetiyor ve ben bu kadar uzun süre korkmama izin verdiğim için utanıyorum."

Kalabalık onun için tezahürat yaptı ve Madison'ı devam etmesi için cesaretlendirdi.

"Ancak Pershings ile ilgili sorun Todd'un genç kızlara olan düşkünlüğünden ve Agatha'nın basını manipüle etmesinden çok daha büyük. Hatta oy uğruna Brent Westbrook cinayeti hakkında size yalan söylemesinden bile. Tahmin edemediyseniz, Winston ve Montrose, parasını ödeyip arabalarınıza takmanızı zorunlu kıldıkları cihazlardan veri madenciliği yaparak kârlı bir yan iş kurmayı planlıyorlardı. Güvenlik ya da haraç değil, gerçek amaçları buydu."

Kalabalık tekrar yuhaladı ve alay etti, her geçen dakika daha da öfkeli görünüyordu. Duygu duvarının Pershings'ten uzaklaştığını hissetti ve bu muhteşemdi.

"Ayrıca bugün sana yalan söylemem için beni zorladılar. Evet. Todd son halka açık etkinlikte bana ilaç verdi. Dikkatinizi çekmek ve beni korkutup geri adım attırmak için sahnede bana iğne yaptı. Bu öğleden sonra seni Todd'un beni hamile bıraktığına ikna etmem gerekiyordu. Ama bir yıldır bana dokunmasına izin vermedim. Bu arada, düşük yaptığıma dair korkunç haberi duyuracakları etkinliği çoktan seçmişlerdi. Tabii ki maksimum sempati oyu için seçimden hemen önce planladılar. Hepsi yalan. Hepsi iğrençti. İtaat etmem için tehdit edilmeme izin verdiğim için üzgünüm. Bir daha asla."

Madison mikrofonu indirdi ve Matt'i arkasında buldu. Ona bakmak canını acıtmıştı. Hayatına devam etmiş olsa bile onu hâlâ seviyordu. Sonunda birlikte olmayacaklardı. Ama bu özgürleştirici anı mümkün kıldığı için ona teşekkür etmeliydi. Onu bu evlilikten kurtaracağına söz vermişti ve sözünü tutmuştu. "Bunun için teşekkür ederim."

Başını iki yana salladı. "Daha işimiz bitmedi. Daha fazla adaleti hak ediyorsun. Tüm kurbanlar da öyle. Biz daha fazla gerçek bombası atmadan önce içini dökmek istediğin başka bir şey var mı?"

Muhtemelen daha sonra binlerce şey düşünecekti, ama şu anda sadece bir tane vardı. "Lütfen bana Winston'ı doğrudan suçlayabileceğinizi söyleyin."

Konu açılmışken... yaşlı adam son derece sessizleşmişti. Arkasına bakınca nedenini anladı. Logan Edgington ve Joaquin Muñoz, Winston'ın omuzlarından tutmuş ve bir ellerini arkasına götürmüşlerdi. Delici siyah gözleri ve koyu renk sakalı olan bir başka adam -Kane- Montrose'u tutuyordu.

Çok hoş bir manzaraydı.

"Güven, tatlım. Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım." Matt'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Asla. Mikrofonu Genie'ye ver de bunu kanıtlayalım."

Madison baş döndürücü bir neşeyle el bilgisayarını Genie'nin avucuna yerleştirdi. "Bunu sen halledersin."

Yaşlı kadının gözlerinde intikamcı bir parıltı belirdi. "Evet, öyle. Bu canavarın kalbine bir kazık saplama zamanı." Sonra mikrofonu tekrar kaldırdı. "Madison'ı ortaya çıkma cesareti için alkışlayın. Harika bir iş çıkardı."

Seyirciler onun için tezahürat yaptı ve ıslık çaldı. El salladı, sonra onların anlayışı ve onayı karşısında bir elini kalbine bastırdı.

Sonra Genie gülümseyerek devam etti. "Bugün gerçekler için harika bir gün. Eğer daha önce tahmin etmediyseniz, Todd'un kaçamaklarının hiçbirisi Senatör Pershing'in en azından zımnî onayı olmadan mümkün olamazdı. Aslında, Todd'a sadece DC bataklığında gezinmeyi öğretmekle kalmadı, aynı zamanda son yedi yılda her ikisine de milyonlarca dolar kazandıran bir işin yolunu açtı. Brent'in bilgisayarını incelediğimde, yeni favori teknoloji gurumun da yardımıyla" -Madison'ın büyüklüğünden Trees olarak tanıdığı bir AV standındaki birine el salladı- "tüm şemayı buldum. Anlamak biraz zamanımı ve uzman yardımını aldım" -şapkasını eğen Matt'e baktı- "ama işin özü şu. Ama işin özü şu."

Genie bir sonraki slayta geçti ve paravan şirketlerden oluşan bir örümcek ağını ve azaltıldığında doğrudan Todd ve Brent'e giden kafa karıştırıcı bir para transferi modelini ortaya çıkardı. Oradan, en tepesinde çocukların bulunduğu aile ağacına benzer bir slayt ortaya çıkardı. Onların altında, "ürünü" sınırdan DC'ye taşıyan bir "işleyici" dörtlüsü vardı. Bu dörtlünün altında ise çeşitli sınırlarda ve geçiş noktalarında konuşlanmış bir düzine ajan yer alıyordu. En altta ise, çoğunlukla Orta Amerika ve Meksika'daki küçük köylerden ya da göçmen kervanlarından gelen yoksul kurbanları tespit edip onları evlerinden ve ailelerinden koparan küçük bir kiralık haydutlar ve çakallar ordusu vardı. Genie baş döndürücü bir dizi

iletişim kayıtları, kısa mesajlar ve "satın almaların" elektronik dosyaları ve bu genç, çekici kurbanların getirdikleri şaşırtıcı miktarlar.

"Ortaya çıkardığım her şey korkunç ötesi. Bunun çok fazla veri olduğunu biliyorum ama birkaç dakika daha bana katlanırsanız..."

Madison tebeşirli haber spikerine baktı. Ekranda şimdi üç milyondan fazla izleyici görünüyordu. Bir sevinç çığlığı attı. Basının bu hikâyeyi örtbas etmesine imkân yoktu. Pershings'in haberi susturmak için birilerine para ödemesi de mümkün olmayacaktı. Bu skandal o kadar iyi bilinecek, o kadar yaygınlaşacaktı ki, Başkan af yetkisini kullanmaya cesaret edemeyecekti.

Winston, Todd ve tüm Pershingler düşüyordu.

"İşte en son teslimatın bir örneğı. Ortağım ve meslektaşısı Todd Pershing'in gizli kat kasasında bazı kafa karıştırtıcı rakamlar buldular."

Todd'un neyi? Madison sersemledi. O dairede iki yıldan uzun süredir yaşıyordu ve gizli bir kasası olduğunu yeni mi öğreniyordu?

Genie bir kağıt parçasının resimlerini gösterdi. "Bu tarafta, Teksas McAllen'deki bir çiftliğin hemen dışındaki kırsal bir yola giden koordinatları buldular. Bitişikteki arazi, bir süredir yerel ve federal yetkililere, çakalların arazisini insanları taşımak için kullandığına dair çocuk iskeletleri de dahil olmak üzere kanıtları olduğunu söyleyen bir çiftçiye ait." Ekranda, küçük kemiklerden oluşan yürek parçalayıcı bir kutu da dahil olmak üzere daha fazla resim gösterildi. "Adli tabip bunların yedi yaşında bir kız çocuğuna ait olduğuna inanıyor. Yedi. Bu sizi etkilesin. Ailesinden alınmış, iğrenç bir pedofilin zevki için köleleştirilmek istenmiş ama bir şekilde ölmüş. Bir karton kutunun içinde çürümeye terk edilmiş."

Seyirciler gözle görülür bir şekilde geri tepti. Daha öfkeli mırıltılar yankılandı.

"Kağıdın diğer tarafında üç haneli bir sayı bulduk. Kodu zamanında çözemedik. Ancak meslektaşımın iş arkadaşları çiftlik sahibinin sorunlarını araştırmaya başladığında ve Perşembe gecesi bu koordinatlarda başka bir teslimat yakaladığında şansımız yaver gitti. Geç de olsa iki yüz kırk iki sayısının Jülyen takvimine göre otuz Ağustos'a denk geldiğini fark ettik. Arkadaşlarımız neyse ki doğru zamanda doğru yerdeydiler. O zamandan beri bazı yerel tutuklamalar yapıldı. Daha fazla çakal yakalandı. Kirli sınır ajanları ve bakıcıları şu anda yakalanıyor. Bugünden sonra Todd Pershing'in de soruşturma altında olacağına eminim.

hafta, çocukları insan ticaretinden korumak için sıkı hükümler içeren bir göçmenlik yasa tasarısını iptal etme çabasına öncülük etti. Bunu neden yaptığını kendinize sorun. Çünkü tasarı reddedilirse bundan maddi çıkar sağlayacak. Kürsüde, daha fazla insanın Amerikan rüyasına erişebilmesi gerektiğini iddia etti. Kulağa hoş geliyor, değil mi? Ama kimsenin Amerikan rüyası kaçırılmak ve tecavüze uğramak değildir."

Kalabalık başını salladı, şok olmuş, iğrenmiş ve suçlamaya hazır görünüyorlardı. Tehlikeli bakışlarını Winston ve Todd'a çevirdiler.

"Neyse ki, üzücü hikayesini paylaşmak isteyen bir kurtulanımız da var. İki ay kadar önce gece yarısı yatak odasından kaçırılmış. Kaçırılmasına karışan çakalların resimlerini teşhis etti. Ayrıca kendisini kaçırانları da teşhis etti ve bu pisliklerin onu doğrudan Virginia'daki bir depoya götürdüklerine tanıklık etmeye hazır... Burada Todd Pershing tarafından teslim alındı ve yaklaşan bir bakire açık arttırması için bir kenara konuldu. Bunu bir düşünün. Yirmi birinci yüzyılda hâlâ masumiyetleri için başkalarını alıp satan insanlar var."

Genie sahnenin kenarına doğru el salladığında, Matt'in yeni kız arkadaşı Graciela çıkageldi. Latin güzelin görüntüsü Madison'ın göğsüne saplandı. Ama Graciela korkunç koşullardan kurtarılmıştı. Kendisine zarar gelmesine asla izin vermeyecek bir adam istediği için kadını suçlayamazdı. Ve Matt ona gerçekten değer veriyor olmalıydı...

Madison kıskanmak istedi. Ama önemsiz hissettirdi.

Matt, Montrose'u eline almak için geri çekildi. Onu alıkoyan sakallı adam öne çıktı ve Graciela'ya yanına gelmesini işaret etti. Genie mikrofonu ona uzattı.

"Adım Kane Preston. Louisiana merkezli EM Güvenlik Yönetimi'nde çalışıyorum. McAllen'in güneyinde Whit McFadden adında bir çiftlik sahibinin iddialarını araştırıyorum, gördüğünüz çocuğun kalıntılarını diğerleriyle birlikte bulan kişi. Graciela hikayesini anlatmak istiyor. Ben tercüme edeceğim."

Ona başıyla selam verdi. Sonra güzel kadın hızlı hızlı İspanyolca konuşmaya başladı. Her birkaç cümlede bir Kane kalabalığa tercümanlık yapıyordu. Madison onların şaşkınlıklarını, ardından dehşetlerini, sonra da yaşadığı korku ve taciz tehditleri için gözyaşlarını gördü.

Graciela sözlerinin sonunda mikrofona doğru eğilip Matt'e baktı ve kalın, kesik bir sesle konuştu. "ğunu söylemek isterim ki

Güvenliğini ve kalbini tehlikeye atarak beni kurtardığı için arkadaşşıma teşekkür ederim. Sen olmasaydın, kafese kapatılmış ve zarar görmüş olurđum. Yaptıklarınızın karşılığını asla ödeyemem. Senin sayende eve dönebiliyorum."

Kane ona sahneden çıkarken eşlik etti.

Madison gözlerini kırıştırdı ve anlamaya çalışarak ağzı açık kaldı. *Eve gitmek mi?* Graciela Matt'le kalmak istemiyor muydu? Tabii... en başından beri onunla hiç birlikte olmamışsa. Berbat bir durumdan en iyi Çekilde yararlanmaya çalışıyor ve zavallı kadını elinden geldiğince kurtarıyor muydu? Bu Matt'in yapacağı bir şeye benziyordu. Madison, hayatından çıkıp gittiğinde neden bu kadar acımasız olduğunu anlamamıştı. Ama en olası cevabı biliyordu. Her şey Todd'a geri dönüyordu.

Saçmalıyor ve kendini daha fazla kalp kırıklığına mahkûm ediyor olabilirdi ama umudu tazelendi ve arttı.

Seyircilerden biri, "Bütün bunlara ne diyeceksiniz Senatör Pershing?" diye alay etti.

Logan ve Joaquin, onu doğrudan Kane'in elindeki mikrofona doğru yönlendirdiler. Winston, Madison'a intikam vaat eden pis bir bakış attıktan sonra kalabalığa seslendi. "Torunumun neyin içinde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Yaptığı işler hakkında hiç konuşmadık. Golf oynadık ve ailece vakit geçirdik. Böyle bir planı asla onaylamazdım. O zavallı insanlar... Ben her zaman başkalarının hakları için savaştım ve insanlığa çok fazla değer veriyorum
."

"Linç edilmeden önce yalan söylemeyi bıraksan iyi olur," diye söylendi Genie. "Seni yakaladım, seni balmumu çocuğu. Fransızcam için kusura bakmayın, ebeveynler. Yeri gelmişken, çocuklarınızın kulaklarını kapatmak isteyebilirsiniz."

Kadının el sallamasıyla hoparlörlerden bir ses dosyası çalmaya başladı. Madison'ın duyduğu ilk şey Todd'un kahkahasıydı. Bu tanıdık sesteki kötülük onu ürpertti.

"İşler bu yıl özellikle kazançlı, büyükbaba. Sık sık yeni oyuncaklar isteyen ve bunları satın alacak parası olan gerçekten azgın piçler tanıyor olman iyi bir şey."

"Sadece her şeyi gizli ve izlenemez tuttuğunuzdan emin olun." "Her zaman öyle yap. Paradan alacağın pay birkaç şirkete yönlendirilecek. Ama önümüzdeki hafta başında Cayman'ın hesabına geçmesi gerekiyor."

"Brent'i temizlediğim için bana borcunu ödemek üzere fazladan para eklemeyi unutma.
durum. Bir cinayeti ortadan kaldırmak çok pahalıydı. Bir sürü para harcadım.

bir sürü para ve bir sürü iyilik istedi. O ateşli kafanı sakinleştirmeyi öğrenmelisin. Tek anladığın amcık ve para olduğuna göre-"

"Seni yakaladım büyükbaba. Dersimizi aldık. Başka seçeneğimiz yoktu. Operasyonumuzu halka duyurmak istedi."

"Onu susturmayı bana bırakmalıydın."

"Evet. Bir dahaki sefere..." Todd neredeyse pişman olmuş gibiydi ama Madison bu ses tonunu inanamayacak kadar çok duymuştu. "Öğleden sonranızı renklendirmek için özel bir şey verebilir miyim? Az önce ateşli bir kıza sahip oldum. Bakir, tam olarak yasal değil ve bir erkeği terletmek için tasarlanmış bir dizi memesi var. Onu iyi ve sert bir şekilde eğitebilirsin..."

"Neden benim için yapmıyorsun ve daha sonra ne kadar iyi olduğunu söylemiyorsun?"

"Kovalamacayı sevdiğimi biliyorsun. Bu seferki çok kolay. Yeterince acıktıklarında hepsi bacaklarını açmaya hazır."

Winston güldü. "Gördün mü, insanların bu yönünü seviyorum, aptal ve tahmin edilebilir. Bunun farkına varmak sizi güçlü kılıyor."

Ses sona erdi. Madison'ın ağzı açık kaldı. Bu dumanı tüten bir silahtan daha fazlasıydı. Winston'ın bir seçim daha kazanma şansını bitirmeye yeterdi. Onu hapse atmak için de yeterli olmalıydı. Ve artık çekirdek seçmenleri -ve Amerikan halkının çoğu- bunu bildiğine göre, belki de bu gerçekten olacaktı.

Genie ve Matt bu bomba gibi ses kaydını nereden bulmuşlardı? Büyük bir Gağkınlık ve yüzünde bir soru ifadesiyle Matt'e baktı. Matt başını sahnenin kenarına doğru salladı. Ramona, Willa ve Sadie el ele tutuşmuş, bir kulaktan diğerine sırtıyorlardı. Pershing adamlarını gizlice mi kaydetmişlerdi? Madison onlara sarılmak istedi. Ramona ve Willa muhtemelen işlerinden olacaktı ama doğru şeyi yaptıkları için bu sonuca katlanmaya fazlasıyla istekli görünüyorlardı.

Winston aniden inledi.

Madison tam zamanında dönerek onun sendelediğini gördü. Göğsü çöktü ve gözleri şişti. Nefes nefese kalmıştı.

"Sıhhiye!" Logan bağırdı. "Lanet olası bir doktora ihtiyacımız var!"

Küçük Edgington kardeş ve Joaquin, Winston'ın sırtüstü yatan bedenini sahneye yerleştirip geri çekilerek sağlık personelinin ekipmanlarıyla birlikte Winston'ın yanına diz çöküp işe koyulmasına izin verirken, birkaç acil yardım görevlisi kenardan koşarak geldi.

"Kalp krizi mi?" Logan sordu.

İlk başta iki acil yardım görevlisi de cevap vermedi. Sonunda biri başını salladı. "Onu kaybediyoruz."

Todd, kocası büyükbabasının ayaklarının dibinde dizlerinin üzerine çökerken havada asılı kalan Zy'den kurtuldu. Sağlık görevlilerine döndü. "Onu kurtarsanız iyi edersiniz."

"Efendim, elimizden geleni yapıyoruz. Geri çekilin. Bize yer açmalısınız..."

Todd ayağa kalktı, vahşi gözlerle sahneyi aradı, sonra onu gördü ve ona doğru hışımla yürüdü. "Lanet olası amcık. Sen ve o bacaklarını açtığın kovboy bozuntusu? İkinizin de işini bitireceğim."

Madison ondan kaçtı ama Todd öfke doluydu ve daha hızlıydı. Bir elini Madison'ın boğazına doladı ve acımasızca sıktı. Hava almak için çırpınırken boğuluyor ve çırpınıyordu. Tanrım, nefes borusunu mu eziyordu? Acı ve baş dönmesi onu sararken cevaptan korktu. Adrenalini yükseldi ve topuklarını adamın ayak parmaklarına vurmaya çalışırken onu tekmeledi ve dirsekledi. Ama öğle yemeğini yiyemeyecek kadar midesi bulanıyordu. Sıcak onu bitkin düşürmüştü. Başı dönüyor ve halsiz hissediyordu. Yine de kendisi için savaşmaya devam etti. Bebeği için.

Matt, Zy, Logan ve Joaquin yüzlerinde acımasız bir kararlılıkla yaklaştılar.

Todd o anı seçerek takım elbisesinin içinden bir sustalı çıkardı ve kadının boynuna dayadı. "Geri çekil! Daha önce bir kafayı bir vücuttan ayırmıştım. Tekrar yapmayacağımı sanma. Bu bıçak kuzenimde kullandığım mutfak bıçağından çok daha kör ama bu kaltağı öldürmek için fazladan çaba harcayacağım."

Matt ona doğru bağırdı, gözleri kocaman olmuştu. Panik. Görüşünün siyah tüneli daralırken Matt'in sakın yüzünde bunu gördü. Alarmı yükseldi. Çırpındı ve kıpırdandı ama boşuna. Uzaktan, silahlarını çekmiş polislerin içeri daldığını gördü. Korkunun bir başka seviyesi onu pençesine aldı. Bu sahne kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Todd bıçağı daha derine bastırdı. Derisini deldi. Kan sıcak bir şekilde boynundan aşağı aktı. Nefes nefese Todd'un kolunu pençeledi. O bir santim bile vermedi.

Matt, Logan ve Zy hep birlikte ona doğru hamle yaptılar ama Todd onu geri çekti. "Bir adım daha yaklaşırsan bunu onun şah damarına saplarım."

Madison'ın görüşü daha da daraldı. Tüm sesler çok uzaklardan geliyordu, hatta arka planda sayan ve bipleyen adamın bağırışları bile.

"Yanıt vermiyor," dedi biri. "Kürekler!"

Elektronik bir bip sesini bir sarsıntı izledi. Elektrik havayı dolduruyor gibiydi. Herkes dondu kaldı.

Sonra Todd insanlık dışı bir ses çıkardı ve sağlık görevlilerine doğru döndü. "Denemeye devam edin."

Bu taleple birlikte, Madison'ın nefes nefese kalmasına yetecek kadar boğazındaki elini gevşetti. Görüşü tekrar odaklandı. Ama Todd hâlâ onun titreyen bedenini tutuyordu, sırtı göğsüne dönüktü, bıçak çenesinin altındaydı.

"Efendim, onun nabızı yok-"

"Kapa çeneni ve denemeye devam et."

Matt'in gözlerini yakaladı. Dehşete kapılmış ama metanetli ve kararlı görünüyordu. Onu kaybetmeyi reddediyordu. Bu gerçek yüzünden okunuyordu.

Todd'un dengesizliği joker karttı.

Madison, Todd'un dikkati dağılmışken kurtulmayı umarak Matt'e uzandı. Ama eğer ölme ihtimali varsa, sevdiği adama bir kez daha dokunmak istiyordu.

Todd onu geri çekti. "Kes şunu, seni fahişe."

"Üzgünüm," dedi acil yardım görevlisi. "Büyükbaban öldü."

"Ölmüş olamaz!" Todd kükreyerek bıçağın kenarını Madison'ın derisine daha sert bastırdı. "Hayır, lanet olsun! Hayır. Bu senin hatan!" Saçlarını öyle sert çekti ki gözleri acıdı. Sırtını kamburlaştırdı. Kör bıçak, acil yardım görevlisini tekmelerken boğazının hassas derisini sıyırdı. "Sakin ondan vazgeçeyim deme!"

Agatha'nın sesi arkasında bir yerden, "Winston," diye cızırdadı. "Hayır. Hayır!"

"Baba!" Roger nihayet günün ilk sözlerini söyledi, sersemlemiş ve solgun görünüyordu. Suçlayıcı bakışlarını Todd'a çevirdi. "Seni küçük piç! Seni aptal, bencil... İkiniz de bunca yıl bana tembel ve korkak dediniz ama ben babamın istediği spot ışıklarını almasına izin verdim. Politik oyunlarını oynamasına izin verdim. Dolambaçlı ve yanlışlardı ama yasalara aykırıydılar. Ve onun yolundan uzak durdum. Sen tüm bunları değiştirdin. Onu başkentin kirli iç yüzünün derinliklerine sürükledin. Ona hiç düşünmediği fikirler verdin. Ve şimdi hepimizi mahvettin."

"Winston'ım..." Agatha dizlerinin üzerine çöktü ve adamın gevşek elini kavradı, sonra Todd'a döndü. "Ne yaptın sen?"

Büyükannesini teselli etmek için uzandığında parmakları Madison'ın boynundan düştü. Madison tüm gücüyle ona dirsek atmadan önce nefesini tuttu.

Adam bir *of* sesiyle iki büklüm olurken, kadın adamın bileğini kavradı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi bıçağı kavrayan elinin arkasına dişlerini geçirdi.

Öyle olmasından korkuyordu.

Bıçak yere çarptı. Adam kırıg n elini salladı, sonra onu döndürdü ve ters bir yumruk atarak parıldayan bıçağın yanına yuvarlanmasına neden oldu.

Todd onu sa larından tutup dizlerinin üzerine çekti. "Ait olduğun yerdesin, amcık."

Sonra yumruğunu geriye doğru kaldırdı ve yüzüne doğrulttu. Belli belirsiz, Matt'in yaklaştığını, polis n koşarak yaklaştığını ve Todd'a geri çekilmesi için bağırdığını fark etti. Kafasının içinde çığlıklar yankılandı ve bu çığlıkların kendisine ait olduğunu fark edince şok oldu. Paniğe kapıldı. Vücudu titredi. Adamın tehditk r yumruğunu görünce ürperdi.

Titreyen parmaklarıyla bıçağı kaptı, adamın karnına doğrulttu ve tüm gücüyle sapladı.

Todd bileğini ezmek istercesine tutmasına rağmen, bıçak kabzasına kadar battı. Parmaklarından kan aktı. Hayal meyal, Todd'un onu bırakırken attığı çığlığı duydu.

Biri arkadan omuzlarını tuttu. Matt. Onu Ethan'ın bekleyen kollarına itti. Madison tam zamanında döndü ve onun Todd'un karnındaki bıçağı çektiğini gördü. Birbirlerine hırladılar. Madison kükreyen kalbinin ve ayaklarını bulmak için yaptığı baş döndürücü yalpalamaların arasında onların sözlerini duyamadı.

Polis sahnenin etrafını sarmıştı. Todd babasının kederli yüz ifadesiyle, ardından büyükannesinin keder maskesiyle ve son olarak da Genie'nin nefretiyle karşılaştı. Sonra Matt'e dik dik baktı ve yakındaki bir kadın polis n elindeki silaha uzandı.

Memur onu itti. "Durun! Yoksa ateş ederiz."

"Kim olduğumun farkında mısın, seni fahişe?" Todd alay etti. "Silahını bana ver."

Tekrar silahına davrandı, kanını kadın polis n yüzüne bulaştırdı ve gözlerini oydu. Kadının dikkati dağılınca silahı elinden aldı. Kimse onu vuramadan döndü ve Ethan'ın ayaklarına doğru bir el ateş etti. Dövmeli koruması, Todd'un Madison'ı canlı bir kalkan gibi kendisine doğru çekmesine yetecek kadar uzun bir süre boyunca, yarım saniyeliğine tutuşunu gevşetti. Yüzüne doğru nefes nefese baktı, vahşi gözlerle ve intikamcı bir gülümsemeyle sıırıttı. Namluyu şakağına dayadı.

Tanrım, o yüz. Kalbi sarsıldı. Hayatı gözlerinin önünden geçti. Hayır! Matt'in bilmediği bebeği. Hâlâ onunla geçirmeyi umduğu geleceği. Babası. Arkadaşları. Tüm pişmanlıkları. Bu şekilde dışarı çıkamazdı.

O karşı koyarken, Todd'un parmağı tetiğe dolandı. Birden Matt'e nişan aldı, gülümsemesi manyakça genişledi. "Güle güle, orospu çocuğu."

"Hayır!" Madison çığlık atarak Matt'i Todd'un mermisinin yolundan itebilmek için kurtulmaya çalıştı.

Ethan onu çekip aldı ve çırpınışlarına rağmen arbededen uzak tuttu, sonra da kendi bedenini onunkiyile örttü. Kulakları sağır eden patlamalar öğleden sonrayı doldurdu ve kafasının içinde yankılandı. Daha fazla çığlık duydu. Çocuklar ağlıyordu. Zaman durmuş gibiydi.

Sonra Todd'un gülümsemesi dondu. Göğsünde bir delik gördü, omurgası üzerine kıvrılana kadar büküldü. Kan sıçradı. Adam sendeleyerek geri çekilirken, soluk soluğa ve çırpınarak Madison'ın yanağını yaktı. Elindeki silah derme çatma sahneye çarptı.

Matt silahı tekmelemek için yanına koştu, sonra Todd'un bileğine bastı, böylece bir daha silaha uzanamadı. "İşin bitti."

"Siktir...seni." Todd'un sesi gergin ama meydan okur gibiydi.

Madison solgun ve her an daha da solgunlaşan kocasına baktı ve inanamayarak gözlerini kırıştırdı. Adam ölüyordu. Ve kimse bunu durdurmak için acele etmiyordu. Onu merakla izleyen seçmenlerin üzerine bir sessizlik çöktü. Polis ve sağlık görevlileri bile şok olmuş ve donakalmış gibi duruyordu.

"Hayır, Toddhole. Siktir git." Sonra Matt onun yüzüne tükürdü. Kısasa kısas.

Nefes Todd'un bedenini sonsuza dek terk eder gibi olduğunda Matt, Madison'a uzandı ve onu Ethan'ın koruyucu kollarından çekip yüzünü kavradı. "Tatlım. Oh, Tanrım. Bebeğim... iyi misin? Konuş benimle. Bana iyi olduğunu söyle."

Başını sallamaya çalıştı ama donup kaldığını hissetti. Bayan Todd Pershing olarak çektiği çile bitmiş miydi?

Göz ucuyla bir sağlık görevlisinin eğilip parmaklarını Todd'un şahdamarına yerleştirdiğini gördü. Sonra tıbbi teknisyen başını salladı. "Bir şey yok. Zaman?"

Todd gitmiş miydi? Gerçekten mi? İşkencesi sonunda bitmiş miydi? Özgür bir kadın olarak yürüyebilir miydi? Sırada ne vardı? Peki ya Matt? Bebekleri? Bir aile olarak gelecekleri var mıydı?

"Madison!" Onu nazikçe sarstı ama Madison görüşünün tekrar daraldığını hissetti. "Tatlım? Tatlım! Biri ona yardım etsin. Bayılıyor ve hamile."

Matt biliyor muydu?

Bilinci kaybolmadan ve karanlık onu karşılamadan önce Madison'ın aklından geçen son düşünce buydu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

T Ertesi gün Madison babasıyla yaptığı görüşmeyi sonlandırdı ve acı tatlı bir gülümsemeyle telefonunu bir kenara bıraktı.

"O nasıl?" Haisley sordu. "İyi mi?"

"Evet, sadece Todd'la yaşadığım saçmalıkları ona anlatmadığım için mutlu değil."

"Belli ki basın yaptı, çünkü *tüm* haberlerde bu var."

"Ve akbabalar daha fazlasını istiyor." Madison iç çekerek hastanenin dışında bekleyen ve taburcu edilmesini bekleyen gazetecileri işaret etti. "Keşke babama bebekten kendim bahsedebilseydim. Çok endişelendi."

Babası ona nasıl hissettiğini sorduktan sonra Matt'i sordu. Kız ne diyeceğini bilememişti. Dün kollarında bayıldığından beri onu ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Diğer ziyaretçiler gelip gitmişti. Ramona, Willa ve Sadie dün gece ona Pershing adamlarını gizlice kaydetmekle ilgili tüm heyecan verici ayrıntıları anlatmak, onu kucaklamak ve her zaman yanında olacaklarına dair güvence vermek için uğramışlardı. Onlara teşekkür etmiş ve omuzlarında ağlamıştı. Haisley Lafayette'ten uçakla gelmiş ve hasta bakıcı bu sabah soğuk, el değmemiş kahvaltısını götürdüğünde başucunda olmuştu. Peki Matt neredeydi? Dün yanlıĞ mı anlamıĞtı? Her Çeye rağmen Graciela'yı mı seçmiĞti?

"Tabii ki baban endişeleniyor. O seni seviyor. Buna hep imrenmişimdir, biliyor musun?"

Madison onun elini tuttu, kalbi en iyi arkadaşı için kırılmıştı. "Sahip olduğun babadan daha iyisini hak ediyordun."

Homurdandı. "Sperm donörü. O baba değil. Peki... Şimdi ne yapacaksın? Bir fikrin var mı?"

"Eve git, sanırım. Babamın tedavi masraflarını nasıl karşılayacağımı düşünüyüm. Ay sonuna kadar ödemesi var. Ondan sonra ne olacak? Belki onu eve götürürüm ve orada tutmaya gücüm yetmediği için ona kendim bakarım."

"Bir yolunu bulacaksın. Ben de sana elimden geldiğince yardım edeceğim, özellikle de bu bebek doğduktan sonra. Gelmiş geçmiş en iyi teyze olacağım. Onu şımartmak için sabırsızlanıyorum."

"Ne zamandan beri çocuklarla ilgileniyorsun? Onların hep sümüklü perde tırmanıcıları olduğunu düşündün."

Acı acı gülümsedi. "Bebegin olacağından beri. Seninki mükemmel olacak."

"Sen bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın."

Haisley ona sarılmak için koştu. "Ve bunu sakın unutma, çünkü benden asla kurtulamayacaksın."

Madison da onu sıkarak karşılık verdi. "Bunu asla istemem. Birlikte yaşlanacağız. Sallanan sandalyeler, kediler, 'oldies' müzik ve rahat gizemler."

"Boş ver onu. Huzurevindeki seksi adamları da bulup yapılacaklar listeme ekliyorum."

Gülüştüler. Sonra Haisley geri çekildi, başı öne eğikti. "Cidden, neden beni arayıp hamile olduğunu söylemedin? Birbirimize her zaman her şeyi anlattık."

"Yapamadım. Özür dilerim. Her şey çok büyük ve korkutucu geldi ve sırrımı açtığım herkesin tehlikede olabileceğinden endişelendim. Ayrıca, endişelenmekten başka ne yapabilirdin ki?"

"Seni destekledim. Her gün senin için burada olacağıma söz verdim."

"Bunu zaten biliyordum. Her zaman benim için buradaydın." Gözleri yaşardı.

"Tıpkı senin benim için burada olduğun gibi." Haisley burnunu çekti. "Ve yine başlama. Rimelimi mahvedeceksin."

Yine güldüler.

"Burada bir parti var gibi görünüyor," dedi yumuşak bir Cajun sesi. "Katılmamızın sakıncası var mı?"

Madison bakışlarını kapıya doğru çevirdi. "Jack, Deke, Hunter... Geldiğiniz için teşekkür ederim - ve sadece beni görmek için değil. Dün yaptığınız her şey için size anlatamayacağım kadar minnettarım."

Matt'in patronu ve eski bir SEAL olan Hunter Edgington başıyla onu onayladı. "Todd'un operasyonunu anladığımızda, bu işe dahil olmamamız mümkün değildi."

Deke, "Görünüşe göre buzdağının sadece görünen kısmını ortaya çıkardık," dedi. "Operasyonun geri kalanını -paranın kime aktığını, kurbanların nereye gittiğini, nasıl bu kadar uzun süre gizli kaldığını- ortaya çıkarmak için Meclis'teki muhalefet partisiyle el ele çalışıyoruz. İddia ediyorum, başkana kadar bu işe bulaşmış insanlar olacak."

"Ve eğer bir film yaparlarsa, beni oynayacak yakışıklı bir orospu çocuğu bulsalar iyi olur," diye takıldı Jack.

"Eminim yapacaklardır." Madison gülümsedi.

"Agatha'nın bu sabah erken saatlerde ülkeden kaçmaya çalışırken yakalandığını bilmek ilginizi çekebilir," dedi Deke. "TSA onu Dulles'da yakaladı ve gözaltına aldı. Kavga ettiğine göre, bahse girerim saklayacak bir şeyleri vardır."

Agatha'yı tanıyor musun? "Muhtemelen. O ve Winston birbirlerinden pek sır saklamazlardı."

Haisley, "Basın ve dedikodu paçavraları onu suç ortağı olarak gösteriyor," diye ekledi. "Çok acımasızlar."

DC muhabirlerini uzun süre demir yumrukla yönettikten sonra mı? Madison gülümsedi. "Bunu daha fazla hak eden biri olamazdı."

"Sanırım zenginlik ve ayrıcalık dolu hayatının sona erdiğini söylemek yanlış olmaz," dedi Deke. "Ve turuncunun içinde iyi görüneceğini sanmıyorum."

"Kesinlikle olmaz. Oh, pekala." Haisley sırttı.

"Kasabadan ayrılmadan önce, bir şeye ihtiyacın var mı Madison?" Hunter tüm işiyle sordu.

"Hayır. Teşekkür ederim."

"Emin misiniz? Federaller zaten Pershings'in, Winston'ın ve Todd'un tüm mal varlığına el koydular. Bir süre o daireden hiçbir şey çıkaramayacaksınız."

"Dürüst olmak gerekirse, orada istediğim hiçbir şey yok." Burası kötü anılarla lekelenmişti ve ona bir kibrit çakmayı tercih ederdi.

"Yeterince adil. Şimdi nereye gidiyorsunuz? Oraya nasıl gideceksin?"

Madison gözlerini kırpıştırarak Hunter'a baktı. Henüz o kadar uzağa gitmemişti.

Deke kaşlarını kaldırdı. "Bir süre etrafınız sarılmadan insan içine çıkamayacaksınız."

Haisley başını salladı. "O haklı, kızım. Yüzün *her yerde*."

Kulağa korkunç geliyordu. Madison şöhret değil, sadece huzur istiyordu. Ve bir yer ona bunu diğerlerinden daha çok sağlıyordu. Jack'e döndü. "Kulüben birkaç günlüğüne müsait mi?"

Matt'in de yanında olmasını diliyor ve geri dönülmez bir şekilde aşık olduğu yere gitmek istemesinin akıl sağlığını sorguluyordu. Ama o ev gibi, el yapımı bataklıkta geçirdiği on iki gün, en mutlu günlerinden bazıları olmuştu.

"Timsah güreşi planlamadığınız sürece tabii ki."

"Gerçekten çok minnettarım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Vermesi gereken kararlar vardı. Matt'in ona geri dönmeyeceği anlaşıldığından ve patronuna ya da arkadaşlarına nerede olduğunu ya da niyetini sormayı reddettiğinden, inzivayı hayatındaki bir sonraki adımların ne olacağına ve doğacak bebeğine nasıl hazırlanacağına karar vermek için kullanacaktı.

Hunter'ın başparmakları birkaç kez çalmadan önce aniden telefonunun üzerinde uçtu. Sonra ona doğru baktı. "Bu akşam saat altıda sizi bekleyen özel bir jetiniz olacak." Daha önce uçtuğu bir pistin adını saydı.

Todd'un mal varlığına el konulduysa uçuş parasını nasıl ödemesini bekliyordu? Merhum kocasının milyonları vardı ama onları bir daha görebileceğinden şüpheliydi. "Teşekkür ederim ama sanırım charter uçuş günlerim sona erdi."

"Bir iyilik istedim. Xander Santiago küçük kardeşimin en iyi arkadaşısıdır. O ve Javier, kaçakçılık çetesini çökertmeye yardım ettiğiniz için size teşekkür etmenin bir yolu olarak teklif ettiler."

Şok edici derecede yakışıklı savunma müteahhitleriyle, güzel sarışın eşleriyle birlikte bir ya da iki DC partisinde tanışmıştı. Onlar hakkındaki söylentiler her zaman çoktu.

Madison başını salladı. "Bütün işi Matt yaptı. Ben sadece vizelere kadar hayatta kalmaya çalışıyordum."

Hunter mavi, mavi bakışlarıyla onu inceledi. "Çok ağır işler yaptı ama sen olmasaydın bunları asla yapamazdı."

Madison aynı fikirde değildi. Matt bir kahramandı ve işini ciddiye alıyordu. Ona karşı olan hislerinin tehlikeyi atlatamamış olması onun suçu değildi. Elbette o peri masalı parçası hâlâ Matt'in ortaya çıkmasını, sonsuz aşkını ilan etmesini ve onu alıp götürmesini umuyordu. Ama saatin her tik takında bu umudu azalıyordu.

"Çok naziksin. Bunu gerçekten söylüyorum." Gülümsemeye çalıştı.

Hunter, "Sadece dürüst oluyorum," diye karşı çıktı. "Yola çıkmamız gerekiyor. Federallerin sorularının çoğunu yanıtladık ve onlara kanıtlarımızın kopyalarını verdik. Yakında size bazı sorular sormak için gelecekler ama yanınızda her zaman birinci sınıf bir avukat ve adamlarımızdan biri olacak."

"Avukat mı? Benim avukatım yok. Kim-"

"Biliyorum, hem de çok iyi bir tane. Bu yüzden onu size gönderiyorum," dedi Genie kapı aralığından, sonra da iri yarı, testosteron yüklü ajanlara başıyla işaret etti. "Beyler."

"Bayan Westbrook," diye selamladı Hunter.

"Sadece Genie. Bu sabah boşanma davası açtım ve kızlık soyadıma geri döneceğim. Bana evlendiğim o piçi hatırlatacak hiçbir şey istemiyorum, en azından onun adını."

"Elbette. Bize müsaade edin. Siz hanımların konuşmasına izin vereceğiz." Hunter başını salladı ve dışarı çıktı, Deke de arkasından.

"Bu gece için kulübeyi hazırlayacağım. İndiğinizde bana haber verin, sizi oraya götüreyim."

Jack el sallayarak diğerlerinin peşinden dışarı çıktı. Haisley tuvalete gitmek için izin istedi. Madison kendini Genie ile yalnız buldu. Hiçbir zaman çok yakın olmamışlardı ama son bir ayın bunu değiştirdiğini hissediyordu.

"Montrose'dan ayrıldığınızı duyduğuma çok sevindim."

Genie gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Evlendiğim günden beri kendim için bir karar vermedim. Montrose buna asla izin vermezdi. Kendi ayaklarımın üzerinde durmak çok iyi hissettirecek. Neredeyse elli yaşında nihayet kendi kadını olmaya karar vermek tuhaf ama ben hazırım. Ve bir daha *asla* evlenmeyeceğim."

Madison güldü. Todd'la evli olduğu iki yıl boyunca acı çektiyse, benzer bir piçle neredeyse otuz yıl geçirmeyi hayal bile edemezdi. "Montrose haberi nasıl karşıladı?"

"Kızgındı ama federaller son birkaç yıl içinde Todd'un 'ürününü' kirlettiği onlarca saatlik videoyu ortaya çıkardığında..." Başını iki yana salladı. "Cüzdanını ve hırsını oğlumuza tercih ettiği için onu zaten affetmemiştim ama torunu olacak kadar genç kızlara tecavüz etmek, uğraşmayı reddettiğim başka bir pislik seviyesiydi."

"Seni suçlamıyorum." Madison ne zaman Todd'un kurbanlarını düşünse, onların sırtından bilmeden de olsa lüks bir yaşam sürdüğü için kendini çok kötü hissediyordu. "Peki nereye gideceksin?"

Genie sırtıttı. "Montrose vergi kaçırmak için evi benim üzerime yaptı, ben de onu kovdum ve evi satışa çıkarıyorum. Sonra... Sanırım batıya taşınacağım, DC'den olabildiğince uzağa gideceğim."

"Aferin sana. Bunu hak ettin. Brent'in eşyalarını karıştırmakla çok cesur davrandın ve... bunun kolay olmadığını biliyorum."

"Değildi. Matt beni bulup ikna etmeseydi bunu yapacak cesareti asla bulamazdım. O adam seni kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır. O seni seviyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

İddiası kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. Bu acıyla şimdi başa çıkamazdı. Bataklıkta ağlamak ve olabileceklerin yasını tutmak için zamanı olacaktı. "Bence Matt dünyayı daha iyi, daha adil, daha güvenli bir yer haline getirmeyi gerçekten önemsiyor ve bu yüzden ona gerçekten hayranım."

"O fedakâr biri değil," diye söz verdi Genie. "Sana giden yolu buldozerle açmaya kararlıydı ve bu Todd'u, Winston'ı ve tüm operasyonu alaşağı etmek anlamına geliyordu. Uyumadı. Yemek yemedi. Günlerce. Tek derdi senin için bulmacanın parçalarını çözmekti."

Madison'ın kalbi burkuldu. Genie'nin doğruyu söylüyor olması mümkün müydü? İnanmak istemek güvensizliğiyle çatıştı ve soğukkanlılığını bozdu. "Bilmiyorum. I..."

"İstiyorum." Genie onun ellerini tuttu. "Ama buraya gerçekten sana birkaç şey söylemeye geldim. Kapım sana her zaman açık. Hayatımın bu bölümünü senin arkadaşılığınla bitirmeyi umuyorum, o yüzden lütfen yabancılık çekme. Ve eğer bir kulağa ya da sarılmaya ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Madison'ın gözleri yaşardı. "Benim de kapım her zaman açık. Arkadaşılığım her zaman seninle olacak. Ve her şey için teşekkür ederim."

"Güzel. Bu arada, babanın tıbbi faturaları için endişelenme. Ben seni korurum."

Ciddi olamazdı. "Oh, dayanamadım-"

"Almayacaksın. Winston'ın Brent'in ölümünü satın almak için Montrose'a verdiği paranın bir kısmını alıyorum - yakında eski dallamam olacak adamın benim adıma koyduğu para -Ve onunla istediğimi yapıyorum. Sana yardım ediyorum. Teşekkür etmekten başka bir şey söyleme."

Madison dudağını ısırdı. Yaptığı jest çok cömertçeydi ama kadının kan parasını hayatını uzatmak için kullanma ihtiyacını da anlıyordu. "Teşekkür ederim. Çok, çok teşekkürler."

Genie ona sarıldı ve Madison iyi giyimli sarışının başını dik tutarak ve çalımli adımlarla odadan çıkışını izledi. Hiç kimse

mutluluğu daha çok hak ediyordu.

Haisley'nin dönüşü onu, yaşlı kadının Matt ve onun duyguları hakkındaki güvenceleri üzerinde durmaktan kurtarmıştı. Kadın iyi niyetliydi ama Madison sevdiği adamın geri dönmeyeceğinden korkuyordu. Bir noktada Madison ona ulaşacak ve oğlunu ya da kızını ziyaret etmek isteyip istemediğini soracaktı. Sırf annesi olduğu için çocuklarını reddetmeyeceğini umuyordu.

"Banyoda her şey yolunda gitti mi?" Madison şaka yapmaya çalıştı.

En iyi arkadaşı buna kanmıyordu. "Ah, tatlım. Dağılmak üzereymişsin gibi görünüyorsun. Ne dedi o?"

Burnunu çeken Madison başını salladı. "Bir şey yok. İyi olacağım."

"Biraz çiçek seni neşelendirir mi?" Ethan kapı aralığından sordu.

Kız canlandı. "Hey! Geldiğin için teşekkürler."

"Tabii ki. Dün kışını tekmelediğini söyleme fırsatını kaçırmazdım."

Madison kaşlarını çatı. "Pek sayılmaz. Todd beni neredeyse insan şişi olarak kullanıyordu." "Sana daha hızlı ulaşamamamızın tek nedeni de buydu. Sana daha hızlı ulaşamamamızın

durumu daha da tehlikeli hale getirmek istemem ama çok mücadele ettin, tatlı bezelyem. Kendini bu durumdan kurtardın. Matt seninle gurur duyuyordu ama bayıldığında çok endişelendi. Federallerin sorgusundan çıkmasını engellemek için birkaçımızın onu fiziksel olarak zapt etmesi gerekti. Bir manyak gibi volta atmaya ve durumunla ilgili güncellemeler talep etmeye devam etti."

Suçluluk mu? Bebekle ilgili endişe mi? Ya da... onu gerçekten hâlâ seviyor olabilir miydi? Eğer öyleyse, neredeydi?

"Lanet çeneni nasıl kapatacağını biliyor musun?" Nash odaya girerken talepte bulundu.

Bir anda gözleri Haisley'e kaydı. Kızardı ve telefonuyla ilgileniyormuş gibi yaptı.

Cidden, o ikisinin nesi vardı?

"Ne? Doğru olmayan hiçbir şey söylemiyorum," diye ısrar etti Ethan.

Nash sadece gözlerini devirdi ve daha da yaklaştı. "Nasıl hissediyorsun ufaklık?"

Kafam karıştı. Korkmuş. Neler olduğunu merak ediyor. "Tamam."

"Korkunç bir yalancısın. Bir şeye ihtiyacın var mı? Almanı sağlayacağım."

Yapacağını biliyordu. "Hayır. Minnettarım. Ve ikinizin beni Todd'dan korumak için yaptığınız her şeye minnettarım."

"Ne alet ama," diye mırıldandı Ethan. "Sana zarar vermediğinden emin olmak için her şeyi yapardık. Çünkü biliyorsun, biz ateşli, koruyucu, kahraman ve harikayız." Göz kırptı.

Madison gülümsemek zorunda kaldı. "Öylesin."

Çiçekleri hastane masasının üzerine koydu. "Oh, benimle aynı fikirdeymişsin. Bu bana acıma randevusu vereceğin anlamına mı geliyor, tatlı bezelyem?"

Ona meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Ne zaman bir romantik komedi maratonu istersen, bana haber ver."

"Saate bakar mısınız... Yetişmem gereken bir uçak var. Federallerle soru-cevap faslı bittiğine göre, başka bir göreve gidiyorum. Lafayette'de görüşürüz." Onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Dikkatli olun."

"Bunun neresi eğlenceli?" diye takıldı ve dışarı çıkmadan önce ona neşeli bir selam gönderdi.

"Adam deli." Haisley başını salladı, sonra Nash'e yan gözle bir bakış gönderdi. "Hepiniz delisiniz."

"Bu yüzden mi bana hiç mesaj atmadın?"

En iyi arkadaşı tekrar kızardı.

Yani ikisi arasında bir şeyler oluyordu.

Haisley ona sert bir bakış fırlattı ve yatakta yatan kızını işaret etti. "En iyi arkadaşımın hayatının en üzücü olayını atlattığını göremiyor musun? Bu konuşma şu anda önemli değil."

Madison en iyi arkadaşının rahatsız edici konuları geçiştirme taktiklerini biliyordu. "Ben iyiyim."

"Sen değilsin."

Nash güldü ve Haisley'e doğru yürüdü, onun üzerinde yükseldi ve sanki onu yemek istiyormuş gibi görünüyordu. "Neden korkuyorsun, küçük kız?"

Bunlar Haisley için mücadele sözcükleriydi. "Hiçbir şey. Hiçbir şey."

"Yalancı."

Madison sırttı. Nash'te en iyi arkadaşının numarası vardı. Aralarındaki itiş kakışın ilginçleşmek üzere olduğunu hissediyordu.

"Ne istersen düşün. Ben tuvalete gidiyorum."

Madison a r k a s ı n d a n seslendiğinde Haisley kapıdan çıkmak üzereydi. "Az önce gitmedin mi?"

En iyi arkadaşı döndü ve ağzı açık kaldı. "Az önce beni otobüsün altına attın. Gerçekten mi? Judas."

Haisley'e usulca, "O iyi bir adam," dedi.

Ama o çoktan gitmişti.

"Teşekkürler. Lafayette'te görüşür müyüz?" Nash onun omzunu tekrar sıktı.

"Evet." Matt'in arkadaşlarıyla takılmak canını yakabilirdi ama sırf Matt onu istemiyor diye onları hayatından çıkarmayı reddediyordu.

"Harika. Ben gidiyorum..." Haisley'nin gittiği kapıya doğru başıyla işaret etti.

"Acele edin. Yoksa kaçacak." Madison sadece en iyi arkadaşının Nash'i hastane koridorlarında kaybedeceğini kastetmiyordu.

"Oh, *kesinlikle ilgileniyorum*." Sırttı ve köşede kayboldu, ancak kafasını tekrar kapı çerçevesine soktu. "Bir yere gitme."

Bunu neden söylesin ki? "Söyleyemem. Henüz taburcu bile

olmadım." "Güzel. Evet. Sadece... olduğun yerde kal. Görüşürüz!"

Koridorda hızla ilerlerken Madison, Haisley'i yakaladığını umarak gülümsedi. İstikrarlı olacak, şımarıklığından ya da yükünden korkmayacak ve onu sonsuza dek sevebilecek birine ihtiyacı vardı.

Ani sessizlikte Madison gözlerini kapadı ve ellerini karnının üzerinde koruyucu bir şekilde kaydırarak kendisi için üzölmeyi reddetti. Babası iyiye gidiyordu. İyi arkadaşları vardı. Hayatta ilerlemenin bir yolunu bulacak kadar güçlüydü. Ve tüm doktorlara göre bebeğı sağılıklıydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ve eğer Matt'i göğsü ikiye ayrılacakmış gibi hissedecek kadar çok özölüyorsa, onu unuturdu... eninde sonunda. Hayır, bunun doğıru olmadığını zaten biliyordu. Ayrı kaldıkları üç yıl boyunca unutamamıştı. Şimdi de unutamayacaktı.

Ama onsuz da ilerlemenin bir yolunu bulacaktı.

Madison içini çekti ve uykunun onu almasına izin verdi. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ki, nasırlı bir elin yanağını sardığını fark ederek uyandı. Sarsıldı ve gözlerini kırıştırdı.

Matt. Orada, kızın üzerine eğilmiş, hiç durmak istemiyormuş gibi ona bakıyordu.

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Burada mısınız?"

Daha konuşmadan özür dilemek gözlerini aydınlattı. "Sana ulaşmam bu kadar uzun sürdüğü için çok özür dilerim. Federaller... Sorularının sonu gelmiyordu ve ben de Genie'nin oğlunun bilgisayarından çıkardığı kanıtların içine gömülmüştüm,

beni daha uzun süre tuttular..." Başını iki yana salladı. "Artık bitti. Nasılsın tatlım? Bebek nasıl?"

Madison ağzı açık kaldı. Umut bir uyuşturucu gibi vücuduna yayılmıştı. Gözyaşlarını tutmaya çalıştı ama nafile. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Gitmeden bir gün önce öğrendim."

Tam da kalp acısının daha da kötüleşemeyeceğini düşündüğü anda... Madison gözlerini kapattı. Biliyordu ve yine de gitmişti. "Anlıyorum. Ben iyiyim. Her şeyi ben hallederim. Benim ya da bebek için endişelenmene gerek yok."

Başını salladı ve başparmağını kızın yanağında gezdirdi. "Deli misin sen? Son bir aydır tek endişelendiğim şey sen ve bebeğindi. Tatlım, ayrılırken söylediğim onca şeyi telafi edemeyeceğimi biliyorum. O gece anlamana yardımcı olmaya çalıştım. Zindanda yalnız olduğumuz zaman mı? Sana öylece gideceğimi, Graciela'yı kurtaracağımı ve seni kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmayı planladığımı söyleyemezdim. Tepkilerin, acın gerçek olmalıydı. Eğer öyle olmasaydı, kalbini kırmazsam -Toddhole'un sözleriyle- seni öldürecekti. İnan bana, bunu sana söylemek beni neredeyse mahvediyordu." Gözleri yaşlarla dolarken başparmağı dudaklarının üzerinde gezindi. "Seni sevmekten başka bir şey yapmak istemiyorum." Sonra elini karnının üzerine koydu. "Ve bebeğimizi. Bana hamile olduğunu söylememiştin."

Sıcak damlalar yüzünden aşağı döküldü ve onları silip süpürdü. "Bunu yaparsam beni o anda Todd'un evinden çıkaracağını ve ondan asla kurtulamayacağımı biliyordum. Eğer hamileliğimi herkesten gizleyebilirsem, vizeler bitene kadar idare edebilirsem ve sonra da sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şey olmadan gidersem, sonunda gitmeme izin vereceğini düşündüm."

Matt başını salladı. "Seni tehdit etmeye ve kıskanç bir pislik gibi davranmaya devam ettiğinde, bunun asla olmayacağını biliyordum. Görevi duygularımın önüne koymak zorunda kaldığım ve bunu açıklayamadığım için çok üzgünüm. Ama sonunda tek çıkış yolumuzun bu olduğunu anladım. Umarım beni affedebilirsin."

Bir daha asla Todd Pershing'in hayatına hükmetmesi konusunda endişelenmesine gerek kalmadı. Bunun için her zaman minnettar olacaktı. Ama Matt'in neden olduğu acı... Bunu nasıl durduracağını bilmiyordu. Ya da durdurup durduramayacağını. "Gittiğinde, bana tam da en çok acıtacağını bildiğin yerden saldırdın."

"Biliyorum. Oh, tatlım. Yıkılmış ifaden kafamda tekrar eden bir kabus oldu. Gözlerimi her kapattığımda gördüğüm tek şey o yüzdü. Sana geri dönmek için o kadar çok çalıştım ki, bunların hiçbirinde ciddi olmadığımı

söyleyebilmek için. Hepsi seni şimdi ve her zaman sevdiğimi söyleyebilmek içindi."

Madison'ın duyguları, yaklaşık bir aydır yaşadığı umutsuzluk ile kalbine geri dönmeye çalışan umut arasında gidip geliyordu. "Genie geldi. Bana Graciela gibi kurbanlara yardım etmek ve Todd'u alaşağı etmek için yorulmadan çalıştığını söyledi."

"Ve eğer seni kurtarmak anlamına gelseydi bunu yüz kere daha yapardım. Graciela'ya hiç dokunmadım. Dehşete düşmüştü ve açık artırmada satılmak üzereydi. Eğer Todd çıkarken seni öldürmem için beni zorlayacaksa, çok geç olmadan en azından onu kurtarabileceğimi düşündüm."

Matt doğru olanı yapmıştı ve Todd'un tehditleri karşısında onu suçlayamazdı. Ama bu onun acısını dindirmiyordu. "Anlıyorum."

"Hayır, yok tatlım. Bana bakış şeklin beni öldürüyor. O gece söylediklerimde ciddi olmadığımı kanıtlamak için ne yapabilirim? Reklam panosu yaptırmamı ister misin? Vücudumun her yerine dövme mi yaptırayım? Bana karşı da dürüst olacağına söz verdiğin sürece seni bir daha bu sözlerle incitmeyeceğime söz veriyorum. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceksek bunu yapmak zorundayız."

"Hayatımızın geri kalanı mı?" Ona gözlerini kırıştırdı. Bunu doğru mu duymuştu? "Evet. Kesinlikle. Benimle evlenmeyi kabul ettin. Seni buna bağlı tutuyorum."

Seni Bayan Montgomery yapmaya kararlıyım, böylece tüm günlerimiz boyunca mutlu olabiliriz. Benden vazgeçemezsin. Bunu planlamıyordun, değil mi?"

Madison dudağını ısırды. Ama neyi bekliyordu ki? Sevdığı adam ona neden zarar verdiğini açıklamıştı ve ona her şeyden çok istediği geleceği sunuyordu. Yine de içini kemiren bir parça endişeliydi. "Emin misin?"

"Tüm kalbimle. Seni seviyorum, tatlım. Nezaketini, kibarlığını ve iyiliğini seviyorum. Merhametini ve cesaretini seviyorum. Gizli şımarıklığını ve içindeki cadalozu seviyorum. Özellikle de benim iyi kızım olduğun zamanları seviyorum." Ona geniş ve gerçek bir şeye dönüşen pis bir gülümseme gönderdi. "Ama en çok istediğim şey sana karım diyebilmek. Evet de."

"Bu bir emir mi?"

Matt onun elini tuttu ve Todd'un yadigârı taşı parmağından kaydırdı. Onu hâlâ taktığının farkında bile değildi, ama Matt onu çıkardığında, sanki geçmişte çektiği bütün acıları da beraberinde götürmüş gibi, kendini yüz kilo hafıflemiş hissetti. Artık özgürdü. Buradan çıkıp gidebilir ve sonsuza dek yalnız kalabilir, hiçbir şeye ve hiç kimseye hesap vermeyebilirdi.

Ya da Matt'i ve onunla bir hayatı seçebilirdi.

O anda Madison Matt'i istediğini anladı. Onun koruyuculuğunu, doğru ve yanlış anlayışını ve sahiplenici doğasını istiyordu. Onun yanında olmasını, çocuklarını büyütmesini, sevgilerini paylaşmasını istiyordu. Onunla her zaman istediği şeyi istiyordu.

Sonsuza kadar.

Gözyaşları tekrar ciddileşti. Bu kez başıyla onayladı ve kendini onun kollarına attı. "Evet!"

Yüzünü kavradı ve ruhunu okumaya çalışır gibi gözlerini ararken gözyaşlarını sildi. "Evet mi? Ciddi misin? Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Senin karın olmak istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum." "Oh, çok şükür, tatlım. Hayır cevabını kabul etmiyordum ama..."

Dudaklarını sertçe bastırarak heyecanını ve rahatlamasını ifade eden bir öpücük kondurdu, ardından yumuşayarak baştan çıkarıcı bir kayışa dönüştü. Madison ona yapıştı, bir elini boynuna doladı ve diğerini serum askısının gidebildiği yere kadar kaldırdı.

Sonunda ayrıldı. Elleri titreyerek cebine uzandı ve küçük kadife bir kutu çıkardı. "Geç kalmamın diğer nedeni de buydu. Kocan olma konusunda ciddi olduğumu kanıtlamak için sana elimde bir yüzükle gelmek istedim."

"Öğleden önce başkentte saygın bir kuyumcuyu nereden buldun?"

Kapağı açarken gülümsedi. "Genie bana yardım etti. Görünüşe göre, bu kasabadaki hemen hemen herkesi tanıyor."

Yıllar boyunca verdiği bu kadar çok partiyle mi? "Öyle. Aman Tanrım!" Madison, Todd'un üç yıl önce parmağına taktığı devasa oval kayadan çok farklı olan sade prenses kesim tektaşa gözlerini diktiğinde nefesi kesildi. Bu yüzük tam ona göreydi. O kadar mükemmeldi ki.

Matt parmağına taktı ve sanki onun için yapılmış gibi yerine oturdu. Yüreği gözlerinde ona baktı ve yüzündeki gülümsemeyi silemedi. "Bu gerçekten oluyor."

"Tanrım, umarım öyledir. Sensiz bir gün daha yaşayamam."

"Sensiz bir gün daha yaşamak istemiyorum," diye fısıldadı. "Seni seviyorum."

Onu tekrar öptü, sanki onun tadına açmış gibi ağzına yerleşti. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, her ikisi de nefes nefese kalmış ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarak yakında gelecek olan zevkin sözsüz vaatlerini veriyorlardı. Ve sonsuza dek paylaşacaklarına dair.

"Buradan ne zaman çıkıyorsun?" Sesi boğuk ve sabırsızdı.

"Öğle yemeğinden sonra. Hunter saat altıda benim için Louisiana'ya özel bir uçak ayarladı.

Benimle geliyor musun?"

"Tabii ki evet! Sen orada olursan, ben de başka bir yerde olmam."

Artık tüm hayalleri gerçekleştirdiği için gülümsemesi genişledi. "Ben de... Jack'in kulübesinde birkaç gün geçirmeyi ayarladım."

"Daha da iyisi. Seni akıllı, akıllı kadın. Bu iyi olacak." Onu tekrar öptü. "Seni sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum."

"Bunu asla unutma," dedi yumuşak bir sesle.

"Asla. Şu andan itibaren, sen benimsin. Hiçbir şey ve hiç kimse bir daha aramıza giremeyecek."

Aşklarını bir öpücükle mühürlemeden önce "Asla," diye yemin etti.

Nash ve Haisley'nin anlatacak bir hikayesi var. Bunu duymak isteyeceksiniz...

KÖTÜ VE ACIMASIZ

Nash ve Haisley, Birinci Bölüm

Kötü Aşıklar: Kiralık Askerler

Yazan: Shayla Black

[Daha fazlasını öğrenin!](#)

(e-Kitap, basılı ve sesli olarak satışa sunulacaktır)

Onu kurtarmak için her şeyi yapacaktır... ama karşılığında her şeyi alacaktır.

- Alfa kahraman
- BDSM
- Bodyguard
- Tehlike
- Baskın
- Zorla yakınlık
- Zorla baştan çıkarma
- Gizli toplum

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

